#1 *New York Times* bestselling author of *Shiver*

MAGGIE STIEFVATER

THE RAVEN BOYS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

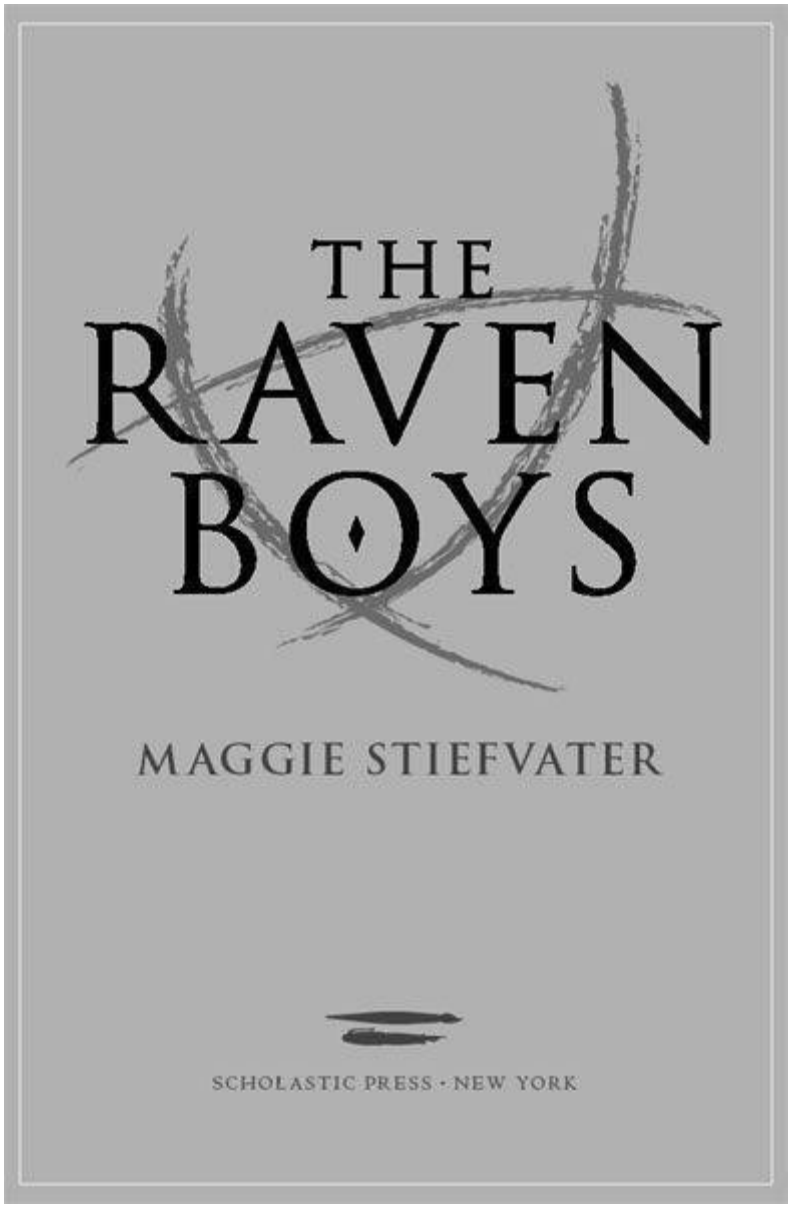
Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Brenna için,
bir şeyleri aramakta iyi olan

İçindekiler

Başlık Sayfası

İthaf Epigraf

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48 Teşekkür

Yazar Hakkında Telif

Hakkı

O karanlığın derinliklerine bakarak, uzun süre orada durdum, merak ederek, korkarak, şüphe ederek, daha önce hiçbir ölümlünün hayal etmeye cesaret edemediği *rüyalar görerek*...- EDGAR ALLAN POE

Hayalperest, yolunu ancak ay ışığında bulabilen kişidir ve cezası da şafağı dünyanın geri kalanından önce görmektir."- OSCAR WILDE

Blue Sargent ona kaç kez gerçek sevgilisini öldüreceğinin söylendiğini unutmuştu.

Aşk.

Ailesi tahmin ticareti yapıyordu. Bununla birlikte, bu tahminler spesifik olmayan. Şöyle şeyler: *Bugün başına korkunç bir şey gelecek. Altı rakamını içerebilir.* Ya da: *Para geliyor. Bunun için elini aç.* Veya: *Büyük bir karar vermeniz gerekiyor ve bu kendi kendine olmayacak.*

Fox Way 300 adresindeki küçük, parlak mavi eve gelen insanlar, fallarının kesin olmayan doğasına aldırış etmediler. Kehanetlerin tam olarak gerçekleştiği anı fark etmek bir oyun, bir meydan okuma haline geldi. Psişik okumasından iki saat sonra altı kişiyi taşıyan bir minibüs müşterinin arabasına girdiğinde, müşteri bir başarı ve rahatlama duygusuyla başını sallayabiliyordu. Bir komşusu, fazladan nakit para arayan başka bir müşterisinin eski çim biçme makinesini satın almayı teklif ettiğinde, para geleceği vaadini hatırlayabilir ve işlemin önceden bildirilmiş olduğu hissiyle satabilir. Ya da üçüncü bir müşteri karısının *"Bu verilmesi gereken bir karar*" dediğini duyduğunda, aynı sözlerin Maura Sargent tarafından tarot kartları üzerinde söylendiğini hatırlayabilir ve ardından kararlı bir şekilde harekete geçebilir.

Ancak falların kesin olmayan doğası güçlerinin bir kısmını çaldı. Kehanetler tesadüfler, önseziler olarak görmezden gelinebilirdi. Walmart'ın otoparkında söz verdiğiniz gibi eski bir arkadaşınıza rastladığınızda kıkırdıyordunuz. Elektrik faturasında on yedi rakamı göründüğünde bir ürperti. Geleceği keşfetmiş olsanız bile, bunun şu anda nasıl yaşadığınızı değiştirmediğinin farkına varmak. Bunlar gerçekti ama gerçeğin tamamı değildi.

Maura yeni müşterilerine her zaman "Size söylemeliyim ki," derdi, "bu okuma doğru olacak ama kesin olmayacak."

Böylesi daha kolaydı.

Ama Blue'ya söylenen bu değildi. Tekrar tekrar parmaklarını açtırdı, avuç içini inceletti, kartlarını kadife kenarlı destelerden kopardı ve bir aile dostunun oturma odasındaki halının tüyleri üzerine yaydı. Başparmaklar herkesin kaşlarının arasında olduğu söylenen mistik, görünmez üçüncü göze bastırıldı. Rüyalar yorumlanır, çay yaprakları incelenir ve ruh çağırma seansları düzenlenirdi.

Tüm kadınlar aynı sonuca vardılar, açık ve anlaşılmaz bir şekilde kesin. Pek çok farklı durugörü dilinde hepsinin hemfikir olduğu şey şuydu:

Eğer Mavi gerçek aşkını öpecek olsaydı, ölürdü.

Bu durum Blue'yu uzun süre rahatsız etti. Uyarı kesinlikle açıktı ama bir peri masalı tarzındaydı. Gerçek aşkının nasıl öleceğini söylemiyordu. Öpücükten ne kadar süre sonra hayatta kalacağını söylemiyordu. Dudaktan bir öpücük olmak zorunda mıydı? Avucunun arkasına kondurulan iffetli bir öpücük de aynı derecede ölümcül olabilir miydi?

On bir yaşına kadar Mavi, sessizce bulaşıcı bir hastalığa yakalanacağına ikna olmuştu. Dudaklarını varsayımsal ruh eşine bir kez bastırdığında o da modern tıbbın tedavi edemeyeceği bir tükenme savaşında ölecekti. On üç yaşına geldiğinde, Blue bunun yerine kıskançlığın onu öldüreceğine karar verdi - o ilk öpücük anında ortaya çıkan eski bir erkek arkadaş, bir tabanca ve acı dolu bir kalp taşıyordu.

On beş yaşına geldiğinde Blue, annesinin tarot kartlarının sadece bir paket iskambil kağıdı olduğu ve annesinin ve diğer durugörü sahibi kadınların rüyalarının uhrevi bir içgörüden ziyade karışık içkilerden kaynaklandığı ve bu yüzden kehanetin önemli olmadığı sonucuna vardı.

Gerçi o daha iyi biliyordu. Tilki Yolu 300'den gelen kehanetler kesin değildi ama inkar edilemez bir şekilde doğruydu. Annesi Blue'nun okulun ilk günü bileğinin kırılacağını rüyasında görmüştü. Teyzesi Jimi, Maura'nın vergi iadesini on dolara kadar tahmin etmişti. Büyük kuzeni Orla her zaman en sevdiği şarkıyı radyoda çalmadan birkaç dakika önce mırıldanmaya başlardı.

Evdeki hiç kimse Mavi'nin kaderinde gerçek aşkını bir öpücükle öldürmek olduğundan şüphe duymuyordu. Ancak bu o kadar uzun süredir var olan bir tehditti ki artık gücünü yitirmişti. Altı yaşındaki Mavi'nin aşık olduğunu düşünmek hayalden öte bir şeydi.

Ve on altı yaşına geldiğinde, Blue asla aşık olmayacağına karar vermişti, bu yüzden önemli değildi.

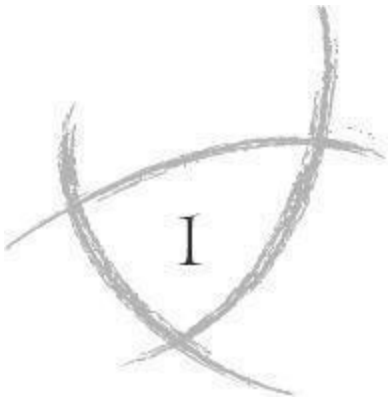
Ancak annesinin üvey kız kardeşi Neeve küçük kasabaları Henrietta'ya geldiğinde bu inanç değişti. Neeve, Blue'nun annesinin sessizce yaptığını yüksek sesle yapmasıyla ünlenmişti. Maura'nın okumaları, çoğunlukla Henrietta ve çevresindeki vadi sakinleri için ön odasında yapılırdı. Neeve ise okumalarını sabah saat beşte televizyonda yapıyordu. İzleyiciye şaşmaz bir şekilde baktığı eski yumuşak odak fotoğraflarının yer aldığı bir web sitesi vardı. Doğaüstü olaylarla ilgili dört kitabın kapağında onun adı yazıyordu.

Blue Neeve ile hiç tanışmamıştı, bu yüzden üvey teyzesi hakkında kişisel deneyimlerinden çok üstünkörü bir internet araştırmasından daha fazlasını biliyordu. Blue, Neeve'in neden ziyarete geldiğinden emin değildi ama onun gelişinin Maura ile en yakın iki arkadaşı Persephone ve Calla arasında fısıltılı konuşmalara yol açtığını biliyordu - Blue odaya girdiğinde kahve yudumlamaya ve masaya kalem vurmaya dönüşen türden konuşmalar. Ama Blue, Neeve'in gelişi konusunda pek de endişeli değildi; ağzına kadar onlarla dolu bir evde bir kadının daha ne önemi vardı ki?

Neeve nihayet, batıdaki dağların zaten uzun olan gölgelerinin her zamankinden daha da uzun göründüğü bir bahar akşamında ortaya çıktı. Mavi ona kapıyı açtığında, bir an için Neeve'nin tanımadığı yaşlı bir kadın olduğunu düşündü, ama sonra gözleri ağaçların arasından gelen gergin kızıl ışığa alıştı ve Neeve'nin annesinden biraz daha yaşlı olduğunu gördü, ki bu da çok yaşlı değildi.

Dışarıda, uzaklarda tazılar ağlıyordu. Blue onların seslerine yeterince aşinaydı; Aglionby Av Kulübü her sonbahar, neredeyse her hafta sonu atları ve tilki köpekleriyle ava çıkardı. Mavi o anda onların çılgınca ulumalarının ne anlama geldiğini biliyordu: Av peşindeydiler.

"Sen Maura'nın kızısın," dedi Neeve ve Blue cevap vermeden önce ekledi, "bu yıl aşık olacaksın."

I

Ölüler gelmeden önce bile kilise avlusu buz gibiydi.

Blue ve annesi Maura her yıl aynı yere gelirlerdi ve her yıl hava soğuk olurdu. Ama bu yıl Maura yanında olmadığı için daha soğuktu.

24 Nisan, Aziz Markos arifesiydi. Çoğu insan için, Aziz Markos Günü not edilmeden geldi ve geçti. Okul tatili değildi. Hediye alışverişi yapılmadı. Kostümler ya da festivaller yoktu. Aziz Mark Günü indirimleri, mağaza raflarında Aziz Mark Günü kartları, yılda sadece bir kez yayınlanan özel televizyon programları yoktu. Kimse takviminde 25 Nisan'ı işaretlemiyordu. Aslında, yaşayanların çoğu Aziz Markos'un onuruna bir gün verildiğinden bile habersizdi.

Ama ölüler hatırladı.

Mavi taş duvarın üzerinde titreyerek otururken, en azından bu yıl yağmur yağmadığını düşündü.

Her Aziz Markos arifesinde Maura ve Blue'nun arabayla gittiği yer burasıydı: adı unutulmuş kadar eski, ıssız bir kilise. Harabe, Henrietta'nın dışındaki sık ağaçlı tepelerin arasında, dağlardan hâlâ birkaç mil uzakta bulunuyordu. Sadece dış duvarları kalmıştı; içeride çatı ve zemin uzun zaman önce çökmüştü. Çürümemiş olanları ise aç sarmaşıkların ve kötü kokulu fidanların altında saklıydı. Kilisenin etrafı taş bir duvarla çevriliydi, sadece bir tabut ve taşıyıcıları için yeterince büyük bir kapı ile kırılmıştı. Yabani otlardan etkilenmiyor gibi görünen inatçı bir patika, eski kilise kapısına doğru uzanıyordu.

"Ah," diye tısladı Neeve, tombul ama garip bir şekilde zarif, duvarda Blue'nun yanına otururken. Blue, Neeve'le ilk karşılaştığında olduğu gibi, onun tuhaf bir şekilde güzel ellerine bir kez daha vuruldu. Tombul bilekler yumuşak, çocuksu avuç içlerine ve oval tırnaklı ince parmaklara yol açıyordu.

"Ah," diye mırıldandı Neeve tekrar. "Bu gece bir gece."

Şöyle dedi: "Bu *gece* bir *gece*," ve bunu söylediğinde Mavi teninin biraz ürperdiğini hissetti. Blue son on Aziz Markos Bayramı'nda annesiyle birlikte nöbet tutmuştu ama bu gece farklıydı.

Bu *gece* bir *geceydi*.

Bu yıl ilk kez ve Blue'nun anlamadığı nedenlerden dolayı Maura, Neeve'i onun yerine kilise nöbetine göndermişti. Annesi Blue'ya her zamanki gibi gidip gitmeyeceğini sormuştu ama bu aslında bir soru değildi. Blue her zaman giderdi; bu sefer de gidecekti. Sanki Aziz Markos Arifesi için plan yapmış gibi değildi. Ama ona sorulması gerekiyordu. Maura, Blue'nun doğumundan bir süre önce çocuklara emir vermenin barbarlık olduğuna karar vermişti ve bu yüzden Blue zorunlu soru işaretleriyle çevrili olarak büyümüştü.

Mavi soğuk yumruklarını açıp kapattı. Parmaksız eldivenlerinin üst kenarları

Yıpranmışlardı; geçen yıl onları örerken kötü bir iş çıkarmıştı ama yine de kendilerine has bir şıklıkları vardı. Eğer bu kadar kibirli olmasaydı, Mavi Noel'de kendisine hediye edilen sıkıcı ama işlevsel eldivenleri giyebilirdi. Ama kibirliydi, bu yüzden onun yerine yıpranmış parmaksız eldivenlerini giydi, daha soğuk olmasına rağmen son derece serindi ve onları Neeve ve ölülerden başka kimse görmeyecekti.

Henrietta'da Nisan günleri genellikle güzel, yumuşak şeylerdi, uyuyan ağaçları tomurcuklanmaya ve aşk delisi uğur böceklerini pencere camlarına vurmaya ikna ederdi. Ama bu gece öyle değildi. Kış gibiydi.

Mavi saatine baktı. On bire birkaç dakika vardı. Eski efsaneler kilise saatinin gece yarısı tutulmasını tavsiye ederdi ama ölüler zamanı iyi tutamazdı, özellikle de ay olmadığında.

Sabırlı olma eğiliminde olmayan Blue'nun aksine, Neeve eski kilisenin duvarında asil bir heykel gibiydi: ellerini kavuşturmuş, uzun yün eteğinin altında ayak bileklerini çaprazlamıştı. Daha kısa ve zayıf olan Blue ise huzursuz, gözleri görmeyen bir gargoyle gibiydi. Bu onun sıradan gözleri için bir gece değildi. Kahinlerin ve medyumların, cadıların ve medyumların gecesiydi.

Başka bir deyişle, ailesinin geri kalanı.

Sessizliğin içinden Neeve, "Bir şey duyuyor musun?" diye sordu. Gözleri karanlığın içinde parlıyordu. "Hayır," diye cevapladı Mavi, çünkü bilmiyordu. Sonra Neeve'in ona bir şey sorup sormadığını merak etti.

Çünkü Neeve *yaptı*.

Neeve ona web sitesindeki tüm fotoğraflarında takındığı bakışlarla bakıyordu - rahat olduğundan birkaç saniye daha uzun süren, kasıtlı olarak sinir bozucu, uhrevi bakışlar. Neeve geldikten birkaç gün sonra Blue, Maura'ya bundan bahsedecek kadar sıkıntıya düşmüştü. İkisi de tek kişilik banyoya tıkışmışlardı; Blue okula, Maura işe gitmek için hazırlanıyordu.

Koyu renk saçlarından kopan parçaları at kuyruğu yapmaya çalışan Blue, "Böyle bakmak zorunda mı?" diye sormuştu.

Annesi duşta, buğulanmış cam kapıya desenler çiziyordu. Gülmek için duraklamıştı, çizdiği uzun kesişen çizgilerin arasından teninin bir parıltısı görünüyordu. "Oh, bu sadece Neeve'in alametifarikası."

Blue, tanınmak için muhtemelen daha iyi şeyler olduğunu düşündü.

Neeve kilise bahçesinde esrarengiz bir şekilde, "Duyacak çok şey var," dedi.

Ama öyle bir şey yoktu. Yazın dağ etekleri böceklerin vızıltısı, alaycı kuşların ileri geri ıslıkları, kuzgunların arabalara bağırışlarıyla canlanırdı. Ama bu gece hava henüz hiçbir şeyin uyanamayacağı kadar serindi.

"Ben böyle şeyler duymam," dedi Blue, Neeve'in zaten farkında olmamasına biraz şaşırarak. Blue'nun yoğun durugörü yeteneğine sahip ailesinde o bir tesadüftü; annesinin, teyzelerinin ve kuzenlerinin çoğu insan için gizli bir dünyayla yaptıkları canlı sohbete yabancı biriydi. Onunla ilgili özel olan tek şey, kendisinin deneyimleyemediği bir şeydi. "Konuşmaların çoğunu telefon kadar duyuyorum. Sadece diğer herkes için daha yüksek sesle konuşuyorum."

Neeve hâlâ gözlerini kaçırmamıştı. "Demek Maura bu yüzden senin de gelmen için bu kadar hevesliydi. Bütün okumalarına seni de mi çağırıyor?"

Blue bu düşünceyle ürperdi. Fox Way 300'e gelen müşterilerin büyük bir kısmı Maura'nın geleceklerinde aşk ve para görmesini uman zavallı kadınlardı. Bütün gün bu kadınlarla birlikte evde kapalı kalma fikri dayanılmazdı. Blue annesinin yanında olmasının çok cazip olduğunu biliyordu, bu da onun psişik güçlerini daha da güçlendiriyordu. Daha gençken Maura'nın kendisini okumaya katılması için ne kadar az çağırdığını hiç takdir etmemişti ama şimdi başkalarının yeteneklerini ne kadar iyi geliştirdiğini anlayan Blue, Maura'nın kendini

tutmasından etkilenmişti.

"Çok önemli bir şey olmadığı sürece hayır," diye yanıtladı.

Neeve'in bakışları rahatsız edici ve ürkütücü arasındaki ince çizgiyi aşmıştı. "Bu gurur duyulacak bir şey, biliyorsun. Bir başkasının psişik yeteneğini güçlendirmek nadir ve değerli bir şeydir."

"Oh, *pshaw*," dedi Mavi, ama acımasızca değil. Komik olmak istemişti. Doğaüstü olaylardan haberdar olmadığı fikrine alışmak için on altı yıl geçirmişti. Neeve'in bu yüzden bir kimlik krizi yaşadığını düşünmesini istemiyordu. Eldivenindeki bir ipi çekti.

"Ve kendi sezgisel yeteneklerini geliştirmek için bolca zamanın var," diye ekledi Neeve. Bakışları aç görünüyordu.

Mavi cevap vermedi. Başkalarının geleceklerini anlatmakla ilgilenmiyordu. Dışarı çıkıp kendi geleceğini bulmakla ilgileniyordu.

Neeve sonunda gözlerini indirdi. Boşta kalan parmağını aralarındaki taşların üzerindeki toprakta gezdirerek, "Kasabaya giderken bir okulun önünden geçtim. Aglionby Akademisi. Oraya mı gidiyorsun?"

Blue'nun gözleri mizahla açıldı. Ama tabii ki dışarıdan biri olan Neeve bunu bilemezdi. Yine de, devasa taş büyük salondan ve Almanca konuşan arabalarla dolu otoparktan, buranın karşılayabilecekleri türden bir okul olmadığını tahmin edebilirdi.

"Tamamı erkeklerden oluşan bir okul. Politikacıların oğulları, petrol baronlarının oğulları ve" - Blue çocuklarını Aglionby'ye gönderecek kadar zengin başka kimler olabileceğini düşünmekte zorlandı - "gizli parayla yaşayan metreslerin oğulları için."

Neeve başını kaldırmadan bir kaşını kaldırdı.

"Hayır, gerçekten berbatlar," dedi Blue. Nisan ayı Aglionby çocukları için kötü bir zamandı; havalar ısındıkça üstü açık arabalar ortaya çıkıyor ve çocukları sadece zenginlerin giymeye cesaret edebileceği kadar rüküş şortlarla taşıyordu. Okul haftası boyunca hepsi Aglionby üniforması giyiyordu: haki pantolon ve kuzgun amblemli V yaka kazak. Bu, ilerleyen orduyu tanımanın kolay bir yoluydu. Kuzgun çocuklar.

Blue devam etti. "Bizden daha iyi olduklarını ve hepimizin onlar için kendimizden geçtiğimizi düşünüyorlar ve her hafta sonu içip içip Henrietta çıkış tabelasını boyuyorlar."

Aglionby Akademisi, Blue'nun iki kural geliştirmesinin bir numaralı nedeniydi: Bir, erkeklerden uzak dur, çünkü onlar beladır. Ve ikincisi, Aglionby çocuklarından uzak durmak, çünkü onlar piçti.

"Çok mantıklı bir genç kıza benziyorsun," dedi Neeve, bu da Blue'yu kızdırdı, çünkü onun çok mantıklı bir genç kız olduğunu zaten biliyordu. Sargent'lar kadar az paranız olduğunda, her konuda duyarlılık genç yaşta yerleşirdi.

Neredeyse dolunaydan gelen ortam ışığında Mavi, Neeve'in toprağa çizdiği şeyi gördü. "Bu ne?" diye sordu. Bunu annem çizdi."

"Öyle mi yaptı?" Neeve sordu. Deseni incelediler. Üç kıvrımlı, kesişen çizgi, uzun bir üçgen oluşturuyordu. "Ne olduğunu söyledi mi?"

"Duş kapısına çiziyordu. Sormadım."

"Rüyamda gördüm," dedi Neeve, Blue'nun ensesinde tatsız bir ürperti uyandıran düz bir sesle. "Çizilmiş halinin neye benzediğini görmek istedim." Avucunu desenin üzerinde gezdirdi, sonra aniden güzel bir elini kaldırdı.

"Sanırım geliyorlar." dedi.

Blue ve Neeve bu yüzden buradaydı. Maura her yıl duvarda oturur, dizlerini çenesine kadar çeker, hiçbir şeye bakmaz ve Mavi'ye isimleri okurdu. Blue'ya göre kilise bahçesi

boştu ama Maura'ya göre ölülerle doluydu. Şu anda ölmüş olanlarla değil, önümüzdeki on iki ay içinde ölecek olanların ruhlarıyla. Blue için bu her zaman bir konuşmanın yarısını duymak gibi olmuştu. Annesi bazen ruhları tanırdı ama çoğu zaman onlara isimlerini sormak için öne doğru eğilmesi gerekirdi. Maura bir keresinde, eğer Blue orada olmazsa, onları kendisine cevap vermeye ikna edemeyeceğini açıklamıştı - Blue'nun varlığı olmadan ölüler Maura'yı göremezdi.

Mavi kendisine özellikle ihtiyaç duyulduğunu hissetmekten asla bıkmadı, ama bazen *ihtiyaç duyulmayı* diledi

yararlı ile eşanlamlı gibi hissettirmedi.

Kilise nöbeti Maura'nın en sıra dışı hizmetlerinden biri için kritik önem taşıyordu. Müşteriler bölgede yaşadıkları sürece, önümüzdeki on iki ay içinde kendilerinin ya da sevdikleri birinin öleceğini onlara bildirmeyi garanti ediyordu. Bunun için kim para ödemez ki? Gerçek cevap şuydu: Çoğu insan medyumlara inanmadığı için dünyanın çoğu.

"Bir şey görebiliyor musun?" Mavi sordu. Duvardan bir defter ve kalem kapmadan önce uyuşmuş ellerini canlandırıcı bir şekilde ovdu.

Neeve çok hareketsizdi. "Az önce saçıma bir şey dokundu." Blue'nun kollarında yine bir ürperti belirdi.

"Onlardan biri mi?"

Neeve boğuk bir sesle, "Gelecekteki ölüler kapıdan geçerken ceset yolunu takip etmek zorundalar. Bu muhtemelen senin enerjinle çağrılan başka bir ... ruh. Nasıl bir etki yaratacağınızı fark etmemiştim."

Maura *diğer* ölülerin Blue'dan etkilendiğinden hiç bahsetmemişti. Belki de onu korkutmak istememişti. Ya da belki Maura onları görmemişti - belki o da diğer ruhlara karşı Mavi kadar kördü.

Mavi, Neeve'in kıvırcık saçlarını kaldırarak yüzüne dokunan hafif esintinin rahatsız edici bir şekilde farkına vardı. Henüz gerçekten ölmemiş insanların görünmez, düzenli ruhları başka bir şeydi. Yolda kalmaya mecbur olmayan hayaletler ise bambaşkaydı.

"Onlar -" Mavi başladı.

"Siz kimsiniz? Robert Neuhmann," diye araya girdi Neeve. "Senin adın ne? Ruth Vert. Adın ne senin? Frances Powell."

Arayı kapatmak için hızla tırmalayan Mavi, Neeve'in istediği isimleri fonetik olarak yazdırdı. Arada sırada gözlerini patikaya kaldırıyor, *bir şeyler* görmeye çalışıyordu. Ama her zaman olduğu gibi, sadece aşırı büyümüş yengeç otları ve zar zor görünen meşe ağaçları vardı. Görünmez ruhları kabul eden kilisenin siyah ağzı.

Duyacak, görecek bir şey yok. Elindeki defterde yazılı isimler dışında ölülere dair hiçbir kanıt yok.

Belki de Neeve haklıydı. Belki de Mavi biraz kimlik bunalımı yaşıyordu. Bazı günler, ailesini çevreleyen tüm mucize ve gücün Mavi'ye evrak şeklinde geçmesi biraz adaletsiz görünüyordu.

En azından hâlâ bunun bir *parçası olabilirim*, diye düşündü Mavi acımasızca, her ne kadar kendini gören bir köpek kadar dahil hissediyor olsa da. Karanlıkta okuyabilmek için defteri yüzüne yaklaştırdı, yaklaştırdı, yaklaştırdı. Yetmiş seksen yıl öncesinin popüler isimlerinin bir listesi gibiydi: Dorothy, Ralph, Clarence, Esther, Herbert, Melvin. Birçoğunun soyadı da aynıydı. Vadi, güçlü olmasa da büyük olan birkaç eski ailenin egemenliği altındaydı.

Blue'nun düşüncelerinin dışında bir yerde, Neeve'in sesi daha vurgulu hale geldi.

"Adın ne senin?" diye sordu. "*Affedersiniz*. Sizin adınız ne?" Yüzündeki şaşkın ifade yanlış görünüyordu. Alışkanlık dışı olarak Mavi, Neeve'in bakışlarını avlunun ortasına kadar takip etti.

Ve birini gördü.

Mavi'nin kalbi göğüs kemiğine bir yumruk gibi çarptı. Kalp atışının diğer tarafında, o hâlâ oradaydı. Hiçbir şeyin olmaması gereken yerde bir insan vardı.

"Onu görüyorum," dedi Blue. "Neeve, *onu görüyorum*."

Mavi her zaman ruhların geçit töreninin düzenli bir şey olduğunu hayal etmişti, ama bu ruh tereddütlü bir şekilde dolaşıyordu. Pantolon ve kazak giymiş, saçları dağınık genç bir adamdı. Tam olarak şeffaf değildi ama tam olarak orada da değildi. Vücudu kirli bir su kadar bulanık, yüzü belirsizdi. Gençliği dışında onu tanımlayan hiçbir özellik yoktu.

Çok gençti - alışması en zor kısım buydu.

Mavi onu izlerken durakladı ve parmaklarını burnunun kenarına ve şakağına götürdü. Bu öylesine garip ve *canlı* bir hareketti ki Mavi kendini biraz hasta hissetti. Sonra sanki arkadan itilmiş gibi öne doğru tökezledi.

"Adını öğren," diye tısladı Neeve. "Bana cevap vermiyor ve diğerlerini bulmam gerek!"

"Ben mi?" diye cevap verdi Mavi ama duvardan aşağı kaydı. Kalbi hâlâ göğüs kafesinin içinde çarpıyordu. Kendini biraz aptal gibi hissederek sordu: "Adın ne?"

Onu duymamış gibiydi. Hiçbir onaylama seğirmesi göstermeden, yavaş ve şaşkın adımlarla kilisenin kapısına doğru ilerlemeye başladı.

Ölüme böyle mi gidiyoruz? Mavi merak etti. *Kendinin farkında olan bir final yerine tökezleyen bir fade-out mu?*

Neeve tekrar diğerlerine sorular sormaya başladığında, Mavi gezgine doğru ilerledi.

"Kimsin sen?" diye seslendi güvenli bir mesafeden, adam alnını ellerinin arasına indirirken. Adamın şeklinin hiçbir çizgisi yoktu, şimdi görüyordu ve yüzü gerçekten özelliksizdi. Gerçekten de onu insan şeklinde gösteren hiçbir şey yoktu ama yine de bir çocuk görüyordu. Gözlerine söylemese bile zihnine onun ne olduğunu söyleyen bir şey vardı.

Onu görmekte, düşündüğü gibi bir heyecan yoktu. Tek düşünebildiği*, bir yıl içinde öleceğiydi.* Maura buna nasıl dayanıyordu?

Mavi daha da yaklaştı. Tekrar yürümeye başladığında ona dokunabilecek kadar yakındı ama yine de onu gördüğüne dair hiçbir işaret vermedi.

Ona bu kadar yakınken elleri donuyordu. Kalbi donuyordu. Kendi sıcaklıkları olmayan görünmez ruhlar enerjisini emiyor, kollarındaki tüyleri diken diken ediyordu.

Genç adam kilisenin eşiğinde duruyordu ve Blue biliyordu, sadece *biliyordu*, eğer kiliseye adım atarsa, onun adını alma şansını kaybedecekti.

"Lütfen," dedi Mavi, öncekinden daha yumuşak bir sesle. Elini uzattı ve adamın olmayan kazağının kenarına dokundu. Soğuk bir korku gibi içine doldu. Kendisine her zaman söylenen şeyle kendini sabitlemeye çalıştı: Ruhlar tüm enerjilerini çevrelerinden alırlardı. Hissettiği tek şey adamın görünür kalmak için onu kullanmasıydı.

Ama yine de çok fazla korku hissettim.

"Bana adını söyleyecek misin?" diye sordu.

Adam onunla yüzleşti ve kadın onun Aglionby kazağı giydiğini şaşkınlıkla fark etti.

"Gansey," dedi. Sesi sessiz olmasına rağmen fısıltı değildi. Neredeyse duyulamayacak kadar uzak bir yerden gelen gerçek bir sesti.

Mavi onun dağınık saçlarına, bakan gözlerine, kazağındaki kuzguna bakmaktan kendini alamadı. Omuzlarının sırılsıklam olduğunu gördü, giysilerinin geri kalanı da henüz gerçekleşmemiş bir fırtınadan dolayı yağmur sıçramıştı. Bu kadar yakından, ona mı yoksa ruhlara mı özgü olduğundan emin olamadığı naneli bir şeyin kokusunu alabiliyordu.

O kadar gerçekti ki. Sonunda gerçekleştiğinde, onu gördüğünde, sanki

hiç sihir yoktu. Mezara bakmak ve onun kendisine baktığını görmek gibiydi. "Hepsi bu mu?" diye fısıldadı.

Gansey gözlerini kapadı. "Hepsi bu kadar."

Dizlerinin üzerine çöktü - gerçek bir bedeni olmayan bir çocuk için ses çıkarmayan bir hareket. Bir eli toprakta yayılmış, parmakları yere bastırılmıştı. Mavi, kilisenin karanlığını omzunun kavisli şeklinden daha net gördü.

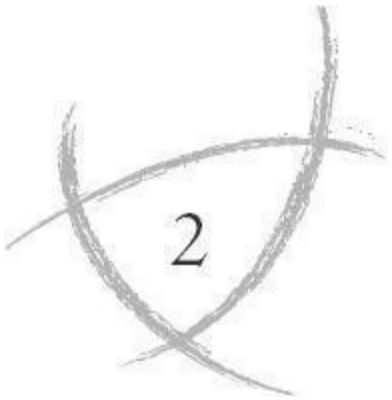
"Neeve," dedi Blue. "Neeve, o ölüyor."

Neeve hemen arkasında durmak için gelmişti. "Henüz değil" diye cevap verdi.

Gansey artık neredeyse yok olmuştu, kilisenin içinde kayboluyordu ya da kilise onun içinde kayboluyordu. Blue'nun sesi istediğinden daha soluk çıkıyordu. "Neden - neden onu görebiliyorum?"

Neeve omzunun üzerinden baktı, ya daha fazla ruh geldiği için ya da gelmediği için - Mavi bunu anlayamadı. Arkasına baktığında Gansey tamamen ortadan kaybolmuştu. Mavi daha şimdiden tenine sıcaklığın geri döndüğünü hissetti ama ciğerlerinin arkasında buz gibi bir şey vardı. İçinde tehlikeli, emici bir hüzün açılıyor gibiydi: keder ya da pişmanlık.

"Görmeyen birinin Aziz Markos Arifesi'nde bir ruh görmesinin sadece iki nedeni vardır, Blue. Ya sen onun gerçek aşkısın," dedi Neeve, "ya da onu öldürdün."

Benim," dedi Gansey.

Arabasına bakacak şekilde arkasını döndü. Camaro'nun parlak turuncu kaputu yukarıdaydı, pratik bir kullanımdan çok yenilginin sembolü olarak. Her yerde arabaların dostu olan Adam bu sefer arabanın nesi olduğunu anlayabilirdi ama Gansey kesinlikle anlayamazdı. Otoyoldan bir metre kadar uzakta durmayı başarmıştı ve şimdi arabanın tombul lastikleri vadideki çimenlerin pütürlü tutamlarının üzerine eğik bir şekilde oturuyordu. Bir yarı kamyon duraksamadan kükreyerek geçti; Camaro onun ardından sarsıldı.

Telefonun diğer ucundaki oda arkadaşı Ronan Lynch, "World Hist'i kaçırdın. Bir çukurda öldüğünü sanıyordum."

Gansey saatini incelemek için bileğini çevirdi. Dünya Tarihi'nden çok daha fazlasını kaçırmıştı. Saat on birdi ve dün geceki soğukluk şimdiden imkânsız görünüyordu. Bir sivrisinek saatin kordonunun yanında, teninin terine yapışmıştı; bir fiske vurarak onu uzaklaştırdı. Gansey gençken bir kez kamp yapmıştı. Çadırlar vardı. Uyku tulumları. Babasıyla birlikte ilgilerini kaybettiklerinde kullanmak üzere yakınlara park edilmiş, rölantide çalışan bir Range Rover. Bir deneyim olarak dün geceye hiç benzemiyordu.

"Benim için not aldın mı?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Ronan. "Senin bir çukurda öldüğünü sanıyordum."

Gansey dudaklarındaki kumu üfledi ve telefonu yanağına dayayarak yeniden ayarladı. Ronan için notlar alabilirdi. "Domuz durdu. Gel beni al."

Bir sedan geçerken yavaşladı, içindekiler pencereden dışarı bakıyordu. Gansey çirkin görünümlü bir çocuk değildi ve Camaro da gözleri çok zorlamıyordu, ama bu ilginin yakışıklılıkla ilgisi yoktu, daha çok Aglionby'li bir çocuğun küstahça turuncu bir arabada yol kenarında bozulmasının getirdiği yenilikle ilgisi vardı. Gansey, Virginia'daki küçük Henrietta'nın Aglionby çocuklarının başına gelen aşağılayıcı şeyleri görmekten daha çok tercih ettiği bir şey olmadığının farkındaydı, tabii ailelerinin başına gelen aşağılayıcı şeyleri görmek dışında.

Ronan, "Hadi dostum." dedi.

"Derse gidecek değilsin ya. Biliyor musun, zaten öğle arası olacak." Sonra ekledi, üstünkörü, "Lütfen."

Ronan uzun bir süre sessiz kaldı. Sessizlik konusunda iyiydi; bunun insanları rahatsız ettiğini biliyordu. Ama Gansey'nin uzun süre sessiz kalmaya karşı bağışıklığı vardı. Ronan'ın konuşmasını beklerken torpido gözünde yiyecek bir şey olup olmadığına bakmak için arabaya eğildi. EpiPen'in yanında bir çubuk kurutulmuş et vardı ama kurutulmuş etin son kullanma tarihi iki yıl önce geçmişti. Muhtemelen arabayı satın aldığında oradaydı.

"Neredesin sen?" Ronan sonunda sordu.

"64'teki Henrietta tabelasının yanında. Bana bir hamburger getir. Ve birkaç galon benzin." Arabanın benzini bitmemişti ama zararı olmazdı.

Ronan'ın sesi asitliydi. "Gansey."

"Adam'ı da getir."

Ronan telefonu kapattı. Gansey kazağını çıkarıp Camaro'nun arkasına attı. Arabanın küçük arka kısmı gündelik eşyaların -bir kimya ders kitabı, Frappuccino lekeli bir not defteri, koltuğun üzerinde kayan çıplak disklerle yarı fermuarlı bir CD klasörü- ve Henrietta'da geçirdiği on sekiz ay boyunca edindiği malzemelerin karmakarışık bir birleşimiydi. Buruşuk haritalar, bilgisayar çıktıları, her zaman yanında olan günlük, el feneri, söğüt çubuğu. Gansey dağınıklıktan bir dijital kayıt cihazı çıkardığında, bir pizza fişi (bir büyük boy, yarım sosisli, yarım avokadolu) koltuğa uçtu ve tarih dışında birbirinin aynısı olan yarım düzine fişe katıldı.

Bütün gece, korkunç derecede modern Kutsal Kurtarıcı Kilisesi'nin dışında oturmuş, kayıt cihazını çalıştırmış, kulaklarını dikmiş, -bir şey- beklemişti. Atmosfer büyülü olmaktan çok uzaktı. Muhtemelen gelecekteki ölülerle temas kurmaya çalışmak için en iyi yer değildi, ama Gansey Aziz Mark'ın Arifesi'nin gücüne dair büyük umutlar besliyordu. Ölüleri görmeyi beklediğinden değildi. Tüm kaynaklar kilise gözlemcilerinin "ikinci görüşe" sahip olmaları gerektiğini söylüyordu ve Gansey bağlantılarını takmadan önce ilk görüşe zar zor sahipti. Sadece şunu ummuştu -

Bir şeyler. Elde ettiği şey de buydu. Sadece bunun ne olduğundan tam olarak emin değildi. henüz *bir şey* vardı.

Elinde dijital kayıt cihazı olan Gansey beklemek için arka tekerleğe yaslandı ve arabanın kendisini geçen araçların çarpmasından korumasına izin verdi. Korkulukların diğer tarafında, yeşillenen bir tarla ağaçlara doğru uzanıyordu. Her şeyin ötesinde dağların gizemli mavi tepesi yükseliyordu.

Gansey ayakkabısının tozlu burnuna, onu buraya getiren doğaüstü enerji hattının kavisli şeklini çizdi. Dağ esintisi kulaklarının üzerinden geçerken, sesi kısık bir haykırışa benziyordu - bir fısıltı değil, neredeyse duyulamayacak kadar uzaktan gelen yüksek sesli bir çığlık.

Mesele şu ki, Henrietta sihrin gerçekleşebileceği bir yer gibi görünüyordu. Vadi sırlar fısıldıyor gibiydi. Kendilerini Gansey'e teslim etmeyeceklerine inanmak, hiç var olmadıklarına inanmaktan daha kolaydı.

Lütfen bana nerede olduğunu söyle.

Kalbi bunu istemekten dolayı acıyordu, açıklaması zor olduğu için acısı daha az değildi. Ronan Lynch'in köpekbalığı burunlu BMW'si Camaro'nun arkasına yanaştı, normalde parlak olan kömür rengi boyası polenlerle yeşile dönmüştü. Gansey müzik setinin bas sesini ayaklarında hissetti ve bir süre sonra melodiyi seçebildi. Ayağa kalktığında Ronan kapıyı açıyordu. Yolcu koltuğunda Adam Parrish oturuyordu, Gansey'nin en yakın arkadaşlarını oluşturan dörtlünün üçüncü üyesiydi. Adam'ın kravatının düğümü kazağının yakasının üzerinde düzgünce duruyordu. Bir ince Ronan'ın ince cep telefonunu eliyle sıkıca kulağına bastırdı.

Arabanın açık kapısından Adam ve Gansey kısa bir bakış alışverişinde bulundular. Adam'ın çatık kaşları, *"Bir şey bulabildin mi?" diye* sordu, Gansey'nin genişleyen gözleri, *"Sen söyle*," diye cevap verdi.

Adam kaşlarını çatarak müzik setinin ses düğmesini çevirdi ve telefona bir şeyler söyledi.

Ronan bagaja yönelmeden önce arabanın kapısını çarptı -her şeyi çarptı-.

"Sik kardeşim bu gece Nino'nun yerinde buluşmamızı istiyor. *Ashley* ile birlikte."

"Telefondaki o mu?" Gansey sordu. "*Ashley* de ne?"

Ronan bagajdan bir benzin bidonu aldı ve yağlı kabın giysilerine temas etmemesi için çok

az çaba sarf etti. Gansey gibi o da Aglionby üniforması giyiyordu ama her zamanki gibi

mümkün olduğunca itibarsız göstermeyi başarmıştı. Kravatı en iyi *küçümseme* olarak tanımlanabilecek bir yöntemle düğümlenmişti ve gömlek kuyrukları süveterinin altından yırtık pırtıktı. Gülümsemesi ince ve keskindi. BMW'si köpekbalığı gibiyse, bunu ondan öğrenmişti. "Declan en sonuncusu. Onun için güzel görünmemiz gerekiyor."

Gansey, Ronan'ın Aglionby'de son sınıf öğrencisi olan ağabeyiyle iyi geçinmek zorunda kalmasına içerliyordu ama neden bunu yapmak zorunda olduklarını da anlıyordu. Lynch ailesinde özgürlük karmaşık bir şeydi ve şu anda bunun anahtarı Declan'ın elindeydi.

Ronan yakıt bidonunu dijital kayıt cihazıyla değiştirdi. "Bu gece yapmak istiyor çünkü dersim olduğunu biliyor."

Camaro'nun yakıt deposu kapağı yaylı plakanın arkasındaydı ve Ronan, Gansey'nin aynı anda kapakla, benzin bidonuyla ve plakayla boğuşmasını sessizce izledi.

"Bunu sen de yapabilirdin," dedi Gansey ona. "Gömleğinin içine sıçmak umurunda olmadığına göre."

Anlayışsız Ronan bileğine taktığı beş düğümlü deri bandın altındaki eski, kahverengi yara kabuğunu kaşıdı. Geçen hafta Adam'la birlikte sırayla birbirlerini BMW'nin arkasında hareketli bir arabanın üzerinde sürüklemişlerdi ve her ikisinin de izleri hâlâ duruyordu.

Gansey, "Bana bir şey bulup bulmadığımı sorun," dedi.

Ronan iç çekerek kayıt cihazını Gansey'e doğru çevirdi. "Bir şey bulabildin mi?"

Ronan'ın sesi pek ilgili gelmiyordu ama bu Ronan Lynch markasının bir parçasıydı. İlgisizliğinin gerçekten ne kadar derin olduğunu söylemek imkânsızdı.

Yakıt yavaş yavaş Gansey'nin pahalı pantolonunun içine sızıyordu, bu bir ay içinde mahvettiği ikinci pantolondu. Dikkatsiz davranmak istediğinden değil -Adam'ın ona tekrar tekrar söylediği gibi, "Her şeyin bir *bedeli* vardır, Gansey"- sadece yaptıklarının sonuçlarını çok geç olana kadar fark etmemiş gibiydi. "Bir şey. Yaklaşık dört saatlik ses kaydı yaptım ve bir şey var. Ama ne anlama geldiğini bilmiyorum." Kayıt cihazını işaret etti. "Bir dene bakalım."

Ronan otoyoldan dışarı bakmak için dönerek PLAY tuşuna bastı. Bir an için sadece cırcır böceklerinin buz gibi tiz sesleriyle bozulan bir sessizlik oldu. Sonra Gansey'in sesi duyuldu:

"Gansey," dedi.

Uzun bir duraklama oldu. Gansey bir parmağını Camaro'nun tamponundaki çukurlu kromda yavaşça gezdirdi. Kelimeleri söylediğini hatırlamadığı halde kayıtta kendisini duymak hâlâ garipti.

Sonra, sanki çok uzaklardan bir kadın sesi geldi, sözcükler zor seçiliyordu: "Hepsi bu mu?" Ronan'ın gözleri temkinli bir şekilde Gansey'e kaydı.

Gansey parmağını kaldırdı: *Bekle*. Kayıt cihazından öncekinden daha sessiz, mırıltılı sesler tısladı, tempoları dışında hiçbir şey net değildi: sorular ve cevaplar. Ve sonra bedensiz sesi kayıt cihazından tekrar konuştu:

"Hepsi bu kadar."

Ronan arabanın yanındaki Gansey'e bir bakış attı, Gansey'in sigara içen nefesi olarak düşündüğü şeyi yapıyordu: genişlemiş burun deliklerinden uzun bir nefes, ayrılmış dudaklardan yavaş bir nefes.

Ronan sigara içmezdi. Akşamdan kalma alışkanlıklarını tercih ederdi.

Kayıt cihazını durdurdu ve "Pantolonuna gaz damlatıyorsun, moruk" dedi.

"Bunu kaydettiğimde neler olduğunu sormayacak mısın?"

Ronan sormadı. Sadece Gansey'e bakmaya devam etti, ki bu da aynı şeydi.

"Hiçbir şey olmuyordu. Olan buydu. Gece boyunca bu kadar soğuk olduğunda yaşamaması gereken böceklerle dolu bir otoparka bakıyordum ve hiçbir şey yoktu."

Gansey doğru yerde olsa bile otoparkta bir şey bulup bulamayacağından emin değildi. Konuştuğu ley avcılarına göre, ley hattı bazen uzunluğu boyunca sesler iletiyor, sesleri ilk duyuldukları zamandan yüzlerce mil ve onlarca yıl öteye fırlatıyordu. Bir tür ses musallatı, ley hattı üzerindeki neredeyse her şeyin alıcı olabileceği öngörülemeyen bir radyo iletimi: bir kayıt cihazı, bir müzik seti, iyi ayarlanmış bir çift insan kulağı. Herhangi bir psişik yeteneğe sahip olmayan Gansey kayıt cihazını getirmişti, çünkü sesler genellikle sadece geri oynatıldığında duyulabiliyordu. Bütün bunlardaki tuhaflık, oynatıcıdaki diğer sesler değildi. Garip olan *Gansey'nin* sesiydi: Gansey onun bir ruh olmadığından oldukça emindi.

"Hiçbir şey *söylemedim*, Ronan. Bütün gece boyunca hiçbir şey söylemedim. Peki sesimin kayıt cihazında ne işi var?"

"Orada olduğunu nereden biliyordun?"

"Geri dönerken kaydettiklerimi dinliyordum. Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey ve sonra: benim sesim. Sonra domuz durdu."

"Tesadüf mü?" Ronan sordu. "Sanmıyorum."

Alaycı olmak içindi. Gansey *tesadüflere inanmadığımı* o kadar sık söylemişti ki artık buna gerek duymuyordu.

Gansey, "Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kutsal kâse, sonunda," diye cevap verdi Ronan, bir işe yaramayacak kadar alaycıydı.

Ama gerçek şuydu: Gansey son dört yılını mümkün olan en ince kanıt kırıntılarıyla çalışarak geçirmişti ve zar zor duyulan ses ihtiyacı olan tek teşvikti. Henrietta'da geçirdiği on sekiz ay boyunca bir ley hattını -manevi yerleri birbirine bağlayan mükemmel düzlükte, doğaüstü bir enerji yolu- ve bu yol boyunca uzandığını umduğu ele geçirilmesi zor mezarı ararken en kabataslak kırıntılardan bazılarını kullanmıştı. Bu sadece görünmez bir enerji hattı aramanın mesleki bir tehlikesiydi. *Görünmezdi*.

Ve muhtemelen varsayımsaldı, ama Gansey bu fikri düşünmeyi reddetti. On yedi yıllık yaşamında, insanların bulunabileceğini bilmedikleri düzinelerce şey bulmuştu ve bu listeye ley hattını, mezarı ve mezarın kraliyet sakinini de eklemek niyetindeydi.

New Mexico'daki bir müze müdürü bir keresinde Gansey*'e, "Oğlum, tuhaflıkları keşfetme konusunda esrarengiz bir yeteneğin var,*" demişti. Şaşkın bir Romalı tarihçi*, "Kimsenin almayı düşünmediği kayaların altına bakıyorsun, kaygan*" demişti. Ve çok yaşlı bir İngiliz profesör, *"Dünya senin için ceplerini açıyor, evlat"* demişti. Gansey'e göre işin püf noktası, onların var olduğuna inanmak, daha büyük bir şeyin parçası olduklarını fark etmekti. Bazı sırlar kendilerini sadece layık olduklarını kanıtlayanlara verirdi.

Gansey'e göre bu böyleydi: Bir şeyleri bulma konusunda özel bir yeteneğiniz varsa, bu, dünyaya bakmayı borçlu olduğunuz anlamına geliyordu.

"Hey, bu Whelk mi?" Ronan sordu.

Bir araba yanlarından geçerken oldukça yavaşlamış ve aşırı meraklı sürücüsünü görmelerini sağlamıştı. Gansey sürücünün, Barrington Whelk adında talihsiz bir Aglionby mezunu olan küskün Latince öğretmenlerine çok benzediğini kabul etmek zorundaydı. Gansey, resmi unvanı Richard "Dick" Campbell Gansey III olduğu için havalı isimlere karşı oldukça bağışıklıydı ama o bile Barrington Whelk'te affedilecek pek bir şey olmadığını kabul etmek zorundaydı.

"Hey, durup yardım falan etme," diye tersledi Ronan arabanın arkasından. "Hey, bücür. Declan'a ne oldu?"

Bu son kısım, Ronan'ın telefonu hâlâ elindeyken BMW'den inen Adam'a yönelikti. Telefonu Ronan'a uzattı, o da küçümseyerek başını salladı. Ronan kendi telefonu da dahil olmak üzere tüm telefonlardan nefret ederdi.

Adam, "Bu akşam beşte gelecek." dedi.

Ronan'ın aksine Adam'ın Aglionby kazağı ikinci eldi ama kusursuz olması için büyük özen göstermişti. İnce ve uzun boyluydu, tozlu saçları ince kemikli, bronzlaşmış bir yüzün üzerinde düzensiz bir şekilde kırpılmıştı. Sepya bir fotoğraf gibiydi.

"Joy," diye yanıtladı Gansey. "Orada olacaksın, değil mi?"

"Davetli miyim?" Adam tuhaf bir şekilde kibar olabiliyordu. Bir konuda kararsız kaldığında, Güneyli aksanı her zaman ortaya çıkardı ve şimdi de kendini gösteriyordu.

Adam'ın davetiyeye ihtiyacı yoktu. O ve Ronan kavga etmiş olmalılar. Şaşırtıcı değil. Eğer bir sosyal güvenlik numarası varsa, Ronan onunla kavga etmişti.

"Aptal olma," diye cevap verdi Gansey ve Adam'ın uzattığı yağ lekeli fast-food poşetini nezaketle kabul etti. "Teşekkürler."

"Ronan anladı," dedi Adam. Para söz konusu olduğunda, övgü ya da suçlama konusunda hızlı davranırdı.

Gansey, Camaro'ya yaslanmış, bileğindeki deri kayışlardan birini dalgınca ısıran Ronan'a baktı. Gansey, "Bana bu hamburgerin üzerinde sos olmadığını söyle," dedi.

Ronan kayışı dişlerinin arasından bırakarak alay etti. "Lütfen."

"Turşu da yok," dedi Adam arabanın arkasına çömelerek. Yanında sadece iki küçük bidon yakıt katkısı değil, benzin bidonu ile pantolonunun arasına yerleştirmek için bir bez parçası da getirmişti; tüm süreci sıradan gösteriyordu. Adam köklerini saklamak için çok uğraştı ama en küçük hareketlerinde bile ortaya çıkıyorlardı.

Şimdi Gansey sırıtıyordu, keşfetmenin sıcaklığı içinden geçmeye başlamıştı. "Pekâlâ, küçük sınav Bay Parrish. Ley hatları civarında görülen üç şey?"

"Kara köpekler," dedi Adam hoşgörüyle. "Şeytani varlıklar."

"Camarolar," diye araya girdi Ronan.

Gansey sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Ve hayaletler. Ronan, istersen kanıtları sıraya koy."

Adam yakıt deposunun kapağını yerine takarken ve Ronan müzik çaları geri sararken üçü de sabah güneşinin altında öylece duruyordu. Metrelerce ötede, dağların üzerinde bir kızıl kuyruklu şahin ince ince çığlık atıyordu. Ronan tekrar PLAY tuşuna bastı ve Gansey'nin ince havaya adını söylemesini dinlediler. Adam kaşlarını çatarak uzaktan dinledi, sıcak gün yanaklarını kızartıyordu.

Son bir buçuk yılın herhangi bir sabahı olabilirdi. Ronan ve Adam günün sonunda barışır, öğretmenleri dersi kaçırdığı için onu affeder, sonra o, Adam, Ronan ve Noah, Declan'a karşı dört kişi pizza yemeye giderlerdi.

Adam, "Arabayı dene, Gansey." dedi.

Kapıyı açık bırakan Gansey sürücü koltuğuna çöktü. Ronan arka planda kaydı tekrar dinletti. Nedense bu mesafeden gelen sesler kollarındaki tüylerin yavaşça diken diken olmasına neden oluyordu. İçinden bir ses bu bilinçsiz konuşmanın farklı bir şeyin başlangıcı olduğunu söylüyordu ama henüz ne olduğunu bilmiyordu.

"Haydi, Domuz!" diye hırladı Ronan. Birisi otoyolda yanlarından geçerken kornaya bastı.

Gansey anahtarı çevirdi. Motor bir kez döndü, kısa bir süre için durakladı.

- ve sonra sağır edici bir şekilde kükredi. Camaro bir gün daha savaşmak için yaşadı. Radyo bile çalışıyordu ve Gansey'e hep tek kanatlı bir güvercinle ilgiliymiş gibi gelen Stevie Nicks şarkısını çalıyordu. Ona getirdikleri patates kızartmalarından birini denedi. Soğuktu.

Adam arabaya doğru eğildi. "Seni okula kadar takip edeceğiz. Sizi geri götürecek ama henüz bitmedi," dedi. "Hâlâ bir sorun var."

"Harika," diye yanıtladı Gansey, motorun sesinden duyulacak kadar yüksek bir sesle. Arka

planda

Ronan kalbinden geriye kalanları elektronik döngülerde eritirken BMW neredeyse duyulmayan bir bas hattı pompaladı. "Peki, önerileriniz?"

Adam elini cebine atarak bir kâğıt parçası çıkardı ve ona uzattı.

"Nedir bu?" Gansey Adam'ın düzensiz el yazısını inceledi. Harfleri her zaman bir şeyden kaçıyormuş gibi görünürdü. "Bir medyumun numarası mı?"

"Eğer dün gece bir şey bulamadıysanız, sırada bu olacaktı. Şimdi onlara soracak bir şeyin var."

Gansey düşündü. Medyumlar ona para kazanacağını ve kaderinde büyük şeyler olduğunu söyleme eğilimindeydi. Birincisinin her zaman doğru olduğunu biliyordu, ikincisinin ise doğru olabileceğinden korkuyordu. Ama belki de bu yeni ipucuyla, yeni bir medyumla, söyleyecek başka bir şeyleri olabilirdi.

"Tamam," diye kabul etti. "Peki onlara ne soracağım?"

Adam ona dijital kayıt cihazını uzattı. Camaro'nun tepesine bir, iki kez vurdu, dalgındı.

"Bu çok açık görünüyor," diye cevap verdi. "Kiminle konuştuğunu öğreneceğiz."

3

300 Fox Way'de **sabahlar** korku dolu, karmakarışık şeylerdi. Tuvalet kuyrukları ve içinde zaten poşet çay olan fincanlara konan poşet çaylar yüzünden birbirine giren insanlar. Blue için okul, daha üretken (ya da daha az sezgisel) teyzeler içinse iş vardı. Tostlar yandı, mısır gevrekleri vıcık vıcık oldu, buzdolabının kapısı dakikalarca açık kaldı ve bekledi. Araba havuzlarına aceleyle karar verilirken anahtarlar şıngırdadı.

Kahvaltının ortalarında telefon çalmaya başlar ve Maura, "Evren seni ikinci hattan arıyor, Orla" ya da buna benzer bir şey söyler ve Jimi ya da Orla ya da diğer teyzelerden ya da üvey teyzelerden ya da arkadaşlardan biri üst kattaki telefona kimin bakması gerektiği konusunda kavga ederdi. İki yıl önce, Blue'nun kuzeni Orla bir medyum hattının kârlı bir eklenti olacağına karar vermişti ve Maura ile kamu imajı konusunda kısa bir çatışmadan sonra Orla kazanmıştı. "Kazanmak" Orla'nın hattı gizlice kurmak için Maura'nın hafta sonu bir konferansta olmasını beklemesini içeriyordu ve bu bir acı noktanın anısı kadar acı bir nokta değildi. Aramalar sabah yedi civarında gelmeye başladı ve bazı günler dakikası bir dolar diğerlerinden daha değerli geliyordu.

Sabahlar bir spordu. Blue'nun giderek daha iyi olduğunu düşünmekten hoşlandığı bir spor.

Ama kilise nöbetinin ertesi günü, Blue'nun tuvalet için mücadele etmek ya da Orla kızarmış ekmeği tereyağlı tarafa bırakırken poşet öğle yemeği hazırlamaya çalışmak gibi bir derdi yoktu. Uyandığında, normalde sabah aydınlığında olan odasında öğleden sonrasının nefes kesen loşluğu vardı. Yan odada Orla ya erkek arkadaşıyla ya da psişik yardım hattını arayanlardan biriyle konuşuyordu. Orla'yla konuşurken iki tür telefon görüşmesi arasındaki farkı anlamak zordu. Her ikisi de Blue'nun duş alması gerektiğini düşünmesine neden oldu.

Mavi banyoyu tartışmasız bir şekilde ele geçirdi ve burada dikkatinin çoğunu saçlarına verdi. Koyu renk saçları bob şeklinde kesilmişti, makul bir şekilde geriye çekilebilecek kadar uzun ama bunu başarılı bir şekilde yapmak için bir dizi toka gerektirecek kadar kısaydı. Sonuç, kaçmış parçalar ve uyumsuz tokalarla dolu dikenli, düzensiz bir at kuyruğuydu; eksantrik ve dağınık görünüyordu. Blue bu hale getirmek için çok çalışmıştı.

"*Anne*," dedi çarpık merdivenlerden aşağı atlarken. Maura mutfak tezgâhının başında bir çeşit açık çayla uğraşıyordu. Korkunç kokuyordu.

Annesi arkasını dönmedi. Tezgâhın her iki yanında yeşil, okyanus gibi dağınık otlar vardı. "Her yere koşmak zorunda değilsin."

"Öyle," diye karşılık verdi Mavi. "Neden beni okul için uyandırmadın?" "Uyandırdım," dedi Maura. "İki kez." Sonra kendi kendine, "Lanet olsun."

Masadan Neeve'in yumuşak sesi, "Yardımıma ihtiyacın var mı Maura?" dedi. Elinde bir fincan çayla masada oturuyordu, her zamanki gibi tombul ve melek gibi görünüyordu, bir gece

önce uykusuz kaldığına dair hiçbir iz yoktu. Neeve, göz temasından kaçınmaya çalışan Blue'ya baktı.

Maura, "Lanet olası bir meditasyon çayı yapabilecek durumdayım, teşekkürler," dedi. Blue'ya, "Okula grip olduğunu söyledim. Kusuyor olduğunu vurguladım. Yarın zinde görünmeyi unutma."

Mavi ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı. Kilise nöbetinden sonraki gün hiç ders kaçırmamıştı. Belki uykusu gelmişti ama asla dün geceki gibi ziyan olmamıştı.

"Onu gördüğüm için mi?" diye sordu Neeve ellerini indirerek. Çocuğu bu kadar net hatırlayamamayı diledi. Ya da daha doğrusu, eli yere yayılmış olan çocuğun *fikrini*. Onu görmemeyi diledi. "Bu yüzden mi bu kadar uzun süre uyudum?"

"Çünkü ölü bir çocukla sohbet ederken on beş ruhun bedeninde dolaşmasına izin verdin," diye yanıtladı Maura, Neeve konuşamadan. "En azından benim duyduğum kadarıyla. Tanrım, bu yaprakların böyle mi kokması gerekiyor?"

Mavi, iyimser bir havayla çayını yudumlamaya devam eden Neeve'e döndü. "Bu doğru mu? Ruhlar içimden geçtiği için mi?"

"Senden enerji çekmelerine izin verdin," diye yanıtladı Neeve. "Oldukça fazla enerjiniz var ama o kadar da değil."

Blue bu konuda hemen iki şey düşündü. Birincisi *oldukça fazla enerjim var*, diğeri ise *sanırım sinirlendim*. Ruhların kendisinden güç çekmesine kasıtlı olarak izin vermiş gibi değildi.

Neeve Maura'ya, "Ona kendini korumayı öğretmelisin," dedi.

"Ona bazı şeyler öğrettim. Tamamen sefil bir anne değilim," dedi Maura ve Blue'ya bir fincan çay uzattı.

Blue dedi ki, "Bunu denemeyeceğim. Berbat kokuyor." Buzdolabından bir fincan yoğurt aldı. Sonra annesiyle dayanışma içinde Neeve'e "Daha önce kilise nöbetinde kendimi hiç korumak zorunda kalmamıştım" dedi.

Neeve, "Bu şaşırtıcı. Enerji alanlarını o kadar güçlendiriyorsun ki, seni burada bile bulamamalarına şaşırdım."

Maura sinirli bir sesle, "Kes şunu," dedi. "Ölü insanların korkutucu bir yanı yok."

Mavi hâlâ Gansey'in hayaletimsi duruşunu görüyordu, yenilmiş ve şaşkındı. "Anne, kilise bekçisi ruhlar - onların ölümlerini engelleyebilir misin? Onları uyararak mı?"

O sırada telefon çaldı. İki kez cızırdadı ve devam etti, bu da Orla'nın hâlâ diğer arayanla hatta olduğu anlamına geliyordu.

"Lanet olsun Orla!" Maura, Orla duyacak durumda olmasa da,

"Lanet olsun Orla!" dedi. "Ben bakarım," dedi Neeve.

"Oh, ama -" Maura söyleyeceklerini bitirmedi. Blue, Neeve'in normalde dakikası bir dolardan çok daha fazlasına çalıştığını düşünüp düşünmediğini merak etti.

Neeve mutfaktan çıktıktan sonra annesi, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Çoğu kalp krizinden, kanserden ve elden bir şey gelmeyen diğer şeylerden ölüyor. O çocuk ölecek."

Mavi daha önce hissettiği o tuhaf kederin hayaletimsi bir halini hissetmeye başlamıştı. "Aglionby'li bir çocuğun kalp krizinden öleceğini sanmıyorum. Neden müşterilerinize söyleme zahmetine giriyorsunuz?"

"Böylece her şeylerini düzene sokabilir ve ölmeden önce yapmak istedikleri her şeyi yapabilirler." O sırada annesi döndü ve çok bilmiş bakışlarını Mavi'ye dikti. Elinde çürümüş toprak kokan bir fincan çay, kot pantolonunun içinde yalınayak duran biri ne kadar etkileyici görünebilirse o kadar etkileyici görünüyordu. "Onu uyarmaya çalışmana engel olmayacağım, Mavi. Ama bilmelisin ki

Onu bulsanız bile size inanmayacaktır ve bilse bile muhtemelen onu kurtarmayacaktır. Onu aptalca bir şey yapmaktan alıkoyabilirsin. Ya da hayatının son birkaç ayını mahvedebilirsiniz."

"Sen bir Pollyanna'sın," diye tersledi Mavi. Ama Maura'nın haklı olduğunu biliyordu - en azından ilk kısım hakkında. Onunla tanışan çoğu kişi annesinin geçimini sağlamak için salon numaraları yaptığını düşünüyordu. Blue onun ne yapacağını sanıyordu - bir Aglionby öğrencisini bulup Land Rover'ının ya da Lexus'unun camına vurup frenlerini kontrol ettirmesi ve hayat sigortası poliçesini güncellemesi için uyaracağını mı?

Maura, "Herhalde onunla görüşmeni engelleyemem," dedi. "Yani, eğer Neeve onu neden gördüğün konusunda haklıysa. Onunla tanışmak kaderinde var."

"Kader," diye cevap verdi Mavi, annesine ters ters bakarak, "kahvaltıdan önce ortalıkta dolaşmak için çok ağır bir kelime."

"Diğer herkes," dedi Maura, "kahvaltısını çok uzun zaman önce yaptı."

Neeve döndüğünde merdivenler gıcırdadı. "Yanlış numara," dedi o duygusuz haliyle. "Size çok geliyor mu?"

Maura, "Bir centilmen eskort şirketinden bir numara uzaktayız," diye cevap verdi.

"Ah," dedi Neeve. "Bu her şeyi açıklıyor. Blue," diye ekledi, tekrar masaya yerleşirken, "eğer istersen, onu neyin öldürdüğünü bulmaya çalışabilirim."

Bu durum hem Maura'nın hem de Blue'nun dikkatini çekti.

"Evet," dedi Mavi.

Maura cevap vermeye başladı ama sonra dudaklarını birbirine bastırmakla yetindi. Neeve, "Hiç üzüm suyumuz var mı?" diye sordu.

Şaşkınlık içindeki Mavi buzdolabına gitti ve bir sürahiyi soru sorarcasına havaya kaldırdı. "Ayran-üzüm?" "Bu iyi olur."

Maura, yüzü hâlâ karmaşıktı, dolaba uzandı ve koyu mavi bir salata kâsesi çıkardı. Yavaşça Neeve'in önüne koydu.

"Gördüğünüz hiçbir şeyden ben sorumlu olmayacağım," dedi Maura. Mavi sordu: "Ne? Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

İkisi de cevap vermedi.

Neeve yumuşak yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle meyve suyunu kâsenin kenarına kadar döktü. Maura ışık düğmesini kapattı. Loş mutfağa kıyasla dışarısı birden daha canlı göründü. Nisan parlaklığındaki ağaçlar kahvaltı alanının pencerelerine, yeşil yaprak üzerine yeşil yaprak cama yaslanmıştı ve Mavi birdenbire ağaçlarla çevrili olduğunun, durgun bir ormanın ortasında olduğunun farkına vardı.

"Eğer izleyecekseniz, lütfen sessiz olun," dedi Neeve, özellikle kimseye bakmadan. Blue bir sandalye çekip oturdu. Maura tezgâha yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Maura'nın üzgün olup da bu konuda bir şey yapmadığını görmek ender rastlanan bir durumdu.

Neeve, "Adı neydi?" diye sordu.

"Sadece *Gansey* dedi." Onun adını söylerken kendini utangaç hissediyordu. Bir şekilde onun yaşamında ya da ölümünde parmağı olacağı fikri, bu mutfaktaki nominal varlığını onun sorumluluğu haline getirmişti.

"Bu kadar yeter."

Neeve kâsenin üzerine eğildi, dudakları kıpırdıyor, karanlık yansıması kâsede yavaşça hareket ediyordu. Mavi annesinin söylediklerini düşünüp duruyordu:

Gördüğünüz hiçbir şeyden ben sorumlu değilim.

Yaptıkları bu şeyi normalde hissettiklerinden daha büyük gösteriyordu. Doğanın bir hilesinden daha uzak ve bir dine daha yakın.

Sonunda Neeve mırıldandı. Mavi bu sözsüz seste özel bir anlam duyamasa da Maura aniden zafer kazanmış gibi görünüyordu.

"Pekala," dedi Neeve. "Bu bir şey."

"Bu *bir şey*" der gibi söyledi ve Mavi bunun nasıl sonuçlanacağını zaten biliyordu. "Ne gördün?" Mavi sordu. "Nasıl öldü?"

Neeve gözlerini Maura'dan ayırmadı. Bir şekilde cevap verirken aynı zamanda soru da soruyordu. "Onu gördüm. Ve sonra ortadan kayboldu. Kesinlikle hiçbir şeyin içinde."

Maura ellerini ters çevirdi. Blue bu hareketi iyi biliyordu. Annesi bu hareketi kazanan cümleyi söyledikten sonra birçok tartışmayı bitirmek için kullanmıştı. Ancak bu kez kazanan cümle bir kase kızılcık-üzüm suyuyla gelmişti ve Blue bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Neeve, "Bir an oradaydı, bir an sonra ise yoktu" dedi.

"Olur böyle şeyler," dedi Maura. "Burada, Henrietta'da. Göremediğim bir yer -ya da yerler- var. Bazen de görüyorum." - ve burada Blue'ya öyle bir bakmadı ki, Blue annesinin ona bakmamak için kendini zor tuttuğunu fark etti - "beklemediğim şeyler."

Blue şimdi annesinin, burada yaşamak daha pahalı hale gelse ve başka şehirlere gitme fırsatları doğsa bile Henrietta'da kalmaları için ısrar ettiği sayısız zamanı hatırlıyordu. Blue bir keresinde annesinin bilgisayarında bir dizi e-posta ele geçirmişti; Maura'nın erkek müşterilerinden biri Maura'ya, Blue'yu "ve onsuz yaşayamayacağın başka ne varsa" Baltimore'daki sıra evine getirmesi için hararetle yalvarmıştı. Maura cevabında sert bir dille bunun mümkün olmadığını söylemişti; bunun pek çok nedeni vardı, en önemlisi Henrietta'yı terk edemeyecek olması, en azı da adamın baltalı bir katil olup olmadığını bilmemesiydi. O da sadece üzgün bir surat ifadesiyle e-posta göndermişti. Blue ona ne olduğunu hep merak etmişti.

"Ne gördüğünü bilmek istiyorum," dedi Mavi. "Hiçbir şey' nedir?"

Neeve, "Dün gece gördüğümüz çocuğu ölümüne kadar takip ettim. Kronolojik olarak yakın olduğunu hissettim ama sonra göremediğim bir yerde kayboldu. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ben olduğumu sandım."

"Öyle değil," dedi Maura. Blue'nun hâlâ merak ettiğini görünce açıkladı: "Televizyonda görüntü olmadığı halde hâlâ açık olduğunu anlayabildiğin zamanki gibi. Öyle görünüyor. Ama daha önce içine giren birini hiç görmemiştim."

"Şey, içine girdi." Neeve kâseyi ondan uzaklaştırdı. "Hepsi bu değil demiştin. Bu bana başka ne gösterecek?"

Maura, "Temel kablolu yayında görünmeyen kanallar." dedi.

Neeve güzel parmaklarını bir kez masaya vurduktan sonra, "Bana bundan daha önce bahsetmemiştin," dedi.

Maura, "Alakalı görünmüyordu," diye cevap verdi.

"Genç erkeklerin kaybolabileceği bir yer oldukça uygun görünüyor. Kızınızın becerisi de oldukça alakalı görünüyor." Neeve sonsuz bakışlarını tezgahı itip arkasını dönen Maura'nın üzerine dikti.

"Bu öğleden sonra işim var," dedi Mavi sonunda, konuşmanın bittiğini fark ettiğinde. Dışarıdaki yaprakların yansıması kâsede yavaşça dalgalanıyordu, hâlâ bir orman vardı ama karanlıktı.

"Gerçekten bunun içinde mi çalışacaksın?" Maura sordu.

Mavi giysilerine baktı. Aralarında *parçalama* adı verilen bir yöntemle değiştirdiği bir tişörtün de bulunduğu birkaç ince kat tişört vardı. "Bunun nesi var?"

Maura omuz silkti. "Yok bir şey. Her zaman eksantrik bir kızım olsun istemiştim. Sadece şeytani planlarımın ne kadar iyi işlediğini hiç fark etmemiştim. Kaça kadar çalışıyorsun?"

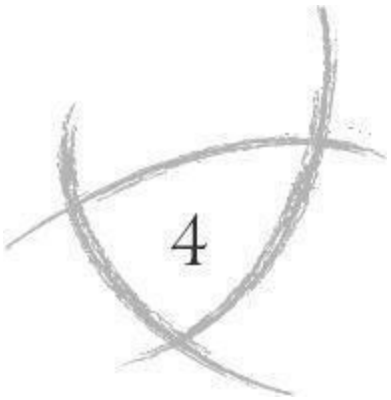
"Yedi. Muhtemelen daha sonra. Cialina'nın yedi buçuğa kadar çalışması gerekiyordu ama bütün hafta boyunca kardeşinin *akşam* için bilet aldığını ve keşke birinin son yarım saati devralacağını söyleyip durdu..."

"Hayır" diyebilirsin. *Evening* ne? Bütün kızların baltalarla öldüğü film mi?"

"İşte bu." Mavi yoğurdunu höpürdeterek yudumlarken, ulaşamayacağı bir yere itilmiş meyve suyu kâsesine kaşlarını çatarak bakan Neeve'e hızlıca bir göz attı. "Tamam, ben çıkıyorum."

Sandalyesini geriye itti. Maura konuşmaktan daha gürültülü olan o ağır şekilde sessizdi. Mavi yoğurdunu çöpe atıp kaşığını annesinin yanındaki lavaboya bıraktıktan sonra ayakkabılarını almak için yukarı çıktı.

"Mavi," dedi Maura sonunda. "Sana kimseyi öpmemeni söylememe gerek yok, değil mi?"

4

Adam Parrish on sekiz aydır Gansey'nin arkadaşıydı ve bu arkadaşlığın beraberinde getirdiği bazı şeyler olduğunu biliyordu. Doğaüstü olaylara inanmak, Gansey'nin parayla olan sorunlu ilişkisine katlanmak ve Gansey'nin diğer arkadaşlarıyla bir arada yaşamak. İlk ikisi yalnızca Aglionby'den uzakta zaman geçirdiklerinde sorun yaratıyordu ve ikincisi yalnızca Ronan Lynch söz konusu olduğunda sorun yaratıyordu.

Gansey bir keresinde Adam'a çoğu insanın Ronan'la nasıl başa çıkacağını bilmemesinden korktuğunu söylemişti. Bununla kastettiği şey, bir gün birinin Ronan'ın üzerine düşüp kendini kesmesinden endişe ettiğiydi.

Adam bazen Ronan'ın Lynch kardeşlerin babası ölmeden önceki *Ronan* gibi olup olmadığını merak ediyordu ama o zamanlar onu sadece Gansey tanıyordu. Gansey ve Declan, ama Declan şu anda kardeşini idare etmekten aciz görünüyordu - bu yüzden ziyaretini Ronan dersteyken planlamaya dikkat etmişti.

1136 Monmouth'un dışında Adam, Declan ve kız arkadaşıyla birlikte ikinci katın sahanlığında bekliyordu. Dalgalanan beyaz ipekler içindeki kız arkadaşı Brianna'ya, Kayleigh'e ya da Declan'ın son kız arkadaşı her kimse ona çok benziyordu. Hepsinin sarı, omuz hizasında saçları ve Declan'ın koyu renk deri ayakkabılarıyla uyumlu kaşları vardı. Son sınıftaki siyasi stajının gerektirdiği takım elbiseyi giyen Declan otuz yaşında görünüyordu. Adam takım elbise içinde bu kadar resmi görünüp görünmeyeceğini ya da çocukluğunun ona ihanet edip onu gülünç hale getirip getirmeyeceğini merak etti.

"Bizimle buluştuğunuz için teşekkürler," dedi Declan. Adam "Sorun değil" diye cevap verdi.

Gerçekten de Declan ve Kız Arkadaşı'yla Aglionby'den yürümeyi kabul etmesinin nezaketle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey rahatsız edici bir önseziyle ilgiliydi. Son zamanlarda Adam sanki birileri ley hattı arayışlarını izliyormuş gibi hissediyordu. Bu hissi somut olarak nasıl ifade edeceğinden pek emin değildi. Göz ucuyla gördüğü bir bakış, merdiven boşluğunda çocuklara ait olmayan bir dizi sürtünmüş ayak izi, bir kütüphane görevlisinin ona gizemli bir metni iade ettikten hemen sonra başka biri tarafından ödünç alındığını söylemesiydi. Yine de emin olana kadar Gansey'i bu konuda rahatsız etmek istemiyordu. Gansey'in üzerinde yeterince ağır bir yük varmış gibi görünüyordu.

Adam Declan'ın onları gözetleyip gözetlemediğini merak etmiyordu. Adam onun casusluk yaptığını biliyordu ama bunun Ronan'la ilgili olduğuna ve ley hattıyla hiçbir ilgisi olmadığına inanıyordu. Yine de biraz gözlem yapmanın zararı olmazdı.

Şu anda Kız Arkadaş, sinsiliğiyle daha çok dikkat çeken kaçamak bir şekilde etrafına bakınıyordu. 1136 Monmouth, neredeyse bir bloğun tamamını kaplayan aşırı büyümüş bir

arsadan çıkan, içi boşaltılmış ve kara gözlü, aç görünümlü bir tuğla fabrikasıydı. Binanın kime ait olduğuna dair bir ipucu

orïjïnal kïmlïk bïnanin doğu tarafïna boyanmiştir: MONMOUTH İMALAT. Ancak tüm araştırmalarına rağmen ne Gansey ne de Adam Monmouth'un tam olarak ne ürettiğini bulabilmişti. Yirmi beş metrelik tavanlar ve geniş açık alanlar gerektiren bir şey; zeminde nem lekeleri ve tuğla duvarlarda oyuklar bırakan bir şey. Dünyanın artık ihtiyaç duymadığı bir şey.

İkinci kattaki merdivenin başında Declan tüm bu bilgileri Kız Arkadaş'ın kulağına fısıldadı ve Kız Arkadaş sanki bir sırmış gibi gergin bir şekilde kıkırdadı. Adam, Declan'ın konuşurken dudağının Kız Arkadaşı'nın kulak memesinin dibine hafifçe dokunuşunu izledi; Declan başını kaldırdığında gözlerini kaçırdı.

Adam izlenmeden izleme konusunda çok iyiydi. Sadece Gansey onu bu konuda yakalamış gibi görünüyordu.

Kız arkadaşı çatlak pencereden aşağıdaki arsayı işaret etti; Declan onun bakışlarını takip ederek Gansey ve Ronan'ın çörek yaparken bıraktıkları siyah, kızgın kıvrımları gördü. Declan'ın ifadesi sertleşti; hepsini Gansey yapmış olsa bile Ronan'ın yaptığını düşünecekti.

Adam kapıyı çoktan çalmıştı, ama bir kez daha çaldı - bir uzun, iki kısa, onun işareti. "Dağınık olacak," diye özür diledi.

Bu, dairenin ne durumda olacağını çok iyi bilen Declan için olduğundan daha çok Declan'ın kız arkadaşının yararınaydı. Adam, Declan'ın bu dağınıklığı bir şekilde dışarıdan bakanlar için çekici bulduğundan şüpheleniyordu; Declan olsa olsa hesapçı biriydi. Amacı Ashley'in erdemiydi ve bu gecenin her adımı, Monmouth İmalat'taki bu kısa durak bile göz önünde bulundurularak planlanmış olmalıydı.

Hâlâ cevap yoktu. "Aramalı
mıyım?" Declan sordu.

Adam kilitli olan topuzu denedi ve sonra diziyle iterek kapıyı menteşeleri üzerinde biraz kaldırdı. Kapı açıldı. Kız arkadaşı onaylar gibi bir ses çıkardı ama içeri girmenin başarısı Adam'ın gücünden çok kapının başarısızlığıyla ilgiliydi.

Daireye adım attılar ve Kız Arkadaş başını geriye, geriye, geriye eğdi. Yüksek tavan üzerlerinde yükseliyor, açıkta kalan demir kirişler çatıyı tutuyordu. Gansey'in icat ettiği daire bir hayalperestin laboratuvarıydı. İkinci katın tamamı, binlerce metre kare, önlerinde uzanıyordu. Duvarlardan ikisi eski pencerelerden oluşuyordu - Gansey'in değiştirdiği birkaç şeffaf pencere dışında düzinelerce küçük, çarpık cam - ve diğer iki duvar haritalarla kaplıydı: Virginia'nın, Galler'in, Avrupa'nın dağları. Her birinin üzerinde işaret çizgileri yay çiziyordu. Yerde bir teleskop batıdaki gökyüzüne bakıyordu; ayaklarının dibinde ise manyetik aktiviteyi ölçmeye yarayan esrarengiz elektronik yığınları duruyordu.

Ve her yerde, her yerde kitaplar vardı. Etkilemeye çalışan bir entelektüelin düzenli yığınları değil, takıntılı bir akademisyenin çökmüş yığınları. Kitapların bazıları İngilizce değildi. Bazı kitaplar, diğer kitapların bulunduğu dillerin sözlükleriydi. Bazı kitaplar aslında *Sports Illustrated* Swimsuit Edisyonlarıydı.

Adam o tanıdık acıyı hissetti. Kıskançlık değil, sadece *istemek*. Bir gün, böyle bir yere sahip olmak için yeterli parası olacaktı. Dışarıdan bakıldığında Adam'ın içeriden göründüğü gibi görünen bir yer.

Adam'ın içindeki küçük bir ses, içinin hiç bu kadar büyük görünüp görünmeyeceğini ya da bunun doğuştan gelen bir şey olup olmadığını sordu. Gansey küçüklüğünden beri parayla yaÇadığı için böyleydi, tıpkı bir virtüöz gibi oturur oturmaz piyano sırasına yerleÇtirilmiÇti. Adam, geç gelen, gaspçı, hala beceriksiz Henrietta aksanıyla tökezliyor ve para üstünü yatağının altındaki mısır gevreği kutusunda saklıyordu.

Declan'ın yanında, Kız Arkadaş erkeksi çıplaklığa bilinçsiz bir tepki olarak ellerini göğsünde birleştirdi. Bu durumda çıplak taraf bir kişi değil, bir şeydi: Gansey'in yatağı, çıplak metal bir çerçeve üzerinde iki şilteden başka bir şey değildi, odanın ortasında kel bir şekilde oturuyordu, zar zor yapılmıştı. Mahremiyetten tamamen yoksun olmasıyla bir şekilde mahremdi.

Gansey onlara arkasını dönmüş eski bir masada oturmuş, doğuya bakan pencereden dışarı bakıyor ve bir yandan da kalemine vuruyordu. Şişman günlüğü yanında açık duruyordu, sayfalar yapıştırılmış kitap pasajlarıyla dalgalanıyor ve notlarla kararıyordu. Adam, zaman zaman olduğu gibi, Gansey'nin yaşlanmamışlığına vurulmuştu: genç bir bedende yaşlı bir adam ya da yaşlı bir adamın hayatında genç bir adam.

"Biziz," dedi Adam.

Gansey cevap vermeyince, Adam her şeyden habersiz arkadaşına doğru ilerledi. Gansey çeşitli mısır gevreği kutuları, ambalaj kapları ve ev boyasıyla odanın ortasına Henrietta kasabasının diz boyu yüksekliğinde bir kopyasını inşa etmişti ve bu yüzden üç ziyaretçi masaya ulaşmak için Ana Cadde'den aşağı yürümek zorunda kaldı. Adam gerçeği biliyordu: Bu binalar Gansey'nin uykusuzluğunun bir belirtisiydi. Uyanık geçirilen her gece için yeni bir duvar.

Adam, Gansey'nin hemen yanında durdu. Dalgın dalgın çiğnediği yapraktan etrafına keskin b i r nane kokusu yayılmıştı.

Adam Gansey'nin sağ kulağındaki kulaklığa dokununca arkadaşı

irkildi. Gansey ayağa fırladı. "Neden, merhaba."

Her zamanki gibi, karışık kahverengi saçlarında, yazdan kalma ela gözlerinde, eski Anglosaksonların ona lütfederek aktardığı düz burnunda kodlanmış tam bir Amerikan savaş kahramanı görünümü vardı. Onunla ilgili her şey yiğitlik, güç ve sağlam bir el sıkışma çağrışımı yapıyordu.

Kız arkadaşı baktı.

Adam onunla ilk tanıştığında onu korkutucu bulduğunu hatırlıyordu. İki tane Gansey vardı: derisinin içinde yaşayan ve sabahları cüzdanını pantolonunun arka cebine sokarken takındığı Gansey. İlki sorunlu ve tutkuluydu, Adam'ın kulaklarına göre belirgin bir aksanı yoktu, ikincisi ise eski Virginia parasının kaygan, yakışıklı aksanıyla insanları selamlarken gizli bir güçle kıllanıyordu. Gansey'in her iki halini de aynı anda nasıl göremediği Adam için bir muammaydı.

"Kapıyı çaldığını duymadım," dedi Gansey gereksiz yere. Adam'la yumruklarını tokuşturdu. Gansey'den gelen bu hareket hem büyüleyici hem d e kendinden emin, başka bir dilden ödünç alınmış bir ifadeydi.

"Ashley, ben Gansey," dedi Declan o hoş, nötr sesiyle. Bu ses kasırga hasarlarını ve soğuk hava dalgalarını bildiren bir sesti. Küçük mavi hapların yan etkilerini anlatıyordu. Bugün uçtuğumuz 747'nin güvenlik prosedürlerini açıkladı. "Dick Gansey." diye ekledi.

Eğer Gansey Declan'ın kız arkadaşının harcanabilir, yenilenebilir bir kaynak olduğunu düşünüyorsa, bunu belli etmedi. Düzeltirken sesi biraz soğuktu: "Declan'ın da bildiği gibi, Dick benim babam. Benim içinse sadece Gansey."

Ashley eğlenmekten çok şaşırmış görünüyordu. *"Dick mi?"*

"Aile adı," dedi Gansey, yorgun bir şakayı tekrarlayan birinin bıkkın havasıyla. "Görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum."

"Sen Aglionby'sin, değil mi? Burası çılgın bir yer. Neden okul arazisinde yaşamıyorsun?" Ashley sordu.

"Çünkü bu bina benim," dedi Gansey. "Yurtta kalmak için para ödemekten daha iyi bir yatırım. Okul bittikten sonra yurdunu s a t a m a z s ı n . Ve bu nerede

para gider mi? Hiçbir yere."

Dick Gansey III, sesinin Dick Gansey II'ye benzediğinin söylenmesinden nefret ederdi ama o anda benziyordu. Her ikisi de istedikleri zaman şık bir ekose ceket giyerek güzel bir tasma üzerinde mantık yürütebilirlerdi.

"Tanrım," dedi Ashley. Adam'a şöyle bir baktı. Ashley'in gözleri Adam'ın üzerinde kalmadı ama yine de kazağının omzundaki yıpranmayı hatırladı.

Karıştırma. Ona bakmıyor. Başka kimse fark etmiyor.

Adam çaba sarf ederek omuzlarını dikleştirdi ve üniformaya Gansey ya da Ronan kadar kolay bürünmeye çalıştı.

Declan, "Ash, Gansey'nin onca yer dururken neden buraya geldiğine inanamayacaksın," dedi. "Anlat ona, Gansey."

Gansey Glendower hakkında konuşmaktan kendini alamadı. Hiç dayanamazdı. "Galler kralları hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Ashley dudaklarını büzdü, parmakları boğazının dibindeki deriyi sıkıştırdı. "Mmmm. Llewellyn? Glendower? İngiliz Marcher lordları?"

Gansey'nin yüzündeki gülümseme kömür madenlerini aydınlatabilirdi. Adam, Gansey'le ilk tanıştığında Llewellyn ya da Glendower hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Gansey'nin Owain Glynd'inŵ r - Galce bilmeyenler için Owen Glendower - bir ortaçağ Gal asilzadesinin Galler'in özgürlüğü için İngilizlere karşı nasıl savaştığını ve sonra, yakalanması kaçınılmaz göründüğünde, adadan ve tarihten nasıl tamamen kaybolduğunu anlatması gerekiyordu.

Ama Gansey hikâyeyi yeniden anlatmaktan hiç çekinmemişti. Olayları sanki yeni olmuş gibi anlatır, Glendower'ın doğumuna eşlik eden büyülü işaretlerden, görünmezlik gücüne dair söylentilerden, büyük ordulara karşı kazandığı imkânsız zaferlerden ve nihayet gizemli kaçışından tekrar heyecanlanırdı. Gansey konuştuğunda Adam Galler eteklerinin yeşil kabarışını, Dee Nehri'nin geniş ve parlak yüzeyini, Glendower'ın içinde kaybolduğu acımasız kuzey dağlarını görüyordu. Gansey'in hikâyelerinde Owain Glyndŵ r asla ölemezdi.

Şimdi hikâyeyi anlatışını dinleyen Adam, Glendower'ın Gansey için tarihi bir figürden çok daha fazlası olduğunu anladı. Gansey'nin olmak istediği her şeydi: bilge ve cesur, yolundan emin, doğaüstü güçlerden etkilenmiş, herkes tarafından saygı duyulan, mirasıyla hayatta kalan.

Gansey artık masala tamamen ısınmış, masalın gizemiyle yeniden büyülenmiş bir halde Ashley'e sordu: "Uyuyan krallar efsanesini duydun mu? Llewellyn, Glendower ve Arthur gibi kahramanların aslında ölmedikleri, mezarlarında uyudukları ve uyandırılmayı bekledikleri efsanelerini?"

Ashley boş boş göz kırptı, sonra da "Mecaz gibi geliyor,"

dedi. Belki de düşündükleri kadar aptal değildi.

"Belki de öyledir," dedi Gansey. Duvarda asılı duran ve Glendower'ın seyahat ettiğine inandığı ley hatlarıyla kaplı haritalara doğru görkemli bir hareket yaptı. Arkasındaki günlüğü süpürerek haritaları ve örnek olarak aldığı notları gözden geçirdi. "Sanırım Glendower'ın cesedi Yeni Dünya'ya getirildi. Özellikle de buraya. Virginia. Nereye gömüldüğünü bulmak istiyorum."

Adam'ı rahatlatmak için Gansey, Glendower'ın yüzyıllar sonra bile hâlâ hayatta olduğunu söyleyen efsanelere nasıl inandığı kısmını atladı. Sonsuza dek uyuyan Glendower'ın onu uyandırana bir iyilik yapacağına inandığı kısmı atlamıştı. Bu uzun süredir kayıp olan kralı bulma ihtiyacının onu nasıl rahatsız ettiği kısmını atladı. Arayışını takıntı haline getirdiği için uyuyamadığında Adam'a yaptığı gece yarısı telefon görüşmelerini atladı. Mikrofişleri ve müzeleri, gazete haberlerini ve metal dedektörlerini, sık uçtuğu milleri ve yıpranmış yabancı dil cümle kitaplarını atladı.

Büyü ve ley hattı ile ilgili kısımları atlamış.

"Bu çılgınlık," dedi Ashley. Gözleri günlüğe kilitlenmişti. "Neden burada olduğunu düşünüyorsun?"

Bu cevabın iki olası versiyonu vardı. Biri sadece tarihe dayanıyordu ve genel tüketim için son derece uygundu. Diğeri ise denkleme kehanet çubuklarını ve büyüyü ekliyordu. Bazı günler, bazı berbat günlerde Adam ilkine inanırdı, o da zar zor. Ama Gansey'nin arkadaşı olmak, çoğu zaman ikincisini umduğu anlamına geliyordu. Ronan, Adam'ın memnuniyetsizliğine rağmen bu konuda çok başarılıydı: Doğaüstü açıklamalara olan inancı sarsılmazdı. Adam'ın inancı kusurluydu.

Ashley, ya geçici olduğu için ya da şüpheci görüldüğü için, tarihi versiyonu aldı. Gansey en iyi profesör sesiyle, bölgedeki Galce yer adları, Virginia topraklarında gömülü bulunan on beşinci yüzyıl eserleri ve Amerika'ya Kolomb öncesi erken bir Galler inişine dair tarihsel destek hakkında biraz açıklama yaptı.

Dersin ortalarında Noah - Monmouth İmalat'ın münzevi üçüncü asistanı - Ronan'ın yatak odası olarak iddia ettiği ofisin hemen yanındaki titiz odadan çıktı. Noah'nın yatağı, Adam'ın bir tür matbaa olduğunu tahmin ettiği gizemli bir ekipmanla küçük bir alanı paylaşıyordu.

Odaya daha da yaklaşan Noah, Ashley'e gülümsemekten çok göz ucuyla baktı. Yeni insanlarla arası pek iyi değildi.

"Bu Noah," dedi Declan. Bunu Adam'ın varsayımını doğrulayacak şekilde söylemişti: Monmouth İmalathanesi ve orada yaşayan çocuklar Declan ve Ashley için bir turist durağı, daha sonraki bir akşam yemeği için bir sohbet parçasıydı.

Noah elini uzattı.

"Oh! Elin *soğuk*." Ashley parmaklarını ısıtmak için gömleğine bastırdı. "Yedi yıldır ölüyüm," dedi Noah. "En fazla bu kadar sıcak olur."

Noah, tertemiz odasının aksine, her zaman biraz kirli görünürdü. Kıyafetlerinde, çoğunlukla arkaya taranmış sarı saçlarında yersiz bir şeyler vardı. Dağınık üniforması Adam'a her zaman biraz daha az göze battığını hissettirirdi. Sadece George-Washington'ınki kadar şık beyaz yakalı gömleği bile Adam'ın bisikletinden daha pahalı olan Gansey'nin (alışveriş merkezinden alınan bir gömlekle zeki bir İtalyan'ın yaptığı gömlek arasındaki farkı anlayamayacağını söyleyenler, ikincisini hiç görmemiş demektir), hatta sırf ağabeyini kızdırmak için bir dövmeye dokuz yüz dolar harcayan Ronan'ın yanında dururken Aglionby kalabalığının bir parçası gibi hissetmek zordu.

Ashley'nin zoraki kıkırdaması Ronan'ın yatak odasının kapısının açılmasıyla kesildi. Declan'ın yüzünü bir daha asla güneş olmayacakmış gibi bir bulut kapladı.

Ronan ve Declan Lynch aynı koyu kahverengi saçlara ve sivri buruna sahip inkar edilemez kardeşlerdi, ancak Ronan'ın kırılgan olduğu yerde Declan sağlamdı. Declan'ın geniş çenesi ve gülümsemesi *"Oylar bana"* derken, Ronan'ın vızıltılı kafası ve ince ağzı bu türün zehirli olduğu konusunda uyarıyordu.

"Ronan," dedi Declan. Daha önce Adam'la telefonda konuşurken, *Ronan'*ın *ne zaman müsait değil mi?* "Tenis oynadığını sanıyordum." "Vardı," diye yanıtladı Ronan.

Declan'ın Ashley'nin önünde ne söylemek istediğini düşündüğü bir sessizlik anı oldu ve Ronan bu garip sessizliğin kardeşi üzerinde yarattığı etkinin tadını çıkardı. İki büyük Lynch kardeş - Aglionby'de toplam üç kardeş vardı - Adam onları tanıdığından beri anlaşmazlık içindeydiler. Dünyanın çoğunun aksine Gansey, Ronan'ı ağabeyi Declan'a tercih ediyordu ve böylece sınırlar çizilmişti. Adam, Gansey'nin tercihinin Ronan'ın korkunç olsa bile ciddi

olmasından kaynaklandığından şüpheleniyordu ve Gansey için dürüstlük altın değerindeydi.

Declan konuşmak için bir saniye fazla bekledi ve Ronan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Burada tam bir erkek var, Ashley. Onunla harika bir gece geçireceksin ve sonra yarın başka bir kız onunla harika bir gece geçirebilir."

Başlarının çok yukarısındaki pencere camında bir sinek vızıldadı. Ronan'ın arkasında, hız cezalarının fotokopileriyle kaplı kapısı sürüklenerek kapandı.

Ashley'nin ağzı *O'*dan çok yanlamasına bir *D* yaptı. Bir saniye geç kalan Gansey, Ronan'ın koluna bir yumruk attı.

"Üzgün," dedi Gansey.

Ashley'nin ağzı yavaşça kapanıyordu. Gözlerini kırpıştırarak Galler haritasına ve Ronan'a baktı.

Silahını iyi seçmişti: sadece gerçek, nezaketle yumuşatılmamış.

"Kardeşim -" dedi Declan. Ama sözünü bitirmedi. Ronan'ın zaten kanıtlamadığı hiçbir şey söyleyemezdi. "Şimdi gidiyoruz." dedi. Ronan, bence kararını yeniden gözden geçirmelisin -" Ama yine de cümleyi bitirecek bir kelimesi yoktu. Kardeşi akılda kalıcı olanların hepsini almıştı.

Declan, Ashley'nin elini tutarak dikkatini başka yöne ve daireye doğru çekti

Kapı

. "Declan," diye başladı Gansey.

Declan, "Bunu daha iyi hale getirmeye çalışma," diye uyardı. Ashley'i küçük bir odaya çekerken

Merdiven boşluğu ve *merdivenlerden* inerken Adam hasar kontrolünün başlangıcını duydu: *Sorunları var, sana söyledim, burada olmayacağından emin olmaya çalıştım, babamı bulan oydu, bu onu mahvetti, onun yerine deniz ürünleri almaya gidelim, sence de bu gece ıstakoz gibi görünmüyor muyuz? Benziyoruz.*

Daire kapısı kapanır kapanmaz Gansey, "Hadi Ronan," dedi.

Ronan'ın ifadesi hâlâ kışkırtıcıydı. Onun onur kuralları sadakatsizliğe, sıradan ilişkilere yer bırakmıyordu. Onlara göz yummadığından değil, anlayamadığından.

"Yani o bir erkek fahişesi. Bu senin sorunun değil," dedi Gansey. Adam'a göre Ronan da Gansey'in sorunu değildi ama bu tartışmayı daha önce de yapmışlardı.

Ronan'ın kaşlarından biri jilet gibi keskin bir şekilde kalkmıştı.

Gansey günlüğünü kapattı. "Bu benim üzerimde işe yaramaz. *Onun* seninle ve Declan'la hiçbir ilgisi yok." *Sen ve Declan*'dan sanki fiziksel bir nesneymiş gibi söz ediyordu, eline alıp altına bakabileceğin bir şey. "Ona kötü davrandın. Hepimizin kötü görünmesine neden oldun."

Ronan sakinleşmiş görünüyordu ama Adam daha iyi biliyordu. Ronan davranışından dolayı üzgün değildi; sadece Gansey'nin onu görmek için orada olmasından dolayı üzgündü. Lynch kardeşler arasında yaşananlar, başka herkesin duygularını gizleyecek kadar karanlıktı.

Ama Gansey de bunu en az Adam kadar iyi biliyordu. BaĢparmağını alt dudağının üzerinde ileri geri gezdirdi; bu, Adam'ın hiç fark etmediği ve Adam'ın da belirtme zahmetine katlanmadığı bir alıĢkanlıktı. Adam'ın bakışlarını yakalayarak, "Tanrım, şimdi kendimi kirli hissediyorum. Hadi gel. Nino'ya gidelim. Pizza yeriz, ben de o medyumu ararım ve tüm dünya kendi kendine düzene girer."

Adam bu yüzden Gansey'nin ilk tanıştığı o sığ, parlak halini affedebiliyordu. Parası ve iyi soyadı sayesinde, yakışıklı gülümsemesi ve kolay kahkahası sayesinde, insanları sevdiği ve (aksi yöndeki korkularına rağmen) onlar da onu sevdiği için, Gansey istediği her arkadaşa sahip olabilirdi. Bunun yerine üçünü seçmişti, üç farklı nedenden ötürü arkadaşsız olması gereken üç adamı.

"Ben gelmiyorum," dedi Noah.

"Biraz daha yalnız kalmak ister misin?" Ronan sordu.

"Ronan," diye araya girdi Gansey. "Silahlarınızı sersemletmeye ayarlayın, olur mu? Noah, sana yemek yedirmeyeceğiz. Adam?"

Adam kafasını kaldırıp baktı, dikkati dağılmıştı. Aklı Ronan'ın kötü davranışlarından Ashley'in günlüğe olan ilgisine kaymıştı ve bunun Gansey ve onun takıntılı aksesuarlarıyla karşılaşan insanların sahip olduğu sıradan bir meraktan daha fazlası olup olmadığını merak ediyordu. Gansey'nin onu aşırı şüpheli bulacağını, Gansey'nin çoğu insanla paylaşmaya fazlasıyla istekli olduğu bir araştırmaya gereksiz yere sahip çıkacağını biliyordu.

Ama Gansey ve Adam Glendower'ı farklı nedenlerle arıyorlardı. Gansey onu Arthur'un kâseyi özlediği gibi özlüyordu; dünyaya yararlı olmak, hayatının şampanya partileri ve beyaz yakalıların ötesinde bir anlamı olduğundan emin olmak için umutsuz ama belirsiz bir ihtiyaçla, kendi içinde derinlerde süren bir tartışmayı çözmek için karmaşık bir özlemle çekiliyordu.

Öte yandan Adem'in bu kraliyet lütfuna ihtiyacı vardı.

Bu da Glendower'ı uyandıracak olanların onlar olması gerektiği anlamına geliyordu. Onu ilk bulanlar onlar olmalıydı.

"Parrish," diye tekrarladı Gansey. "Haydi."

Adam yüzünü buruşturdu. Ronan'ın karakterini düzeltmek için pizzadan daha fazlası gerektiğini düşünüyordu.

Ama Gansey çoktan Domuz'un araba anahtarlarını kapmış ve minyatür Henrietta'sının etrafından dolanmaya başlamıştı. Ronan hırlasa da, Noah iç çekse de ve Adam tereddüt etse de, geldiklerini doğrulamak için dönmedi. Geldiklerini biliyordu. Üç farklı şekilde, hepsini günler, haftalar ya da aylar önce kazanmıştı ve yeri geldiğinde hepsi onu her yerde takip ederdi.

"*Excelsior*," dedi Gansey ve kapıyı arkalarından kapattı.

Barrington Whelk, Aglionby yönetim binası Whitman House'un koridorunda ağır ağır yürürken kendini pek de neşeli hissetmiyordu. Saat akşamın beşiydi, okul günü sona ermişti ve kasabadaki evinden sadece ertesi günden önce notlandırılması gereken ev ödevlerini almak için çıkmıştı. Öğleden sonra ışığı sol tarafındaki uzun, çok camlı pencerelerden içeri süzülüyordu; sağ tarafta ise personel ofislerinden gelen seslerin u ğ u l t u s u vardı. Bu eski binalar günün bu saatinde müze gibi görünüyordu.

"Barrington, bugün dışarıda olduğunu sanıyordum. Berbat görünüyorsun. Hasta mısın?"

Whelk hemen bir cevap vermedi. Tüm niyet ve amaçlar için, o hala dışarıdaydı. Soruyu soran, on birinci ve on ikinci sınıfların iyi fırçalanmış İngilizce öğretmeni Jonah Milo'ydu. Ekoseye ve ince paçalı kadife pantolonlara düşkünlüğüne rağmen Milo çekilmez biri değildi ama Whelk bu sabah derse gelmeyişini onunla tartışmak istemiyordu. Aziz Mark arifesi onun için bir gelenek halini almaya başlamıştı; gecenin büyük bir kısmını kafayı çekerek geçirdikten sonra şafak sökmeden hemen önce mutfağının zemininde uyuyakalmıştı. Bu yıl Aziz Markos Günü'nde izin istemek gibi bir öngörüde bulunmuştu. Aglionby çocuklarına Latince öğretmek yeterince cezaydı. Akşamdan kalmayken öğretmek ise dayanılmazdı.

Sonunda Whelk cevap olarak el yazısıyla yazılmış kirli ev ödevleri yığınını gösterdi. Milo en üstteki kâğıtta yazan ismi görünce gözleri büyüdü.

"Ronan Lynch! Bu onun ev ödevi mi?"

Önündeki ismi okumak için desteyi çeviren Whelk, öyle olduğunu kabul etti. Tam o sırada, takım antrenmanına giden birkaç çocuk yanından geçerek onu Milo'ya doğru itti. Öğrenciler muhtemelen saygısızlık yaptıklarının farkında bile değillerdi; Whelk onlardan çok az büyüktü ve çarpıcı derecede iri yüz hatları onu daha genç gösteriyordu. Yine de onu öğrencilerden biri sanmak kolaydı.

Milo kendini Whelk'ten kurtardı. "Sınıfa gelmesini nasıl sağlıyorsun?"

Ronan Lynch'in adının geçmesi bile Whelk'in içindeki bir şeyleri kazımıştı. Çünkü Ronan asla tek başına değildi, ayrılmaz üçlünün bir parçası olarak Ronan'dı: Ronan Lynch, Richard Gansey ve Adam Parrish. Sınıfındaki tüm çocuklar varlıklı, kendinden emin ve kibirliydi ama bu üçü, herkesten çok, ona kaybettiklerini hatırlatıyordu.

Whelk, Ronan'ın onunla birlikte hiç ders kaçırıp kaçırmadığını hatırlamakta zorlanıyordu. Okul yılının günleri birbirine karıştı, Whelk'in berbat arabasını güzel Aglionby arabalarının yanına park etmesiyle başlayan uzun ve bitmeyen bir gün, gülen, düşüncesiz çocukların yanından geçerek, en iyi ihtimalle cam gibi bakan ve en kötü ihtimalle alay eden öğrencilerden oluşan bir sınıfın önünde durdu. Ve günün sonunda Whelk, yalnız ve perili, bir zamanlar onlardan biri olduğunu asla ama asla unutamıyor.

Bu ne zaman benim hayatım oldu?

Whelk omuz silkti. "Atladığını hatırlamıyorum."

"Onu Gansey'le birlikte tutuyorsun, değil mi?" Milo sordu. "Bu her şeyi açıklıyor. Bu ikisi çok sıkı fıkı."

Tuhaf, eski bir ifadeydi, Whelk'in Aglionby'deki günlerinden beri duymadığı bir ifadeydi, o da oda arkadaşı Czerny ile keneler kadar sıkı fıkıydı. İçinde bir boşluk hissetti, sanki açmış gibi, sanki evde kalıp bu sefil günü anmak için daha fazla içmeliymiş gibi.

Günümüze geri döndü ve yedek öğretmenin bıraktığı yoklama kâğıdına baktı. "Ronan bugün sınıftaydı ama Gansey yoktu. En azından benimkinde."

"Muhtemelen bahsettiği Aziz Mark Günü şamatası yüzündendir," dedi Milo.
dedi.

Bu Whelk'in dikkatini çekti. Kimse bugünün Aziz Mark Günü olduğunu bilmiyordu. Kimse Aziz Mark Günü'nü kutladı, Aziz Mark'ın annesi bile. Sadece hazine avcıları ve baş belaları Whelk ve Czerny bu günün varlığını önemsiyordu.

Whelk, "Affedersiniz?" dedi.

"Neler olup bittiğini bilmiyorum," diye yanıtladı Milo. Personel odasından çıkarken diğer öğretmenlerden biri ona selam verdi ve Milo cevap vermek için omzunun üzerinden baktı. Whelk, Milo'nun kolunu tutup dikkatini kendi tarafına çekmeye zorladığını hayal etti. Bunun yerine beklemek için tüm çabasını harcadı. Tekrar arkasını dönen Milo, Whelk'in ilgisini hissetmiş olacak ki ekledi: "Seninle bu konu hakkında konuşmadı mı? Dün bu konuda hiç susmadı. Şu sürekli bahsettiği ley hattı meselesi."

Ley hattı.

Eğer kimse Aziz Mark Günü'nü bilmiyorsa, *gerçekten* de kimse ley hatlarını bilmiyordu. Kesinlikle Henrietta, Virginia'daki hiç kimse. Kesinlikle Aglionby'nin en zengin öğrencilerinden biri değil. Kesinlikle Aziz Mark Günü ile bağlantılı olarak değil. Bu Whelk'in arayışı, Whelk'in hazinesi, Whelk'in gençlik yıllarıydı. Richard Gansey III neden bundan bahsediyordu?

Yüksek sesle söylenen *ley hattı* kelimeleriyle bir anı canlandı: Sık bir ormanda, üst dudağında ter birikmiş bir geyik. On yedi yaşındaydı ve titriyordu. Kalbi her attığında, görüşünün köşelerinde kırmızı çizgiler beliriyor, ağaçlar nabzıyla birlikte kararıyordu. Rüzgâr olmamasına rağmen yapraklar hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Czerny yerdeydi. Ölmemişti ama *ölüyordu*. Bacakları hâlâ kırmızı arabasının yanındaki engebeli zeminde pedal çeviriyor, arkasından dökülen yaprakları sürüklüyordu. Yüzü sadece ... bitmişti. Whelk'in kafasının içinde doğaüstü sesler tıslıyor ve fısıldıyordu, kelimeler bulanıklaşıyor ve birbirine karışıyordu.

Milo, "Bir çeşit enerji kaynağı ya da onun gibi bir şey," dedi.

Whelk aniden Milo'nun üzerindeki anıyı görebilmesinden, kafasındaki anlaşılmaz ama yine de o başarısız günden beri var olan sesleri duyabilmesinden korktu.

Whelk yüz hatlarını düzeltti ama aslında düşündüğü şey şuydu: *Eğer buraya başka biri bakıyorsa, haklı olmalıyım. Burada olmalı.*

"Ley hattı ile ne yaptığını söyledi?" diye sordu çalışılmış bir sakinlikle.

"Bilmiyorum. Bunu ona sorun. Eminim bu konuda seninle konuşmak isteyecektir." Milo omzunun üzerinden baktı, sekreter koridorda onlara katılmıştı, çantası kolunda, ceketi elindeydi. Ofiste geçirdiği uzun bir günün ardından göz kalemi dağılmıştı.

"Üçüncü Gansey ve onun Yeni Çağ takıntısından mı bahsediyoruz?" diye sordu sekreter. Saçını toplamak için bir kalem tutturmuştu ve Whelk saçını saran tellere baktı

etrafını sarmıştı. Kadının duruşundan, Milo'yu ekosesine, kadife kumaşına ve sakalına rağmen gizliden gizliye çekici bulduğu anlaşılıyordu. "Yaşlı Gansey'nin ne kadar ettiğini biliyor musun? Acaba çocuğunun tüm zamanını neye harcadığını biliyor mu? Dostum, bazen bu kendini beğenmiş küçük piçler bileklerimi kesmek istememe neden oluyor. Jonah, sigara molası için benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

"İstifa ediyorum," dedi Milo. Sekreterden Whelk'e hızlı ve tedirgin bir bakış attı ve Whelk onun, Whelk'in babasının bir zamanlar ne kadar değerli olduğunu ve şimdi, davalar gazetelerin ön sayfalarını terk ettikten çok sonra ne kadar az değerli olduğunu düşündüğünü biliyordu. Tüm genç öğretim üyeleri ve idari personel Aglionby çocuklarından nefret ediyordu, sahip oldukları ve savundukları şeylerden dolayı onlardan nefret ediyorlardı ve Whelk hepsinin, kendisinin onların saflarına düşmesinden gizliden gizliye memnun olduklarını biliyordu.

"Peki ya sen Barry?" diye sordu sekreter. Sonra kendi sorusuna cevap verdi: "Hayır, sigara içmiyorsun, bunun için fazla güzelsin. Neyse, ben kendim giderim."

Milo da gitmek için döndü.

Whelk hasta olduğunu hiç söylememiş olmasına rağmen nazikçe, "Geçmiş olsun," dedi.

Whelk'in kafasındaki sesler kükrüyordu ama ilk kez kendi düşünceleri onları bastırmıştı.

"Sanırım çoktan anladım," dedi Whelk.

Czerny'nin ölümü boşuna olmamış olabilirdi.

Blue kendini garson olarak tanımlamazdı. Ne de olsa üçüncü sınıf öğrencilerine el yazısı öğretiyor, Sürekli Sağlık Hanımlar Derneği için çelenk yapıyor, Henrietta'nın en lüks apartman kompleksinin sakinlerine ait köpekleri gezdiriyor ve mahallelerindeki yaşlı hanımlar için yatak bitkilerini değiştiriyordu. Gerçekten de Nino's'ta garsonluk yapmak yaptığı en az şeydi. Ama çalışma saatleri esnekti, zaten tuhaf olan özgeçmişindeki en meşru görünen işti ve kesinlikle en iyi ücreti veriyordu.

Nino's ile ilgili gerçekten tek bir sorun vardı, o da tüm pratik amaçlar için Aglionby'ye ait olmasıydı. Restoran, tarihi şehir merkezinin en ucundaki demir kapılı Aglionby kampüsünün altı blok ötesindeydi. Henrietta'daki en güzel yer değildi. Daha büyük televizyonları ve daha yüksek sesli müzikleri olan başka yerler de vardı ama hiçbiri okulun hayal gücünü Nino'nunki kadar etkilemeyi başaramamıştı. Nino's'un olması gereken yer olduğunu bilmek bile bir geçiş ayiniydi; Üçüncü Cadde'deki Morton's Sports Bar tarafından baştan çıkarılabiliyorsanız, yakın çevrede olmayı hak etmiyordunuz.

Yani Nino'daki Aglionby çocukları sadece Aglionby öğrencileri değil, aynı zamanda okulun sunduğu en Aglionby öğrencileriydi. Gürültülü, saldırgan, kendini beğenmiş.

Blue kuzgun çocukları bir ömür boyu yetecek kadar görmüştü.

Bu gece, müzik zaten kişiliğinin en ince parçalarını felç edecek kadar yüksekti. Önlüğünü bağladı, Beastie Boys'u elinden geldiğince susturdu ve bahşiş getiren gülümsemesini takındı.

Vardiyasının başlangıcına yakın, dört çocuk ön kapıdan içeri girdi ve kekik ve bira kokan odaya soğuk bir temiz hava girmesine izin verdi. Çocukların yanındaki pencerede, *1976'dan beri* yazan bir neon ışık yüzlerini Limesicle yeşiliyle aydınlatıyordu. Öndeki çocuk, Cialina'ya parti büyüklüğünü göstermek için dört parmağını gösterirken bile cep telefonuyla konuşuyordu. Kuzgun çocuklar çoklu görevlerde iyiydiler, tabii tüm görevler sadece kendilerine fayda sağladığı sürece.

Cialina önlüğünün cebini teslim etmesi gereken biletlerle doldurarak aceleyle yanından geçerken, Blue ona dört yağlı menü uzattı. Cialina'nın saçları başının üzerinde statik elektrik ve stresle dalgalanıyordu.

Blue çok isteksiz bir şekilde, "Şu masayı almamı ister misin?" diye sordu.

"Şaka mı yapıyorsun?" Cialina dört çocuğa bakarak cevap verdi. Sonunda telefon görüşmesini bitiren ilk çocuk turuncu vinil kabinlerden birine kaydı. İçlerinden en uzun boylu olanı kafasını masanın üzerinde asılı duran yeşil kesme cam ışığa çarptı; diğerleri ona cömertçe güldü. "*Kaltak*" dedi. Oturmak için dönerken yakasının üzerinde bir dövme belirdi. Çocukların hepsinde aç bir şeyler vardı.

Blue zaten onları istemiyordu.

İstediği şey, kafasındaki tüm düşünceleri emip yok etmeyecek bir işti.

bir sentezleyicinin alaycı sesiyle değiştirirdi. Blue bazen küçük bir mola için dışarı çıkar ve başını restoranın arkasındaki sokağın tuğla duvarına yaslarken, ağaç halkalarını inceleyen kariyerler hakkında boş hayaller kurardı. Manta vatozlarıyla yüzmeyi. Kosta Rika'yı tarayarak pullu tepeli cüce tiran hakkında daha fazla bilgi edinmek.

Gerçekten de cüce tiran hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyip istemediğini bilmiyordu. Sadece ismi hoşuna gitmişti, çünkü bir metre boyundaki bir kız için cüce *tiran* kulağa bir kariyer gibi geliyordu.

Tüm bu hayali hayatlar Nino'nunkinden oldukça uzak görünüyordu.

Blue'nun vardiyası başladıktan sadece birkaç dakika sonra, müdür mutfaktan Blue'ya işaret etti. Bu gece Donny'ydi. Nino'nun on beş kadar müdürü vardı, hepsi de patronun akrabasıydı ve hiçbiri lise mezunu değildi.

Donny aynı anda hem dinlenmeyi hem de telefonu uzatmayı başardı. "Ebeveyniniz. Annen."

Ama açıklığa kavuşturmaya gerek yoktu, çünkü Blue diğer ebeveyninin kim olduğunu gerçekten bilmiyordu. Aslında daha önce Maura'yı babası konusunda sıkıştırmaya çalışmıştı ama annesi bu sorudan ustalıkla sıyrılmıştı.

Telefonu Donny'nin elinden alan Blue, mutfağın köşesine, son derece yağlı bir buzdolabının ve geniş tabanlı bir lavabonun yanına yerleşti. Özen göstermesine rağmen yine de birkaç dakikada bir itilip kakılıyordu.

"Anne, çalışıyorum."

"Panik yapmayın. Oturuyor musun? Muhtemelen oturmana gerek yok. Muhtemelen. En azından bir şeye yaslan. Aradı. Bir okuma planlamak için."

"Kim, anne? Daha yüksek sesle konuş. Burası çok gürültülü."

"Gansey."

Bir an için Mavi anlamadı. Sonra farkındalık ayaklarına ağırlık yaparak aşağı yuvarlandı. Sesi biraz zayıftı. "Ne zaman... ne için planladınız?"

"Yarın öğleden sonra. Onu en hızlı o zaman getirebildim. Daha erken getirmeye *çalıştım* ama okulu olduğunu söyledi. Yarın vardiyanız var mı?"

"Değiştiriyorum," diye cevap verdi Mavi hemen. Gerçi bu sözleri söyleyen başka biriydi. Gerçek Mavi kilise avlusundaydı ve *Gansey*'in sesini duyuyordu.

"Evet, öylesin. Git çalış."

Telefonu kapatırken nabzının attığını hissedebiliyordu. Bu gerçekti. O

gerçekti. Hepsi doğruydu ve korkunç, korkunç derecede özeldi.

Şu anda burada olmak, masalara servis yapmak, içecek doldurmak ve yabancılara gülümsemek aptalca geliyordu. Evde olmak, evin arkasındaki yayvan kayın ağacının serin kabuğuna yaslanmak ve bunun hayatında neyi değiştirdiğine karar vermeye çalışmak istiyordu. Neeve bu yıl aşık olacağını söylemişti. Maura gerçek aşkını öperse onu öldüreceğini söylemişti. Gansey'nin bu yıl ölmesi gerekiyordu. İhtimaller neydi? Gansey onun gerçek aşkı olmalıydı. Olmak zorundaydı. Çünkü birini öldürmesine imkan yoktu.

Hayat böyle mi olmalı? Belki de bilmemek daha iyi olur.

Omzuna bir şey dokundu.

Dokunmak Blue'nun kurallarına kesinlikle aykırıydı. Nino'nun evindeyken kimse ona dokunmayacaktı ve özellikle de şimdi, bir kriz yaşarken kimse ona dokunmayacaktı. Döndü.

"Can. Yardım. Yardım Edebilir miyim?"

Karşısında çok görevli cep telefonu Aglionby oğlan duruyordu, düzenli ve başkan gibi görünüyordu. Saati sanki annesinin arabasından daha pahalıymış gibi görünüyordu ve açıkta kalan teninin her bölgesi bronzluğun hoş bir tonundaydı. Blue, Aglionby çocuklarının daha önce nasıl bronzlaşmayı başardıklarını hiç anlayamamıştı

yerel halktan daha fazla. Muhtemelen bunun bahar tatili gibi şeylerle ve Kosta Rika ve İspanya sahilleri gibi yerlerle bir ilgisi vardı. Başkan Cep Telefonu muhtemelen bir cüce zorbaya onun olabileceğinden daha yakındı.

"Kesinlikle öyle umuyorum," dedi, daha az umut ve daha çok kesinlik belirten bir şekilde. Duyulabilmesi için yüksek sesle konuşması ve kızın gözleriyle buluşabilmek için başını eğmesi gerekiyordu. Onda sinir bozucu derecede etkileyici bir şey vardı, çoğu erkekten daha uzun olmamasına rağmen çok uzun olduğu izlenimi veriyordu. "Sosyal açıdan çekingen arkadaşım Adam senin hoş olduğunu düşünüyor ama harekete geçmek istemiyor. Şuradaki. Lekeli olan değil. Asık suratlı olan değil."

Mavi, büyük ölçüde iradesi dışında, adamın işaret ettiği kabine doğru baktı. Üç çocuk oturuyordu: Biri tıpkı söylediği gibi isliydi, vücudu çok fazla yıkanmış gibi buruşuk, soluk bir görüntüsü vardı. Işığa vuran yakışıklıydı ve kafası traşlıydı; düşmanın herkes olduğu bir savaşta bir asker. Üçüncüsü ise zarifti. Bu onun için doğru kelime değildi ama yakındı. İnce kemikli ve biraz kırılgan görünümlüydü, mavi gözleri bir kız için yeterince güzeldi.

Daha iyi içgüdülerine rağmen, Mavi bir ilgi pırıltısı

hissetti. "Ee?" diye sordu.

"Bana bir iyilik yapıp yanına gelir ve onunla konuşur musun?"

Blue zamanının bir milisaniyesini bunun nasıl bir şey olabileceğini hayal etmek için kullandı, kendini kuzgun erkeklerin olduğu bir kabine attı ve garip, belli belirsiz cinsiyetçi bir sohbete daldı. Kabindeki çocuğun yakışıklılığına rağmen, bu hoş bir milisaniye değildi.

"Onunla tam olarak ne hakkında konuşacağımı düşünüyorsun?

Başkan Cep Telefonu ilgisiz görünüyordu. "Bir şeyler düşüneceğiz. Biz ilginç insanlarız."

Mavi bundan şüpheliydi. Ama zarif çocuk oldukça zarifti. Ve arkadaşının onunla konuşmasından gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu ki bu biraz sevimliydi. Blue, daha sonra utanç ve şaşkınlık duyduğu kısa bir an için, vardiyası bittiğinde Başkan Cep Telefonu'na söylemeyi düşündü. Ama sonra Donny mutfaktan ona seslendi ve o da bir ve iki numaralı kuralları hatırladı.

Dedi ki, "Bu önlüğü nasıl giydiğimi görüyor musun? Bu çalıştığım anlamına geliyor.

Yaşamak için." Umursamaz ifadesi değişmedi. "Ben hallederim." dedi.

"İcabına bakmak mı?" diye yineledi.

"Evet. Bir saatte ne kadar kazanıyorsun? Ben hallederim. Ve müdürünle konuşacağım."

Mavi bir an için gerçekten de söyleyecek söz bulamadı. Dilinin tutulduğunu iddia eden insanlara hiç inanmazdı, ama öyleydi. Ağzını açtı ve ilk başta ağzından çıkan tek şey havaydı. Sonra bir kahkaha başlangıcı gibi bir şey. Sonunda, "Ben *fahişe* değilim," diye gevelemeyi başardı.

Aglionby'li çocuk uzun bir süre şaşkın göründü ve sonra farkına vardı. "Öyle demek istememiştim. Söylediğim bu değildi."

"Söylediğin *buydu*! Arkadaşınla konuşmam için bana *para ödeyebileceğini* mi sanıyorsun? Belli ki kadın arkadaşlarının çoğuna saat başı ödeme yapıyorsun ve gerçek dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsun ama... ama..." Mavi bir noktaya kadar çalıştığını hatırlıyordu ama o noktanın ne olduğunu bilmiyordu. Öfke tüm yüksek işlevleri ortadan kaldırmıştı ve geriye kalan tek şey onu tokatlama arzusuydu. Çocuk itiraz etmek için ağzını açtı ve aklına gelen düşünce bir anda aklına geldi. "Çoğu kız bir erkekle ilgilendiğinde onunla *bedavaya* oturur."

Aglionby'li çocuk hakkını vermek gerekirse hemen konuşmadı. Bunun yerine, bir an için düşündü.

Sonra da hiç kızmadan, "Yaşamak için çalıştığınızı söylemiştiniz. Bunu dikkate almamak kabalık olur diye düşündüm. Hakarete uğradığınız için üzgünüm. Nereden geldiğini anlıyorum ama aynı şeyi benim için yapmamanın biraz haksızlık olduğunu düşünüyorum."

"Küçümseyici davrandığınızı *hissediyorum*," dedi Mavi.

Arka planda, Asker Çocuk'un eliyle bir uçak yaptığını gördü. Lekeli Çocuk kahkahalarını yutarken eli masanın yüzeyine doğru çarpıyor ve sallanıyordu. Zarif çocuk abartılı bir dehşetle avucunu yüzüne kapatmış, parmaklarını onun irkildiğini görebileceği kadar açmıştı.

"Yüce Tanrım," dedi Cep Telefonu çocuğu. "Başka ne diyeceğimi

bilemiyorum." "'Özür dilerim,'" diye tavsiye etti.

"Bunu zaten söyledim."

Mavi düşündü. "O zaman, 'hoşçakal."

Göğsüne doğru, reverans yaptığı, eğildiği ya da alaycı bir şekilde centilmenlik tasladığı anlamına geldiğini düşündüğü küçük bir hareket yaptı. Calla onu tersleyecekti ama Blue ellerini önlüğünün ceplerine sokmakla yetindi.

Başkan Cep Telefonu masasına geri dönüp diğer parçalarıyla uyumsuz görünen kalın deri günlüğü eline aldığında, asker çocuk alaycı bir kahkaha attı ve onun "... 'fahişe değil'" diye taklit ettiğini duydu. Yanındaki zarif çocuk başını eğdi. Kulakları parlak pembeydi.

Yüz dolara olmaz, diye düşündü Blue. *İki yüz dolar için değil.*

Ama itiraf etmeliydi ki kızaran kulaklar onu biraz rahatsız etmişti. Pek Aglionby'ye benzemiyordu. Kuzgun oğlanlar utanır mıydı?

Bir an çok uzun süre bakmıştı. Zarif çocuk başını kaldırdı ve onun bakışlarını yakaladı. Kaşları birbirine yaklaşmıştı, zalimden ziyade pişmanlık doluydu ve kızın kendinden şüphe etmesine neden oldu.

Ama sonra yüzü kızardı ve Başkan Cep Telefonu*'nun ben hallederim* diyen sesini tekrar duydu. Ona kötü bir bakış fırlattı, gerçek bir Calla numarasıydı bu ve mutfağa doğru geri döndü.

Neeve yanılıyor olmalıydı. Onlardan birine asla aşık olmazdı.

Gansey, Adam'a "Neden bir medyumun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Pizzalar yıkılmıştı (Noah'nın yardımı olmadan), bu da Gansey'nin daha iyi, Ronan'ın ise daha kötü hissetmesine neden oldu. Yemeğin sonunda, Ronan kendi hareket halindeyken oluşan tüm kabuklarını temizlemişti ve eğer izin verseydi Adam'ınkileri de temizleyecekti. Gansey onu stres atması için dışarı gönderdi ve Noah da ona bakıcılık yaptı.

Şimdi Gansey ve Adam sırada beklerken, bir kadın kasiyerle mantar tepesi hakkında tartışıyordu.

"Enerji işiyle uğraşıyorlar," dedi Adam, bangır bangır çalan müzikten duyulabilecek kadar yüksek sesle. Kendi kabuk bağladığı kolunu inceledi. Altındaki deri biraz kızgın görünüyordu. Başını kaldırıp omzunun üzerinden baktı, muhtemelen *fahişe olmayan şeytani* garsonu arıyordu. Gansey'nin bir yanı Adam'ın onunla olan şansını berbat ettiği için kendini suçlu hissediyordu. Diğer yanı ise Adam'ı muhtemelen omuriliğinin sökülüp yutulmasından kurtardığını düşünüyordu.

Gansey, bir kez daha para konusunda dikkatsiz davranmış olmasının mümkün olduğunu düşündü. Kırıcı olmak istememişti ama geriye dönüp baktığında öyle yapmış olması da mümkündü. Bu durum bütün akşam içini kemirecekti. Daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi, sözlerini daha iyi değerlendireceğine yemin etti.

Adam sözlerine şöyle devam etti: "Ley hatları enerjidir. Enerji ve enerji." "Uyumlu," diye yanıtladı Gansey. "Eğer medyum gerçekse."

Adam dedi ki, "Dilenciler seçici olamaz."

Gansey elindeki pizzanın el yazısıyla yazılmış fişine baktı. Kabarcıklı yazıya göre garsonlarının adı Cialina'ydı. Telefon numarasını da yazmıştı ama hangi çocuğu etkilemeyi umduğunu söylemek zordu. Masadakilerden bazılarıyla arkadaşlık etmek diğerlerine göre daha az tehlikeliydi. Belli ki onu küçümseyici bulmamıştı.

Muhtemelen onun konuştuğunu duymadığı içindi.

Bütün gece. Bu onu *bütün gece* rahatsız edecekti. Dedi ki, "Keşke hatların ne kadar geniş olduğunu bilseydik. Bunca zaman sonra bile bir iplik mi yoksa bir otoyol mu aradığımızı bilmiyorum. Ondan metrelerce uzakta olabilirdik ve bunu asla bilemezdik."

Etrafına bakınmaktan Adam'ın boynu kırılmış olabilirdi. Garson kızdan hâlâ bir iz yoktu. Yorgun görünüyordu, üst üste birçok gece geç saatlere kadar çalışmış ve ders çalışmıştı. Gansey onu böyle görmekten nefret ediyordu ama aklına gelen hiçbir şey ona gerçekten söyleyebileceği bir şey gibi gelmiyordu. Adam acınmaya tahammül edemezdi.

"Suyun dibine inilebildiğini biliyoruz, yani o kadar dar olamazlar," dedi Adam. Elinin tersiyle şakağını ovuşturdu.

Gansey'i Henrietta'ya getiren şey de buydu zaten: aylarca süren kuyu kazma ve araştırma. Daha sonra Adam'la birlikte çizgiyi daha kesin bir şekilde belirlemeye çalışmıştı. Kasabanın etrafını dolaşmışlardı.

Bir söğüt kehanet çubuğu ve bir elektromanyetik frekans okuyucuyla, aletleri ikisi arasında değiştirerek. Makine birkaç kez garip bir şekilde titremişti ve Gansey kehanet çubuğunun da onunla aynı anda elinde seğirdiğini hissettiğini düşünmüştü ama o noktaya kadar bu bir hüsnükuruntu olabilirdi.

Gansey, Adam'ın gözlerinin altındaki koyu tene bakarak*, eğer çalışma saatlerini azaltmazsa notlarının cehenneme gideceğini söyleyebilirim*, diye düşündü. Bunu kendisiyle ilgili yaparsa, Adam bunu hayırseverlik olarak yorumlamazdı. Bencilce görünmesi için bunu nasıl çerçeveleyeceğini düşündü: *Mono falan olursan benim için iyi olmazsın.* Adam bunu bir saniye içinde anlayacaktı.

Bunun yerine Gansey, "A noktasını düşünmeye başlamadan önce sağlam bir A noktasına ihtiyacımız var.

B."

Ama A noktasına sahiptiler. Hatta B noktasına bile sahiptiler.

çok büyük. Gansey'in elinde Virginia'yı tasvir eden bir kitaptan koparılmış ve üzerinde ley hattı koyu renkle işaretlenmiş bir harita vardı. İngiltere'deki ley hattı meraklıları gibi, Amerikalı ley hattı arayıcıları da önemli ruhani yerleri belirliyor ve ley hattının kavisi belirginleşene kadar bunlar arasında çizgiler çiziyorlardı. Sanki tüm iş onlar için çoktan yapılmış gibiydi.

Ancak bu haritaların yaratıcıları hiçbir zaman bunların *yol* haritası olarak kullanılmasını istememişlerdi; çok yaklaşıktılar. Haritalardan birinde olası referans noktaları olarak yalnızca New York City, Washington, D.C. ve Pilot Mountain, North Carolina gösteriliyordu. Bu noktaların her biri kilometrelerce genişlikteydi ve bir harita üzerine çizilen en ince kalem çizgisi bile otuz beş fitten daha dar değildi - olasılıkları elemek bile onlara ley hattının olabileceği binlerce dönümlük bir alan bıraktı. Glendower'ın olabileceği binlerce dönümlük bir alan, tabii eğer ley hattı üzerindeyse.

"Acaba," diye düşündü Adam yüksek sesle, "çubukları ya da misinayı elektriklendirebilir miyiz? Onlara bir araba aküsü falan bağlayabilir miyiz?"

Kredi alırsanız, üniversite bitene kadar çalışmayı bırakabilirsiniz. Hayır, bu hemen bir tartışmaya yol açardı. Gansey, Adam'ın yorumundan çok kendi düşünceleri karşısında başını hafifçe salladı. "Kulağa ya bir işkence seansının ya da bir müzik videosunun başlangıcı gibi geliyor" dedi.

Adam'ın şeytanı arayan garson yüzü yerini parlak fikirli yüzüne bırakmıştı. Yorgunluğu eriyip gitmişti. "Güçlendirme. Tek düşündüğüm buydu. Daha yüksek sesle ve daha kolay takip edilebilecek bir şey."

Kötü bir fikir değildi. Geçen yıl Montana'da Gansey bir yıldırım çarpması kurbanıyla görüşmüştü. Çocuk yıldırım çarptığında bir sığır ahırının kapısında ATV'sinin üzerinde oturuyordu ve bu olay onda kapalı alanlarda bulunmaya karşı açıklanamaz bir korku ve sadece bükülmüş bir radyo anteni kullanarak batıdaki ley hatlarından birini takip etme konusunda esrarengiz bir yetenek bırakmıştı. İki gün boyunca, buzulların oyduğu ve başlarından daha yüksek yuvarlak saman balyalarının işaretlediği tarlalarda birlikte iz sürmüşler, gizli su kaynakları, küçük mağaralar, yıldırımla yanmış kütükler ve garip işaretli taşlar bulmuşlardı. Gansey çocuğu Doğu Yakası'na dönüp aynı mucizeyi oradaki ley hattında gerçekleştirmesi için ikna etmeye çalışmıştı ama çocuğun yeni patolojik kapalı alan korkusu tüm uçak ve araba yolculuklarını engelliyordu. Ve bu uzun bir yürüyüştü.

Yine de tamamen yararsız bir egzersiz değildi. Adam'ın az önce tanımladığı şekilsiz teorinin bir başka kanıtıydı: ley hatları ve elektrik birbiriyle bağlantılı olabilirdi. Enerji ve enerji.

Uyumlu.

Tezgâha doğru ilerlerken Gansey, Noah'nın dirseğinin dibinde pusuya yatmış, gergin ve

aceleci göründüğünü fark etti. Her ikisi de Noah için tipik şeylerdi, bu yüzden Gansey hemen rahatsız olmadı. Katlanmış bir paket faturayı kasiyere uzattı. Noah etrafta dolanmaya devam etti.

"Noah, ne?" diye sordu Gansey.

Noah ellerini cebine sokacak gibi oldu ama sonra yapmadı. Noah'ın elleri

diğer insanlarınkinden daha az yere aitti. Sonunda Gansey'e bakarken onları öylece bıraktı. "Declan burada," dedi.

Restoranı hemen taradığında hiçbir şey bulamadı. Gansey, "Nerede?" diye sordu.

"Otopark," dedi Noah. "O ve Ronan -"

Cümlenin geri kalanını bekleme zahmetine katlanmayan Gansey karanlık gecenin içine daldı. Binanın yanından dolanarak park alanına girdi ve tam zamanında Ronan'ın bir yumruk attığını gördü.

Salınım sonsuzdu.

Görünüşe bakılırsa, açılış gösterisiydi. Vızıldayan bir sokak lambasının hastalıklı yeşil ışığında Ronan'ın kırılmaz bir duruşu ve granit kadar sert bir ifadesi vardı. Darbenin hizasında hiç tereddüt yoktu; yumruğu nereye inerse insin sonuçlarını yumruğa başlamadan çok önce kabullenmişti.

Gansey babasından mantıklı bir kafa, araştırma sevgisi ve çoğu eyalet piyangosu büyüklüğünde bir güven fonu almıştı.

Lynch kardeşler babalarından yorulmak bilmez bir ego, on yıl boyunca İrlanda müziği enstrümanlarıyla ilgili belirsiz dersler ve içlerinden geldiği gibi boks yapma yeteneği almışlardı. Niall Lynch pek ortalıkta görünmüyordu ama göründüğü zamanlarda da mükemmel bir öğretmen olmuştu.

"Ronan!" Gansey bağırdı ama çok geçti.

Declan yere düştü ama Gansey'nin bir hareket planı oluşturmasına bile fırsat kalmadan tekrar ayağa kalktı ve kardeşine yumruk attı. Ronan o kadar çeşitli ve sivri bir dizi küfür savurdu ki Gansey sadece bu kelimelerin bile Declan'ı öldürmediğine şaşırdı. Kollar savruldu. Dizler göğüslerle buluştu. Dirsekler yüzlere çarptı. Sonra Ronan Declan'ın takım elbisesini kaptı ve onu Declan'ın Volvo'sunun aynaya benzeyen kaputunun üzerine fırlatmak için kullandı.

"Siktiğimin arabası olmaz!" diye hırladı Declan, dudağı kan içindeydi.

Lynch ailesinin hikayesi şöyleydi: Bir zamanlar Niall Lynch adında bir adamın üç oğlu varmış ve bunlardan biri babasını diğerlerinden daha çok seviyormuş. Niall Lynch yakışıklı, karizmatik, zengin ve gizemliydi ve bir gün kömür grisi BMW'sinden sürüklenerek çıkarıldı ve bir levyeyle dövülerek öldürüldü. Çarşamba günüydü. Perşembe günü, oğlu Ronan cesedini garaj yolunda buldu. Cuma günü, anneleri konuşmayı bıraktı ve bir daha hiç konuşmadı.

Cumartesi günü Lynch kardeşler, babalarının ölümünün kendilerini zengin ve evsiz bıraktığını öğrendiler. Vasiyet, evdeki herhangi bir şeye dokunmalarını yasaklıyordu - giysilerine, mobilyalarına. Sessiz annelerine. Vasiyetnamede derhal Aglionby konutlarına taşınmaları isteniyordu. En büyükleri olan Declan'ın, kardeşleri on sekiz yaşına gelene kadar fonları ve hayatlarını kontrol etmesi gerekiyordu.

Pazar günü, Ronan ölen babasının arabasını çaldı.

Pazartesi günü, Lynch kardeşler arkadaş olmayı bıraktılar.

Ronan'ı Volvo'dan uzaklaştıran Declan, kardeşine Gansey'in bile hissedeceği kadar sert vurdu. Açık renk saçları diğer yerlerinden daha belirgin olan Ashley, Volvo'nun içinden ona göz kırptı.

Gansey arsada birkaç adım attı. "Ronan!"

Ronan başını bile çevirmedi. Kardeşler etrafında dönerken ağzında çocuktan çok iskelete benzeyen acımasız bir gülümseme vardı. Bu gerçek bir dövüştü, göstermelik değil ve ileri sararak oynanıyordu. Gansey ortalığı yıkmaya vakit bulamadan biri bayılmış olacaktı ve bu gece birini acile götürecek vakti yoktu.

Gansey fırladı ve Ronan'ın kolunu savuruşunun ortasında yakaladı. Gerçi Ronan'ın parmakları hâlâ Declan'ın ağzının içindeydi ve Declan'ın arkasından şiddetli bir kucaklaşma gibi

bir yumruk havalanmıştı bile. Declan'ın darbesini alan Gansey oldu. Islak bir şey kolunu buğulandırdı. Tükürük olduğundan oldukça emindi ama kan olması da mümkündü. Declan'dan öğrendiği bir kelimeyi bağırdı.

Kız kardeşim, Helen.

Ronan, Declan'ı bordo kravatının düğümünden yakalamıştı ve Declan tek eliyle kardeşinin kafatasının arkasını kavradı. Gansey orada olmayabilirdi de. Ronan bileğinin zarif bir hareketiyle Declan'ın kafasını Volvo'nun sürücü tarafındaki kapısına çarptı. İğrenç, ıslak bir ses çıkardı. Declan'ın eli düştü.

Gansey bu fırsatı değerlendirerek Ronan'ı yaklaşık bir metre uzağa fırlattı. Ronan onu kavrarken sarsılarak bacaklarını kaldırıma vurdu. İnanılmaz derecede güçlüydü.

"Kes şunu," diye nefes nefese kaldı Gansey. "Yüzünü mahvediyorsun."

Ronan kasları ve adrenaliniyle iki büklüm oldu. Declan, takım elbisesi bir takım elbisede olması gerekenden daha dağınık görünerek onlara doğru geri dönmeye başladı. Şakağında müthiş bir çürük vardı ama yine de gitmeye hazır görünüyordu. Onları neyin tetiklediğini söylemenin bir yolu yoktu - anneleri için yeni bir evde hemşire, okulda zayıf bir not, açıklanamayan bir kredi kartı faturası. Belki de sadece Ashley.

Otoparkın karşısında, Nino'nun müdürü ön girişten çıktı. Polislerin çağrılması uzun sürmezdi. *Adam neredeydi?*

"Declan," dedi Gansey, uyarı dolu bir sesle, "eğer buraya geri gelirsen, yemin ederim..."

Declan çenesini sarsarak kaldırıma kan tükürdü. Dudağı kanıyordu ama dişleri hâlâ sağlamdı. "İyi. O senin köpeğin, Gansey. Tasmasını sen tak. Aglionby'den kovulmasını engelle. Ben elimi ondan çekerim."

"Keşke," diye hırladı Ronan. Tüm vücudu Gansey'nin elinin altında kaskatı kesilmişti. Nefretini zalim bir ikinci deri gibi üzerinde taşıyordu.

Declan, "Sen tam bir pisliksin, Ronan. Eğer babam görseydi -" dedi ve bu Ronan'ın tekrar öne fırlamasına neden oldu. Gansey kollarını Ronan'ın göğsüne doladı ve onu geri çekti.

"Sen neden *buradasın* ki?" Gansey Declan'a sordu.

"Ashley'nin tuvaleti kullanması gerekiyordu," diye cevap verdi Declan sertçe. "İstediğim yerde durabilmeliyim, sence de öyle değil mi?"

Gansey en son Nino'nun karma tuvaletine girdiğinde kusmuk ve bira kokuyordu. Duvarlardan birine kırmızı bir kalemle *BEEZLEBUB* kelimesi ve altına da Ronan'ın numarası yazılmıştı. Declan'ın Nino'nun imkânlarını kız arkadaşına uygulamayı *seçtiğini* hayal etmek zordu. Gansey'nin sesi kısıktı. "Bence gitmelisin. Bu iş bu gece çözülmeyecek."

Declan güldü, sadece bir kez. Yuvarlak sesli harflerle dolu, büyük, dikkatsiz bir kahkaha. Ronan'la ilgili hiçbir şeyi komik bulmadığı belliydi.

Gansey'e, "Ona bu yıl B ile geçip geçemeyeceğini sor," dedi. "*Hiç* derse gidiyor musun, Ronan?"

Declan'ın arkasında, Ashley sürücü tarafındaki camdan dışarı baktı. Dinlemek için camı indirmişti; kimsenin ona dikkat etmediğini düşündüğünde o kadar da aptal gibi görünmüyordu. Belki de bu kez oyuna gelen Declan'dı.

"Yanıldığını söylemiyorum Declan," dedi Gansey. Kulağı sıkıldığı yerden zonkluyordu. Ronan'ın nabzının onu tuttuğu kolunda attığını hissedebiliyordu. Sözlerini daha dikkatli düşüneceğine dair ettiği yemin aklına geldi ve bu yüzden yüksek sesle söylemeden önce ifadenin geri kalanını kafasında çerçeveledi. "Ama sen Niall Lynch değilsin ve hiçbir zaman da olamayacaksın. Ve denemeyi bırakırsan çok daha hızlı ilerlersin."

Gansey Ronan'ı serbest bıraktı.

Yine de Ronan kıpırdamadı, Declan da kıpırdamadı, sanki babalarının adını söyler gibi,

Gansey bir büyü yapmıştı. Birbirine benzeyen yüz ifadeleri takınmışlardı. Aynı silahın açtığı farklı yaralar.

Declan sonunda, "Sadece yardım etmeye çalışıyorum," dedi ama sesi yenilmiş gibiydi. Birkaç ay önce Gansey'nin ona inanabileceği bir zaman vardı.

Gansey'nin yanında Ronan'ın elleri iki yanında açık duruyordu. Bazen Adam vurulduktan sonra gözlerinde uzak ve eksik bir şeyler olurdu, sanki bedeni başka birine aitmiş gibi. Ronan vurulduğunda ise tam tersi oluyordu; o kadar acil bir şekilde var oluyordu ki, sanki daha önce uyumuş gibiydi.

Ronan kardeşine "Seni asla affetmeyeceğim." dedi.

Volvo'nun camı tıslayarak kapandı, sanki Ashley bunun duymaması gereken bir konuşmaya dönüştüğünü yeni fark etmişti.

Kanlı dudağını emen Declan çıplak bir an için yere baktı. Sonra doğruldu ve kravatını düzeltti.

"Artık senin için pek bir şey ifade etmiyor," dedi ve Volvo'nun kapısını çekiştirerek açtı.

Declan sürücü koltuğuna kayarken Ashley'e "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi ve kapıyı çarparak kapattı. Volvo'nun lastikleri kaldırımı ısırırken gıcırdadı ve sonra Gansey ve Ronan otoparkın garip loş ışığında yan yana durmak zorunda kaldılar. Bir blok ötede bir köpek üç kez hiddetle havladı. Ronan kan olup olmadığını kontrol etmek için serçe parmağını kaşına dokundurdu ama kan yoktu, sadece kabarık, kızgın bir şişlik vardı.

"Düzelt şunu," dedi Gansey. Ronan'ın yaptığı ya da yapamadığı şeyin kolayca düzeltilebileceğinden tam olarak emin değildi ama düzeltilmesi gerektiğinden emindi. Ronan'ın Monmouth Manufacturing'de kalmasına izin verilmesinin tek nedeni notlarının kabul edilebilir düzeyde olmasıydı. "Her neyse. Haklı olmasına izin verme."

Ronan alçak sesle, sadece Gansey için, "İstifa

etmek istiyorum," dedi. "Bir yıl daha."

"Bunu bir yıl daha yapmak istemiyorum." Camaro'nun altındaki bir çakıl parçasını tekmeledi. Şimdi sesi yükselmişti ama sadece hiddetliydi, yüksek değil. "Bir yıl daha ve sonra Declan gibi kravatla mı boğulacağım? Ben lanet bir politikacı değilim, Gansey. Bankacı da değilim."

Gansey de öyle değildi ama bu okulu bırakmak istediği anlamına gelmiyordu. Ronan'ın sesindeki acı, "Mezun ol ve ne istiyorsan onu yap," derken kendi sesinde hiç acı olmadığını gösteriyordu.

Babalarından kalan vakıf fonları, eğer istemezlerse ikisinin de yaşamak için çalışmak zorunda kalmamalarını sağlamıştı. Onlar toplum denen makinenin gereksiz parçalarıydı, bu gerçek Ronan'ın omuzlarında Gansey'inkinden farklı bir yük oluşturuyordu.

Ronan kızgın görünüyordu ama ne olursa olsun kızgın görünecek bir ruh hali içindeydi. "Ne istediğimi bilmiyorum. Ne halt olduğumu bilmiyorum."

Camaro'ya bindi.

"Bana söz vermiştin," dedi Gansey açık araba kapısından.

Ronan başını kaldırıp bakmadı. "Ne yaptığımı biliyorum,

Gansey."

"Unutmayın."

Ronan kapıyı çarptığında, karanlık çöktükten sonra çıkan sesler gibi otoparkta yankılandı. Gansey Adam'a güvenli bir şekilde uzaktaki görüş noktasında katıldı. Ronan'a kıyasla Adam temiz, kendi halinde ve tamamen kontrollü görünüyordu. Bir yerden üzerinde Sünger Bob logosu olan bir lastik top almıştı ve dalgın bir ifadeyle topu sektiriyordu.

"Onları polisleri aramamaları için ikna ettim," dedi Adam. Olayları sessizleştirmekte

iyiydi. Gansey nefesini bıraktı. Bu gece polisle konuşmak için içinde hiçbir şey yoktu.

Ronan'ın adına.

Ronan'la ilgili doğru şeyi yaptığımı söyle. Eski Ronan'ı böyle bulacağımı söyle. Onu Declan'dan uzak tutarak mahvetmediğimi söyle.

Ama Adam Gansey'e Ronan'ın kendi pisliğini temizlemeyi öğrenmesi gerektiğini düşündüğünü söylemişti. Ronan'ın pislik içinde yaşamayı öğrenmesinden korkan tek kişi Gansey'di.

O da sadece "Nuh nerede?" diye sordu.

"Geliyor. Sanırım bahşiş bırakıyordu." Adam topu düşürdü ve tekrar yakaladı. Top kendisine doğru geri sekerken parmaklarını topun etrafında neredeyse mekanik bir şekilde şıklatıyordu; eli bir an açık ve boştu, bir an sonra ise topun etrafında sıkıca kapanmıştı.

Zıpla. Çabuk.

Gansey, "Ee, Ashley." dedi.

"Evet," diye yanıtladı Adam*,* sanki onun konuyu açmasını bekliyormuş gibi.

"Gözler onun üzerinde." Babasının her zaman kullandığı bir ifadeydi bu, meraklı biri için kullanılan bir aile sloganıydı.

Adam, "Sence gerçekten Declan için mi burada?" diye

sordu. "Yoksa neden burada olsun ki?"

"Glendower," diye cevap verdi Adam hemen.

Gansey güldü ama Adam gülmedi. "Gerçekten mi, neden başka?"

Adam cevap vermek yerine elini büktü ve lastik topu serbest bıraktı. Yörüngesini dikkatle seçmişti: Top yağlı asfaltta bir kez sekti, Camaro'nun lastiklerinden birine çarptı ve havada yükselerek karanlığın içinde kayboldu. Topun avucuna çarpması için tam zamanında öne doğru adım attı. Gansey onaylayan bir ses çıkardı.

Adam, "Bence artık insanlarla bu konu hakkında konuşmamalısın,"

dedi. "Bu bir sır değil."

"Belki de öyle olmalı."

Adam'ın tedirginliği bulaşıcıydı ama mantıksal olarak şüpheyi destekleyecek hiçbir şey yoktu. Gansey dört yıldır Glendower'ı arıyor, bu gerçeği ilgi gösteren herkese rahatlıkla itiraf ediyordu ve başka hiç kimsenin onun arayışını paylaştığına dair en ufak bir kanıt görmemişti. Yine de böyle bir olasılığın ortaya atılmasının ona tuhaf bir şekilde tatsız bir his verdiğini itiraf etmek zorundaydı.

Dedi ki, "Her şey ortada, Adam. Yaptığım hemen hemen her şey halka açık. Sır olması için artık çok geç. Yıllar önce çok geçti."

"Hadi ama Gansey," dedi Adam biraz da kızgınlıkla. "Hissetmiyor musun? Hissetmiyor musun...?" "Neyi hissetmiyor muyum?" Gansey, Adam'la kavga etmekten nefret ederdi ama nedense bu bir kavga gibi geliyordu.

Adam düşüncelerini kelimelere dökmekte başarısız oldu. Sonunda cevap verdi:

"Gözlemlendi."

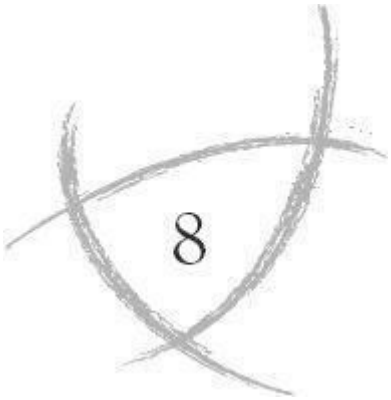
Otoparkın karşısında, Noah nihayet Nino'dan çıkmıştı ve onlara doğru eğildi. Camaro'nun içinde Ronan'ın silueti koltukta arkaya doğru uzanmış, başı uyuyormuş gibi eğikti. Gansey yakınlarda güllerin ve o yıl ilk kez biçilen çimenlerin kokusunu alabiliyordu; daha uzaklarda ise geçen yıl dökülen yaprakların altında canlanan nemli toprağın ve insanların hiç yürümediği dağ kıvrımlarında kayaların üzerinden akan suyun kokusunu alıyordu. Belki de Adam haklıydı. Gecede hamile bir şeyler vardı, diye düşündü, gözle görülmeyen bir şey gözlerini açıyordu.

Bu sefer Adam topu düşürdüğünde, Gansey'in eli uzanıp topu yakaladı.

Yukarı.

"Sence birinin bizi gözetlemesinin bir anlamı var mı?" dedi Gansey, "eğer biz

doğru yolda değil miydik?"

Mavi yavaşça dışarı çıktığında yorgunluk endişesini söndürmüştü. Gecenin serin havasından kocaman bir nefes çekti içine. Nino'nun havalandırma menfezlerinden süzülenle aynı madde gibi görünmüyordu bile.

Yıldızlara bakmak için başını arkaya doğru eğdi. Burada, şehir merkezinin kıyısında, yıldızları tamamen yok edecek kadar sokak lambası yoktu. Büyük Ayı, Aslan, Cepheus. Bulduğu her tanıdık takımyıldızıyla birlikte nefesleri daha kolay ve daha yavaş geliyordu.

Blue bisikletinin kilidini açtığında zincir soğuktu. Park yerinin karşısında boğuk konuşmalar gidip geliyordu. Ayak sesleri asfaltın üzerinde, arkasına yakın bir yerde sürtünüyordu. Sessiz olduklarında bile insanlar gerçekten de en gürültülü hayvanlardı.

Bir gün, evinin dışında durup sadece yıldızları görebileceği, sokak lambalarının olmadığı, annesinin yeteneğini paylaşmaya hiç olmadığı kadar yakın hissedebileceği bir yerde yaşayacaktı. Yıldızlara baktığında, bir şey onu çekiştiriyordu, yıldızlardan daha fazlasını görmesini, kaotik gökkubbeyi anlamlandırmasını, ondan bir görüntü çıkarmasını isteyen bir şey. Ama hiçbir zaman bir anlam ifade etmedi. Sadece Aslan ve Cepheus'u, Akrep ve Draco'yu görüyordu. Belki de sadece daha fazla ufka ve daha az şehre ihtiyacı vardı. Tek sorun, geleceği görmek istememesiydi. İstediği şey kimsenin göremediği ya da göremeyeceği bir şeyi görmekti ve belki de bu, dünyada olandan daha fazla sihir istemekti.

"Affedersiniz, bayan - merhaba."

Ses dikkatli, erkeksi ve yereldi; sesli harflerin tüm kenarları zımparalanmıştı. Mavi ılık bir ifadeyle döndü.

Onu şaşırtan, uzaktaki sokak lambasında yüzü daha solgun ve yaşlı görünen Zarif Çocuk'tu. Yalnızdı. Başkan'ın Cep Telefonu'ndan, lekeli olandan ya da düşmanca arkadaşlarından iz yoktu. Bir eli bisikletini sabitliyordu. Diğeri düzgünce cebine sokulmuştu. Belirsiz duruşu kuzguni göğüslü kazağıyla tam olarak uyuşmuyordu ve üşümüş gibi kazağını kulağının altına silkmeden önce omzundaki yıpranmış dikiş parçasına bir an göz attı.

"Merhaba," dedi Mavi, yıpranmayı fark etmemiş olsaydı söyleyeceğinden daha yumuşak bir sesle. Ne tür bir Aglionby çocuğunun elden düşme kazaklar giydiğini bilmiyordu. "Adam, değil mi?"

Sarsıntılı ve mahcup bir şekilde başını salladı. Mavi onun bisikletine baktı. Ne tür bir Aglionby çocuğunun araba kullanmak yerine bisiklete bindiğini de bilmiyordu.

"Eve gidiyordum," dedi Adam, "ve seni burada tanıdığımı sandım. Özür dilemek istedim. Daha önce olanlar için. Ona bunu yapmasını ben söylemedim ve senin de bilmeni istedim."

Hafif aksanlı sesinin de görünüşü kadar hoş olduğu Mavi'nin gözünden kaçmadı. Her şey

Henrietta gün batımı: sıcak ön bahçe salıncakları ve soğuk buzlu çay bardakları, düşüncelerinizden daha yüksek ağustos böcekleri. Sonra yan sokaktan gelen bir araba sesine doğru omzunun üzerinden baktı. Tekrar ona baktığında yüzünde hâlâ temkinli bir ifade vardı ve Mavi bu ifadenin -kaşlarının arasına sıkışmış bir kırışıklık, gergin bir ağız- onun normal ifadesi olduğunu gördü. Yüz hatlarına mükemmel bir şekilde uyuyor, ağzının ve gözlerinin etrafındaki her çizgiyle eşleşiyordu. *Bu Aglionby çocuğu pek mutlu olmuyor,* diye düşündü.

"Çok naziksin," dedi. "Ama özür dilemesi gereken sen değilsin."

Adam, "Tüm suçu onun üstlenmesine izin veremem. Yani, o haklıydı. Seninle konuşmak istedim. Ama sadece seni almaya çalışmak istemedim."

Burası onu başından savması gereken yerdi. Ama masada yüzünün kızarması, dürüst ifadesi, yeni basılmış, belirsiz gülümsemesi onu engelledi. Yüzü, bakmaya devam etmek isteyeceği kadar tuhaftı.

Gerçek şu ki, başarılı olmasını istediği biri tarafından hiç flört edilmemişti.

o.

Yapma! diye uyardı Mavi'nin içindeki ses.

Ama "Peki ne yapmak istiyordun?" diye sordu.

"Konuş," dedi. Yerel aksanıyla bu uzun bir kelimeydi ve eşanlamlı gibi görünmüyordu *itiraf etmekten çok konuşmak* içindi. Elinde olmadan adamın ağzındaki ince, hoş çizgiye baktı. "Sanırım en başta seninle konuşmaya gelerek başımı büyük bir beladan kurtarabilirdim. Başkalarının fikirleri her zaman başımı daha fazla belaya sokuyor gibi görünüyor."

Blue ona Orla'nın fikirlerinin kendi evinde de herkesin başını nasıl belaya soktuğunu anlatacaktı ama sonra Adam'ın başka bir şey söyleyeceğini ve Adam'ın da ona cevap vereceğini ve bunun bütün gece devam edebileceğini fark etti. Adam'la *ilgili* bir şey ona bu çocuğun *sohbet* edebileceği bir çocuk olduğunu söylüyordu. Bir anda Maura'nın sesi Blue'nun kafasının içinde belirdi. *Sana kimseyi öpmemeni söylememe gerek yok, değil mi?*

Ve böylece Blue'nun işi bitmişti. Neeve'in de belirttiği gibi, o mantıklı bir kızdı. Buradaki en iyi sonuç bile sadece eziyetle sonuçlanabilirdi. Nefesini dışarı üfledi.

"Mesele senin hakkında söyledikleri değildi zaten. Bana para teklif etmesiydi," dedi ayağını bisikletin pedalına koyarak. Önemli olan kalıp konuşmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmemekti. Blue'nun bir şey için yeterli parası olmadığında, dünyadaki en kötü şey, o şey her neyse ona sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmekti.

Adam sanki onun geri çekildiğini anlamış gibi içini çekti. "O bilmiyor. Para konusunda aptaldır."

"Peki sen değil misin?"

Çok kararlı bir bakışla ona baktı. Bu ifadede bir şeylere yer yoktu.

Aptalca.

Mavi başını geriye doğru eğerek yıldızlara baktı. Ne kadar hızlı olduğunu hayal etmek garipti gökyüzünde dönüyorlardı: onun algılayamayacağı kadar uzakta büyük bir hareket. *Aslan, Küçük Aslan, Orion'un Kuşağı.* Annesi, teyzeleri ya da kuzenleri olsaydı, gökyüzüne bakarken Adem'e ne söylemesi gerektiğini görebilir miydi?

"Nino'ya geri dönecek misin?" diye sordu.

"Davetli miyim?"

Cevap olarak gülümsedi. Bu gülümseme çok tehlikeli bir şeymiş, Maura'nın hoşuna gitmeyecek bir şeymiş gibi geldi.

Blue'nun iki kuralı vardı: Erkeklerden uzak durmak, çünkü onlar beladır ve

Kuzgun çocuklar, çünkü onlar piçti.

Ama bu kurallar Adam için geçerli değil gibiydi. Cebini karıştırarak bir kâğıt mendil çıkardı ve üzerine adını ve 300 Fox Way'in telefon numarasını yazdı. Kalbi küt küt atarak kâğıdı katladı ve ona uzattı.

Adam sadece "Geri döndüğüme sevindim" dedi. Uzun boyuyla arkasını dönerek, gıcırdayan bisikletini geldiği yöne doğru itmeye başladı.

Mavi parmaklarını yüzüne bastırdı.

Bir çocuğa numaramı verdim.

Kuzgun *bir* çocuğa *numaramı verdim.*

Kollarını kendi etrafında sararak, annesiyle gelecekte yapacağı bir tartışmayı hayal etti. *Birine numaranızı vermeniz onu öpeceğiniz anlamına gelmez.*

Restoranın arka kapısı açıldığında Blue yerinden sıçradı. Ama gelen sadece Donny'ydi, onu görünce yüz ifadesi düzeldi. Elinde, Blue'nun hemen tanıdığı, deri ciltli, kışkırtıcı derecede kalın bir kitap vardı. Onu Başkan Cep Telefonu'nun elinde görmüştü.

Donny sordu, "Bunu kimin bıraktığını biliyor musun? Senin mi?" diye sordu.

Onunla yarı yolda buluşan Mavi günlüğü aldı ve çevirerek açtı. Günlük hemen açılacak bir sayfa seçmedi; o kadar yıpranmış ve tıka basa doluydu ki her sayfa kıdemlilik iddiasındaydı. Sonunda, kullanım yerine yerçekimine itaat ederek ortadan ikiye ayrıldı.

Açtığı sayfa, kitap ve gazetelerden alınmış sararmış kupürlerden oluşuyordu. Kırmızı kalem birkaç cümlenin altını çizdi, kenar boşluklarına yorumlar ekledi (*Luray Mağaraları ruhani* yer *sayılır mı? Kargalar = kuzgunlar?*) ve "Henrietta Yakınlarındaki Galce Etkili Yer Adları" başlıklı düzgünce kutulanmış bir listeyi not etti. Blue listedeki kasabaların çoğunu tanıyordu. Welsh Hills, Glen Bower, Harlech, Machinleth.

"Gerçekten okumadım," dedi Donny. "Sadece iade etmek için içinde bir isim olup olmadığını görmek istedim. Ama sonra gördüm ki - şey, bu senin eşyaların."

Bununla, bir medyumun kızından beklediği şeyin bu olduğunu kastediyordu.

"Sanırım kime ait olduğunu biliyorum," dedi Mavi. Sayfalarını karıştırmak için daha fazla zaman harcamak istemekten başka bir düşüncesi yoktu. "Ben alırım."

Donny restorana döndükten sonra günlüğü tekrar açtı. Şimdi günlüğün yoğunluğuna hayret edecek zamanı vardı. İçeriği onu hemen etkilememiş olsa bile, verdiği his etkileyecekti. Daha önce fark ettiği kupürlerden o kadar çok vardı ki, günlük deri sargılarla bağlanmadığı sürece kitap şeklinde kalmıyordu. Sayfalar ve sayfalar bu yırtılmış ve makaslanmış alıntılara ayrılmıştı ve göz atmanın yadsınamaz bir dokunsal zevki vardı. Mavi parmaklarını çeşitli yüzeylerde gezdirdi. İnce, zarif bir yazı tipine sahip kremsi, kalın sanatçı kâğıdı. Örümcekli serifli ince, kahverengileşen kağıt. Sanatsız modern bir yazı tipine sahip kaygan, faydacı beyaz stok. Kırılgan bir sarı tonunda yırtık pırtık kenarlı gazete.

Sonra yarım düzine farklı kalem ve keçeli kalemle, ama hepsi aynı işlek elle yazılmış notlar vardı. Daire içine almışlar, işaretlemişler ve altını *aceleyle* çizmişlerdi. Madde işaretli listeler ve kenar boşluklarında hevesli ünlem işaretleri yapmışlar. Birbirleriyle çeliştiler ve birbirlerine üçüncü şahıs olarak atıfta bulundular. Çizgiler çapraz taramaya dönüştü, dağların karalamalarına dönüştü, hızlı görünen arabaların arkasındaki sincap lastik izlerine dönüştü.

Günlüğün gerçekte ne hakkında olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Kaba bölümler halinde düzenlenmişti, ancak onu her kim yarattıysa bazı bölümlerde yer kalmadığı ve günlüğün ilerleyen kısımlarında yeniden başladığı açıktı. Ruhani yerleri birbirine bağlayan görünmez enerji hatları olan ley hatları hakkında bir bölüm vardı. Kuzgun Kral Owain Glyndŵr hakkında bir bölüm vardı. Dağların altında keşfedilmeyi bekleyen uyuyan şövalyelerin efsaneleri hakkında bir bölüm vardı ve

yeni bir hayat. Kurban edilen krallar, eski su tanrıçaları ve kuzgunların temsil ettiği tüm eski şeylerle ilgili garip hikayelerin olduğu bir bölüm vardı.

Dergi her şeyden daha fazlasını *istiyordu*. Tutabileceğinden daha fazlasını, kelimelerin anlatabileceğinden daha fazlasını, diyagramların gösterebileceğinden daha fazlasını istiyordu. Özlem sayfalardan fışkırıyordu, her çılgın satırda, her telaşlı çizimde ve her koyu basılmış tanımda. Acılı ve melankolik bir yanı vardı.

Tanıdık bir şekil diğer karalamaların arasından sıyrıldı. Kesişen üç çizgi: uzun, gagalı bir üçgen. Neeve'in kilise bahçesinin tozuna çizdiği şeklin aynısıydı. Annesinin buğulanmış duş kapısına çizdiği şeklin aynısıydı.

Mavi, daha iyi bir görünüm elde etmek için sayfayı düzleştirdi. Bu bölüm ley hatları üzerineydi: "Ruhani yerleri birbirine bağlayan mistik enerji yolları." Günlük boyunca yazar, hastalıklı görünen bir Stonehenge, garip bir şekilde uzatılmış atlar ve bir mezar höyüğünün etiketli bir taslağıyla birlikte üç çizgiyi tekrar tekrar karalamıştı. Sembolle ilgili hiçbir açıklama yoktu.

Bu bir tesadüf olamaz.

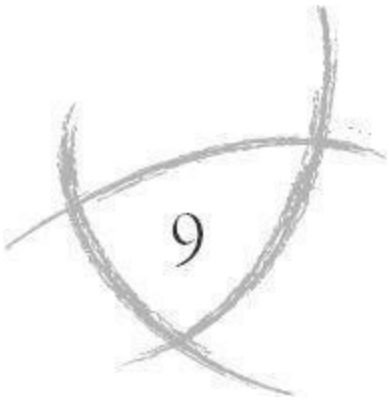
Bu günlüğün o başkan kuzgun çocuğa ait olması mümkün değildi.

Birisi ona vermiş olmalı.

Belki de, diye düşündü, *Adam'ındır*.

Ona günlüğün verdiği hissin aynısını vermişti: büyü, olasılık ve endişeli tehlike hissi. Neeve'in saçına bir ruhun dokunduğunu söylediği zamanki hissin aynısı.

Mavi, *keşke Gansey olsaydın*, diye düşündü. Ama bunu düşünür düşünmez, bunun doğru olmadığını anladı. Çünkü Gansey her kimse, fazla ömrü kalmamıştı.

9

Gansey gece uyandığında yüzüne dolunay vurduğunu ve telefonunun çaldığını gördü.

Yanındaki battaniyenin içinde nerede olduğunu bulmaya çalıştı. Gözlükleri ya da lensleri olmadan kör olduğundan, arayanın kimliğini okuyabilmek için ekranı gözlerinden bir santim uzakta tutması gerekiyordu: MALORY, R. Gansey şimdi aramanın tuhaf zamanlamasını anlamıştı. Dr. Roger Malory Sussex'te yaşıyordu, Henrietta'yla arasında beş saatlik bir zaman farkı vardı. Virginia'da gece yarısı, erken kalkan Malory için sabahın beşiydi. Malory, İngiliz ley hatları konusunda en önemli otoritelerden biriydi. Ya seksen ya yüz ya da iki yüz yaşındaydı ve bu konuda üç kitap yazmıştı, hepsi de (çok sınırlı) alanda klasiklerdi. Gansey'in zamanını Galler ve Londra arasında paylaştırdığı yaz tanışmışlardı. Malory, on beş yaşındaki Gansey'i ciddiye alan ilk kişiydi ve bu iyiliği için Gansey kısa süre içinde minnettar olmaktan vazgeçmeyecekti.

"Gansey," dedi Malory sıcak bir şekilde, ona Hıristiyan ismiyle hitap etmekten daha iyi olduğunu biliyordu. Malory başka bir giriş yapmadan hava durumu, Tarih Derneği'nin son dört toplantısı ve köpekli komşusunun ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında tek taraflı bir sohbete başladı. Gansey monoloğun yaklaşık dörtte üçünü anlamıştı. Yaklaşık bir yıl İngiltere'de yaşadıktan sonra Gansey'nin aksanla arası iyiydi ama Malory'ninki, geveleme, çiğneme, aşırı yaş, kötü üreme ve kötü telefon bağlantısının birleşimi nedeniyle genellikle zordu.

Yataktan kalkıp Henrietta maketinin yanına çömelen Gansey, nazikçe araya girmeden önce on iki dakika boyunca kibarca dinledi. "Araman çok hoş."

"Çok ilginç bir metin kaynağı buldum," dedi Malory. Çiğniyormuş ya da selofana bir şey sarıyormuş gibi bir sesi vardı. Gansey onun dairesini görmüştü ve her ikisini de yapıyor olması oldukça muhtemeldi. "Ley hatlarının uykuda olduğunu kim öne sürdü? Uyuyor. Tanıdık geldi mi?"

"Glendower gibi! Peki bu ne anlama geliyor?"

"Deşifre edilmelerinin neden bu kadar zor olduğunu açıklayabilir. Eğer hala mevcutlarsa ama aktif değillerse, enerji çok zayıf ve düzensiz olacaktır. Surrey'de bu adamla birlikte bir hattı takip ediyordum - on dört mil, çürümüş hava, şalgam gibi yağmur damlaları - ve sonra birden kayboldu."

Bir tüp yapıştırıcı ve birkaç karton kiremit alan Gansey, Malory yağmurdan bahsederken güçlü ay ışığını kullanarak çatı üzerinde çalışmaya başladı. "Kaynağınız ley hatlarını uyandırmakla ilgili bir şey söyledi mi? Eğer Glendower uyandırılabiliyorsa, ley hatları da uyandırılabilir, değil mi?"

"Düşünce bu."

"Ama Glendower'ı uyandırmak için gereken tek şey keşif. İnsanlar ley hatlarının her yerinde *yürüyorlar.*"

"Hayır, Bay Gansey, işte burada yanılıyorsunuz. Ruh yolları yeraltında. Her zaman öyle

olmasalar bile, şimdi metrelerce toprakla kaplanmış durumdalar.

yüzyıllardır," dedi Malory. "Yüzlerce yıldır kimse onlara gerçekten dokunmadı. Sen ve ben, çizgilerde yürümüyoruz. Sadece yankıları takip ediyoruz."

Gansey, Adam'la birlikte hatları araştırırken izlerin nasıl sebepsiz yere gelip gittiğini hatırladı. Malory'nin teorisinin akla yatkın bir yanı vardı ve gerçekten de ihtiyacı olan tek şey buydu. Bu yeni fikre daha fazla destek bulmak için kitaplarını karıştırmaya başlamaktan başka bir şey istemiyordu, okul günü lanet olsun. Genç olduğu ve Aglionby'ye bağlı olduğu için nadir bir kızgınlık hissetti; belki de Ronan her zaman böyle hissediyordu.

"Tamam. O zaman onlara yeraltından gidiyoruz. Mağaralara, belki?"

"Mağaralar korkunç şeylerdir," diye yanıtladı Malory. "Her yıl mağaralarda kaç kişinin öldüğünü biliyor musun?"

Gansey öyle bir şey yapmadığından emin olduğunu söyledi.

"Binlerce," diye güvence verdi Malory. "Fil mezarlığı gibiler. Yerin üstünde kalmak çok daha iyi. Yeraltına inmek motosiklet yarışından daha tehlikelidir. Hayır, bu kaynak tamamen yüzeydeki ruh yollarını uyandırmak ve ley hattına varlığınızı bildirmek için kullanılan ritüel bir yöntemle ilgiliydi. Marianna'daki enerjiye sembolik bir el basma töreni yapardınız."

"Henrietta."

"Teksas mı?"

Gansey ne zaman İngilizlerle Amerika hakkında konuşsa, her zaman Teksas'ı kastettiğini düşünürlerdi. "Virginia" dedi.

"Doğru," diye kabul etti Malory içtenlikle. "Fısıldamak yerine yüksek sesle bağırırsa Glendower'a giden o ruh yolunu takip etmenin ne kadar kolay olacağını bir düşün. Onu bul, ritüeli gerçekleştir ve kralına kadar takip et."

Malory bunu söylediğinde, kulağa kaçınılmaz geliyordu.

Kralınıza kadar takip edin.

Gansey nabzını sakinleştirmek için gözlerini kapattı. Ellerini göğsünde kavuşturmuş, sağ yanında bir kılıç, sol yanında bir kadeh olan, istirahat halindeki bir kralın loş gri görüntüsünü gördü. Bu uyuklayan figür Gansey için anlamaya ya da şekillendirmeye başlayamayacağı bir şekilde baş döndürücü derecede önemliydi. Daha fazlasıydı, daha büyük bir şeydi, önemli bir şeydi. Fiyat etiketi olmayan bir şey. Kazanılmış bir şey.

"Şimdi, metin ayinin nasıl yapılacağı konusunda pek açık değildi," diye itiraf etti Malory. Tarihi belgelerin belirsizlikleri hakkında saçmaladı ve Gansey, "Lockyer yolunda deneyeceğim," diye bitirene kadar sadece biraz dikkat etti. Nasıl gittiğini sana haber veririm."

"Harika," dedi Gansey. "Ne kadar teşekkür etsem

azdır." "Annene selamlarımı ilet."

"Ben -"

"Bu yaşta hala annene sahip olduğun için şanslısın. Ben senin yaşlarındayken annem İngiliz sağlık sistemi tarafından öldürüldü. Küçük bir öksürükten sonra hastaneye yatırılana kadar gayet iyiydi...."

Gansey, Malory'n i n sık sık tekrarladığı, hükümetin annesinin gırtlak kanserini tedavi edemediği hikâyesini yarım yamalak dinledi. Telefon kapandığında Malory'nin sesi oldukça neşeliydi.

Şimdi Gansey kovalamacadan etkilendiğini h i s s e d i y o r d u ; arayışın bitmemişlik hissi onu içten içe kemirmeden önce biriyle konuşması gerekiyordu. Adam en iyisi olabilirdi ama uykusuzlukla aşırı uykululuk arasında gidip gelen Ronan'ın uyanık olma ihtimali de yüksekti.

Ronan'ın odasının yarısına ancak gelebilmişti ki, odanın boş olduğunu fark etti. Karanlık kapı aralığında duran Gansey, Ronan'ın adını fısıldadı ve yanıt alamayınca yüksek sesle söyledi.

Ronan'ın odasına girilmemesi gerekiyordu ama Gansey yine de girdi. Elini yatağın üzerine koyduğunda, yatağın yapılmamış ve serin olduğunu gördü, battaniyeler Ronan'ın gidiş hızıyla bir kenara atılmıştı. Gansey bir eliyle Noah'nın kapalı kapısını yumruklarken diğer eliyle Ronan'ın numarasını çevirmeye çalıştı. Ronan'ın sesli mesajında sadece "Ronan Lynch" yazmadan önce iki kez çaldı.

Gansey kayıtlı sesi kelimenin ortasında kesti, nabzı düşüyordu. Uzun bir süre düşündükten sonra başka bir numara çevirdi. Bu kez cevap veren Adam'ın sesiydi, alçak sesle, uykulu ve temkinliydi. "Gansey?"

"Ronan gitti."

Adam sessizdi. Mesele sadece Ronan'ın ortadan kaybolması değil, Declan'la kavga ettikten sonra ortadan kaybolmasıydı. Ama gecenin bir yarısı Parrish evini terk etmek kolay bir şey değildi. Yakalanmanın sonuçları fiziksel kanıtlar bırakabilirdi ve hava uzun kollular için fazla sıcak olmaya başlamıştı. Gansey ondan bunu istediği için kendini kötü hissediyordu.

Dışarıda bir gece yarısı kuşu yüksek ve delici bir sesle ötüyordu. Henrietta'nın küçük kopyası yarı aydınlıkta ürkütücüydü, sokaklara park etmiş döküm arabalar sanki durmuş gibi görünüyordu. Gansey her zaman hava karardıktan sonra her şeyin olabileceğini düşünürdü. Henrietta geceleri sihir gibi gelirdi ve geceleri sihir korkunç bir şey olabilirmiş gibi gelirdi.

"Parkı kontrol edeceğim," diye fısıldadı Adam sonunda. "Ve sanırım köprüyü de."

Adam telefonu o kadar yumuşak kapattı ki Gansey'nin bağlantının bittiğini anlaması bir an sürdü. Parmak uçlarını gözlerine bastırdı, Noah da onu bu şekilde buldu.

"Onu aramaya mı gidiyorsun?" Noah sordu. Arkasındaki odanın sarı, gece geç saatlere ait ışığında solgun ve cansız görünüyordu; gözlerinin altındaki deri her şeyden daha koyuydu. Nuh'tan çok Nuh'un önerisine benziyordu. "Kiliseyi kontrol et."

Noah gideceğini söylememişti ve Gansey de bunu ondan istememişti. Altı ay önce, bunun önemli olduğu tek zamanda, Noah Ronan'ı kendi kanıyla dolu bir havuzda bulmuştu ve bu yüzden bir daha bakmak zorunda kalmamıştı. Noah daha sonra Gansey'le birlikte hastaneye gitmemişti ve Adam da gizlice kaçmaya çalışırken yakalanmıştı, bu yüzden Ronan'ın derisini tekrar diktiklerinde yanında sadece Gansey vardı. Uzun zaman önceydi ama aynı zamanda hiç de zaman değildi.

Bazen Gansey, hayatının hiç yaşayamayacağı bir düzine saatten oluştuğunu düşünüyordu. Unut gitsin.

Ceketini giyerek soğuk otoparkın yeşilimsi ışığına doğru yola çıktı. O sırada Ronan'ın BMW'sinin kaputu soğuktu, yani yakın zamanda kullanılmamıştı. Nereye gittiyse yürüyerek gitmişti. Alaca sarı ışığın aydınlattığı kulesiyle kilise yürüme mesafesindeydi. Nino'nun evi de öyle. Altından hızla akan akıntının geçtiği eski köprü de öyle.

Yürümeye başladı. Zihni mantıklıydı ama hain kalbi bir o yana bir bu yana çarpıyordu. Saf değildi; Niall ölmeden önce tanıdığı Ronan Lynch'i geri kazanabileceğine dair hiçbir hayal taşımıyordu. Ama şu anda sahip olduğu Ronan Lynch'i de kaybetmek istemiyordu.

Güçlü ay ışığına rağmen Aziz Agnes'in girişi tamamen karanlıktı. Gansey biraz titreyerek elini kilisenin kapısını açan büyük demir halkanın üzerine koydu, kilidin açılıp açılmayacağından emin değildi. Aziz Agnes'e sadece bir kez gitmişti, o da Paskalya'da, çünkü Ronan'ın küçük kardeşi Matthew hepsinin gelmesini istemişti. Ronan gibi birinin gecenin bir yarısı gidebileceği bir yer olduğunu düşünmezdi ama yine de Ronan'ın kiliseye giden biri olduğunu da düşünmezdi. Yine de Lynch kardeşlerin hepsi her Pazar St. Agnes'e giderdi. Bir saat boyunca, bir restoran masasında birbirleriyle göz göze gelemedikleri zamanlarda bile bir sıraya yan yana oturmayı başarmışlardı.

Girişteki siyah kemerden adımını atan Gansey, *Noah'nın bulmakta iyi olduğunu* düşündü.

şeyler. Noah'nın Ronan konusunda haklı olduğunu umuyordu.

Kilise, Gansey'i tütsü kokulu bir hava cebiyle sarmalamıştı; bu koku, her biri yaz mevsimine ait yarım düzine aile düğünü, cenaze töreni ve vaftiz anısını anında çağrıştıracak kadar nadir bir kokuydu. Bir mevsimin tek bir nefeslik sıkışmış havaya hapsedilmesi ne kadar garipti.

"Ronan?" Kelime boşluğun içine çekildi. Tepesindeki görünmez tavanda yankılandı ve sonunda ona cevap veren sadece kendi sesi oldu.

Koridordaki loş ışık, kemerlerin sivri gölgelerini oluşturuyordu. Karanlık ve belirsizlik Gansey'nin kaburgalarını bir yumruk kadar eziyor, nefessiz kalan ciğerleri ona uzun zaman önceki bir yaz gününü, dünyada sihir diye bir şey olduğunu ilk kez fark ettiği öğleden sonrayı hatırlatıyordu.

Ve işte Ronan oradaydı, gölgeli sıralardan birine uzanmış, bir kolu kenardan sarkmış, diğeri başının üzerinde eğrilmiş, vücudu zaten karanlık olan dünyada daha da karanlık bir parça siyahtı. Hareket etmiyordu.

Gansey *bu gece olmaz* diye düşündü. *Lütfen bu gece olmasın.*

Ronan'ın arkasındaki sıraya doğru ilerleyerek elini diğer çocuğun omzuna koydu, sanki onu sadece uyandırabilirmiş gibi, öyle olduğunu varsayarak bunun doğru olması için dua etti. Omuz elinin altında sıcaktı; alkol kokusu aldı.

"Uyan dostum," dedi. Kelimeler kulağa pek de hafif gelmiyordu, ama öyle demek istemişti.

Ronan'ın omzu kaydı ve yüzü döndü. Gansey bir an için çok geç kaldığını, Ronan'ın artık öldüğünü ve cesedinin sırf Gansey emrettiği için uyandığını düşündü. Ama sonra Ronan'ın parlak mavi gözleri açıldı ve o an yok oldu.

Gansey bir iç çekti. "Seni piç kurusu."

Ronan açıkça, "Rüya göremedim," dedi. Sonra da Gansey'nin yüzündeki şaşkın ifadeye bakarak ekledi: "Sana bir daha olmayacağına söz verdim."

Gansey yine sesini hafif tutmaya çalıştı ama başaramadı. "Ama sen bir yalancısın." "Sanırım," diye cevap verdi Ronan, "beni kardeşimle karıştırıyorsun."

Etraflarındaki kilise sessiz ve doluydu; Ronan'ın gözleri açıkken sanki bina da uyuyormuş gibi daha aydınlık görünüyordu.

"Sana Monmouth'ta sarhoş olmanı istemediğimi söylediğimde, başka bir yerde sarhoş olmanı istediğimi kastetmemiştim."

Ronan biraz geveleyerek, "Tencere dibin kara, seninki benden kara," diye cevap verdi. Gansey asaletle, "Ben içerim. Sarhoş olmam."

Ronan'ın gözleri göğsünün yanında tuttuğu bir şeye kaydı.

"Nedir o?" Gansey sordu.

Göğsünün yanında, Ronan'ın parmakları karanlık bir nesnenin etrafında kıvrılmıştı. Gansey elini açmak için uzandığında sıcak ve canlı bir şey hissetti, parmak uçlarında hızlı bir nabız vardı. Elini çekti.

"Tanrım," dedi Gansey, hissettiklerini anlamlandırmaya çalışarak. "Bu bir kuş mu?"

Ronan yavaşça doğruldu, hâlâ kargosunu sıkı sıkı tutuyordu. Alkol kokan bir nefes daha Gansey'e doğru sürüklendi.

"Raven." Ronan eline bakarken uzun bir duraksama oldu. "Belki bir karga. Ama bundan şüpheliyim. Ben... evet, cidden şüpheliyim. *Corvus corax*."

Ronan sarhoşken bile kuzgunun Latince adını biliyordu.

Ve Gansey'nin gördüğü sadece bir kuzgun değildi. Küçük bir buluntuydu, tüysüz ağzı hala

Bebeğin gülümsemesi, kanatların uçmasına hâlâ günler, geceler ve günler vardı. Bu kadar kolay yok edilebilir görünen bir şeye dokunmak isteyeceğinden emin değildi.

Kuzgun, Glendower'ın kuşuydu. Ona Kuzgun Kral denirdi, kuşla ilişkilendirilen uzun bir kral soyundan geliyordu. Efsaneye göre Glendower kuzgunlarla konuşabiliyordu ve bunun tersi de geçerliydi. Bu, Gansey'nin kuzgunlarıyla ünlü Henrietta'da bulunmasının nedenlerinden sadece biriydi. Derisi diken diken oldu.

"Nereden geldi bu?"

Ronan'ın parmakları kuzgunun göğsünün etrafında şefkatli bir kafes gibiydi. Onun ellerinde gerçek gibi görünmüyordu. "Onu buldum."

"İnsanlar bozuk para bulur," diye yanıtladı Gansey. "Ya da araba anahtarları. Ya da dört yapraklı yoncalar."

"Ve kuzgunlar," dedi Ronan. "Kıskanıyorsun çünkü" -bu noktada, birayla halsizleşen düşüncelerini toparlamak için durmak zorunda kaldı- "sen de bir tane bulamadın."

Kuş az önce Ronan'ın parmaklarının arasından yanındaki sıraya pislemişti. Bir elinde yavru kuşu tutan Ronan, kilise bültenini kullanarak pisliğin büyük kısmını tahtadan sıyırdı. Kirlenmiş kâğıdı Gansey'e uzattı. Haftalık dua istekleri beyaza boyanmıştı.

Gansey kâğıdı aldı çünkü Ronan'ın onu atacak bir yer bulma zahmetine gireceğine güvenmiyordu. Biraz hoşnutsuzlukla, "Peki ya apartmanda evcil hayvan beslememe politikası uygularsam?" diye sordu.

"Vay canına, dostum," diye cevap verdi Ronan vahşi bir gülümsemeyle, "Noah'ı öylece atamazsın."

Gansey'nin Ronan'ın şaka yaptığını anlaması biraz zaman aldı ama o zaman da gülmek için çok geçti. Her halükârda kuşun onlarla birlikte Monmouth İmalathanesi'ne dönmesine izin vereceğini biliyordu, çünkü Ronan'ın onu sahiplenme şeklini görmüştü. Kuzgun ona baktı bile, gagası umutla çatlamıştı, bağımlıydı.

Gansey yumuşadı. "Haydi. Geri dönüyoruz. Ayağa kalk."

Ronan dengesiz bir şekilde ayağa kalkarken kuzgun ellerinin arasında kamburlaştı, sadece gagası ve gövdesi vardı, boynu yoktu. "Biraz türbülansa alış, seni küçük piç kurusu," dedi.

"Ona bu ismi veremezsiniz."

Ronan başını kaldırmadan, "Onun adı Testere," diye yanıtladı. Sonra: "Noah. Arkada cehennem gibi ürpertici duruyorsun."

Kilisenin derin ve gölgeli girişinde Nuh sessizce duruyordu. Bir an için görünen tek şey solgun yüzüydü; koyu renk giysileri görünmezdi ve gözleri bilinmez bir yere bakıyordu. Sonra ışığa adım attı ve her zamanki gibi buruşuk ve tanıdıktı.

"Gelmeyeceğini sanıyordum," dedi Gansey.

Noah'nın bakışları onların yanından geçerek sunağa, oradan da karanlık, görünmez tavana gitti. Tipik bir cesaretle, "Daire tüyler ürperticiydi," dedi.

Ronan, "Ucube," dedi ama Noah umursamaz görünüyordu.

Gansey kaldırıma açılan kapıyı çekti. Adam'dan iz yoktu. Onu yanlış alarm için çağırmış olmanın suçluluğu içine yerleşmeye başlamıştı. Yine de... bunun yanlış alarm olduğundan tam olarak emin değildi. Henüz ne olduğundan emin olmasa da *bir şeyler* olmuştu. "O kuşu nerede bulduğunu söylemiştin?"

"Kafamın içinde." Ronan'ın kahkahası keskin bir çakal

çığlığıydı. "Tehlikeli bir yer," diye yorumladı Noah.

Ronan tökezledi, alkolün etkisiyle tüm sinirleri körelmişti ve elindeki kuzgun bir ses çıkardı

Sesli olmaktan çok vurmalı bir sesti. "Zincirli testere için değil." diye cevap verdi.

Sert bahar gecesine geri dönen Gansey başını arkaya eğdi. Artık Ronan'ın iyi olduğunu bildiğine göre, Henrietta'nın karanlık çöktükten sonra çok güzel bir yer olduğunu görebiliyordu; siyah ağaç dallarıyla işlenmiş, yamalı bir kasaba.

Ronan'ın ortaya çıkabileceği onca kuş arasından
bir *kuzgun*. Gansey tesadüflere inanmazdı.

Whelk uyumuyordu.

Aglionby'li bir çocukken uyku kolay gelirdi - ve neden gelmesin ki? Czerny ve diğer sınıf arkadaşları gibi o da hafta içi iki, dört ya da altı saat uyuyor, geç kalkıyor, erken kalkıyor ve hafta sonu maraton uyku seansları yapıyordu. Uyuduğunda da saatler süren, rüyasız bir uyku çekiyordu. Hayır - bunun yanlış olduğunu biliyordu. Herkes rüya görürdü, sadece bazıları unuturdu.

Ancak şimdi gözlerini nadiren birkaç saatten uzun süre kapatıyordu. Çarşaflarının içinde yuvarlandı. Fısıltılarla uyanıp dimdik oturdu. Hükümetin el koymadığı tek mobilya parçası olan deri koltuğunda uyukladı. Uyku düzeni ve enerjisi kendisinden daha büyük ve daha güçlü bir şey tarafından belirleniyor, düzensiz bir gelgit gibi inip çıkıyordu. Bunun haritasını çıkarma girişimleri onu hayal kırıklığına uğratıyordu: Dolunayda ve fırtınalardan sonra daha uyanık görünüyordu ama bunun ötesini tahmin etmek zordu. Zihninde, bunun Czerny'nin ölümü aracılığıyla bir şekilde bedenine davet edilen ley hattının manyetik nabzı olduğunu hayal etti.

Uykusuzluk hayatını hayali bir şeye, günlerini amaçsızca yüzen bir şeride dönüştürdü.

Su.

Neredeyse dolunaydı ve yağmur yağalı çok olmamıştı, bu yüzden Whelk uyanıktı.

Bilgisayar ekranının önünde tişörtü ve boxer'ıyla oturmuş, fareyi

Yorgunluğun ilkesiz ve şüpheli üretkenliği. Bir anda, sayısız ses fısıldayarak ve tıslayarak kafasını işgal etti. Bu sesler, ley hattı civarındaki telefon hatlarında vızıldayan parazitlere benziyordu. Bir fırtınadan önceki rüzgâr gibi. Ağaçların komplo kurması gibi. Her zaman olduğu gibi Whelk hiçbir kelimeyi seçemiyor ve konuşulanları anlayamıyordu. Ama anladığı bir şey vardı: Henrietta'da garip bir şey olmuştu ve sesler bu konuda konuşmadan duramıyordu.

Whelk yıllar sonra ilk kez eski ilçe haritalarını küçük salon dolabından çıkardı. Masası yoktu ve tezgahın üstü açılmış mikrodalga lazanya paketleri ve üzerinde bayat ekmek kabukları olan tabaklarla doluydu, bu yüzden haritaları banyoya yaydı. Küvetteki bir örümcek, bir haritayı yüzeye doğru düzleştirdiğinde kayarak yolundan çekildi.

Czerny, sanırım benden daha iyi bir yerdesin.

Ama buna gerçekten inanmıyordu. Czerny'nin ruhuna ya da ruhuna ya da Czerny olan şeye ne demek isterseniz ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Whelk sadece ayindeki rolü yüzünden fısıldayan seslerle lanetlendiyse, Czerny'nin kaderi daha kötü olmalıydı.

Whelk arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve araştırması boyunca haritalar üzerinde yaptığı düzinelerce işaret ve notu inceledi. Czerny'nin imkansız el yazısı, her zaman kırmızıyla,

ley hattının olası yolu boyunca enerji seviyelerini not etti. O zamanlar bu bir oyun, bir hazine avıydı. Zafer için bir oyun. Doğru muydu? Bunun bir önemi yoktu. Doğu Kıyısı'nın oyun alanı olduğu pahalı bir strateji egzersiziydi. Örnekler arayan Whelk, topoğrafik haritalardan birinde ilgi çekici alanların etrafına özenle daireler çizmişti. Enerji seviyesinin her zaman yüksek olduğu eski bir dişbudak ağacının etrafında bir daire. Yaban hayatının uzak durduğu harabe bir kilisenin etrafında bir daire. Czerny'nin öldüğü yerin etrafına bir daire.

Elbette bu daireyi Czerny ölmeden *önce* çizmişti. Meşe ağaçlarından oluşan uğursuz bir grup olan bu yer, gövdelerinden birine oyulmuş eski kelimeler nedeniyle dikkat çekiciydi. Latince. Eksik görünüyordu, tercüme edilmesi zordu ve Whelk'in en iyi tahmini "ikinci yol" idi. Enerji seviyeleri tutarsız olsa da umut vericiydi. O halde burası ley hattı üzerindeydi.

Czerny ve Whelk yarım düzine kez geri dönmüş, ölçümler yapmış (dairenin yanında Czerny'nin el yazısıyla altı farklı sayı vardı), olası eserler için toprağı kazmış, doğaüstü faaliyet belirtileri için geceyi izlemişlerdi. Whelk şimdiye kadarki en karmaşık ve en hassas ölçüm çubuğunu yapmıştı; doksan derecelik bir açıyla bükülmüş ve serbestçe sallanabilmeleri için metal bir boru sapına yerleştirilmiş iki metal tel. Etrafındaki alanı araştırmışlar ve hattın izlediği yolu kesin olarak belirlemeye çalışmışlardı.

Ama yine de belirsizdi, uzaktaki bir radyo istasyonu gibi odağa girip çıkıyordu. Hatların uyandırılması, frekanslarının ayarlanması ve ses seviyesinin yükseltilmesi gerekiyordu. Czerny ve Whelk meşe korusunda bu ritüeli denemek için planlar yaptılar. Yine de süreçten tam olarak emin değillerdi. Whelk'in öğrenebildiği tek şey, hattın karşılıklılık ve fedakârlığı sevdiğiydi, ama bu sinir bozucu derecede belirsizdi. Başka hiçbir bilgi yoktu, bu yüzden ertelemeye devam ettiler. Kış tatili boyunca. Bahar tatili. Okul yılının sonuna.

Sonra Whelk'in annesi aradı ve Whelk'e babasının etik olmayan iş uygulamaları ve gelir vergisi kaçakçılığı nedeniyle tutuklandığını söyledi. Şirketin savaş suçlularıyla ticaret yaptığı ortaya çıkmıştı, annesinin bildiği ve Whelk'in tahmin ettiği bir gerçekti bu ve FBI yıllardır izliyordu. Whelk'lar bir gecede her şeylerini kaybettiler.

Ertesi gün gazetelerde Whelk ailesinin servetinin felaketle sonuçlanan çöküşü yer aldı. Whelk'in iki kız arkadaşı da onu terk etmişti. İkincisi teknik olarak Czerny'nindi, belki de bu sayılmazdı. Her şey çok aleniydi. Virginia'lı playboy, Whelk servetinin varisi, Aglionby'deki yurdundan aniden tahliye edilmiş, sosyal hayatından kurtulmuş, Ivy League geleceğine dair her türlü umuttan arınmış, arabasının bir kamyona yüklenmesini ve odasının hoparlör ve mobilyalardan boşaltılmasını izliyordu.

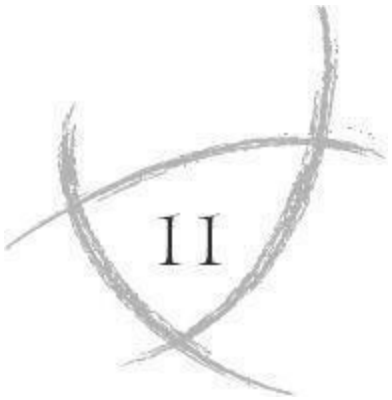
Whelk bu haritaya en son yurt odasındayken bakmış ve elinde kalan tek şeyin cebindeki on dolarlık banknot olduğunu fark etmişti. Kredi kartlarının hiçbiri artık bir şey ifade etmiyordu.

Czerny kırmızı Mustang'iyle gelmişti. Arabadan inmemişti.

"Şimdi bu seni beyaz pislik mi yapıyor?" diye sormuştu. Czerny'nin gerçekten bir mizah anlayışı yoktu. Sadece bazen komik olabilecek şeyler söylerdi. Hayatının enkazında duran Whelk bu kez gülmedi.

Ley hattı artık bir oyun değildi.

Whelk ona "Kapının kilidini aç," demişti. "Ayini yapıyoruz."

Blue'nun alarmının okula gitmek için çalmasına bir saat yirmi üç dakika kala, ön kapının kapanmasıyla uyandı. Gri şafak ışığı yatak odasının penceresinden içeri süzülüyor, cama bastırılmış yaprakların dağınık gölgelerini oluşturuyordu. Kaybettiği bir saat yirmi üç dakikalık uykuya kızmamaya çalıştı.

Ayak sesleri merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Mavi annesinin sesini duydu. "... yukarıda seni bekliyordu."

"Bazı şeyler gece yapılsa daha iyi olur." Bu Neeve'di. Sesi Maura'nınkinden daha küçük olmasına rağmen, bir şekilde daha netti ve iyi taşınıyordu. "Henrietta çok güzel bir yer, değil mi?"

Maura sahne fısıltısıyla, "Henrietta'ya bakmanı ben istemedim," diye cevap verdi. Sesi korumacı geliyordu.

"Bunu yapmamak çok zor. Bağırıyor," dedi Neeve. Sonraki sözleri gıcırdayan bir merdivenin sesi arasında kayboldu.

Maura da merdivenleri tırmanmaya başladığı için cevabı anlaşılmıyordu ama "Blue'yu bu işe karıştırmamanı tercih ederim," der gibiydi.

Mavi hareketsiz kaldı.

Neeve, "Size sadece bulduklarımı söylüyorum. Eğer aynı anda ortadan kaybolduysa ... bağlantılı olmaları mümkün. Onun kim olduğunu bilmesini istemiyor musun?"

Bir merdiven daha inledi. Mavi*, "Neden aynı anda merdivenleri gıcırdatmadan konuşamıyorlar ki!"* diye düşündü.

Maura, "Bunun herhangi biri için nasıl daha kolay olacağını anlamıyorum," diye tersledi. Neeve bir cevap mırıldandı.

"Bu iş şimdiden kontrolden çıkmaya başladı," dedi annesi. "Adını bir arama motoruna yazmaktan başka bir şey değildi ve şimdi ..."

Mavi kulaklarını zorladı. Gansey hariç, annesinin uzun zamandır eril bir zamir kullandığını duymamış gibi hissediyordu.

Blue uzun bir süre düşündükten sonra Maura'nın Blue'nun babasını kastetmiş olabileceğini düşündü. Blue'nun annesiyle yapmaya çalıştığı garip konuşmaların hiçbiri ona babası hakkında bilgi vermemişti, sadece her sorduğunda değişen saçma sapan esprili cevaplar (*O Noel Baba. Bir banka soyguncusuydu. Şu anda yörüngede*.) almıştı. Blue'nun kafasında, trajik bir geçmiş yüzünden ortadan kaybolmak zorunda kalmış gösterişli bir kahraman figürüydü. Muhtemelen bir tanık koruma programına. Onun, arka bahçedeki çitin üzerinden, kayın ağacının altında hayallere dalan garip kızını gururla izlediğini hayal etmekten hoşlanıyordu.

Blue, babasıyla hiç tanışmamış olmasına rağmen ona çok düşkündü.

Evin derinliklerinde bir yerde bir kapı kapandı ve sonra bir kez daha

rahatsız etmesi zor bir gece sessizliği. Uzun bir süre sonra Mavi komodin olarak kullanılan plastik kutuya uzandı ve günlüğü aldı. Bir elini serin deri kapağın üzerine koydu. Kapağın yüzeyi, evin arkasındaki kayın ağacının serin ve pürüzsüz kabuğuna benziyordu. Kayın ağacına dokunduğunda olduğu gibi, aynı anda hem rahatlamış hem de endişeli hissetti: güven duydu ve harekete geçti.

Neeve, *Henrietta'nın güzel bir yer olduğunu* söylemişti. Günlük de aynı fikirde görünüyordu. Ne için bir yer, emin değildi.

Mavi uyumak istememişti ama uyudu, bir saat on iki dakika daha. Bu sefer onu uyandıran alarmı da değildi. Beyninin içinde bağıran tek bir düşünceydi:

Bugün Gansey'in okuma için geleceği gün.

Günlük rutin okul hazırlıklarına dalmış olan Maura ve Neeve arasındaki konuşma eskisinden daha sıradan görünüyordu. Ama günlük hâlâ büyülüydü. Yatağının kenarında oturan Blue alıntılardan birine dokundu.

Kral bir dağın altında uyuyor ve etrafında savaşçıları, sürüleri ve zenginlikleri toplanmış. Sağ elindeki kadehi olasılıklarla doludur. Göğsünde kılıcı, o da uyanmayı bekliyor. Kralı bulan ve onu uyanmaya çağıracak kadar cesur olan ruh şanslıdır, çünkü kral ona ölümlü bir insanın hayal edebileceği kadar harikulade bir iyilik yapacaktır.

Sayfaları kapattı. Sanki içinde onu tutan daha küçük, daha mantıklı Mavi'den çıkmak üzere olan daha büyük, korkunç meraklı bir Mavi varmış gibi hissediyordu. Uzun bir süre dergiyi bacaklarının üzerine bıraktı, kapak avuçlarına serin serin değiyordu.

Bir iyilik.

Eğer bir iyilik isteseydi, ne isterdi? Para konusunda endişelenmek zorunda kalmamak mı? Babasının kim olduğunu bilmek mi? Dünyayı gezmek mi? Annesinin gördüklerini görmek mi?

Düşünce yine beyninde çınladı:

Bugün Gansey'in okuma için geleceği gün.

Nasıl biri olacak?

Belki de uyuyan kralın önünde dursaydı, kraldan Gansey'in hayatını kurtarmasını isterdi. Hayat.

"Blue, umarım uyanmışsındır!" Orla aşağıdan çığlık attı. Mavi'nin bir an önce gitmesi gerekiyordu.

eğer bisikletle okula zamanında gidecekse. Birkaç hafta içinde, rahatsız edici derecede sıcak bir yolculuk olacaktı.

Muhtemelen, uyuyan kraldan bir araba isteyecekti.

Keşke bugün dersi bırakabilseydim.

Blue liseden korkmuyordu; sadece... bir bekleme modeli gibi hissediyordu. Zorbalığa uğradığı da söylenemezdi; dışarıdan ne kadar tuhaf görünürse -diğer çocukların en başından beri onlar gibi olmadığını fark etmelerine ne kadar izin verirse- kendisine sataşılması ya da görmezden gelinmesi olasılığının o kadar az olduğunu keşfetmesi çok uzun sürmemişti. Gerçek şu ki, liseye geldiğinde, tuhaf olmak ve bununla gurur duymak bir avantajdı. Birdenbire havalı olan Blue'nun istediği kadar arkadaşı olabilirdi. Ve denemişti de. Ama tuhaf olmanın sorunu, diğer herkesin *normal olmasıydı*.

Böylece ailesi en yakın arkadaşları olarak kaldı, okul bir angarya olarak kaldı ve Mavi, dünyanın bir yerlerinde kendisi gibi başka tuhaf insanlar olduğuna dair gizliden gizliye umutlu olmaya devam etti. Henrietta'da görünmüyor olsalar bile.

Adam'ın da tuhaf olmasının mümkün olduğunu düşündü.

"MAVİ!" Orla tekrar bağırdı. *"OKUL."*

Mavi, günlüğünü göğsüne bastırarak koridorun sonundaki kırmızı boyalı kapıya doğru yöneldi. Yolda, Telefon/Dikiş/Kedi Odası'ndaki hareketliliğin ve banyo için verilen şiddetli mücadelenin yanından geçmek zorunda kaldı. Kırmızı kapının ardındaki oda Maura'nın en iyi iki arkadaşından biri olan Persephone'a aitti. Kapı aralıktı ama yine de Blue usulca kapıyı çaldı. Persephone zayıf ama enerjik bir uykucuydu; gece yarısı bağırıp çağırması ve gece bacak bacak üstüne atması onun asla bir odayı paylaşmak zorunda kalmamasını sağlıyordu. Bu aynı zamanda fırsat bulduğunda uykuyu yakaladığı anlamına da geliyordu; Blue onu uyandırmak istemiyordu.

Persephone'nin minik, nefesli sesi, "Müsait. Yani, açık."

Kapıyı iterek açan Blue, Persephone'u pencerenin yanındaki kart masasında otururken buldu. Sıkıştırıldıklarında insanlar Persephone'nin saçlarını hatırlardı: kalçalarının arkasına kadar uzanan uzun, dalgalı beyaz-sarı bir yele. Saçlarını geçtiklerinde, bazen elbiselerini hatırlıyorlardı - özenli, köpüklü kreasyonlar ya da ilginç önlükler. Ve eğer bunu aşarlarsa, gözbebekleri karanlıkta gizlenmiş, gerçek ayna siyahı gözleri onları tedirgin ediyordu.

Persephone şu anda garip bir şekilde çocuksu bir tutuşla bir kalem tutuyordu. Mavi'yi gördüğünde kaşlarını sivri bir şekilde çattı.

"Günaydın," dedi Mavi.

"Günaydın," diye yankılandı Persephone. "Daha çok erken. Kelimelerim işe yaramıyor, bu yüzden mümkün olduğunca sizin için işe yarayanları kullanacağım."

Elini belli belirsiz bir şekilde döndürdü. Mavi bunu oturacak bir yer bulması için bir işaret olarak aldı. Yatağın çoğu garip, işlemeli taytlar ve yerinde duran ekose taytlarla kaplıydı ama kıçını kenara yaslayacak bir yer buldu. Bütün oda tanıdık kokuyordu; portakal, bebek pudrası ya da belki yeni bir ders kitabı gibi.

"Kötü mü uyudun?" Mavi sordu.

Persephone tekrar, "Kötü," diye yineledi. Sonra, "Bu tam olarak doğru değil. Sonuçta kendi kelimelerimi kullanmak zorunda kalacağım."

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Persephone çoğu zaman ebedi doktora tezi üzerinde çalışıyordu, ancak bu, can sıkıcı bir müzik ve sık sık atıştırmalıklar gerektiren bir süreç olduğu için, sabah koşuşturması sırasında nadiren yapıyordu.

"Sadece küçük bir şey," dedi Persephone üzüntüyle. Ya da belki düşünceli bir şekilde. Aradaki farkı anlamak zordu ve Blue sormaktan hoşlanmıyordu. Persephone'nin ölmüş ya da yurtdışında olan bir sevgilisi ya da kocası vardı - söz konusu Persephone olduğunda ayrıntıları bilmek her zaman zordu - ve onu özlüyor ya da en azından gittiğini fark ediyor gibiydi, bu da P e r s e p h o n e için dikkate değer bir şeydi. Yine de Blue sormaktan hoşlanmıyordu. Blue, Maura'dan insanların ağlamasını izlemekten hoşlanmamayı miras almıştı, bu yüzden konuşmayı gözyaşlarıyla sonuçlanabilecek bir şekilde yönlendirmekten hiç hoşlanmazdı.

Persephone, Mavi'nin görebilmesi için kâğıdını yukarı kaldırdı. Az önce *üç* sözcüğü üç farklı el yazısıyla üç kez yazmıştı ve birkaç santim altına muz kremalı turta tarifi kopyalamıştı.

"Önemli şeyler üçer üçer mi gelir?" Mavi bunu önerdi. Bu Maura'nın en sevdiği sözlerden biriydi.

Persephone tarifte *vanilya* kelimesinin yanındaki *çorba kaşığının* altını çizdi. Sesi uzak ve belirsizdi. "Ya da yediler. Bu çok fazla vanilya demek. İnsan bunun bir yazım hatası olup olmadığını merak ediyor."

"İnsan merak ediyor," diye tekrarladı Blue.

"Mavi!" Maura bağırdı. "Daha gitmedin mi?"

Mavi cevap vermedi, çünkü Persephone tiz seslerden hoşlanmıyordu ve bağırarak karşılık vermek de öyle sayılırdı. Onun yerine, "Bir şey buldum. Eğer sana gösterirsem, bundan başka kimseye bahsetmez misin?"

Ama bu aptalca bir soruydu. Persephone sır olmadığı zamanlarda bile kimseye bir şey söylemezdi.

Mavi günlüğü uzattığında Persephone, "Açayım mı?" diye sordu.

Mavi elini çırptı. *Evet, hem de çabucak.* Persephone sayfaları karıştırırken yatakta bir ileri bir geri kıpırdandı, yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Sonunda Mavi, "Ee?" diye sordu.

Persephone kibarca, "Çok güzel," dedi.

"Benim değil."

"*Bunu* görebiliyorum."

"Ni'de bırakılmıştı - durun, neden öyle dediniz?"

Persephone bir ileri bir geri gidip geliyordu. Zarif, çocuk sesi o kadar yumuşaktı ki Mavi'nin onu duymak için nefesini tutması gerekti. "Bu kesinlikle bir çocuğun günlüğü. Ayrıca bu şeyi bulması çok uzun sürüyor. Sen çoktan bulmuş olurdun."

"MAVİ!" diye kükredi Maura. *"BİR DAHA BAĞIRMAYACAĞIM!"*

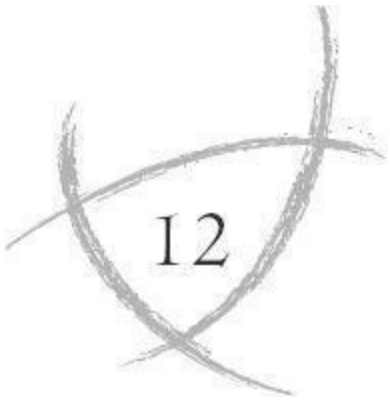
"Sence bu konuda ne yapmalıyım?" Mavi sordu.

Mavi'nin yaptığı gibi, Persephone da parmaklarını kâğıtların farklı dokularında gezdirdi. Persephone'nin haklı olduğunu fark etti; günlük kendisine ait olsaydı, tüm bu kesip yapıştırmalar yerine ihtiyacı olan bilgileri kopyalardı. Parçalar ilgi çekiciydi ama gereksizdi; bu günlüğü her kim bir araya getirdiyse avın kendisini, araştırma sürecini seviyor olmalıydı. Günlüğün estetik özellikleri tesadüfi olamazdı; akademik bir sanat eseriydi.

"Pekala," dedi Persephone. "Önce günlüğün kime ait olduğunu öğrenmelisin."

Blue'nun omuzları çöktü. Bu, Maura ya da Calla'dan bekleyebileceği, son derece düzgün bir cevaptı. Elbette onu gerçek sahibine iade etmesi gerektiğini biliyordu. Ama o zaman bunun eğlencesi nereye gidecekti?

Persephone ekledi, "O zaman bunun doğru olup olmadığını öğrensen iyi olur, değil mi?"

Adam sabah posta kutularının yanında beklemiyordu.

Gansey Adam'ı ilk kez almaya geldiğinde, Adam'ın mahallesinin girişinden geçmişti. Aslında, daha doğrusu, burayı geri dönmek ve geldiği yoldan geri gitmek için bir yer olarak kullanmıştı. Yol, bir tarlanın içinden geçen iki çukurdan ibaretti - araba *yolu* bile bunun için çok yüce bir kelimeydi - ve ilk bakışta, bırakın bir ev topluluğunu, tek bir eve gittiğine inanmak imkânsızdı. Gansey evi bulduktan sonra işler daha da kötü gitmişti. Gansey'nin Aglionby süveterini gören Adam'ın babası bütün silindirleri ateşleyerek dışarı fırlamıştı. Ondan sonraki haftalar boyunca Ronan Gansey'e "S.R.F." diye hitap etmişti; *S Yumuşak*, *R Zengin* ve *F* de başka bir şey anlamına geliyordu.

Şimdi Adam, Gansey ile asfaltın bittiği yerde buluştu.

Ama artık posta kutularının kümelendiği yerde bekleyen kimse yoktu. Sadece boş bir alan vardı, hem de çok fazla. Vadinin bu kısmı Henrietta'nın diğer tarafına kıyasla sonsuz derecede düzdü ve her nasılsa bu alan her zaman vadinin geri kalanından birkaç derece daha kuru ve renksizdi, sanki hem ana yollar hem de yağmur buradan kaçınıyordu. Sabahın sekizinde bile dünyanın hiçbir yerinde gölge yoktu.

Kurumuş yola bakan Gansey ev telefonunu aradı ama sadece çaldı. Saatine göre okula on beş dakikalık yolu kat etmek için on sekiz dakikası vardı.

Bekledi. Domuz rölantide çalışırken motor arabayı bir o yana bir bu yana savurdu. Vites topuzunun takırdamasını izledi. Ayakları V-8'e yakın olmaktan kavruluyordu. Tüm kabin benzin kokmaya başlamıştı.

Monmouth İmalat'ı aradı. Noah açtı, sesi uyandırılmış gibi geliyordu. "Noah," dedi Gansey yüksek sesle, motorun sesinden duyulacak şekilde. Noah onu bırakıp gitmesine izin vermişti.

Her şeye rağmen Nino'nun evindeki günlüğün yokluğu şaşırtıcı derecede rahatsız ediciydi. "Adam'ın bugün okuldan sonra işi olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Adam'ın işi olduğu günlerde, daha sonra bir yerlere gidebilmek için genellikle bisikletiyle gelirdi.

Noah olumsuz yanıt verince
homurdandı. Derse on altı dakika
vardı.

Gansey, "Ararsa beni arayın," dedi.

"Burada olmayacağım," diye yanıtladı Noah. "Zaten neredeyse gitmiştim."

Gansey telefonu kapattı ve başarısız bir şekilde evi tekrar aradı. Adam'ın annesi orada olabilirdi ama cevap vermiyordu, ama mahalleye geri dönüp araştıracak zamanı yoktu.

Dersi bırakabilir.

Gansey telefonu yolcu koltuğuna fırlattı. "Hadi, Adam."

Gansey'nin yatılı olarak gittiği tüm okullar arasında -ki reşit olmadan dolaştığı dört yıl boyunca pek çoğuna gitmişti- Aglionby Akademisi babasının favorisiydi, bu da öğrencilerinin Ivy League'e girme olasılığının en yüksek olduğu yer olduğu anlamına geliyordu. Ya da Senato'ya. Ancak bu aynı zamanda Gansey'nin şimdiye kadar gittiği en zor okul olduğu anlamına da geliyordu. Henrietta'dan önce Glendower'ı aramayı birincil faaliyeti haline getirmişti ve okul ikinci planda kalmıştı. Gansey yeterince zekiydi ve hiç değilse ders çalışmakta iyiydi, bu yüzden sınıf atlamak ya da ev ödevlerini listenin en altına itmek sorun olmamıştı. Ama Aglionby'de başarısız not diye bir şey yoktu. Ortalamanız B'nin altına düşerse, kıçınıza tekmeyi yiyordunuz. Ve Dick Gansey II oğluna, eğer özel okulda başarılı olamazsa, Gansey'in vasiyetten çıkarılacağını bildirmişti.

Yine de bir tabak fettuccine üzerinde kibarca söylemişti.

Gansey dersi asamazdı. Bir gün önce okulu kaçırdıktan sonra olmazdı. İşler bu noktaya gelmişti. Okula gitmek için on beş dakikalık yolu on dört dakikada almak ve Adam'ın beklememesi.

Eski korkunun yavaş yavaş ciğerlerinden çıktığını hissetti.

Panik yapma. Dün gece Ronan hakkında yanılmışsın. Bunu durdurmalısın. Ölüm sandığın kadar yakın değil.

Morali bozulan Gansey ev telefonunu bir kez daha aradı. Hiçbir şey çıkmadı. Gitmesi gerekiyordu. Adam bisikletini almış olmalıydı, işi vardı, ayak işleri vardı ve ona söylemeyi unutmuş olmalıydı. Mahalleye inen bozuk yol hâlâ boştu.

Hadi, Adam.

Avuçlarını pantolonuna silerek ellerini tekrar direksiyona koydu ve okula doğru yöneldi.

Gansey, Adam'ın Aglionby'ye gidip gitmediğini, ikisinin de Latince dersi olduğu üçüncü derse kadar görme fırsatı bulamadı. Bu, açıklanamaz bir şekilde, Ronan'ın hiç kaçırmadığı tek dersti. Ronan Latince'de sınıf başkanıydı. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi neşesiz ama durmaksızın çalışıyordu. Hemen arkasında, Aglionby'nin yıldız öğrencisi Adam vardı, aksi takdirde aldığı her dersin en iyisiydi. Ronan gibi Adam da durmaksızın çalışıyordu, çünkü gelecekteki hayatı buna bağlıydı.

Gansey ise Fransızcayı tercih ediyordu. Helen'a bir menüyü çevirmek için kullanılamayacak bir dilin çok az amacı olduğunu söylemişti ama gerçekten de Fransızca öğrenmek onun için daha kolaydı; annesi biraz konuşuyordu. Aslında Glendower araştırmaları için tarihi metinleri çevirmek amacıyla Latince öğrenmeye karar vermişti ama Ronan'ın bu dildeki yetkinliği Gansey'nin çalışmasının aciliyetini ortadan kaldırmıştı.

Latince dersi, Aglionby kampüsünün diğer tarafında, ana akademik bina olan Welch Hall'dan küçük bir çerçeve ev olan Borden House'da yapılıyordu. Gansey aceleyle ortadaki yeşil alanda ilerlerken Ronan belirdi ve Gansey'nin koluna vurdu. Gözleri günlerdir uyumamış gibi bakıyordu.

Ronan tısladı, "Parrish nerede?"

"Bugün benimle gelmedi," dedi Gansey, ruh hali çökmüştü. Ronan ve Adam ikinci dersi paylaşıyorlardı. "Onu henüz görmedin mi?"

"Sınıfta değildim."

Gansey'in arkasında biri kürek kemiğine yumruk attı ve " *Gansey oğlum!*" dedi. Gansey kürek takımının işareti olan üç parmağını gönülsüzce kaldırdı.

"Onu evinden aramayı denedim," dedi.

Ronan, "Zavallı çocuğun bir hücreye ihtiyacı var." diye cevap verdi.

Birkaç ay önce Gansey, Adam'a bir cep telefonu almayı teklif etmiş ve böylece şimdiye kadar yaşadıkları en uzun kavgayı başlatmıştı; bir haftalık sessizlik ancak Ronan ikisinin de başarabileceğinden daha saldırgan bir şey yaptığında sona ermişti.

"Lynch!"

Gansey sesin geldiği yöne baktı; Ronan bakmadı. Sesin sahibi yeşil alanın ortasındaydı ve homojen Aglionby üniforması içinde tanınması zordu.

"Lynch!" çağrı tekrar geldi. "Seni mahvedeceğim."

Ronan hâlâ kafasını kaldırmadı. Omzundaki kayışı düzeltti ve çimlerin üzerinde yürümeye devam etti.

"Bu da ne demek oluyor?" Gansey sordu.

"Bazı insanlar kaybetmeyi pek iyi karşılamıyor," diye yanıtladı

Ronan. "Kavinsky miydi o? Sakın bana yine yarıştığını

söyleme." "Bana sorma o zaman."

Gansey Ronan'a sokağa çıkma yasağı koyup koyamayacağını düşündü. Ya da Cuma günleri onunla daha fazla vakit geçirmek için kürek çekmeyi bırakması gerekip gerekmediğini - Ronan'ın BMW ile başının o zaman derde girdiğini *biliyordu*. Belki Ronan'ı ikna edebilirdi ...

Ronan omzundaki kayışı tekrar ayarladı ve bu sefer Gansey ona daha yakından baktı. Ait olduğu çanta her zamankinden belirgin bir şekilde daha büyüktü ve sanki dökülebilecekmiş gibi onu dikkatle tuttu.

Gansey sordu, "O çantayı neden taşıyorsun? Aman Tanrım, içinde o kuş var, değil mi?"

"Her iki saatte bir beslenmesi

gerekiyor." "Nereden biliyorsun?"

"Tanrım, internet, Gansey." Ronan, Borden House'un kapısını açtı; eşiği geçer geçmez, görüş alanındaki her şey lacivert halıyla kaplanmıştı.

"Eğer o şeyle yakalanırsan -" Ama Gansey uygun bir tehdit bulamadı. Canlı bir kuşu sınıfa sokmanın cezası neydi? Bunun bir örneği olduğundan emin değildi. Onun yerine, "Eğer çantanızda ölürse, onu sınıfa atmanızı yasaklıyorum," diye bitirdi.

"Kız," diye düzeltti Ronan. "O bir dişi."

"Belirgin bir cinsel özelliği olsaydı bunu satın alırdım. Kuş gribi falan olmasa iyi olur." Ama Ronan'ın kuzgununu düşünmüyordu. Adam'ın sınıfta olmamasını düşünüyordu.

Ronan ve Gansey lacivert halı kaplı sınıfın arka tarafındaki her zamanki yerlerine oturdular. Odanın ön tarafında Whelk tahtaya fiiller yazıyordu.

Gansey ve Ronan içeri girdiğinde Whelk yazmayı yarıda bırakmıştı: *internec* - Whelk'in onların konuşmasını önemsediğini düşünmek için hiçbir neden olmamasına rağmen Gansey, Whelk'in elindeki tebeşir parçasının onlar yüzünden kalktığı, Latince öğretmeninin sadece dinlemek için yazmayı bıraktığı gibi garip bir fikre kapıldı. Adam'ın kuşkusu gerçekten de ona bulaşmaya başlamıştı.

Ronan, Whelk'in gözünü yakaladı ve düşmanca bir tavırla tuttu. Latinceye olan ilgisine rağmen, Ronan yılın başlarında Latince öğretmenlerini sosyal açıdan beceriksiz bir bok kuşu ilan etmiş ve ondan hoşlanmadığını daha da netleştirmişti. Herkesi küçümsediği için Ronan iyi bir karakter yargıcı değildi ama Gansey Whelk'te rahatsız edici bir şeyler olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Gansey birkaç kez onunla Roma tarihi hakkında sohbet etmeye çalışmıştı, hevesli bir akademik sohbetin aksi takdirde kayıtsız bir not üzerinde yaratabileceği etkiyi çok iyi biliyordu. Ama Whelk akıl hocası olamayacak kadar genç, akranı olamayacak kadar da yaşlıydı ve Gansey bir çıkış yolu bulamamıştı.

Ronan, Whelk'e bakmaya devam etti. Bakma konusunda iyiydi. Bakışlarında karşısındakinden bir şeyler alıp götüren bir şeyler vardı.

Latince öğretmeni bakışlarını beceriksizce onlardan kaçırdı. Ronan, Whelk'in merakını giderdikten sonra, "Parrish konusunda ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Sanırım dersten sonra oraya gideceğim. Değil mi?"

"Muhtemelen hastadır."

Birbirlerine baktılar. *Şimdiden onun için bahaneler üretmeye başladık*, diye düşündü Gansey.

Ronan tekrar çantasının içine baktı. Gansey karanlıkta kuzgunun gagasını bir anlığına görebildi. Normalde Gansey bir kez daha Ronan'ın kuzgun bulma ihtimalinin tadını çıkarırdı ama şu anda, Adam kayıpken, arayışı sihir gibi gelmiyordu; tesadüfleri bir araya getirerek geçirdiği yıllar gibi geliyordu ve bundan elde ettiği tek şey garip bir kumaştı - taşımak için çok ağır, herhangi bir işe yaramayacak kadar hafif.

"Bay Gansey, Bay Lynch?"

Whelk aniden sıralarının yanında belirmeyi başarmıştı. Her iki çocuk da ona baktı. Gansey, kibar. Ronan, düşmanca.

Whelk, "Bugün çok büyük bir çantanız var gibi görünüyor Bay Lynch," dedi.

"Büyük çantalı adamlar hakkında ne derler bilirsin," diye yanıtladı Ronan. "*Ostendes tuum et ostendam meus?*"

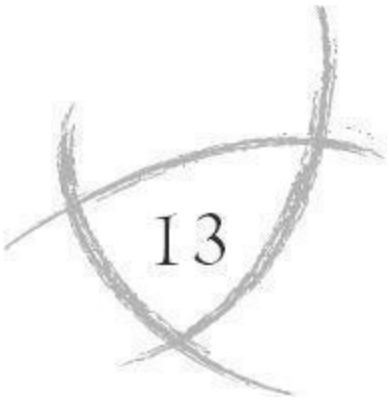
Gansey'nin Ronan'ın az önce ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Ronan'ın sırıtışından bunun pek de kibarca olmadığından emindi.

Whelk'in ifadesi Gansey'nin şüphesini doğruladı ama o sadece parmak eklemleriyle Ronan'ın masasına vurup oradan uzaklaştı.

Gansey, "Latince'de bok gibi olmak A almanın yolu
değildir," dedi. Ronan'ın gülümsemesi altın rengindeydi.

"Geçen yıl öyleydi."

Odanın önünde Whelk derse başladı. Adam hiç
gelmedi.

Anne, Neeve neden burada?" Mavi sordu.

Annesi gibi o da mutfak masasının üzerinde duruyordu. Okuldan döner dönmez Maura, masanın üzerinde asılı duran kötü tasarlanmış vitraydaki ampulleri değiştirmek için ondan yardım istemişti. Bu karmaşık işlem en az üç el gerektiriyordu ve ampullerin çoğu yanana kadar bekletiliyordu. Mavi yardım etmekte sakınca görmemişti. Aklını Gansey'nin yaklaşan randevusundan uzak tutacak bir şeye ihtiyacı vardı. Ve Adam'ın aramamasını da. Bir gece önce ona numarasını vermeyi düşündüğünde, kendini ağırlıksız ve kararsız hissetmişti.

"O aileden biri," diye cevap verdi Maura acımasızca. İnatçı bir ampulle boğuşurken armatürün zincirini vahşice kavradı.

"Gecenin bir yarısı eve gelen aile mi?"

Maura, Blue'ya karanlık bir bakış fırlattı. "Hatırladığımdan daha büyük kulaklarla doğmuşsun. O sadece buradayken bir şey aramama yardım ediyor."

Ön kapı açıldı. Hem Calla hem de Persephone evde bir yerlerde oldukları için ikisi de bir şey düşünmedi. Calla huysuz ve hareketsiz bir yaratık olduğu için bu ihtimal daha düşüktü ama Persephone tuhaf cereyanlara kapılıp etrafa savrulma eğilimindeydi.

Mavi, vitraydaki tutuşunu ayarlayarak, "Ne tür bir şey?" diye sordu. "Mavi."

"Ne tür bir şey?"

"*Birisi*," dedi Maura sonunda. "Ne

tür *biri*?"

Ancak annesi cevap vermeye fırsat bulamadan bir erkek sesi

duydular: "Bir işi yürütmek için garip bir yol."

İkisi de yavaşça döndü. Mavi'nin kolları o kadar uzun süre kaldırılmıştı ki, indirdiğinde lastik gibi hissetti. Sesin sahibi, elleri ceplerinde, ön salonun kapısında duruyordu. Yaşlı değildi, belki yirmili yaşların ortasındaydı, siyah saçları vardı. İzleyicinin üzerinde biraz çalışmasını gerektirecek şekilde yakışıklıydı. Tüm yüz hatları yüzüne göre biraz fazla büyük görünüyordu.

Maura bir kaşını kaldırarak Blue'ya baktı. Blue yanıt olarak bir omzunu kaldırdı. Onları öldürmek ya da taşınabilir elektronik cihazları çalmak için gelmiş gibi görünmüyordu.

"Ve bu," dedi annesi, kuşatılmış aydınlatma armatürünü serbest bırakarak, "birinin evine girmek için çok garip bir yol."

"Özür dilerim," dedi genç adam. "Ön tarafta buranın bir iş yeri olduğunu belirten bir tabela var."

Ön tarafta gerçekten de elle boyanmış bir tabela vardı - gerçi Blue kimin eliyle yapıldığını bilmiyordu - üzerinde PSYCHIC yazıyordu. Ve altında:

Maura adama, "Sadece randevu ile," dedi. Yüzünü buruşturarak mutfağa girdi. Blue mutfak tezgâhının yanına temiz çamaşırlardan oluşan bir sepet bırakmıştı ve annesinin leylak rengi dantelli sütyenlerinden biri en üstte duruyordu. Mavi kendini suçlu hissetmeyi reddetti. Erkeklerin mutfakta dolaşmasını beklemiyordu zaten.

Adam, "O zaman bir randevu almak istiyorum," dedi.

Merdivenlere açılan kapıdan gelen bir ses üçünün de dönmesine neden oldu. "Sizin için üçlü bir okuma yapabiliriz," dedi Persephone.

Merdivenlerin dibinde duruyordu, küçük, solgun ve büyük ölçüde saçtan yapılmıştı. Adam ona bakıyordu ama Blue bunun Persephone'un teklifini düşündüğü için mi, yoksa Persephone'un ilk bakışta kavranması gereken çok şey olduğu için mi olduğundan emin değildi.

"Ne," diye sordu adam sonunda, "bu mu?"

Blue'nun Persephone yerine "üçlü okuma "yı kastettiğini anlaması bir anını aldı. Maura masanın üzerinden atladı ve dolaptaki bardakları sallayacak kadar güçlü bir iniş yaptı. Blue daha saygılı bir şekilde aşağı indi. Ne de olsa elinde bir kutu ampul vardı.

Maura şöyle açıkladı: "Üçümüz - Persephone, Calla ve ben - kartlarınızı aynı anda okuyoruz ve yorumlarımızı karşılaştırıyoruz. Bunu herkese sunmuyor, biliyorsunuz."

"Daha mı pahalı?"

"Şu inatçı ampulü değiştirirsen olmaz," dedi Maura, ellerini el çantasına silerken. Kot pantolon.

"Peki," dedi adam, ama bu konuda canı sıkılmış gibiydi.

Maura, Blue'ya adama bir ampul vermesini işaret etti ve sonra, "Persephone, Calla'yı getirir misin?"

"Ah canım," dedi Persephone küçük bir sesle - Persephone'un sesi zaten oldukça küçüktü, bu yüzden küçük sesi gerçekten de küçüktü - ama döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı. Bunu yaparken çıplak ayakları ses çıkarmıyordu.

Maura Mavi'ye baktı ve yüz ifadesiyle bir soru sordu. Blue omuz silkerek onayladı.

"Sakıncası yoksa kızım Mavi odada olacak. Okumayı daha eğlenceli hale getiriyor. açık."

Adam, Blue'ya ilgisiz bir bakış atarak, biraz gıcırdayan masanın üzerine tırmandı Ağırlığın altında. İnatçı ampulü çevirmeye çalışırken homurdandı.

"Şimdi sorunu görüyorsun," dedi Maura. "Adın ne senin?"

"Ah," dedi ve ampule bir sarsıntı verdi. "Bunu anonim bırakabilir miyiz?" Maura, "Biz medyumuz, striptizci değil." dedi.

Mavi güldü ama adam gülmedi. Bunun onun için oldukça adaletsiz olduğunu düşündü; belki biraz zevksizdi ama komikti.

Yeni ampul yerine takıldığında mutfak aniden aydınlandı. Yorum yapmadan önce bir sandalyeye sonra da yere çıktı.

"Tedbirli olacağız," diye söz verdi Maura. Ona kendisini takip etmesini işaret etti.

Okuma odasında adam klinik bir ilgiyle etrafına bakındı. Bakışları mumların, saksı bitkilerinin, tütsü yakıcıların, yemek odasındaki gösterişli avizenin, odaya hakim olan rustik masanın, dantel perdelerin üzerinden geçti ve sonunda Steve Martin'in çerçeveli bir fotoğrafına takıldı.

"İmzalandı," dedi Maura biraz da gururla, onun dikkatini fark ederek. Sonra: "Ah, Calla."

Calla kaşları rahatsız edilmekten dolayı oldukça kızgın bir şekilde odaya girdi. Üzerinde

Tehlikeli bir erik tonundaki ruj, sivri burnunun altında ağzını küçük, büzülmüş bir elmas haline getirmişti. Calla adama ruhunun derinliklerine inen ve onu eksik bulan yırtıcı bir bakış attı. Sonra Maura'nın başucundaki raftan kâğıt destesini aldı ve masanın ucundaki sandalyeye çöktü. Arkasında Persephone kapı aralığında durmuş, ellerini birbirine kenetleyip çözüyordu. Mavi aceleyle masanın sonundaki sandalyeye kaydı. Oda birkaç dakika öncesine göre çok daha küçük görünüyordu. Bu çoğunlukla Calla'nın suçuydu.

Persephone nazik bir sesle, "Otursana," dedi ve Calla da kaba bir sesle, "Bilmek istediğin nedir?" diye sordu.

Adam bir koltuğa çöktü. Maura masada onun karşısındaki sandalyeye oturdu, iki yanında Calla ve Persephone (ve Persephone'nin saçları) vardı. Mavi her zamanki gibi biraz uzaktaydı.

"Söylememeyi tercih ederim," dedi adam. "Belki sen bana söylersin." Calla'nın erik gülümsemesi tam anlamıyla şeytaniydi. "Belki."

Maura elindeki kâğıt destesini masanın üzerinden adama uzattı ve karıştırmasını söyledi. Adam bunu büyük bir ustalıkla ve çok az özbilinçle yaptı. O bitirdiğinde Persephone ve Calla da aynısını yaptı.

Maura, "Daha önce de bir okumaya katılmıştın," dedi.

Sadece belli belirsiz bir onaylama sesi çıkardı. Blue onun herhangi bir bilginin okumayı taklit etmelerini sağlayacağını düşündüğünü görebiliyordu. Yine de onun şüpheci olduğunu düşünmüyordu. Sadece *onlara* şüpheyle yaklaşıyordu.

Maura destesini adamın elinden geri aldı. Destesi Blue'nun dikkatini çektiği kadar uzun süredir elindeydi ve kenarları kullanılmaktan bulanıklaşmıştı. Standart bir tarot destesiydi, ancak kendi yaptığı kadar etkileyiciydi. On kart seçti ve onları ortaya koydu. Calla da aynısını biraz daha net olan destesiyle yaptı - birkaç yıl önce talihsiz bir olay yüzünden önceki destesinden zevk almamaya başladıktan sonra onları değiştirmişti. Oda, okuma masasının düzensiz, çukurlu yüzeyinde kartların hışırtısını duyacak kadar sessizdi.

Persephone kartlarını uzun uzun ellerinde tutarak hamile bir an boyunca adama baktı. Sonunda sadece iki kâğıt koydu, biri kâğıdın başına, diğeri de sonuna. Mavi, Persephone'nin kartlarını açışını seyretmeye bayılırdı; bileğinin hafifçe dönüşü ve kartın sallanışı her zaman bir el çabukluğu ya da bale hareketi gibi görünürdü. Kartların kendileri bile daha uhrevi görünüyordu. Persephone'nin kartları Maura ve Calla'nınkilerden biraz daha büyüktü ve üzerlerindeki sanat da ilginçti. Örümcekli çizgiler ve lekeli arka planlar her karttaki figürleri gösteriyordu; Blue daha önce böyle bir deste görmemişti. Maura bir keresinde Blue'ya Persephone'ye cevabına kesinlikle ihtiyaç duymadığın sorular sormanın zor olduğunu söylemişti, bu yüzden Blue destenin nereden geldiğini asla öğrenememişti.

Maura, Calla ve Persephone kartlar ortaya serildikten sonra kartların şeklini incelediler. Mavi onların birbirine sokulmuş başlarının üstünü görmekte zorlanıyordu. Adama bu kadar yaklaşmışken, onun erkeksi bir duş jelinin baskın kimyasal kokusuna sahip olduğunu görmezden gelmeye çalıştı. Normalde siyah bir şişede gelen ve adı ŞOK, HEYECANLANDIRICI ya da KÖR TRAVMA gibi bir şey olan türden.

İlk konuşan Calla oldu. Adamın bakması için üç kılıcı çevirdi. Elindeki kartta üç kılıç, dudaklarının renginde koyu, kanayan bir kalbe saplanmıştı. "Size yakın birini kaybettiniz."

Adam ellerine baktı. "Kaybettim..." diye başladı, sonra bitirmeden önce düşündü, "... birçok şeyi."

Maura dudaklarını büzdü. Calla'nın kaşlarından biri saçlarına doğru eğildi. Kaşları

birbirlerine bakıyorlardı. Blue ikisini de bakışları yorumlayacak kadar iyi tanıyordu. Maura sordu, *Ne düşünüyorsun?* Calla *"Bu iş bitti*." dedi. Persephone bir şey demedi.

Maura beş köşeli yıldızın kenarına dokundu. "Para bir endişe kaynağı," diye not etti. Kartında, koltuk değnekli bir adam vitraylı bir pencerenin altında karda topallayarak yürürken, bir kadın çenesinin altında bir şal tutuyordu.

"Bir kadın yüzünden" diye ekledi.

Adamın bakışları hiç kırılmamıştı. "Ailemin hatırı sayılır kaynakları vardı. Babam bir iş skandalına karıştı. Şimdi boşandılar ve hiç paraları yok. Benim için yok."

Garip bir şekilde nahoş bir ifade tarzıydı. Acımasızca gerçekçi.

Maura avuçlarını pantolonuna sildi. Başka bir kartı işaret etti. "Ve şimdi sıkıcı bir işin içindesin. İyi olduğun ama bıktığın bir iş."

Dudakları bu gerçek karşısında incelmişti.

Persephone çektiği ilk karta dokundu. Pentacles Şövalyesi. Soğuk gözlü, zırhlı bir adam elinde bir madeni parayla atın sırtından bir alanı inceliyordu. Mavi, paraya yakından bakarsa içinde bir şekil görebileceğini düşündü. Üç kıvrımlı çizgi, uzun, gagalı bir üçgen. Kilise bahçesindeki, Maura'nın dikkatsizce çizdiği, günlükteki şekil.

Ama hayır, daha dikkatli baktığında, sadece belli belirsiz çizilmiş, beş köşeli bir yıldız olduğunu gördü. Kartın adını aldığı beş köşeli yıldız.

Persephone sonunda konuştu. Küçük, kesin sesiyle adama, "Bir şey arıyorsunuz," dedi.

Adamın kafası ona doğru sallandı.

Calla'nın kartı da Persephone'ninkinin yanında beş köşeli yıldızın şövalyesiydi. İki destenin tam olarak uyuşması alışılmadık bir durumdu. Maura'nın kartının da beş köşeli yıldızlar şövalyesi olduğunu görmek daha da garipti. Üç soğuk gözlü şövalye önlerindeki araziyi inceledi.

Yine üç.

Calla acı bir sesle, "Onu bulmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırsın. Yıllardır bunun için çalışıyorsun."

"Evet," diye tersledi adam, verdiği yanıtın vahşiliğiyle hepsini şaşırttı. "Ama daha ne kadar sürecek? Onu bulabilecek miyim?"

Üç kadın kartları tekrar tarayarak onun sorusuna bir yanıt aradılar. Mavi de baktı. Görme yetisi olmayabilirdi ama kartların ne anlama geldiğini biliyordu. Dikkati, hayatının dramatik bir şekilde değişmek üzere olduğu anlamına gelen Kule'den, okumadaki son karta, kupa sayfasına kaydı. Mavi kaşlarını çatan annesine baktı. Kupa sayfası olumsuz bir kart değildi; aslında Maura'nın kendisi için bir okuma yaparken her zaman Blue'yu temsil ettiğini düşündüğünü söylediği karttı.

Maura bir keresinde ona *"Sen fincanların sayfasısın*" demişti. *Şu fincanın içindeki potansiyele bak. Bak, sana bile benziyor.*

Ve bu okumada sadece bir sayfa kupa yoktu. Beş köşeli yıldızın şövalyesi gibi, üç katlıydı. Ellerinde potansiyel dolu bir fincan tutan üç genç insan, hepsi de Mavi'nin yüzünü taşıyordu. Maura'nın ifadesi karanlık, karanlık, karanlıktı.

Mavi'nin derisi karıncalandı. Birden, sanki bağlı olduğu kaderlerin sonu yokmuş gibi hissetti. Gansey, Adam, Neeve'in kehanet kâsesindeki o görülemeyen yer, yanında oturan bu tuhaf adam. Nabzı hızla atıyordu.

Maura o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi duvara yaslandı. "Okuma

bitti," diye tersledi.

Persephone'nin bakışları şaşkınlıkla Maura'nın yüzünde gezinirken Calla da şaşkın

görünüyordu

ama çatışmanın ortaya çıkmasına sevindi. Mavi annesinin yüzünü tanıyamadı.

"Affedersiniz?" diye sordu adam. "Diğer kartlar -"

"Onu duydun," dedi Calla, asabi bir sesle. Mavi, Calla'nın da huzursuz olup olmadığını ya da sadece Maura'yı destekleyip desteklemediğini bilmiyordu. "Okuma bitti."

"Evimden defol," dedi Maura. Sonra, bariz bir şefkat gösterme çabasıyla, "Şimdi. Teşekkür ederim. Güle güle."

Calla, Maura'nın yanından geçip ön kapıya gitmesi için kenara çekildi. Maura eşiği işaret etti.

Ayağa kalkan adam, "İnanılmaz derecede aşağılandım," dedi.

Maura cevap vermedi. Adam kapıdan çıkar çıkmaz kapıyı arkasından çarparak kapattı. Dolaplardaki bulaşıklar bir kez daha tıkırdadı.

Calla pencereye doğru ilerledi. Perdeleri kenara çekti ve alnını cama yaslayarak onun gidişini izledi.

Maura masanın yanında bir ileri bir geri volta atıyordu. Blue bir soru sormayı düşündü, sonra durdu, sonra tekrar başladı. Sonra durdu. Başka kimse yokken soru sormak yanlış görünüyordu.

Persephone, "Ne tatsız bir genç adam," dedi.

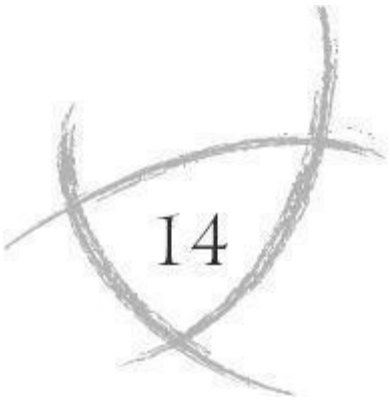
Calla perdelerin kapanmasına izin verdi. "Plakasını aldım" diye belirtti. Maura,

"Umarım aradığı şeyi *asla* bulamaz," dedi.

Masadan iki kartını alan Persephone biraz üzgün bir ifadeyle, "Çok uğraşıyor. *Bir şeyler* bulacağını düşünüyorum."

Maura dönerek Blue'ya doğru gitti. "Blue, eğer o adamı bir daha görürsen, diğer tarafa yürü."

"Hayır," diye düzeltti Calla. "Taşaklarına tekme at. Sonra da diğer tarafa *koş*."

Gansey'in ablası Helen, Gansey Parrish'lerin toprak yoluna varır varmaz aradı. Domuzun içinde telefonlara cevap vermek her zaman zor olmuştur. Camaro başlangıçta düz vitesliydi ve bir yarı kamyon kadar gürültülüydü ve bu iki şey arasında bir dizi direksiyon sorunu, elektrik parazitleri ve kirli vites değiştirme düğmeleri vardı. Sonuç olarak Helen zar zor duyuluyordu ve Gansey neredeyse hendeğe giriyordu.

"Annemin doğum günü ne zaman?" Helen sordu. Gansey aynı anda hem onun sesini duyduğuna memnun olmuş hem de bu kadar önemsiz bir şey yüzünden rahatsız edildiği için sinirlenmişti. Çoğunlukla, o ve kız kardeşi iyi geçinirlerdi; Gansey kardeşler nadir ve karmaşık bir türdü ve birbirlerinin yanında olmadıkları bir şeymiş gibi davranmak zorunda değillerdi.

"Sen düğün planlayıcısısın," dedi Gansey bir köpek aniden ortaya çıkarken. Öfkeyle havlıyor, Camaro'nun lastiklerini ısırmaya çalışıyordu. "Randevuların senin uzmanlık alanın olması gerekmez mi?"

"Demek ki hatırlamıyorsun," diye cevap verdi Helen. "Ve ben artık bir düğün planlayıcısı değilim. Eh işte. Yarı zamanlı. Yarı zamanlı. Tam zamanlı, ama her gün değil."

Helen'in bir şey olmasına *gerek yoktu.* Kariyeri yoktu, başka insanların hayatlarını ilgilendiren hobileri vardı.

"Hatırlıyorum," dedi gergin bir sesle. "Mayıs'ın onuydu." İlk evin önünde bağlı olan labrador cinsi bir köpek o geçerken acı acı böğürdü. Diğer köpek, motor sesiyle birlikte yükselen bir hırıltıyla tekerlekleri için endişelenmeye devam etti. Kolsuz tişörtlü üç çocuk avlulardan birinde durmuş havalı tüfeklerle süt bidonlarına ateş ediyordu; *Hey, Hollywood! diye* bağırdılar ve silahları Domuz'un lastiklerine doğru nazikçe doğrulttular. Kulaklarından telefon tutuyormuş gibi yapıyorlardı. Gansey üçüne, yoldaşlıklarına, aidiyetlerine, çevrelerinin ürünlerine tuhaf bir bıçak saplandığını hissetti. Bunun acıma mı yoksa kıskançlık mı olduğundan emin değildi. Her yer toz içindeydi.

Helen sordu, "Neredesin? Sesin Guy Ritchie filminin setindeymişsin gibi geliyor." "Bir arkadaşımı görmeye gidiyorum."

"Kaba olan mı, yoksa beyaz çöp olan mı?"

"Helen."

"Özür dilerim. Kaptan Frigid ya da Trailer-Park Boy demek istemiştim."

"Helen."

Adam teknik olarak bir karavan parkında yaşamıyordu, çünkü her ev çift kişilikti. Adam ona tek genişlikteki son karavanların birkaç yıl önce kaldırıldığını söylemişti, ama bunu ironik bir şekilde söylemişti, sanki o bile karavanların boyutunu iki katına çıkarmanın pek bir şey değiştirmediğini biliyormuş gibi.

"Babam onlara daha kötü şeyler diyor," dedi Helen. "Annem senin tuhaf New Age

kitaplarından birinin dün eve teslim edildiğini söyledi. Yakın zamanda eve gelecek misin?"

"Belki," dedi Gansey. Nedense ailesini görmek ona hep ne kadar az şey başardığını, Helen'la ne kadar benzediklerini, kaç tane kırmızı kravatı olduğunu, Ronan'ın olmaktan korktuğu her şey olmak için nasıl yavaş yavaş büyüdüğünü hatırlatıyordu. Arabayı Parrish'lerin yaşadığı açık mavi, iki katlı evin önüne çekti. "Belki annemin doğum günü için. Gitmek zorundayım. İşler çirkinleşebilir."

Cep telefonunun hoparlörü Helen'ın kahkahasını tıslayan, tiz bir şey haline getirdi. "Şu haline bak, ne kadar da havalısın. Bahse girerim Camaro'nuzla Old Navy'nin önünde piliç ararken 'Suçun Sesleri' adlı bir CD dinliyorsunuzdur."

"Hoşça kal Helen," dedi Gansey. END düğmesine bastı ve dışarı çıktı.

Şişman, parlak marangoz arıları kafasına üşüşmüş, merdivenleri tahrip etme işlerinden uzaklaşmışlardı. Kapıyı çaldıktan sonra, ölü çimenlerden oluşan düz ve çirkin tarlaya baktı. Henrietta'daki güzellikler için para ödemek gerektiği fikri daha önce aklına gelmeliydi ama gelmemişti. Adam ona para konusunda aptal olduğunu kaç kez söylediyse de, bu konuda akıllanmamış gibi görünüyordu.

Burada bahar yok, diye fark etti Gansey ve bu düşünce beklenmedik bir şekilde acımasızdı.

Adam'ın annesi kapıyı açtı. Adam'ın gölgesiydi - aynı uzun yüz hatları, aynı geniş gözler. Gansey'in annesine kıyasla yaşlı ve sert görünüyordu.

"Adam arkada," dedi kadın, o daha bir şey soramadan. Adam'a baktı ve bakışlarını tutmayarak uzaklaştı. Gansey, Adam'ın ailesinin Aglionby kazağına verdiği tepkiye hiç şaşırmamıştı. Adam daha ağzını açmadan onun hakkında bilmeleri gereken her şeyi öğrenmişlerdi.

"Teşekkürler," dedi Gansey ama bu kelime ağzında talaş gibi kalmıştı ve zaten kadın kapıyı çoktan kapatmıştı.

Evin arkasındaki eski garajın altında, Adam'ı rampalara çekilmiş, başlangıçta serin mavi gölgeler içinde görünmeyen eski bir Bonneville'in altında yatarken buldu. Arabanın altından boş bir yağ karteri çıkıntı yapıyordu. Arabanın altından hiç ses gelmiyordu ve Gansey Adam'ın çalışmaktan çok evde bulunmaktan kaçındığından şüpheleniyordu.

"Hey, kaplan," dedi Gansey.

Adam'ın dizleri sanki arabanın altından çıkacakmış gibi büküldü, ama sonra yapmadı.

"Ne oldu?" dedi açıkça.

Gansey bunun, arabanın altından hemen çıkamamanın ne anlama geldiğini biliyordu ve öfke ve suçluluk duygusu göğsünü sıkıyordu. Adam'ın durumuyla ilgili en sinir bozucu şey Gansey'nin bunu kontrol edememesiydi. Tek bir parçasını bile. Çalışma masasının üzerine bir not defteri bıraktı. "Bunlar bugünün notları. Onlara hasta olduğunu söyleyemedim. Geçen ay çok fazla kaçırdın."

Adam'ın sesi eşitti. "Onlara ne söyledin peki?"

Arabanın altındaki aletlerden biri gönülsüzce bir kazıma sesi çıkardı. "Haydi, Parrish. Dışarı çık," dedi Gansey. "Bitir şu işi."

Gansey soğuk bir köpek burnunun sarkan avucuna batmasıyla sıçradı - daha önce lastiklerine vahşice saldıran köpek. Gansey onun güdük kulaklarından birini isteksizce okşadı ve sonra köpek arabaya atlayıp hareket etmeye başladıklarında Adam'ın ayaklarına doğru havlamaya başlayınca elini geri çekti. Önce Adam'ın camo kargo pantolonunun yırtık dizleri, sonra solmuş Coca-Cola tişörtü, en sonunda da yüzü göründü.

Elmacık kemiğinin üzerinde bir çürük yayıldı, kırmızı ve bir galaksi gibi şişti. Daha koyu bir tanesi

burnunun köprüsü üzerinde.

Gansey hemen, "Benimle geliyorsun," dedi.

"Geri döndüğümde her şey daha da kötüleşecek," dedi Adam ona. "Temelli demek istedim. Monmouth'a taşın. Yeter artık."

Adam ayağa kalktı. Köpek sanki bir arabanın altında değil de başka bir gezegendeymiş gibi Adam'ın ayaklarının etrafında keyifle zıpladı. Yorgun bir şekilde, "Peki ya Glendower seni Henrietta'dan uzaklaştırdığında ne olacak?" diye sordu.

Gansey bunun olmayacağını söyleyemezdi. "Sen de gel."

"Ben de mi geleyim? Bana bunun nasıl olacağını söyle. Aglionby'de verdiğim tüm emeği kaybederim. Oyunu başka bir okulda yeniden oynamak zorunda kalırım."

Adam bir keresinde Gansey*'e, "Paçavradan zenginliğe giden hikâye, bitene kadar kimsenin duymak isteyeceği bir hikâye değildir*" demişti. Ama Adam yine okula gitmeyince bu hikâyeyi bitirmek zor olmuştu. Geçer notlar olmadan mutlu son yoktu.

Gansey, "Aglionby gibi bir okula gitmek zorunda değilsiniz. Bir Ivy League olmak zorunda değil. Başarılı olmanın farklı yolları var."

Adam hemen, "Yaptığın şey için seni yargılamıyorum, Gansey," dedi.

Ve burası huzursuz edici bir yerdi çünkü Gansey, Adam'ın Glendower'ın peşine düşme nedenlerini kabul etmesinin çok zor olduğunu biliyordu. Adam'ın, Gansey'nin belirsiz kaygılarına, evrenin onu neden varlıklı bir ailede doğmak için seçtiğini sorgulamasına, hayatta olmasının daha büyük bir amacı olup olmadığını merak etmesine kayıtsız kalmak için pek çok nedeni vardı. Gansey bir fark yaratması gerektiğini, kendisine verilen avantaj sayesinde dünyada daha büyük bir iz bırakması gerektiğini *biliyordu*, yoksa dışarıdaki en kötü insan olacaktı.

Adam bir keresinde*, fakirler fakir oldukları için üzgündür*, diye düşünmüştü *ve zenginlerin de zengin oldukları için üzgün oldukları ortaya çıktı.*

Ronan *da "Hey, ben zenginim ve bu beni rahatsız etmiyor*" demişti.

Gansey yüksek sesle, "İyi o zaman. Başka iyi bir okul buluruz. Oyunu oynarız. Sizin için yeni bir hayat kuruyoruz."

Adam onun yanından uzanıp bir bez buldu ve her bir yağlı parmağının arasını silmeye başladı. "Benim de iş bulmam gerekecekti. Bu bir gecede olmadı. Bunları bulmam ne kadar sürdü biliyor musun?"

Babasının iki katlı evinin önündeki garajda çalışmaktan bahsetmiyordu. O sadece angarya bir işti. Adam, en önemlisi Henrietta'nın hemen dışındaki karavan fabrikasında olmak üzere üç işte çalışıyordu.

"Bir şey bulana kadar seni koruyabilirim."

Adam parmaklarını ovmaya devam ederken çok uzun bir sessizlik oldu. Başını kaldırıp Gansey'e bakmadı. Bu daha önce de yaptıkları bir konuşmaydı ve günlerce süren tartışmalar birkaç dakikalık sessizlikte tekrarlanıyordu. Bu sözler o kadar sık söylenmişti ki tekrar söylenmelerine gerek yoktu.

Kendisi için yapmadıysa başarının Adam için hiçbir anlamı yoktu.

Gansey sesini eşit tutmak için elinden geleni yaptı ama içine biraz sıcaklık kaçtı. "Yani gururun yüzünden gitmeyecek misin? Seni öldürecek."

"Çok fazla polisiye dizi izlemişsin."

"Akşam haberlerini izledim Adam," diye tersledi Gansey. "Neden Ronan'ın sana dövüşmeyi öğretmesine izin vermiyorsun? Şimdiye kadar iki kez teklif etti. Ciddiydi."

Adam büyük bir dikkatle yağlı bezi katladı ve alet kutusunun üzerine örttü. Garajda bir sürü eşya vardı. Yeni alet rafları, üstsüz kadın takvimleri ve ağır hizmet

hava kompresörleri ve Bay Parrish'in Adam'ın okul üniformasından daha değerli olduğuna karar verdiği diğer şeyler. "Çünkü o zaman beni öldürür."

"Anlamıyorum."

Adam, "Silahı var." dedi.

Gansey, "Tanrım" dedi.

Adam elini itin başına koyarak -bu onu mutluluktan çıldırtıyordu- toprak yola bakmak için araba garajından dışarı eğildi. Gansey'e ne aradığını söylemesine gerek yoktu.

"Hadi, Adam," dedi Gansey. *Lütfen.* "Bunu başaracağız."

Uzaklara bakarken Adam'ın kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu. Ön plandaki çifte genişliğe değil, onların ötesine, kuru ot tutamlarıyla düz, uçsuz bucaksız tarlaya. Burada pek çok şey gerçekten yaşamadan hayatta kalmıştı. Dedi ki, "Bu asla kendim olamayacağım anlamına geliyor. Eğer beni korumana izin verirsem, o zaman senin olurum. Şimdi onunum, sonra senin olacağım."

Bu Gansey'i düşündüğünden daha çok etkilemişti. Bazı günler onu ayakta tutan tek şey, Adam'la dostluklarının paranın etkileyemeyeceği bir yerde var olduğu bilgisiydi. Bunun aksini söyleyen her şey Gansey'i yüksek sesle itiraf edebileceğinden daha fazla incitiyordu. Kesin bir ifadeyle, "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorsun, Gansey," dedi Adam. "Her Çeye sahip olmana rağmen para hakkında hiçbir Çey bilmiyorsun. İnsanların bana ve sana nasıl baktığını bilmiyorsun. Bizim hakkımızda bilmeleri gereken tek şey bu. Beni senin maymunun sanacaklar."

Ben sadece paramım. Herkesin gördüğü tek şey bu, Adam'ın bile.

Gansey karşılık verdi, "Babanın seni dövmesine izin verdiğin için okulu ve işi kaçırdığında planlarının işlemeye devam edeceğini mi sanıyorsun? Sen de onun kadar kötüsün. Bunu hak ettiğini düşünüyorsun."

Adam hiçbir uyarıda bulunmadan küçük bir çivi kutusunu yanındaki çıkıntıya çarptı. Betonun üzerinde çıkardığı ses ikisini de ürküttü.

Adam sırtını Gansey'e dönmüş, kollarını kavuşturmuştu.

"Biliyormuş gibi davranma," dedi. "Buraya gelip bir şey biliyormuş gibi davranma."

Gansey kendi kendine uzaklaşmasını söyledi. Başka bir şey söylememesini. Sonra da, "O zaman gurur duyacak bir şeyin varmış gibi davranma," dedi.

Bunu söyler söylemez, bunun adil olmadığını ya da adil olsa bile doğru olmadığını biliyordu. Ama bunu söylediği için pişman değildi.

Camaro'ya geri döndü ve Ronan'ı aramak için telefonunu çıkardı ama Henrietta'da sık sık olduğu gibi cep telefonu sinyali tamamen kaybolmuştu. Gansey bunu genellikle doğaüstü bir şeyin kasabanın etrafındaki enerjiyi etkilediğine, cep telefonu sinyalini ve hatta bazen elektriği kestiğine dair bir işaret olarak kabul ederdi.

Şimdi, bunun muhtemelen kimseye ulaşamadığı anlamına geldiğini düşünüyordu.

Gözlerini kapatarak Adam'ın yüzündeki morluğu, yayılan yumuşak kenarları ve burnunun üzerindeki sert kırmızı izi düşündü. Bir gün buraya geldiğini ve Adam'ın burada değil de hastanede olduğunu ya da daha kötüsü Adam'ın burada olduğunu ama önemli bir şeyinin dövülerek alındığını hayal etti.

Bunu hayal etmek bile onu hasta hissettiriyordu.

O sırada araba sarsıldı ve yolcu kapısı inlerken Gansey'nin gözleri açıldı.

"Bekle, Gansey," dedi Adam nefes nefese. Arabanın içini görebilmek için iki büklüm olmuştu. Çürüğü korkunç görünüyordu. Cildi şeffaf görünüyordu. "Böyle bırakıp gitme -"

Ellerini direksiyondan çekip kucağına koyan Gansey ona baktı. Bu

Adam'ın ona söylediklerini kişisel algılamamasını söyleyeceği kısım. Ama kişisel hissettirdi.

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Biliyorum," dedi Adam ona. "Biliyorum. Ama bunu bu şekilde yapamam. Kendimle bu şekilde yaşayamam."

Gansey anlamamıştı ama başını salladı. Her Şeyin bitmesini istiyordu; Ronan ve Adam'la birlikte kayıt cihazını dinledikleri ve Adam'ın yüzünün hâlâ lekesiz olduğu dün olmasını istiyordu. Adam'ın arkasında, verandadan onu izleyen Bayan Parrish'i gördü.

Adam bir dakikalığına gözlerini kapattı. Gansey onun göz kapaklarının ince derisinin altında hareket eden irislerini görebiliyordu, uyanık bir hayalperest gibi.

Ve sonra, tek bir kolay hareketle yolcu koltuğuna kaydı. Gansey'nin ağzı bir soru sormak için açıldı ama sormadı.

"Gidelim," dedi Adam. Gansey'e bakmadı. Annesi verandadan onlara bakıyordu ama o da ona bakmadı. "Psişik plandı, değil mi? Planı uyguluyoruz."

"Evet. Ama -"

"10'a kadar dönmem gerek."

Adam şimdi Gansey'e bakıyordu. Gözlerinde vahşi ve ürpertici bir şey vardı, Gansey'nin her zaman sonunda tamamen ele geçireceğinden korktuğu, adlandırılamayan bir şey. Bunun bir uzlaşma, reddetmeyi seçebileceği riskli bir hediye olduğunu biliyordu.

Bir anlık tereddütten sonra Gansey vitesin üzerinden onunla yumruklaştı.

Adam camı indirdi ve sanki tutunması gerekiyormuş gibi tavanı kavradı.

Camaro tek şeritli yoldan yavaşça çıkarken, yolları diğer yönden yaklaşan mavi bir Toyota kamyonet tarafından kesildi. Adam'ın nefesi duyulur şekilde kesildi. Gansey ön camdan Adam'ın babasının gözleriyle karşılaştı. Robert Parrish iri bir şeydi, Ağustos kadar renksizdi, römorkları çevreleyen tozdan büyümüştü. Gözleri karanlık ve küçüktü ve Gansey onlarda Adam'a dair hiçbir şey göremiyordu.

Robert Parrish camdan dışarı tükürdü. Geçmeleri için kenara çekmedi. Adam'ın yüzü mısır tarlasına dönüktü ama Gansey başka tarafa bakmadı.

"Gelmek zorunda değilsin," dedi Gansey, çünkü bunu söylemek

zorundaydı. Adam'ın sesi çok uzaklardan geldi. "Geliyorum."

Gansey arabanın direksiyonunu kırarak motoru sonuna kadar çalıştırdı. Domuz yoldan fırladı, lastiklerden toprak bulutları fışkırdı ve sığ bir hendeğe girdi. Kalbi beklenti, tehlike ve Adam'ın babası hakkında düşündüğü her şeyi Adam'ın babasına haykırma arzusuyla güm güm *atıyordu*.

Toyota'nın diğer tarafındaki araba yoluna geri dönerlerken, Gansey Robert Parrish'in bakışlarının onları takip ettiğini hissedebiliyordu.

Bu bakışın ağırlığı, bir medyumun ona söyleyebileceği her şeyden daha sağlam bir gelecek vaadi gibi görünüyordu.

Tabii ki, Gansey okuma için zamanında gelmedi. Randevu saati geldi ve geçti. Gansey yoktu. Ve belki de daha hayal kırıcı olanı, Adam'dan telefon gelmedi. Blue perdeleri kenara çekip sokağın aşağısına ve yukarısına baktı ama iş çıkışı trafiğinden başka bir şey yoktu. Maura bahaneler uydurdu.

"Belki de yanlış saati yazmıştır," dedi. Blue onun

yanlış saati yazdığını düşünmüyordu.

On dakika daha geçti. Maura, "Belki arabasında sorun vardır." dedi. Blue

arabasında sorun olduğunu düşünmüyordu.

Calla okumakta olduğu romanı aldı ve yukarı çıkmaya başladı. Sesi aşağıya, onlara doğru taşındı. "Bu bana şunu hatırlattı. Ford'un kemerine baktırman gerekiyor. Geleceğinde bir arıza görüyorum. Şu yarım yamalak mobilya mağazasının yanında. Cep telefonu olan çok çirkin bir adam duracak ve aşırı derecede yardımcı olacak."

Maura'nın geleceğinde gerçekten bir çöküş görüyor olabilirdi ama abartıyor olması da mümkündü. Her durumda, Maura takvime bir not düştü.

Maura, "Belki de yanlışlıkla ona bugün yerine yarın öğleden sonra söyledim," dedi.

Persephone*, "Bu her zaman mümkündür,"* diye mırıldandı ve "Belki bir turta yaparım,*"* dedi.

Mavi endişeyle Persephone'ye baktı. Turta yapmak uzun ve sevgi dolu bir süreçti ve Persephone bu sürecin yarıda kesilmesinden hoşlanmazdı. Gansey'nin gelişinin onu böleceğini gerçekten düşünseydi turtaya başlamazdı.

Maura buzdolabından bir torba sarı kabak ve bir kalıp tereyağı almadan önce Persephone'a da baktı. Artık Blue günün geri kalanının nasıl geçeceğini çok iyi biliyordu. Persephone tatlı bir şeyler yapacaktı. Maura tereyağlı bir şeyler yapacaktı. Sonunda Calla yeniden ortaya çıkacak ve sosis ya da domuz pastırması içeren bir şeyler yapacaktı. Yemek önceden planlanmamışsa her akşam böyle geçerdi.

Blue, Maura'nın Gansey'e bugün yerine yarın öğleden sonra dediğini düşünmüyordu. Gansey'nin Mercedes-Benz'inin gösterge panelindeki ya da Aston Martin'inin radyosundaki saate baktığını ve bu saatin kaya tırmanışıyla ya da raketbolla çakıştığına karar verdiğini düşünüyordu. Sonra da tıpkı Adam'ın onu aramaktan vazgeçtiği gibi vazgeçmişti. Gerçekten şaşırmış olamazdı. Kuzgun oğlanlardan tam da beklediği şeyi yapmışlardı.

Tam Blue iğneleri ve ev ödeviyle üst kata somurtmaya hazırlanırken, Orla Telefon Odası'ndan uludu, sözsüz feryadı sonunda kelimelere dönüştü:

"Evin önünde 1973 model bir Camaro var! *Tırnaklarıma uyuyor!*"

Blue, Orla'nın tırnaklarını en son gördüğünde karmaşık bir şal deseni vardı. Tam olarak 1973 model bir Camaro'nun neye benzediğinden emin değildi ama eğer desenliyse, o zaman

etkileyici olmalı. Orla'nın telefonda olması gerektiğinden de emindi, aksi takdirde burada dik dik bakıyor olurdu.

Maura elindeki kabağı lavaboya bırakarak, "İşte başlıyoruz," dedi. Calla mutfakta yeniden belirdi ve Persephone ile sert bir bakış alışverişinde bulundu.

Blue'nun midesi ayaklarına kadar indi.

Gansey. Hepsi bu kadar.

Kapı zili çaldı.

"Hazır mısın?" Calla Mavi'ye sordu.

Gansey ya öldürdüğü ya da aşık olduğu çocuktu. Ya da her ikisi de. *Hazır olmak diye bir* şey yoktu. Sadece bu vardı: Maura'nın kapıyı açması.

Kapıda üç çocuk vardı, Neeve'in haftalar önce olduğu gibi akşam güneşi tarafından arkadan aydınlatılmışlardı. Üç omuz kümesi: biri kare, biri yapılı, biri sırım gibi.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi öndeki kare omuzlu çocuk. Tıpkı kilise bahçesinde olduğu gibi nane kokusu da onunla birlikte geliyordu. "Sorun olur mu?"

Blue bu sesi tanıyordu.

Başkan Cep Telefonu koridora adım attığında dengesini korumak için merdiven korkuluklarına uzandı.

Olamaz. O değil. Bunca zamandır Gansey'nin nasıl ölebileceğini merak ediyordu ve sonunda onu boğacağı ortaya çıkmıştı. Nino'nun yerinde müziğin gürültüsü sesinin inceliklerini bastırmış, sarımsak kokusu nane kokusunu bastırmıştı.

Ama şimdi ikiyle ikiyi bir araya getirdiğinde, her şey apaçık ortadaydı.

Koridorda biraz daha az başkan gibi görünüyordu, ama bunun tek nedeni sıcağın onu düğmeli gömleğinin kollarını dağınık bir şekilde kıvırmaya ve kravatını çıkarmaya zorlamış olmasıydı. Tozlu kahverengi saçları da Virginia sıcağının her zaman başardığı şekilde dağılmıştı. Ama saati hâlâ y e r i n d e y d i , banka soyguncularını devirecek kadar büyüktü ve hâlâ o yakışıklı ışıltısı vardı. Sadece kendisinin değil, babasının da, babasının babasının da, babasının babasının da hiç fakir olmadığını gösteren o ışıltı. Adamın gerçekten de muazzam derecede yakışıklı mı yoksa muazzam derecede zengin mi olduğunu anlayamıyordu. Belki de ikisi aynı şeydi.

Gansey. Bu Gansey'di.

Bu da günlüğün ona ait olduğu anlamına geliyordu. Bu da *Adam'*ın ona ait olduğu anlamına geliyordu.

"Pekâlâ," dedi Maura. Merakının tüm programlama kurallarının önüne geçtiği açıktı. "Çok geç değil. Okuma odasına gel. Birkaç isim alabilir miyim?"

Çünkü tabii ki Başkan Cep Telefonu, Nino'nun evindeki ekibinin çoğunu getirmişti, lekeli çocuk hariç herkesi. Koridoru tıklım tıklım doldurmuşlardı, her nasılsa üçü de gürültülü, erkek ve birbirleriyle o kadar rahatlardı ki başka kimsenin onlarla rahat olmasına izin vermiyorlardı. Saatleri, Top-Siders'ları ve pahalı üniformalarıyla zırhlanmış şık bir hayvan sürüsüydüler. Sivri oğlanın yakasının üzerinde omurgasının topuzlarını kesen dövmesi bile bir şekilde Blue'yu kesen bir silahtı.

"Gansey," dedi Başkan Cep Telefonu tekrar, kendisini göstererek. "Adam. Ronan. Bizi nerede istiyorsun? Oraya mı?"

Eliyle okuma odasına doğru işaret etti, avuç içi düzdü, trafiği yönetir gibiydi.

"Orada," diye kabul etti Maura. "Bu arada bu benim kızım. Sakıncası yoksa okuma sırasında o da hazır bulunacak."

Gansey'nin gözleri Mavi'yi buldu. Kibarca gülümsüyordu ama şimdi yüzü gülümsemenin ortasında donup kalmıştı.

"Tekrar merhaba," dedi. "Bu çok garip."

"*Tanıştınız* mı?" Maura, Mavi'ye zehirli bir bakış fırlattı. Mavi kendini haksızlığa uğramış hissetti.

"Evet," diye yanıtladı Gansey vakur bir tavırla. "Kadınlar için alternatif meslekler hakkında konuşmuştuk. Onun senin kızın olduğunu fark etmemiştim. *Adam mı?*"

Gözleri kocaman olan Adam'a neredeyse onun kadar zehirli bir bakış fırlattı. Üniformalı olmayan tek kişi Adam'dı ve avuç içleri, parmakları solmuş Coca-Cola tişörtünü örtecekmiş gibi göğsüne yayılmıştı.

"Ben de bilmiyordum!" dedi Adam. Mavi *onun* geleceğini bilseydi, yakasına tüyler dikilmiş bebek mavisi bluzunu giymeyebilirdi. Adam ona bakıyordu. Mavi'ye tekrar, "Bilmiyordum, yemin ederim," dedi.

"Yüzüne ne oldu?" Mavi sordu.

Adam hayıflanarak omuz silkti. Ya kendisi ya da Ronan otopark gibi kokuyordu. Sesi kendini küçümseyen bir tondaydı. "Bunun beni daha sert gösterdiğini mi düşünüyorsun?"

Onu daha kırılgan ve kirli gösteriyordu, bir şekilde, topraktan çıkarılmış bir çay fincanı gibi, ama Mavi bunu söylemedi.

Ronan, "Bu seni bir ezik gibi gösteriyor," dedi.

"Ronan," dedi Gansey.

"Herkesin oturmasını istiyorum!" diye bağırdı Maura.

Maura'nın bağırdığını duymak öyle endişe verici bir şeydi ki, neredeyse herkes okuma odasındaki uyumsuz mobilyaların içine gömüldü ya da kendini attı. Adam elini elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi, sanki morluğu giderebilecekmiş gibi. Gansey masanın başındaki koltukta oturmuş, ellerini yönetim kurulu başkanı gibi iki kolunun üzerine uzatmış, Steve Martin'in çerçeveli yüzüne bakarken tek kaşını kaldırmıştı.

Sadece Calla ve Ronan ayakta kalmıştı ve birbirlerine ihtiyatla bakıyorlardı.

Hâlâ evde daha önce hiç bu kadar çok insan olmamış gibi geliyordu ki bu kesinlikle doğru değildi. Evde daha önce hiç bu kadar çok erkek olmadığı muhtemelen doğruydu. Kesinlikle hiç bu kadar çok kuzgun çocuk olmamıştı.

Mavi, sanki onların varlığı kendisinden bir şeyler çalmış gibi hissediyordu. Sadece buraya gelerek bile ailesini değersizleştirmişlerdi.

"Burası çok gürültülü," dedi Maura. Bunu söyleme şekli, bir parmağını nabzına, çene kemiğinin hemen altına götürmesi, Blue'ya çok gürültülü olanın onların sesleri olmadığını söylüyordu. Kafasının içinde duyduğu bir şeydi bu. Persephone de yüzünü buruşturuyordu.

"Gitmem gerekiyor mu?" Mavi, istediği son şey bu olmasına rağmen sordu. Yanlış anlayan Gansey hemen, "Neden gitmen gerekiyor?" diye sordu.

Maura, "Bizim için her şeyi daha gürültülü hale getiriyor," dedi. Sanki o l a n l a r a bir anlam vermeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyordu. "Ve siz üçünüz... zaten *çok* gürültülüsünüz."

Blue'nun teni sıcaktı. Kendini bir elektrik kanalı gibi ısınırken hayal edebiliyordu, tüm taraflardan gelen kıvılcımlar onun içinde dolaşıyordu. Bu kuzgun oğlanların derilerinin altında annesini sağır edebilecek ne olabilirdi? Hepsi bir arada mıydı, yoksa sadece Gansey'in enerjisi ölümüne doğru geri sayımı mı haykırıyordu?

"Ne demek çok gürültülü?" diye sordu Gansey. Blue, onun bu küçük sürünün elebaşı olduğu çok açık, diye düşündü. Hepsi durumu nasıl yorumlayacaklarına dair ipuçları için ona bakıp duruyordu.

"Demek istediğim, enerjilerinizde bir şeyler var ki bu çok ..." Maura kendi açıklamasına olan ilgisini kaybederek sözünü kesti. Persephone'ye döndü. Mavi aralarında geçen bakışı tanıdı.

Bu, "*Neler oluyor?"* bakışıydı. "Bunu nasıl yapacağız ki?"

Dalgın ve belirsiz bir şekilde sorduğu soru, Blue'nun midesinin sinirle sıkışmasına neden oldu. Annesi *çözülmüştü*. İkinci kez, bir okuma onu rahat olmadığı bir yere doğru itiyor gibiydi.

"Teker teker mi?" Persephone önerdi, sesi neredeyse duyulmuyordu.

Calla, "Tek seferlik. Bunu yapmak zorundasınız ya da bazıları gitmek zorunda kalacak. Onlar sadece çok

gürültü

Adam ve Gansey birbirlerine baktı. Ronan kolundaki deri kayışları karıştırdı "Tek seferlik ne lü."

demek?" Gansey sordu. "Normal bir okumadan ne farkı var?"

bilek. Calla, Maura'ya sanki o h i ç b i r şey söylememiş gibi konuştu. "Ne yaptıkları önemli değil

istiyorum. Neyse o. İster al, ister alma."

Maura'nın parmağı hâlâ çenesinin altında duruyordu. Gansey'e, "Tek seferlik bir tarot kartları destesinden her biriniz sadece bir kart çekersiniz ve biz de yorumlarız" dedi.

Gansey ve Adam gözleriyle bir tür özel sohbeti paylaşıyorlardı. Bu, Blue'nun annesiyle Persephone ya da Calla arasında geçmesine alışık olduğu türden bir şeydi ve başka kimsenin bunu gerçekten yapabileceğini düşünmemişti. Aynı zamanda garip bir şekilde kıskandığını hissetti; böyle bir şey, kelimeleri aşacak kadar güçlü bir bağ istiyordu.

Adam'ın kafası Gansey'nin dile getirmediği ifadesine yanıt olarak başını salladı ve Gansey, "Sen nasıl rahat edersen," dedi.

Persephone ve Maura bir an için tartıştılar, ancak şu anda herhangi bir konuda rahat olacak gibi görünmüyorlardı.

Maura kâğıt destesini çıkarırken Persephone, "Bekle," dedi. "Mavi dağıtsın."

Blue'dan kartları dağıtması ilk kez istenmiyordu. Bazen, zor ya da önemli okumalarda, kadınlar kartların içerebileceği mesajları bilemek için önce Blue'nun desteye dokunmasını isterlerdi. Bu kez, kartları annesinden alırken oğlanların dikkatinin fazlasıyla farkındaydı. Çocukların yararlanması için desteyi biraz teatral bir şekilde karıştırdı, kartları bir elden diğerine taşıdı. Herhangi bir psişik yetenek içermeyen kart numaralarında çok iyiydi. Çocuklar etkilenmiş bir şekilde kartların ileri geri uçuşunu izlerken, Mavi ondan mükemmel bir sahte medyum olabileceğini düşündü.

Kimse önden gitmek için hemen gönüllü olmadı, o da güverteyi Adam'a uzattı. Adam onun bakışlarını karşıladı ve bir süre öyle kaldı. Bu harekette güçlü ve kasıtlı bir şey vardı, ona yaklaştığı geceden daha agresifti.

Adam bir kart seçerek Maura'ya uzattı.

"İki kılıç," dedi. Mavi annesinin Henrietta aksanının fazlasıyla farkındaydı, kulağına aniden kırsal ve eğitimsiz gelmişti. *Mavi*'nin sesi böyle miydi?

Maura devam etti, "Zor bir seçimden kaçınıyorsun. Harekete geçmeyerek harekete geçiyorsun. Hırslısınız ama sanki birileri sizden vermek istemediğiniz bir şey istiyormuş gibi hissediyorsunuz. Prensiplerinden ödün vermeni istiyor. Sanırım sana yakın biri. Baban mı?"

"Kardeşim, sanırım," dedi Persephone.

"Benim kardeşim yok, hanımefendi," diye cevap verdi Adam. Ama Mavi onun gözlerinin Gansey'e kaydığını gördü. "Bir soru sormak ister misin?" Maura sordu.

Adam düşündü. "Doğru seçim nedir?"

Maura ve Persephone konuştular. Maura şöyle cevap verdi: "Doğru bir tane yok. Sadece birlikte yaşayabileceğin bir seçenek var. Size daha uygun üçüncü bir seçenek olabilir, ancak şu anda diğer ikisiyle çok meşgul olduğunuz için bunu göremiyorsunuz. Gördüğüm kadarıyla başka bir yolun, diğer iki seçeneğin dışına çıkmanız ve kendi yolunuzu çizmenizle ilgili olacağını

tahmin ediyorum.

kendi seçeneğim. Ayrıca çok analitik düşünen biri olduğunuzu hissediyorum. Duygularınızı görmezden gelmeyi öğrenmek için çok zaman harcadınız, ancak bunun için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum."

"Teşekkürler," dedi Adam. Söylenecek doğru şey değildi ama tamamen yanlış da değildi. Mavi onun bu kadar kibar olmasını seviyordu. Gansey'nin kibarlığından farklı görünüyordu. Gansey kibar olduğunda bu onu güçlü kılıyordu. Adam kibar olduğunda, gücünü başkalarına veriyordu.

Gansey'i sona bırakmak doğru görünüyordu, bu yüzden Mavi Ronan'a geçti, ancak ondan biraz korkuyordu. Konuşmamış olsa da, onda bir şey zehir damlatıyordu. En kötüsü de, Blue'ya göre, Ronan'ın düşmanlığında onun gözüne girmek, onayını kazanmak istemesine neden olan bir şeyler vardı. Onun gibi kimseyi umursamadığı belli olan birinin onayı daha değerli gibi görünüyordu.

Desteyi Ronan'a vermek için Mavi'nin ayağa kalkması gerekiyordu, çünkü hâlâ Calla'nın yanındaki kapıda duruyordu. Boks yapmaya hazır görünüyorlardı.

Mavi kartları açtığında odadaki kadınları taradı ve "Birini almayacağım. Önce bana doğru bir şey söyleyin."

"Pardon?" Calla sert bir tavırla Maura'nın yerine cevap verdi.

Ronan'ın sesi cam gibiydi, soğuk ve kırılgandı. "Ona söylediğin her şey herkes için geçerli olabilir. Nabzı atan herkesin şüpheleri vardır. Yaşayan herkes kardeşiyle ya da babasıyla tartışmıştır. Bana başka kimsenin söyleyemeyeceği bir şey söyle. Bana bir iskambil kağıdı fırlatıp Jung saçmalıklarını kaşıkla yedirme. Bana özel bir şey söyle."

Mavi'nin gözleri kısıldı. Persephone dilini hafifçe dışarı çıkardı, bu küstahlıktan değil belirsizlikten doğan bir alışkanlıktı. Maura sıkıntıyla kıpırdandı. "Biz özel bir şey yapmıyoruz -"

Calla araya girdi. "Babanı bir sır öldürdü ve sen bunun ne olduğunu biliyorsun."

Oda ölüm sessizliğine büründü. Persephone ve Maura Calla'ya bakıyorlardı. Gansey ve Adam Ronan'a bakıyordu. Blue Calla'nın eline bakıyordu.

Maura sık sık Calla'dan ortak tarot falı bakmasını isterdi ve Persephone bazen rüyalarını yorumlaması için Calla'yı çağırırdı ama çok nadiren kimse Calla'dan en tuhaf yeteneklerinden birini kullanmasını isterdi: psikometri. Calla'nın bir nesneyi tutup kökenini hissetmek, sahibinin düşüncelerini hissetmek ve o nesnenin bulunduğu yerleri görmek gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

Şimdi Calla elini çekti; Ronan'ın dövmesinin yakasıyla birleştiği yere dokunmak için uzanmıştı. Yüzü hafifçe dönmüş, parmaklarının olduğu yere bakıyordu.

Odada sadece Ronan ve Calla olabilirdi. Ronan ondan bir baş daha uzundu ama onun yanında genç görünüyordu, henüz ağırlığını doldurmamış sırık gibi bir yaban kedisi gibiydi. O ise dişi bir aslandı.

"Nesin sen?" diye tısladı.

Ronan'ın gülümsemesi Mavi'yi ürpertti. İçinde boş bir şey

vardı. "Ronan?" Gansey sordu, sesinde endişe vardı.

"Arabada bekliyorum." Ronan başka bir yorum yapmadan kapıyı mutfaktaki bulaşıkların tıkırdamasına neden olacak kadar sert bir şekilde çarparak çıktı.

Gansey suçlayıcı bakışlarını Calla'ya çevirdi. "Babası öldü."

"Biliyorum," dedi Calla. Gözleri yarılmıştı.

Gansey'in sesi kibarlıktan çıkıp kabalığa dönüşecek kadar samimiydi. "Nasıl öğrendin bilmiyorum ama bu bir çocuğa söylenebilecek en kötü şey."

"Bir yılandan bahsediyorsun," diye karşılık verdi Calla. "Peki sizden talep ettiğimiz şeyi yapabileceğimize inanmıyorsanız ne için geldiniz? Belirli bir şey istedi. Ben de ona spesifik bir

şey verdim. Yavru köpekler olmadığı için üzgünüm."

"Calla," dedi Maura, Adam'ın "Gansey," demesiyle aynı anda.

Adam doğrudan Gansey'nin kulağına bir şeyler mırıldandı ve sonra arkasına yaslandı. Gansey'nin çene çizgisinde bir kemik oynadı. Mavi onun tekrar Başkan Cep Telefonu'na dönüştüğünü gördü; daha önce onun başka bir şey olduğunun farkında değildi. Şimdi keşke daha dikkatli olsaydım da onda neyin farklı olduğunu görebilseydim diyordu.

Gansey, "Özür dilerim. Ronan açık sözlüdür ve buraya gelirken de rahat değildi. Samimi olmadığınızı ima etmeye çalışmıyordum. Devam edebilir miyiz?"

Sesi çok *yaşlı* geliyordu, diye düşündü Blue. Getirdiği diğer çocuklara kıyasla çok resmiydi. Onda, Ronan'ı etkilemek zorunda hissetmesine benzer, son derece rahatsız edici bir şey vardı. Gansey'le ilgili bir şey onu o kadar güçlü bir şekilde *öteki* hissettiriyordu ki sanki duygularını ona karşı korumak zorundaydı. Ondan hoşlanamazdı, yoksa annesinin psişik yeteneklerini bastıran ve odayı tıka basa dolduran bu çocuklarla ilgili her neyse, onu bunaltacaktı.

"Bir şeyin yok," dedi Maura, ama bunu söylerken kızgın kızgın Calla'ya bakıyordu.

Mavi, Gansey'nin oturduğu yere doğru ilerlerken, kaldırımdaki arabasına bir an göz attı: imkansız bir turuncu p a r ı l t ı s ı, Orla'nın tırnaklarını kesinlikle boyayacağı türden bir turuncu. Bir Aglionby çocuğunun kullanmasını bekleyeceği türden bir araba değildi - onlar yeni, parlak şeyleri severlerdi ve bu eski, parlak bir şeydi - ama yine de kuzgun bir çocuğun arabası olduğu açıktı. Ve tam o anda, Mavi bir düşüş hissine kapıldı, sanki her şey onun tam olarak özümseyemeyeceği kadar hızlı gerçekleşiyordu. Bu çocukların hepsinde tuhaf ve karmaşık bir şeyler vardı, diye düşündü Mavi - günlüğün tuhaf ve karmaşık olması gibi tuhaf ve karmaşık. Hayatları bir şekilde bir ağ gibiydi ve o da bir şekilde kendini bu ağın en ucuna sıkıştıracak bir şey yapmayı başarmıştı. Bu şeyin geçmişte yapılıp yapılmadığı ya da gelecekte yapılıp yapılmayacağı önemsiz görünüyordu. Maura, Calla ve Persephone'un bulunduğu bu odada zaman döngüseldi.

Gansey'nin önünde durdu. Bu kadar yaklaşmışken yine nane kokusu aldı ve bu Mavi'nin kalbini kararsızca çarptırdı.

Gansey elindeki iskambil destesine baktı. Onu böyle gördüğünde omuzlarının kıvrımını ve başının arkasını görüyor, aşık olmaktan korktuğu o çocuğu, onun ruhunu delicesine hatırlıyordu. O gölge, karşısındaki bu kuzguni çocuğun zahmetsiz, esintili güveninden hiçbir şey taşımıyordu.

Sana ne oluyor, Gansey? diye merak etti. *Ne zaman o kişi olacaksın?*

Gansey ona baktı ve kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu. "Nasıl seçim yapacağımı bilmiyorum. Benim için bir kart seçebilir misin? Bu işe yarar mı?"

Blue göz ucuyla Adam'ın sandalyesinde kıpırdandığını ve kaşlarını çattığını

gördü. Persephone, Blue'nun arkasından cevap verdi. "Eğer istersen."

"Bu niyetle ilgili," diye ekledi

Maura. "Yapmanı istiyorum," dedi.

"Lütfen."

Mavi kartları masanın üzerine serpiştirdi; kartlar masanın üzerinde gevşekçe kayıyordu. Parmaklarının onların üzerinde süzülmesine izin verdi. Bir keresinde Maura ona doğru kartların bazen parmakları onlara yaklaştığında sıcak ya da karıncalı hissettirdiğini söylemişti. Elbette Blue için her kart aynı hissi veriyordu. Ancak bir tanesi diğerlerinden daha uzağa kaymıştı ve o da onu seçti.

Onu ters çevirirken, çaresiz bir kahkaha attı.

Kupa sayfası kendi yüzüyle Mavi'ye baktı. Biri ona gülüyormuş gibi hissediyordu ama kart seçimi için kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu.

Maura onu gördüğünde sesi durgunlaştı ve uzaklaştı. "O değil. Başka bir tane seçmesini

sağlayın."

Persephone hafifçe, "Maura," dedi ama Maura elini sallayarak onu başından savdı.

"Bir tane daha," diye ısrar etti.

"Bunun nesi var?" Gansey sordu.

"Üzerinde Blue'nun enerjisi var," dedi Maura. "Senin olması gerekmiyordu. Kendiniz seçmeniz gerekecek."

Persephone ağzını ileri geri oynattı ama bir şey söylemedi. Mavi kartı yerine koydu ve desteyi öncekinden daha az dramatik bir şekilde karıştırdı.

Kadın kartları ona uzattığında, Gansey sanki bir piyango talihlisi çekiyormuş gibi yüzünü çevirdi. Parmakları düşünceli bir şekilde kartların kenarlarını sıyırdı. Birini seçti, sonra odaya göstermek için ters çevirdi.

Bardakların sayfasıydı.

Önce karttaki yüze, sonra da Mavi'nin yüzüne baktı ve Mavi benzerliği gördüğünü anladı.

Maura öne doğru eğildi ve kartı onun parmaklarının arasından kaptı. "Başka bir tane seç." "*Şimdi* neden?" dedi Gansey. "Bu kartın nesi var? Ne anlama geliyor?" "Hiçbir sorunu yok," diye yanıtladı Maura. "Sadece senin değil."

Şimdi Mavi ilk kez Gansey'nin yüz ifadesinde gerçek bir kızgınlık gördü ve bu onu biraz daha sevmesine neden oldu. Kuzgun çocuk dış görünüşünün altında bir şeyler vardı belki de. Gansey umursamazca bir kart daha kaptı, belli ki bu alıştırmayı bitirmişti. Gösterişli bir hareketle kartı ters çevirdi ve masanın üzerine bıraktı.

Mavi yutkundu.

Maura, "*Bu* senin kartın." dedi.

Masanın üzerindeki kartta beyaz bir atın üzerinde siyah bir şövalye vardı. Şövalyenin miğferi kaldırılmıştı, böylece yüzünün gözsüz çukurların hakim olduğu çıplak bir kafatası olduğu açıkça görülüyordu. Güneş onun ötesinde batıyordu ve atının toynaklarının altında bir ceset yatıyordu.

Arkalarındaki pencerelerin dışında, ağaçların arasından bir esinti duyuluyordu.

"Ölüm." Gansey kartın altını okudu. Sesi şaşırmış ya da telaşlanmış gibi çıkmadı. Kelimeyi *yumurta* ya da *Cincinnati* okur gibi okudu.

"Harika iş çıkardın Maura," dedi Calla. Kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuştu. "Bunu çocuk için yorumlayacak mısın?"

Gansey henüz ödeme yapmamış olmasına rağmen Persephone, "Belki de ona parasını geri vermeliyiz," diye önerdi.

"Medyumların ölümü tahmin etmediğini sanıyordum," dedi Adam sessizce. "Ölüm kartının sadece sembolik olduğunu okumuştum."

Maura, Calla ve Persephone belli belirsiz sesler çıkardılar. Gansey'nin kaderinin ne olduğunun tamamen farkında olan Blue kendini kötü hissetti. Aglionby çocuğu ya da değil, sadece onun yaşındaydı ve belli ki onu önemseyen arkadaşları ve turuncu bir arabadan oluşan bir hayatı vardı ve on iki aydan kısa bir süre içinde öleceğini bilmek iğrençti.

"Aslında," dedi Gansey, "bu umurumda değil."

Kartı incelemek için ucuna dayadığında odadaki her çift göz onun üzerindeydi.

"Yani, kartlar çok ilginç," dedi. *Kartların çok ilginç olduğunu* söyledi, tıpkı birinin bitirmek istemediği çok garip bir pastaya *bu çok ilginç* demesi gibi. "Ve yaptığınız işi küçümsemek istemiyorum. Ama buraya geleceğimin bana söylenmesi için gelmedim. Bunu kendi başıma bulmaktan gayet memnunum."

Bunun üzerine Calla'ya hızlı bir bakış attı, belli ki "kibarlık" ile "Ronan" arasında ince bir çizgide yürüdüğünün farkındaydı.

"Gerçekten geldim çünkü size enerji hakkında bir soru sormayı umuyordum," dedi Gansey

devam etti. "Enerji işleriyle uğraştığınızı biliyorum ve Henrietta yakınlarında olduğunu düşündüğüm bir ley hattı bulmaya çalışıyordum. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Günlük!

"Ley hattı mı?" Maura tekrarladı. "Olabilir. Bu isimle bilip bilmediğimi bilmiyorum. Nedir o?"

Mavi biraz afallamıştı. Annesinin her zaman etrafındaki en dürüst insan olduğunu düşünmüştü.

Gansey, "Bunlar dünyayı boydan boya geçen düz enerji hatlarıdır," diye açıkladı. "Büyük ruhani yerleri birbirine bağladıkları düşünülüyor. Adam enerjiyle uğraştığınız için bunları bilebileceğinizi düşündü."

Ceset yolunu kastettiği belliydi ama Maura herhangi bir bilgi vermedi. Sadece dudaklarını birbirine bastırdı ve Persephone ile Calla'ya baktı. "Bu size bir şey çağrıştırıyor mu?"

Persephone parmağıyla havayı işaret ettikten sonra, "Turtamı unutmuşum.
kabuk
." Odadan geri çekildi. Calla, "Bunu düşünmem gerek. Bu konuda pek iyi değilim.
ayrıntılar."

Gansey'nin yüzünde, yalan söylediklerini anladığını gösteren belli belirsiz, eğlenen bir gülümseme vardı. Garip bir şekilde bilge bir ifadeydi; Mavi bir kez daha onun yanında getirdiği çocuklardan daha yaşlı göründüğünü hissetti.

"Araştıracağım," dedi Maura. "Numaranızı bırakırsanız, bir şey öğrenirsem sizi arayabilirim."

Gansey soğukkanlı bir kibarlıkla cevap verdi, "Oh, sorun değil. Okuma için ne kadar istiyorsunuz?" Maura ayağa kalkarak, "Ah, sadece yirmi." dedi.

Blue bunun suç olduğunu düşündü. Gansey'nin Top-Siders ayakkabılarının bağcıkları için yirmi dolardan fazla harcadığı belliydi.

Açık cüzdanının üstünden Maura'ya kaşlarını çatarak baktı. İçinde bir sürü banknot vardı. Birer tane olabilirlerdi ama Blue bundan şüpheliydi. Ehliyetini de şeffaf bir pencereden görebiliyordu; ayrıntıları seçebilecek kadar yakından değil ama üzerinde yazan ismin *Gansey*'den çok daha uzun olduğunu görebilecek kadar yakından. "Yirmi mi?"

"Her biri," diye ekledi Blue.

Calla ilk önce öksürdü.

Gansey'nin yüzü aydınlandı ve Maura'ya altmış dolar uzattı. Belli ki bu, ödemeyi beklediği miktardan daha fazlaydı ve şimdi dünya yeniden düzene girmişti.

Gerçi Blue'nun o anda fark ettiği Adam'dı. Adam keskin gözlerle ona bakıyordu ve Blue kendini şeffaf ve suçlu hissetti. Sadece fazla para aldığı için değil, Maura'nın yalanı yüzünden de. Blue, Gansey'nin ruhunun ceset yolunda yürüdüğünü görmüştü ve bu kapıdan içeri girmeden önce onun adını biliyordu. Annesi gibi o da hiçbir şey söylememişti. Yani o da suç ortağıydı.

"Size çıkışı göstereyim," dedi Maura. Onları kapının diğer tarafında görmek için sabırsızlandığı belliydi. Bir an için Gansey de aynı şeyi hissediyor gibi göründü ama sonra durdu. Cüzdanını katlayıp cebine yerleştirirken aşırı bir dikkat gösterdi ve sonra Maura'ya bakıp ağzını sert bir çizgiye getirdi.

"Bakın, burada hepimiz yetişkiniz,"
diye başladı. Calla aynı fikirde değilmiş
gibi bir yüz ifadesi takındı.

Gansey omuzlarını dikleştirdi ve devam etti, "Bu yüzden gerçeği hak ettiğimizi düşünüyorum. Bir şeyler bildiğini ama bana yardım etmek istemediğini söyle, eğer olan biten buysa, ama bana yalan söyleme."

Bunu söylemek cesurca ya da küstahça bir şeydi ya da belki de ikisi arasında önemli olacak kadar fark yoktu. Odadaki herkesin başı Maura'ya döndü.

"Bir şey biliyorum ama sana yardım etmek istemiyorum" dedi.

Calla o gün ikinci kez memnun görünüyordu. Blue'nun ağzı açıktı. Kapadı.

o.

Ancak Gansey sadece başını salladı, Blue'nun karşılık verdiği andan daha az ya da çok üzgün değildi

restoranda ona geri döndü. "Tamam o zaman. Hayır, hayır, burada kalabilirsin. Biz kendimiz çıkarız."

Adam, Blue'ya kolay kolay anlamlandıramayacağı son bir bakış gönderdi. Bir saniye sonra Camaro'nun devri yükseldi ve lastikler Gansey'in gerçek duygularını dışa vurdu. Sonra ev sessizleşti. Sanki kuzgun çocuklar mahalledeki tüm sesleri de beraberlerinde götürmüşler gibi bir sessizlikti bu.

Mavi annesine doğru döndü. *"Anne!"* Başka bir şey söyleyecekti ama tek yapabildiği tekrar ve daha yüksek sesle *"Anne!"* demek oldu.

"Maura," dedi Calla, "bu çok kabaydı." Sonra ekledi, "Hoşuma gitti."

Maura sanki Calla hiç konuşmamış gibi Mavi'ye döndü. "Onu bir daha görmeni istemiyorum." Öfkelenen Blue, "Hani 'çocuklara asla emir verilmemeliydi'?" diye bağırdı.

"Bu Gansey'den önceydi." Maura Ölüm kartını çevirerek Blue'ya uzun bir süre kaskın içindeki kafatasına bakmak için. "Bu benim sana otobüsün önünde yürüme dememle aynı şey."

İstediği cevabı bulana kadar Mavi'nin aklından birkaç cevap geçti. "Neden? Neeve *beni* ceset yolunda görmedi. Önümüzdeki bir yıl içinde ölmeyeceğim."

"Öncelikle, ceset yolu bir vaattir, garanti değil," diye yanıtladı Maura. "İkincisi, ölümden başka korkunç kaderler de var. Parçalanma hakkında konuşalım mı? Felç? Sonsuz psikolojik travma? Bu çocuklarda gerçekten yanlış olan bir şeyler var. Anneniz otobüsün önünde yürümeyin dediğinde iyi bir nedeni vardır."

Mutfaktan Persephone'un yumuşak sesi seslendi: "Eğer biri seni otobüsün önüne çıkmaktan alıkoysaydı, Maura, Blue burada olmazdı."

Maura kaşlarını çatarak ona doğru baktı, sonra da elini kırıntıları temizler gibi okuma masasında gezdirdi. "Buradaki en iyi senaryo, ölecek bir çocukla arkadaş olman."

"Ah," dedi Calla, çok ama çok bilgili bir şekilde. "Şimdi anlıyorum." "Bana psikanaliz yapma," dedi annesi.

"Ben zaten biliyorum. Ve tekrar söylüyorum, 'ah.'"

Maura alışılmadık bir şekilde alay etti ve sonra Calla'ya sordu, "Diğer çocuğa dokunduğunda ne gördün? Kuzgun çocuğu mu?"

"Hepsi kuzgun çocuklar," dedi Mavi.

Annesi başını salladı. "Hayır, o diğerlerinden daha kuzgun."

Calla parmak uçlarını birbirine sürttü, sanki Ronan'ın dövmesinin anısını parmak uçlarından siliyordu. "Sanki o tuhaf boşluğa büyü yapmak gibi. Ondan o kadar çok şey çıkıyor ki, bu mümkün olmamalı. Buraya gelen ve dördüzlere hamile olan kadını hatırlıyor musun? Bunun gibiydi ama daha kötüsü."

"Hamile mi?" Mavi sordu.

"O yaratıyor," dedi Calla. "O alan da yaratıyor. Bundan daha iyi nasıl söylenir bilmiyorum."

Mavi ne tür bir yaratımdan bahsettiklerini merak etti. Her zaman bir şeyler yaratırdı - eski şeyleri alır, onları keser ve daha iyi şeyler yapardı. Zaten var olan şeyleri alıp

ve onları başka bir şeye dönüştürmek. Ona göre, çoğu insan birine *yaratıcı* d e r k e n bunu kastediyordu.

Ama Calla'nın bunu kastetmediğinden şüpheleniyordu. Calla'nın kastettiği şeyin yaratıcılığın gerçek anlamı olduğundan şüpheleniyordu: daha önce hiç olmayan bir şeyi yaratmak.

Maura, Blue'nun yüz ifadesini yakaladı. "Sana daha önce hiçbir şey yapmanı söylemedim, Blue. Ama şimdi söylüyorum. Onlardan uzak dur."

Okumayı takip eden gece, Gansey tamamen yabancı bir sesle uyandı ve gözlüklerini aradı. Sanki oda arkadaşlarından biri bir keseli sıçan tarafından öldürülüyordu ya da muhtemelen ölümcül bir kedi kavgasının son anlarıydı. Ayrıntılardan emin değildi ama işin içinde ölüm olduğundan emindi.

Noah odasının kapısında duruyordu, yüzü acınası ve uzun süredir acı çekiyordu. "Durdur şunu," dedi.

Ronan'ın odası kutsaldı ama Gansey aynı hafta içinde iki kez kapıyı iterek açmıştı. Lambayı açık, Ronan'ı da üzerinde sadece boxer'ıyla yatağa uzanmış halde buldu. Ronan altı ay önce sırtının büyük bölümünü kaplayan ve boynuna doğru kıvrılan karmaşık siyah dövmeyi yaptırmıştı ve şimdi dövmenin tek renkli çizgileri klostrofobik lamba ışığında odadaki her şeyden daha gerçek görünüyordu. Hem vahşi hem de sevimli, tuhaf bir dövmeydi ve Gansey onu her gördüğünde desende farklı bir şey görüyordu. Bu gece, daha önce tırpan gördüğü yerde, kötücül, güzel çiçeklerden oluşan mürekkepli bir derenin içinde bir gaga vardı.

Kesik kesik sesler daireyi tekrar böldü.

"Bu da ne böyle?" Gansey hoş bir şekilde sordu. Ronan her zamanki gibi kulaklık takıyordu, bu yüzden Gansey öne doğru uzanarak kulaklığı Ronan'ın boynundan indirdi. Müzik belli belirsiz havaya karışıyordu.

Ronan başını kaldırdı. Bunu yaparken sırtındaki hınzır çiçekler yer değiştirdi ve keskin kürek kemiklerinin arkasına saklandı. Kucağında yarı biçimlenmiş bir kuzgun vardı, başı geriye eğik, gagası açıktı.

"Kapalı bir kapının ne anlama geldiği konusunda anlaştığımızı sanıyordum," dedi Ronan. Bir elinde bir çift cımbız tutuyordu.

"Gecenin uyumak için olduğu konusunda anlaştığımızı

sanıyordum." Ronan omuz silkti. "Belki de senin için."

"Bu gece olmaz. Pterodaktilin beni uyandırdı. Neden bu sesi çıkarıyor?"

Ronan cevap olarak cımbızı önündeki battaniyenin üzerinde duran plastik bir torbaya daldırdı. Gansey cımbızın kavradığı gri maddenin ne olduğunu bilmek istediğinden emin değildi. Kuzgun poşetin hışırtısını duyar duymaz yine o korkunç sesi çıkardı; hışırtılı bir gıcırtı, ikram edilen şeyi höpürdeterek yutarken bir çağıltıya dönüştü. Bir anda Gansey'nin hem merhametini hem de öğürme refleksini harekete geçirdi.

"Bu böyle olmayacak," dedi. "Bunu durdurmak zorundasınız."

"Beslenmesi gerekiyor," diye yanıtladı Ronan. Kuzgun bir lokma daha yuttu. Bu sefer sesi patates salatasını vakumlamaya benziyordu. "İlk altı hafta boyunca sadece iki saatte bir."

"Onu aşağıda tutamaz mısın?"

Ronan cevap olarak küçük kuşu kendisine doğru yarı kaldırdı. "Sen söyle."

Gansey nezaketine başvurulmasından hoşlanmazdı, özellikle de bu nezaket uyku arzusuyla savaşmak zorunda kaldığında. Elbette kuzgunu aşağıya inmeye zorlamasının hiçbir yolu yoktu. Isırık büyüklüğünde ve olanaksız görünüyordu. Son derece sevimli mi yoksa korkunç derecede çirkin mi olduğundan emin değildi ve her ikisi de olmayı başarması onu rahatsız ediyordu.

Arkasından Noah acınacak bir sesle, "Buradaki şeyi sevmedim. Bana şunu hatırlatıyor..."

Sık sık yaptığı gibi sözünü kesti ve Ronan cımbızı ona doğrulttu. "Hey, dostum. Odamdan uzak dur."

"Kapa çeneni," dedi Gansey ikisine de. "Buna sen de dahilsin,

kuş." "Testere."

Noah geri çekildi ama Gansey kaldı. Birkaç dakika boyunca kuzgunun gri balçığı höpürdeterek yutmasını ve Ronan'ın ona mırıldanmasını izledi. Gansey'nin alıştığı Ronan değildi ama Gansey'nin ilk tanıştığı Ronan da değildi. Kulaklıklardan yükselen enstrümanın İrlanda borusu olduğu artık çok açıktı. Gansey, Ronan'ın en son ne zaman Kelt müziği dinlediğini hatırlayamıyordu. Niall Lynch'in müziği. Bir anda o da Ronan'ın karizmatik babasını özledi. Ama bundan da öte, Niall Lynch hayattayken var olan Ronan'ı özlüyordu. Şimdi karşısındaki bu çocuk, elindeki kırılgan kuş, bir uzlaşma gibi görünüyordu.

Bir süre bekledikten sonra Gansey sordu: "Medyum ne demek istedi Ronan? Daha önce. Baban hakkında."

Ronan başını kaldırmadı ama Gansey onun sırtındaki kasların gerildiğini, sanki aniden ağırlık taşıyormuş gibi gerildiğini izledi. "Bu tam Declan'a göre bir soru."

Gansey bunu düşündü. "Hayır. Hayır, öyle olduğunu

sanmıyorum." "Sadece saçmalıyordu."

Gansey bunu da düşündü. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

Ronan yatağın üzerinde, yanında duran müzik çalarını buldu ve durdurdu. Cevap verdiğinde sesi perdesiz ve çıplaktı. "Kafanın içine girip bir yerlerini siken kızlardan biri. Bunu söyledi çünkü sorun yaratacağını biliyordu."

"Ne gibi?"

"Senin bana Declan gibi sorular sorman gibi," dedi Ronan. Kuzguna bir gri kütle daha uzattı ama kuzgun donup kalmış bir halde ona baktı. "Beni düşünmek istemediğim şeyler hakkında düşündürüyorsun. Bu tür sorunlar. Diğerlerinin yanı sıra. Bu arada yüzüne neler oluyor?"

Gansey pişmanlıkla çenesini ovuşturdu. Cildi isteksizce sakallanmış gibiydi. Yönlendirildiğinin farkındaydı ama buna izin verdi. "Büyüyor mu?"

"Dostum, o sakal olayını gerçekten yapmayacaksın, değil mi? Şaka yapıyorsun sanmıştım. Bunun on dördüncü yüzyılda ya da Paul Bunyan'ın yaşadığı dönemde havalı olmaktan çıktığını biliyorsun." Ronan omzunun üzerinden ona baktı. Günün her saatinde uzatabildiği saat beş gölgesi üzerindeydi. "Kes şunu. Uyuz gibi görünüyorsun."

"Konuyla ilgisi yok. Büyümüyor. Erkek çocuğu olmaya mahkumum."

"Eğer 'erkek çocuk' gibi şeyler söylemeye devam edersen, işimiz biter," dedi Ronan. "Hey, dostum. Bunun seni üzmesine izin verme. Taşakların düştüğünde, o sakal harika gelecek. Halı gibi olacak. Çorba içersen patatesleri süzer. Terrier tarzı. Bacaklarında kıl var mı? Hiç fark etmemiştim."

Gansey bunların hiçbirine cevap vermeye tenezzül etmedi. İç çekerek duvarı itti ve kuzgunu işaret etti. "Ben yatağıma dönüyorum. O şeyi sessiz tut. Bana borçlusun, Lynch."

"Her neyse," dedi Ronan.

Gansey yatağına çekildi ama uzanmadı. Günlüğüne uzandı ama orada değildi; kavga gecesi Nino'da bırakmıştı. Malory'yi aramayı düşündü ama ne sormak istediğini bilmiyordu. İçinde bir şeyler gece gibi hissediyordu, aç, arzulu ve siyah. Ölüm kartındaki iskelet şövalyenin karanlık göz deliklerini düşündü.

Bir böcek cama vızıldıyordu, belli bir büyüklüğe sahip bir böceğin çıkardığı türden bir vızıltı. EpiPen'ini düşündü, çok uzakta, arabanın torpido gözündeydi, gerektiğinde yararlı bir panzehir olamayacak kadar uzakta. Böcek muhtemelen bir sinek, pis koku böceği ya da başka bir turna sineğiydi ama orada yattığı süre uzadıkça, bunun bir yaban arısı ya da arı olabileceği fikrini daha çok düşündü.

Muhtemelen değildi.

Ama gözlerini açtı. Gansey usulca yataktan kalktı, yan yatmış bir ayakkabıyı almak için eğildi. Dikkatle pencereye doğru yürüyerek böceğin sesini aradı. Teleskopun gölgesi yanı başındaki zeminde zarif bir canavara dönüşmüştü.

Vızıltı sesi kesilmiş olsa da, penceredeki böceği bulması sadece bir anını aldı: bir yaban arısı, pencerenin dar ahşap çerçevesine tırmanıyor, ileri geri dönüyordu. Gansey hareket etmedi. Onun tırmanışını, duraklamasını, tırmanışını ve duraklamasını izledi. Dışarıdaki sokak lambaları bacaklarını, kıvrımlı gövdesini, iğnesinin ince, dayanıksız ucunu belli belirsiz gölgeliyordu.

Kafasında iki anlatı bir arada yaşıyordu. Biri gerçek görüntüydü: Varlığından habersiz, tahtaya tırmanan eşekarısı. Diğeri ise sahte bir görüntü, bir olasılıktı: Yaban arısı havada vızıldıyor, Gansey'nin derisini buluyor, iğnesini ona batırıyor, Gansey'nin alerjisi iğneyi ölümcül bir silah haline getiriyordu.

Uzun zaman önce, derisi eşek arıları ile sürünmüştü, kanatları kalbi attığında bile atıyordu. yoktu.

Boğazı gergin ve doluydu. "Gansey?"

Ronan'ın sesi hemen arkasındaydı, tınısı tuhaftı ve başlangıçta tanınmazdı.
Gansey arkasını dönmedi. Yaban arısı kanatlarını kıpırdatmış, neredeyse havalanacaktı.

"Kahretsin dostum!" dedi Ronan. Birbirine çok yakın üç ayak sesi duyuldu, zemin gıcırdadı ve sonra ayakkabı Gansey'nin elinden kapıldı. Ronan onu kenara itti ve ayakkabıyı cama öyle sert indirdi ki cam kırılmalıydı. Arının kuru bedeni döşeme tahtasına düştükten sonra Ronan karanlıkta onu aradı ve bir kez daha parçaladı.

"Kahretsin," dedi Ronan tekrar. "Aptal mısın sen?"

Gansey ölümün kendisinden birkaç santim ötede süründüğünü görmenin, birkaç saniye içinde "gelecek vaat eden bir öğrenciyken" "kurtarılamaz" hale gelebileceğini bilmenin nasıl bir his olduğunu nasıl tarif edeceğini bilmiyordu. Gansey üzerine basmasın diye eşek arısını kırık kanadından özenle yakalamış olan Ronan'a döndü.

"Ne istiyordun?" diye sordu.

"Ne mi?" Ronan talep etti. "Bir

şey için dışarı çıktın."

Ronan eşek arısının küçük bedenini masanın yanındaki çöp sepetine attı. Çöp kutusu buruşturulmuş kâğıtlarla dolup taşıyordu, bu yüzden ceset sıçradı ve onu daha iyi bir yarık bulmaya zorladı. "Hatırlayamıyorum bile."

Gansey sadece durdu ve Ronan'ın başka bir şey söylemesini bekledi. Ronan telaşla

Bir şey söylemeden önce birkaç dakika daha arı gibi çalıştı ve sonunda söylediğinde Gansey'y e bakmadı. "Parrish'le ayrılmanız da neyin nesi?"

Gansey'in beklediği bu değildi. Ronan'ı incitmeden nasıl konuşacağından emin değildi. Ona yalan söyleyemezdi.

"Sen bana ne duyduğunu söyle, ben de sana neyin gerçek olduğunu söyleyeyim."

"Noah bana," dedi Ronan, "eğer gidersen Parrish'in de seninle geleceğini söyledi."

Kıskançlığın sesine sızmasına izin vermişti ve bu da Gansey'nin tepkisini olabileceğinden daha soğuk hale getirmişti. Gansey taraf tutmamaya çalışıyordu. "Peki Noah başka ne söyledi?"

Ronan gözle görülür bir çabayla kendini geri çekti, kendine çeki düzen verdi. Lynch kardeşlerden hiçbiri, kasıtlı olarak zalimce olsa bile, kasıtlı olmaktan başka bir şey görünmekten hoşlanmazdı. Cevap vermek yerine, "Gelmemi istemiyor musun?" diye sordu.

Gansey'in göğsüne bir şey saplandı. "Hepinizi yanımda her yere götürebilirim."

Ay ışığı Ronan'ın yüzünü tuhaf bir heykele dönüştürmüştü; şefkatle çalışmayı unutmuş bir heykeltıraşın yarım yamalak şekillendirdiği sade bir portre. Sigara tiryakisinin nefes alışını yaptı; burun deliklerinden ağır bir nefes alırken, dişlerinden oluşan hapishanesinden hafif bir nefes veriyordu.

Bir süre durakladıktan sonra, "Geçen gece. Bir şey var -"

Ama sonra başka bir şey söylemeden durdu. Bu, Gansey'nin sırlar ve suçluluk duygusuyla ilişkilendirdiği türden bir durmaydı. İtiraf etmeye karar verdiğiniz ama sonunda ağzınız size ihanet ettiği zaman olan bir durmaydı bu.

"Ne var?"

Ronan bir şeyler mırıldandı. Çöp sepetini salladı. "*Ne*

var Ronan?"

"Chainsaw ve psişik kadınla olan bu şey ve Noah'la olan ve ben sadece garip bir şeyler olduğunu düşünüyorum" dedi.

Gansey öfkesini sesinden uzak tutamadı. "'Garip' bana yardımcı olmuyor. 'Garip' ne demek bilmiyorum."

"Bilmiyorum dostum, bu bana çılgınca geliyor. Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Yani o kayıt cihazındaki sesin gibi tuhaf," diye cevap verdi Ronan. "Medyumun kızı gibi garip. Her şey daha büyük geliyor. Ne söylediğimi bilmiyorum. Bana inanacağını düşünmüştüm, onca insan arasından."

"Benden neye inanmamı istediğini bile bilmiyorum."

Ronan, "Başlıyor, dostum." dedi.

Gansey kollarını kavuşturdu. Ölü yaban arısının çöp sepetinin gözüne bastırılmış koyu siyah kanadını görebiliyordu. Ronan'ın detay vermesini bekledi ama diğer çocuğun tek söylediği, "Seni bir daha eşek arısına bakarken yakalarsam, seni öldürmesine izin veririm. Siktir et."

Cevap beklemeden arkasını döndü ve odasına çekildi.

Gansey yavaşça Ronan'ın bıraktığı yerden ayakkabısını aldı. Doğrulduğunda, Noah'nın odasından çıkıp Gansey'nin yanında durduğunu fark etti. Endişeli bakışları Gansey'den çöp sepetine kaydı. Arının gövdesi birkaç santim aşağı kaymıştı ama hâlâ görülebiliyordu.

"Ne?" Gansey sordu. Noah'nın tedirgin yüzündeki bir şey ona etrafındaki korkmuş yüzleri, tenindeki eşek arılarını ve tepesindeki ölüm kadar mavi gökyüzünü hatırlattı. Uzun, çok uzun zaman önce ona bir şans daha verilmişti ve son zamanlarda, bunu önemli kılma ihtiyacının ağırlığı daha ağır geliyordu.

Nuh'tan uzağa, pencere camlarının olduğu duvardan dışarı baktı. Şu anda bile Gansey'e, yakındaki dağların ağrıyan varlığını hissedebiliyormuş gibi geliyordu.

ve zirveler elle tutulur bir şeydi. Glendower'ın uyuyan yüzünün hayali kadar dayanılmazdı.

Ronan haklıydı. Her şey daha büyük hissediliyordu. Çizgiyi ya da ç i z g i n i n kalbini bulamamış olabilirdi ama bir şeyler oluyordu, bir şeyler başlıyordu.

Nuh dedi ki, "Onu atma."

Birkaç gün sonra, Mavi şafak sökmeden çok önce uyandı.

Odası koridordaki gece lambasının pürüzlü gölgeleriyle darmadağındı. Okumadan beri her gece olduğu gibi, uyku bastırır bastırmaz Adam'ın zarif yüz hatları ve Gansey'nin eğik başının anısı zihnine üşüştü. Mavi kaotik bölümü zihninde tekrar tekrar canlandırmaktan kendini alamıyordu. Calla'nın Ronan'a verdiği dengesiz tepki, Adam ve Gansey'nin özel konuşmaları, Gansey'nin ceset yolundaki bir ruhtan ibaret olmadığı gerçeği. Ama endişelendiği sadece çocuklar değildi, ne yazık ki Adam'ın artık araması pek mümkün görünmüyordu. Hayır, onu en çok etkileyen şey annesinin ona bir şey yapmasını yasakladığı fikriydi. Bir tasma gibi sıkıyordu.

Mavi yorganı itti. Ayağa kalkıyordu.

Fox Way 300'ün tuhaf mimarisine karşı isteksiz bir sevgi besliyordu; bu, gerçek bir duygudan çok nostaljiden doğan bir tür gönülsüz sevgiydi. Ama evin arkasındaki bahçeye karşı duyguları karışık değildi. Büyük, yayılan bir kayın ağacı tüm arka bahçeyi koruyordu. Güzel, mükemmel simetrik gölgesi bir çit hattından diğerine uzanıyordu, o kadar sıktı ki en sıcak yaz gününü bile yemyeşil bir renge boyuyordu. Sadece en şiddetli yağmur yapraklara nüfuz edebilirdi. Blue'nun, yağmur yağarken devasa, pürüzsüz gövdesinin yanında durduğu, yağmurun tıslադığını ve yere ulaşmadan gölgelik boyunca dağıldığını duyduğu bir yığın anısı vardı. Kayın ağacının altında dururken, sanki kayın ağacının kendisi olduğunu, yağmurun yapraklarından ve kabuğundan yuvarlandığını, kendisininkine karşı ten gibi pürüzsüz olduğunu hissediyordu.

Mavi küçük bir iç çekişle mutfağa doğru ilerledi. Arka kapıyı iterek açtı ve iki elini kullanarak sessizce arkasından kapattı. Hava karardıktan sonra bahçe kendi dünyasıydı, özel ve loş. Dağınık hanımelleriyle kaplı yüksek ahşap çit, komşu verandalardan gelen ışıkları engelliyor ve kayın ağacının esrarengiz gölgesi ay ışığını engelliyordu. Normalde gözlerinin nispeten karanlığa alışması için birkaç dakika beklemesi gerekirdi ama bu gece öyle olmadı.

Bu gece ağacın gövdesinde ürkütücü, belirsiz bir ışık titriyordu. Mavi kapının hemen dışında duraksadı ve soluk, gri ağaç kabuğunda titreşen ışığa bir anlam vermeye çalıştı. Bir elini evin yan tarafına dayayarak - gün sıcağından dolayı hâlâ sıcaktı - öne doğru eğildi. Buradan, ağacın diğer tarafında, kayının çıplak yılan köklerine yuvalanmış bir mum gördü. Titrek bir alev kayboldu, uzadı ve tekrar kayboldu.

Mavi çatlak tuğlalı verandadan bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve evi izleyen biri olup olmadığını görmek için tekrar arkasına baktı. Kimin projesiydi bu? Mumun birkaç metre ötesinde, pürüzsüz derili köklerden oluşan bir başka yumak vardı ve içlerinde siyah bir su birikmişti. Su, siyah yüzeyin altındaki başka bir mum gibi titreyen ışığı yansıtıyordu.

Mavi bir adım daha atarken nefesini içinde sıkıca tuttu.

Bol bir kazak ve süpürge eteği giymiş olan Neeve, mumun ve küçük kök havuzunun yanında diz çöktü. Güzel ellerini kucağında kavuşturmuş, ağacın kendisi kadar hareketsiz ve tepesindeki gökyüzü kadar karanlıktı.

Blue, Neeve'i ilk gördüğünde nefesi kesildi ve sonra gözlerini Neeve'in zar zor görünen yüzüne kaldırdığında, sanki şaşkınlığı yeniden tazelenmiş gibi nefesi bir kez daha kesildi.

"Oh," diye nefes aldı Mavi. "Özür dilerim. Burada olduğunu bilmiyordum."

Ama Neeve cevap vermedi. Mavi daha yakından baktığında Neeve'in gözlerinin odaklanmamış olduğunu gördü. Blue'yu asıl etkileyen kaşlarıydı; nedense kaşlarında hiçbir ifade yoktu. Neeve'in gözlerinden bile daha boş olan bu şekilsiz kaşlar, iki düz, nötr çizgi halinde çizilmiş, girdi bekliyordu.

Blue'nun aklına ilk gelen tıbbi bir şey oldu - semptomların öylece durduğu nöbetler yok muydu? Ama sonra aklına mutfak masasının üzerindeki bir kase ayran-üzüm suyu geldi. Bir tür meditasyonu yarıda kesmiş olması çok daha muhtemeldi.

Ama meditasyon gibi görünmüyordu. Bir ritüele benziyordu. Annesi ayin yapmazdı. Maura bir keresinde bir müşterisine hararetle *"Ben cadı değilim*" demişti. Bir keresinde de Persephone'ye üzgün *bir* şekilde, *"Ben cadı değilim*" demişti. Ama belki de Neeve cadıydı. Blue bu durumda kuralların ne olduğundan emin değildi.

"Kim var orada?" diye sordu Neeve.

Ama bu Neeve'in sesi değildi. Daha derin ve daha uzak bir şeydi.

Blue'nun kollarında küçük bir ürperti belirdi. Yukarıdaki ağaçta bir kuş tıslıyordu. En azından Blue onun bir kuş olduğunu düşünüyordu.

"Işığa gel," dedi Neeve.

Su köklerde hareket ediyordu ya da belki de bu sadece yalnız mumun hareketli yansımasıydı. Mavi bakışlarını daha geniş bir alana çevirdiğinde kayın ağacının etrafında beş köşeli bir yıldızın işaretlendiğini gördü. Bir nokta mumu, diğeri ise karanlık su havuzunu gösteriyordu. Yanmayan bir mum üçüncü noktayı, boş bir kâse de dördüncü noktayı işaretliyordu. Mavi bir an için yanıldığını, bunun beş köşeli bir yıldız olmadığını düşündü. Ama sonra fark etti: Neeve son noktaydı.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi Neeve olmayan, güneşten uzak, karanlık yerlere benzeyen sesiyle. "Kokunu alabiliyorum."

Bir şey çok yavaş bir şekilde Mavi'nin ensesinde, derisinin iç kısmında geziniyordu. O kadar iğrenç ve gerçek bir ürkütücüydü ki, onu tokatlamak ya da kaşımak için can atıyordu.

İçeri girip dışarı çıkmamış gibi davranmak istedi ama bir şey olursa Neeve'i geride bırakmak istemedi -

Blue bunu düşünmek istemedi ama düşündü.

Eğer bir şey onu *ele geçirmişse* Neeve'*i* geride bırakmak

istemiyordu. "Ben buradayım," dedi Mavi.

Mum alevi çok ama çok uzundu. Not-

Neeve sordu, "Adın ne?"

Blue, Neeve'in konuşurken ağzının hareket ettiğinden tam olarak emin olmadığını fark etti. Yüzüne bakmak zordu.

"Neeve," diye yalan söyledi Mavi.

"Seni görebileceğim bir yere gel."

Küçük siyah havuzda kesinlikle hareket eden bir şey vardı. Su, mumda olmayan renkleri yansıtıyordu. Mumdan tamamen farklı bir düzende kayıyor ve hareket ediyorlardı.

Alevin hareketi.

Mavi titredi. "Ben görünmezim." "Ahhhhhhh," diye iç geçirdi Neeve olmayan.

"Kimsin sen?" diye sordu Mavi.

Mum alevi uzadı, uzadı, kırılma noktasına kadar inceldi. Gökyüzüne değil, maviye ulaştı.

"Neeve," dedi Neeve olmayan.

Karanlık seste şimdi kurnazca bir şeyler vardı. Bilgili ve kötü niyetli bir şey, Mavi'nin omzunun üzerinden bakmak istemesine neden olan bir şey. Ama gözlerini mumdan ayıramıyordu çünkü arkasını dönerse alevin kendisine dokunacağından korkuyordu.

"Neredesin sen?" Mavi sordu.

"Ceset yolunda," diye homurdandı Neeve olmayan.

Mavi, nefesinin önünde bulanıklaştığının farkına vardı. Tüyleri diken diken oldu, hızlı ve acı verici bir şekilde. Mumun yarı ışığında Neeve'in nefesinin de görünür olduğunu gördü.

Neeve'in nefesinin bulutu havuzun üzerinden ayrıldı, sanki fiziksel bir şey sudan yükselip onun yolunu kesiyordu.

İleri doğru koşan Mavi, boş kâseyi tekmeledi, yanmayan mumu devirdi, siyah havuza doğru toprağı eşeledi.

Mum söndü.

Bir dakika boyunca ortalık tamamen karanlıktı. Hiç ses yoktu, sanki ağaç ve etrafındaki bahçe artık Henrietta'da değildi. Sessizliğe rağmen Mavi kendini yalnız hissetmiyordu ve bu korkunç bir duyguydu.

Bir balonun içindeyim, diye düşündü öfkeyle. *Bir kalenin içindeyim. Her tarafım camla kaplı. Dışarıyı görebiliyorum ama hiçbir şey içeri giremiyor. Dokunulmazım.* Maura'nın kendisini psişik saldırılardan koruması için ona verdiği tüm görseller. Neeve'den gelen ses karşısında hiçbir şey hissetmiyordu.

Ama sonra hiçbir şey olmadı. Tüyleri diken diken olmuştu ama geldikleri gibi hızla kayboldular. Yavaş yavaş gözleri karanlığa alıştı - gerçi dünyaya yeniden ışık sızıyormuş gibi hissediyordu

- ve Neeve'i buldu, hâlâ su havuzunun yanında diz çökmüştü. "Neeve," diye fısıldadı Mavi.

Bir an için hiçbir şey olmadı ve sonra Neeve çenesini ve ellerini kaldırdı.

Lütfen Neeve ol. Lütfen Neeve ol.

Blue'nun tüm vücudu koşmaya hazırdı.

Sonra Neeve'in elleri titremesine rağmen kaşlarının gözlerinin üzerinde düzenli ve sert olduğunu gördü. Mavi rahatlamış bir iç geçirdi.

"Mavi mi?" Neeve sordu. Sesi oldukça normaldi. Sonra ani bir anlayışla: "Annene bundan bahsetmeyeceksin, değil mi?"

Mavi ona baktı. "Kesinlikle yapacağım! *O da* neydi öyle? Ne yapıyordun sen?" Kalbi hâlâ hızlı atıyordu ve şimdi düşünebildiği için dehşete düştüğünü fark etti.

Neeve kırık pentagramı, devrilmiş mumu, devrilmiş kâseyi inceledi. "Kehanette bulunuyordum."

Yumuşak sesi Mavi'yi daha da kızdırdı.

"Kehanet daha önce yaptığın şeydi. Bu aynı şey değildi!"

"Daha önce gördüğüm o boşluğa bakıyordum. Ne olduğunu öğrenmek için içinde bulunan biriyle temas kurmayı umuyordum."

Blue'nun sesi istediği kadar istikrarlı değildi. "*Konuştu*. *Sen değildin*
Buraya geldiğimde."

"Şey," dedi Neeve, biraz kızgın bir sesle, "bu senin hatandı. Her şeyi daha güçlü kılıyorsun. Burada olmanı beklemiyordum, yoksa..."

Sözünü yarıda kesti ve başını eğerek mumun izmaritine baktı. Bu pek de insani bir hareket değildi ve Mavi'nin daha önce yaşadığı o kötü ürpertiyi hatırlamasına neden oldu.

"Ne olurdu?" Mavi sordu. Az önce olanlardan dolayı bir şekilde suçlandığı için o da biraz kızgındı. "*Neydi* o? Ceset yolu üzerinde olduğunu söylüyordu. Bu ley hattı ile aynı şey mi?"

"Elbette," dedi Neeve. "Henrietta bir ley hattı üzerinde."

Bu Gansey'nin haklı olduğu anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda Blue'nun ley hattının tam olarak nereden geçtiğini bildiği anlamına geliyordu, çünkü Gansey'nin ruhunu sadece birkaç gün önce bu hat boyunca yürürken görmüştü.

"Bu yüzden burada medyum olmak çok kolay," diyor Neeve. "Enerji çok
güçlü." "Enerji, benim enerjim gibi mi?" Mavi sordu.

Neeve mumu eline almadan önce karmaşık bir el hareketi yaptı. Mumu önünde baş aşağı tuttu ve tamamen söndüğünden emin olmak için fitilini sıktı. "Enerji senin enerjin gibi. Bir şeyleri besler. Nasıl demiştin? Konuşmayı daha yüksek sesle yapar. Ampulü daha parlak yapar. Hayatta kalmak için enerjiye ihtiyaç duyan her şey, tıpkı sizin enerjinizi arzuladıkları gibi onu arzular."

"Ne gördün?" Mavi sordu. "Ne zaman -?"

"Kehanet," diye bitirdi Neeve onun yerine, gerçi Blue onun bu şekilde bitireceğinden hiç emin değildi. "Orada senin adını bilen biri var. Ve senin aradığın şeyi arayan başka biri daha var."

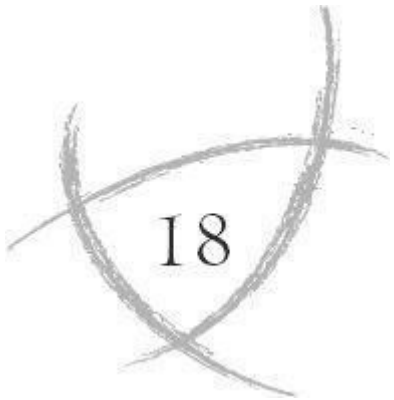
"Aradığım şey bu!" Mavi dehşet içinde yankılandı. Aradığı hiçbir şey yoktu. Tabii Neeve gizemli Glendower'dan bahsetmiyorsa. O bağlantı hissini, kuzgun çocuklar, uyuyan krallar ve ley hatları ağına bağlanmış hissettiğini hatırladı. Annesi onlardan uzak durmasını söylemişti.

"Evet, ne olduğunu biliyorsun," diye yanıtladı Neeve. "Ah. Şimdi her şey çok daha net
görünüyor."

Mavi o esneyen, aç mum alevini, su havuzunun içinde değişen ışıkları düşündü. İçinde çok derinlerde bir yerde üşüdüğünü hissetti. "Bunun ne olduğunu henüz söylemedin. Havuzdaki."

O sırada Neeve başını kaldırdı, tüm malzemeleri kollarında toplanmıştı. Bakışları sonsuza kadar sürebilecek kırılmaz bir bakıştı.

"Çünkü hiçbir fikrim yok," dedi.

Whelk ertesi gün okula gitmeden önce Gansey'nin dolabını karıştırma cüretini gösterdi.

Kullanılan birkaç dolaptan biri olan Gansey'nin dolabı, Whelk'in eski dolabından sadece birkaç kapı ötedeydi ve dolabı açma hissi bir anı ve nostalji dalgasını geri getirdi. Bir zamanlar bu oydu - Aglionby'nin en zengin çocuklarından biriydi, istediği arkadaşları vardı, Henrietta'nın hangi kızları gözüne çarparsa, hangi derslere gitmek isterse gidiyordu. Babası, Whelk'in birkaç haftadır devam edemediği bir dersi geçmesine yardımcı olmak için şuraya buraya fazladan bağış yapmaktan çekinmiyordu. Whelk eski arabasını özlüyordu. Buradaki polisler babasını iyi tanıyorlardı; Whelk'i kenara çekme zahmetine bile girmemişlerdi.

Ve şimdi Gansey burada bir kraldı ve onu nasıl kullanacağını bile bilmiyordu.

Aglionby'nin onur kuralı sayesinde dolapların hiçbirinde kilit yoktu, bu da Whelk'in Gansey'ninkini hiç telaşlanmadan açmasına izin verdi. İçeride, her birinde sadece birkaç sayfa kullanılmış birkaç tozlu spiral ciltli defter buldu. Gansey okula iki saat erken gelmeye karar verirse diye Whelk dolaba bir not bıraktı ("Hamamböcekleri için ilaçlama yaparken eşyalar kaldırıldı") ve sonra bulduklarını incelemek için kullanılmayan personel tuvaletlerinden birine geri çekildi.

Lavabonun yanındaki tertemiz ama tozlu fayansın üzerinde bağdaş kurarak otururken, Richard Gansey III'ün ley hattına hiç olmadığı kadar takıntılı olduğunu fark etti. Tüm araştırma süreciyle ilgili bir şey... çılgınca görünüyordu.

Bu çocuğun nesi var böyle? Whelk merak etti ve hemen ardından Gansey'i bir çocuk olarak düşünecek kadar büyüdüğü için garip hissetti.

Banyonun dışında, koridordan gelen topuk seslerini duydu. Kapının altından kahve kokusu geliyordu; Aglionby kıpırdanmaya başlamıştı. Whelk bir sonraki deftere geçti.

Bu seferki ley hattı ile ilgili değildi. Galler kralı Owen Glendower hakkında tarihi şeylerdi. Whelk ilgilenmedi. Gansey'in iki unsuru birbirine bağlamak için yaptığı şeyi fark edene kadar ilgisiz olduğunu düşünerek göz gezdirdi, göz gezdirdi, göz gezdirdi: Glendower ve ley hattı. Yardakçı olsun olmasın, Gansey bir hikâyeyi nasıl satacağını biliyordu.

Whelk tek bir satıra odaklandı.

Glendower'ı uyandıran kişiye bir iyilik bahşedilir (sınırsız?) (doğaüstü?) (bazı kaynaklar karşılıklı diyor / bu ne anlama geliyor?)

Czerny ley hattı araştırmasının nihai sonucunu hiç umursamamıştı. Başlarda Whelk da umursamamıştı. Sadece bilmecenin cazibesine kapılmıştı. Sonra bir öğleden sonra Czerny ve Whelk, doğal olarak oluşmuş manyetik yüklü taşlardan oluşan bir çemberin ortasında dururken, taşlardan birini deneysel olarak yerinden oynatmışlardı. Ortaya çıkan enerji cızırtısı ikisinin de ayaklarını yerden kesmiş ve bir kadına benzeyen silik bir görüntü yaratmıştı.

Ley hattı ham, kontrol edilemez, açıklanamaz bir enerjiydi. Efsanelerin malzemesi.

Ley hattını kontrol eden kişi zenginden daha fazlası olacaktı. Ley hattını kontrol eden kişi, diğer Aglionby çocuklarının sadece umut edebileceği bir şey olurdu.

Czerny yine de umursamamıştı, pek sayılmazdı. Whelk'in gördüğü en yumuşak başlı, hırssız yaratıktı, muhtemelen Whelk'in onunla takılmayı bu kadar çok sevmesinin nedeni de buydu. Czerny'nin diğer Aglionby öğrencilerinden daha iyi olmak gibi bir sorunu yoktu. Whelk'in peşinden koşmaktan memnundu. Bugünlerde Whelk kendini rahatlatmaya çalışırken Czerny'nin bir koyun olduğunu söylüyordu ama bazen dili sürçüyor ve onun yerine sadık olduğunu hatırlıyordu.

Farklı şeyler olmak zorunda değillerdi, değil mi?

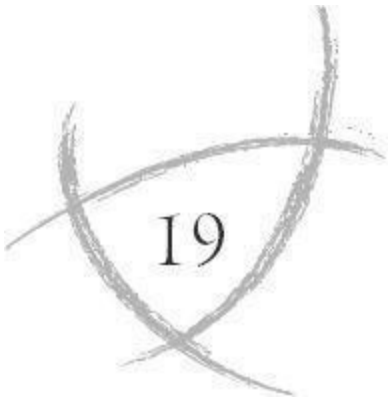
"Glendower," dedi Whelk yüksek sesle, denemek için. Kelime banyonun duvarlarında yankılandı, içi boş ve metalikti. Gansey'in -g a r i p , çaresiz Gansey'in- ne olduğunu merak etti.

iyilik olarak isteyeceğini düşündü.

Banyo zemininden tırmanan Whelk bütün defterleri topladı. Onları personel odasında kopyalamak sadece birkaç dakika alacaktı ve eğer biri sorarsa, onlara Gansey'in bunu yapmasını istediğini söyleyecekti.

Glendower.

Whelk onu bulursa, başından beri istediği şeyi isteyecekti: ley hattını kontrol etmek.

Ertesi gün öğleden sonra Blue yalınayak 300 Fox Way'in önündeki caddeye yürüdü ve kaldırıma oturup mavi-yeşil ağaçların altında Calla'yı bekledi. Bütün öğleden sonra Neeve odasında kilitli kalmış, Maura da bir grup şehir dışından gelen yazarlar için melek kartı okumaları yapmıştı. Bu yüzden Blue bütün öğleden sonrayı Neeve'i arka bahçede bulduğunda ne yapacağını düşünerek geçirmişti. Ve Calla'yla ilgili ne yapacağını.

Calla'nın arabası kaldırıma yanaştığında huzursuzlanmaya başlamıştı.

"Kendini çöpün yanına mı koyuyorsun?" Calla, gün içindeki diğer her şey gibi mavi-yeşil olan araçtan inerken sordu. Garip bir şekilde saygın bir elbise ve şüpheli bir şekilde korkutucu elmas taklidi sandaletler giymişti. Şoföre umursamaz bir el hareketi yaptıktan sonra araba uzaklaşırken Mavi'ye döndü.

"Size bir soru sormam gerekiyor," dedi Mavi.

"Çöp kutusunun yanında kulağa daha hoş gelen bir soru mu bu? Tut şunu." Calla çantalarından birini kolundan çekip Blue'nunkine koydu. Yasemin ve acı biber kokuyordu, bu da işte kötü bir gün geçirdiği anlamına geliyordu. Blue, Calla'nın ne iş yaptığından tam olarak emin değildi ama Aglionby, evrak işleri ve genellikle hafta sonları öğrencilere küfretmekle ilgili bir şey olduğunu biliyordu. İş tanımı her neyse, kötü günlerde kendini burrito ile ödüllendirmeyi de içeriyordu.

Calla ayaklarını sürüyerek ön kapıya doğru yürümeye başladı.

Mavi çantayı taşıyarak çaresizce onun peşinden gitti. İçinde kitaplar ya da cesetler varmış gibi hissediyordu. "Ev dolu."

Calla'nın sadece bir kaşı dikkatle bakıyordu. "Her zaman dolu."

Neredeyse ön kapıya varmışlardı. İçeride her oda teyzeler, kuzenler ve annelerle doluydu. Persephone'nin öfkeli PhD müziğinin sesi çoktan duyulmaya başlamıştı. Mahremiyet için tek şans dışarıdaydı.

Blue, "Neeve'in neden burada olduğunu bilmek istiyorum." dedi. Calla durdu. Omzunun üzerinden Mavi'ye baktı.

"Şey, kusura bakmayın," diye cevap verdi, pek de hoş olmayan bir şekilde. "İklim değişikliğinin nedenini ben de bilmek isterdim ama kimse bana bunu söylemiyor."

Calla'nın çantasını bir rehine gibi tutan Mavi ısrarla, "Ben artık altı yaşında değilim. Belki herkes bir deste kâğıtta görmesi gerekeni görebilir ama ben karanlıkta bırakılmaktan bıktım."

Şimdi Calla'nın iki kaşına da ilgi duyuyordu.

"Aynen öyle," diye onayladı Calla. "Bize ne zaman isyan edeceğini merak ediyordum. Neden annene sormuyorsun?"

"Çünkü bana ne yapacağımı söylediği için ona kızgınım."

Calla ağırlığını kaydırdı. "Bir çanta daha al. Ne öneriyorsun?"

Mavi bir çanta daha aldı; bu koyu kahverengiydi ve köşeleri vardı. İçinde bir kutu varmış gibi görünüyordu. "Bana söylediğin bu mu?"

Calla yeni serbest kalan ellerinden birini kullanarak bir parmağıyla dudağına dokundu. Hem dudakları hem de vurduğu tırnak koyu çivit rengindeydi, ahtapot mürekkebi renginde, kayalık ön bahçedeki en derin gölgelerin renginde. "Tek sorun şu ki, bize söylenenlerin doğru olduğundan emin değilim."

Mavi bunun üzerine küçük bir kıpırdanma hissetti. Calla, Maura ya da Persephone'ye yalan söyleme fikri gülünç görünüyordu. Gerçeği bilmeseler bile bir yalan duyarlardı. Ama Neeve'de, kimsenin onu görmeyeceğini düşündüğü saatlerde kehanette bulunmasında gizemli bir şeyler varmış gibi görünüyordu.

Calla, "Burada birini arıyor olması gerekiyordu," dedi.

"Babamı," diye tahmin etti Mavi.

Calla *evet* demedi ama *hayır* da demedi. Bunun yerine, "Ama sanırım bir süredir Henrietta'da olduğu için bu onun için başka bir şeye dönüştü," diye cevap verdi.

Bir an için birbirlerine baktılar, suç ortakları gibi.

"Benim teklifim farklı o zaman," dedi Mavi sonunda. Kaşlarını Calla'nınkilerle aynı hizaya getirmeye çalıştı ama bu biraz eksik kaldı. "Neeve'in eşyalarını gözden geçireceğiz. Sen tutacaksın, ben de yanında duracağım."

Calla'nın ağzı iyice küçüldü. Psikometrik yansımaları genellikle belirsizdi ama yanında Mavi varken yeteneğini daha da mı güçlendiriyordu? Ronan'ın dövmesine dokunduğunda kesinlikle dramatik olmuştu. Neeve'in eşyalarını ele alırsa, bazı somut cevaplar alabilirlerdi.

"Bu çantayı al," dedi Calla ve sonuncusunu Blue'ya uzattı. Bu, kan kırmızısı deriden yapılmış olanların en küçüğüydü. İnanılmaz derecede ağırdı. Blue diğerleriyle birlikte onu nasıl tutacağını düşünürken Calla kollarını kavuşturdu ve çivit tırnaklı parmaklarını kollarının üst kısmına vurdu.

Calla, "En az bir saat boyunca odasının dışında olması gerekir," dedi. "Maura'nın da başka bir işle meşgul olması gerekir."

Calla bir keresinde Maura'nın hiç evcil hayvanı olmadığını, çünkü prensiplerinin bakımının çok zaman aldığını gözlemlemişti. Maura pek çok şeye inanırdı, bunlardan biri de kişisel mahremiyetti.

"Ama yapacak mısın?"

"Bugün daha fazlasını öğreneceğim," dedi Calla. "Programları hakkında. Bu nedir?" Dikkati yürüyüş yolunun sonunda duran bir arabaya kaymıştı. Hem Calla hem de Mavi yolcu kapısındaki manyetik tabelayı okumak için başlarını eğdiler: ANDI'DEN ÇİÇEKLER! Sürücü, dünyanın en küçük çiçek aranjmanıyla yürüyüşe çıkmadan önce tam iki dakika boyunca arabasının arka koltuğunu karıştırdı. Kabarık perçemleri çiçeklerden daha büyüktü.

"Burayı bulmak çok zor!" dedi kadın.

Calla dudaklarını büzdü. Gevezelik olarak sınıflandırılabilecek her şeye karşı saf ve ateşli bir nefreti vardı.

"Bütün bunlar da ne?" Calla sordu. Sanki çiçekler istenmeyen bir şeymiş gibi

Kedic

ik. "Bu ... için." Kadın el yordamıyla bir kart aradı.

"Orla?" diye tahmin etti Mavi.

Orla'ya sürekli Henrietta'dan çeşitli aşık erkekler tarafından çiçekler gönderiliyordu.

ötesinde. Gönderdikleri sadece çiçekler değildi. Bazıları spa paketleri gönderdi. Diğerleri meyve

sepetleri gönderdi. Bir tanesi, unutulmaz bir şekilde, Orla'nın yağlı boya bir portresini gönderdi. Onu profilden çizmişti, böylece izleyici

Orla'nın uzun, zarif boynunu; klasik elmacık kemiklerini; romantik, iri gözlerini ve en sevmediği özelliği olan iri burnunu görüyordu. Orla ondan hemen ayrılmıştı.

"Mavi mi?" diye sordu kadın. "Blue Sargent?"

Mavi ilk başta kadının çiçeklerin kendisi için olduğunu kastettiğini anlamadı. Kadın çiçekleri ona doğru itmek zorunda kaldı ve ardından Calla, Mavi'nin çiçekleri kabul edebilmesi için çantalarından birini geri almak zorunda kaldı. Kadın arabasına doğru giderken, Mavi elindeki aranjmanı çevirdi. Beyaz bir karanfilin etrafında bir tutam bebek nefesi vardı sadece; göründüklerinden daha güzel kokuyorlardı.

Calla, "Teslimat çiçeklerden daha pahalıya mal olmuş olmalı," diye yorum yaptı.

Mavi, tel tel sapları karıştırırken küçük bir kart buldu. İçinde bir kadının karalamalarıyla yazılmış bir mesaj vardı:

Umarım hala aramamı istiyorsundur. - Adam

Şimdi küçük çiçek demetinin bir anlamı vardı. Adam'ın yıpranmış kazağına uyuyorlardı.

"Ve sen kızarıyorsun," dedi Calla onaylamayarak. Onlara bir elini uzattı ve Blue bu eli tokatladı. Calla alaycı bir tavırla, "Her kimse, her şeyi yapmış, değil mi?" diye ekledi.

Mavi beyaz karanfilin kenarını çenesine dokundurdu. O kadar hafifti ki hiçbir şeye dokunuyormuş gibi hissetmedi. Bir portre ya da meyve sepeti değildi ama Adam'ın daha dramatik bir şey gönderdiğini de hayal edemiyordu. Bu küçük çiçekler tıpkı onun gibi sessiz ve seyrekti. "Bence çok güzeller."

Aptalca bir gülümsemeyi içinde tutmak için dudağını ısırmak zorunda kaldı. Yapmak istediği şey çiçeklere sarılmak ve sonra dans etmekti ama ikisi de anlamsız görünüyordu.

"Kim o?" diye sordu Calla.

"Gizemli davranıyorum. Çantalarınızı geri alın." Mavi kolunu uzattı, böylece Calla'nın kahverengi çantası ve kanvas çantası Calla'nın açık ellerine doğru kaydı.

Calla başını salladı ama hoşnutsuz görünmüyordu. Blue içten içe onun romantik olduğundan şüpheleniyordu.

"Calla?" Mavi sordu. "Sence çocuklara ceset yolunun nerede olduğunu söylemeli miyim?"

Calla, Mavi'ye bir Neeve'nin bakışı kadar uzun süre baktı. Sonra, "Bu soruya cevap verebileceğimi nereden çıkardın?" dedi.

"Çünkü sen bir yetişkinsin," diye yanıtladı Mavi. "Ve yaşlılığa giden yolda bir şeyler öğrenmiş olman gerekir."

"Bence," dedi Calla, "sen çoktan kararını vermişsin."

Mavi gözlerini yere indirdi. Geceleri Gansey'nin günlüğünün ve dünyada daha fazla şey olduğu düşüncesinin onu uyanık tuttuğu doğruydu. Belki, sadece belki, uyuyan bir kral olduğu ve elini onun uyuyan yanağına koyup derisinin altında asırlık bir nabız hissedebileceği fikriyle inatlaştığı da doğruydu.

Ama bunların her ikisinden de daha önemlisi, kupa kartının o sayfasındaki yüzü, kilise avlusunda bir çocuğun yağmur sıçramış omuzları ve *"Gansey*" diyen bir sesti. *Hepsi bu kadar*.

Ölümünün onun için hazırlandığını ve onun gerçek olduğunu gördükten ve bunda bir rolü olması gerektiğini anladıktan sonra, öylece durup bunun olmasına izin verme şansı hiç olmamıştı.

"Anneme söyleme," dedi Blue.

Calla homurdanarak kapıyı açtı ve Mavi'yle çiçeklerini basamakta bıraktı. Çiçeklerin hiçbir ağırlığı yoktu ama Mavi'ye değişiklik gibi gelmişti.

Bugün, diye düşündü Mavi, *geleceği dinlemeyi bırakıp onu yaşamaya başladığım gün.*

"Blue, eğer onu tanırsan -" Calla başladı. Yarı içeride, yarı dışarıda duruyordu.

kapı eşiğinde. "Kalbini korusan iyi olur. Onun öleceğini unutma."

Çiçeklerinin 300 Fox Way'e teslim edildiği sırada Adam da acınası bisikletiyle Monmouth İmalat'a geldi. Ronan ve Noah çoktan büyümüş araziye çıkmış, kutsal olmayan bir amaç için ahşap rampalar inşa ediyorlardı.

Bisikletini yan yatırmadan önce paslanmış destek ayağını kaldırmaya iki kez ikna etmeye çalıştı. Jant tellerinin arasından yengeç otları çıkmıştı. "Sence Gansey ne zaman gelir?" diye sordu.

Ronan ona hemen cevap vermedi. BMW'nin altına uzanabildiği kadar uzanmış, sarı bir hırdavatçı cetveliyle lastiklerin genişliğini ölçüyordu. "On inç, Noah."

Noah, kontrplak ve dörde dört yığınının yanında durarak sordu: "Hepsi bu kadar mı? Pek fazla gibi görünmüyor."

"Sana yalan söyler miyim? On. İnç." Ronan kendini arabanın altından itti ve Adam'a baktı. Muhtemelen Gansey'in sakal bırakma konusundaki beceriksizliğine inat, saat beş yönündeki gölgesinin gün boyu süren bir gölge olmasına izin vermişti. Şimdi kadınların çantalarını ve bebeklerini saklayacakları türden birine benziyordu. "Kim bilir. Ne zaman söyledi?"

"Üç."

Ronan ayağa kalktı ve ikisi de Noah'ın rampalar için kontrplakla çalışmasını izlemek üzere döndüler. *Çalışmak* aslında *bakmak* demekti. Noah parmaklarını on santim aralıklı tutuyordu ve aralarındaki boşluktan aşağıdaki tahtaya şaşkınlıkla baktı. Görünürde hiçbir alet yoktu.

"Bu şeylerle ne yapmayı planlıyorsun?" Adam sordu.

Ronan kertenkele gülümsemesiyle gülümsedi. "Rampa. BMW. Lanet olası ay."

Bu Ronan'a çok benziyordu. Monmouth'taki odası pahalı oyuncaklarla doluydu ama şımarık bir çocuk gibi kendini dışarıda sopalarla oynarken buluyordu.

"Oluşturduğunuz yörünge Ay'ı işaret etmiyor," diye cevap verdi Adam. "Askıya alınmanızın sonunu gösteriyor."

"Senin arkadan konuşmana ihtiyacım yok, bilim adamı."

Muhtemelen yapmamıştır. Ronan'ın fiziğe ihtiyacı yoktu. Bir kontrplak parçasının bile gözünü korkutarak istediğini yaptırabilirdi. Bisikletinin yanına çömelen Adam, destek ayağını tekrar kurcaladı ve tamamen kırmadan yerinden oynatıp oynatamayacağını görmeye çalıştı.

"Senin arızan ne ki?" Ronan sordu.

"Blue'yu ne zaman aramam gerektiğine karar vermeye çalışıyorum." Bunu yüksek sesle söylemek Ronan'ın alaylarına davetiye çıkarıyordu ama kabul edilmesi gereken gerçeklerden biriydi.

Noah, "Ona çiçek göndermiş." dedi.

"Nereden biliyorsun?" Adam meraktan çok utanarak sordu.

Noah sadece uzak bir şekilde gülümsedi. Kontrplağın üzerindeki tahtalardan birine tekme atarak muzaffer bir edayla baktı.

"Medyumlara mı? O yerin ne olduğunu biliyor musun?" Ronan sordu. "Bir hadım sarayı. O kızla çıkarsan, ona çiçek yerine fındık göndermelisin." "Sen bir

Neandertalsin."

"Bazen tıpkı Gansey gibi konuşuyorsun," dedi Ronan.

"Bazen de benzemiyorsun."

Noah o nefes nefese, neredeyse sessiz kahkahasını attı. Ronan arabanın yanındaki yere tükürdü.

BMW.

"'Cüce'nin Adam Parrish tipi olduğunu bile fark etmemiştim," dedi.

Ciddi d e ğ i l d i ama Adam bir anda Ronan'dan ve onun

işe yaramazlık. Nino'daki yumruk yumruğa kavga gününden beri Ronan'ın Aglionby'deki öğrenci kutusuna, notlarını yükseltmeye başlamazsa başına gelecek korkunç şeylerle ilgili uyarılar içeren birkaç bildirim gelmişti bile. Not *almaya* çalışmazsa. Bunun yerine Ronan burada rampa inşa ediyordu.

Bazı insanlar Ronan'ın parasını kıskanıyordu. Adam onun zamanını kıskanıyordu. Ronan kadar zengin olmak, okula gidip başka hiçbir şey yapamamak, ders çalışmak, ödev yazmak ve uyumak için lüks zaman dilimlerine sahip olmak demekti. Adam bunu kimseye, en azından Gansey'e itiraf edemezdi ama *yorulmuştu*. Yarı zamanlı işlerinin arasına ev ödevlerini sıkıştırmaktan, uykuyu sıkıştırmaktan, Glendower'ı aramaktan yorulmuştu. İşler boşa harcanmış zaman gibi geliyordu: Beş yıl sonra, bir karavan fabrikasında çalışıp çalışmadığı kimsenin umurunda olmayacaktı. Sadece Aglionby'den mükemmel notlarla mezun olup olmadığıyla, Glendower'ı bulup bulmadığıyla ya da hâlâ hayatta olup olmadığıyla ilgileneceklerdi. Ve Ronan'ın bunların hiçbiri için endişelenmesine gerek yoktu.

Adam Aglionby'ye gelme kararını iki yıl önce vermişti ve kafasında bunun Ronan yüzünden olduğunu düşünüyordu. Annesi onu banka kartıyla bakkala göndermişti.

- Banttaki tek şey bir tüp diş macunu ve dört kutu mikrodalga mantıydı - ve kasiyer az önce banka hesabında alışverişi karşılamak için yeterli para olmadığını söylemişti. Her ne kadar bu onun hatası olmasa da, alışveriş kuyruğunun başında kamburlaşmış bir halde ceplerini açarak, yerine koyacak parası varmış gibi davranmaya çalıştığı o anın kendine özgü aşağılayıcı ve samimi bir yanı vardı. O orada bocalarken, bir sonraki kasadaki tıraşlı bir çocuk hızla ilerledi, kredi kartını geçirdi ve birkaç saniye içinde eşyalarını topladı.

Adam, diğer çocuğun hareketlerinin bile onu etkilediğini hatırladı: kendinden emin ve umursamaz, omuzları geriye atılmış, çenesi eğik, bir imparatorun oğlu. Kasiyer Adam'ın kartını tekrar okuturken, ikisi de makinenin manyetik şeridi yanlış okumuş olabileceğini varsayarak, Adam diğer çocuğun kaldırıma çıkıp parlak siyah bir arabanın beklediği yere gidişini izledi. Çocuk kapıyı açtığında Adam içerideki diğer iki çocuğun kuzguni göğüslü kazak giydiklerini ve kravat taktıklarını gördü. İçkileri paylaştırırken alçakça bir kaygısızlık içindeydiler.

Kutuları ve diş macununu taşıma bandının üzerinde bırakmak zorunda kalmıştı, gözleri düşmeyen utanç dolu yaşlarla doluydu.

Başka biri olmayı hiç bu kadar çok istememişti.

Adam'ın kafasında bu çocuk Ronan'dı ama geriye dönüp baktığında onun Ronan olamayacağını düşündü. Henüz ehliyet alacak yaşta bile değildi. Sadece çalışan bir kredi kartı ve mükemmel bir arabası olan başka bir Aglionby öğrencisiydi. Ayrıca, Aglionby'ye gelmek için savaşmaya karar vermesinin tek nedeni o gün değildi. Ama bu bir katalizördü. Ronan'ın dikkatsiz ve sığ ama gururunun tamamen yerinde olduğu, Adam'ın ise korkmuş ve aşağılanmış olduğu

hayali anısı

Arkasında bir sıra yaşlı kadın beklerken.

Hâlâ kasadaki diğer çocuk değildi. Ama daha yakındı.

Adam, Gansey'nin ne kadar geç kaldığını görmek için eski püskü saatine baktı. Ronan'a "Telefonunu ver." dedi.

Ronan kaşlarını kaldırarak telefonu BMW'nin tavanından aldı.

Adam medyumun numarasını tuşladı. Telefon sadece iki kez çaldı ve sonra nefes nefese bir ses "Adam?" dedi.

Adını duyunca irkilen Adam, "Mavi mi?" diye karşılık verdi.

"Hayır," dedi ses. "Persephone." Sonra arka plandaki birine, "On dolar, Orla. Bahis buydu. Hayır, arayanın kimliğinde hiçbir şey yazmıyor. Gördün mü?" Sonra Adam'a dönüp, "Bunun için üzgünüm. İşin içinde rekabet olunca berbat oluyorum. Coca-Cola tişörtlü olan sensin, değil mi?"

Adam'ın onun okumaya giderken giydiği tişörtü kastettiğini anlaması bir anını aldı. "Oh, um. Evet."

"Ne kadar harika. Gidip Blue'yu getireyim."

Telefonun arka planında sesler mırıldanırken kısa ve rahatsız edici bir an yaşandı. Adam sivrisinekleri kovaladı; otoparkın yeniden biçilmesi gerekiyordu. Asfaltın bazı yerlerini görmek zordu.

"Arayacağını düşünmemiştim," dedi Mavi.

Adam telefonda Blue'yla konuşmayı gerçekten beklemiyor olmalıydı, çünkü onun sesini duyduğunda yaşadığı şaşkınlık midesini bulandırdı. Ronan, Adam'ın kolunu yumruklamak istemesine neden olacak şekilde sırıtıyordu.

"Yapacağımı söyledim."

"Çiçekler için teşekkürler. Çok güzellerdi." Sonra tısladı: *"Orla, git buradan!"*

"Orası meşgul görünüyor."

"Burası her zaman kalabalık. Burada yaşayan üç yüz kırk iki kişi var ve hepsi de bu odada olmak istiyor. Bugün ne yapıyorsunuz?" Bunu çok doğal bir şekilde sordu, sanki telefonda konuşmaları dünyadaki en mantıklı şeymiş gibi, sanki zaten arkadaşmışlar gibi.

Adam'ın "Keşfetmek" demesini kolaylaştırdı. Sen de gelmek ister misin?"

Ronan'ın gözleri büyüdü. Şimdi ne derse desin, telefon görüşmesi Ronan'ın yüzündeki gerçek şok için değerdi.

"Ne tür bir keşif?"

Gözlerini koruyan Adam, gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Gansey'nin geldiğini duyabildiğini düşündü. "Dağlar. Helikopterler hakkında ne düşünüyorsun?"

Uzun bir duraklama oldu. "Nasıl yani? Etik olarak mı?"

"Bir ulaşım aracı olarak."

"Develerden daha hızlı ama daha az sürdürülebilir. Bugün geleceğinizde bir helikopter olacak mı?"

"Evet. Gansey ley hattını aramak istiyor.

hav

a." "Ve tabii ki... bir helikopteri var." "O Gansey."

Uzun bir duraklama daha oldu. Adam bunun bir düşünme d u r a k l a m a s ı olduğunu düşündü, bu yüzden

araya girdi. Sonunda Mavi dedi ki, "Tamam, geliyorum. Bu bir ... Bu

nedir?" Adam dürüstçe cevap verdi, "Hiçbir fikrim yok."

Maura'ya itaatsizlik etmek son derece kolaydı.

Maura Sargent'ın çocukları disipline etme konusunda çok az deneyimi vardı ve Blue'nun da disipline edilme konusunda çok az deneyimi vardı, bu yüzden Blue'yu evin önünde Adam'la buluştuğunda onunla gitmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Henüz kendini suçlu bile hissetmiyordu, çünkü bu konuda da hiç pratiği yoktu. Gerçekten de tüm bu durumla ilgili en dikkat çekici şey, her şeye rağmen ne kadar *umutlu* hissettiğiydi. Annesinin isteklerine karşı geliyor, bir oğlanla buluşuyor*, kuzgun* bir oğlanla buluşuyordu. Bundan korkuyor olmalıydı.

Ama elleri ceplerinde, biçilmiş çimlerin tozlu kokusuyla onu selamlarken Adam'ı kuzgun bir çocuk olarak hayal etmek çok zordu. Çürüğü daha büyüktü ve bu nedenle daha korkunç görünüyordu.

"Güzel görünüyorsun," dedi, onunla birlikte kaldırımda yürürken.

Adamın ciddi olup olmadığından emin değildi. Goodwill'de bulduğu ağır botları (onlara nakış ipliği ve çok sağlam bir iğneyle saldırmıştı) ve birkaç ay önce yaptığı, birkaç farklı yeşil kumaş katmanından oluşan bir elbise giymişti. Bazıları çizgiliydi. Bazıları tığ işi. Bazıları şeffaftı. Adam'ı oldukça muhafazakâr gösteriyordu, sanki onu kaçırıyormuş gibi. Blue biraz tedirginlikle çift gibi görünmediklerini düşündü.

"Teşekkürler," diye cevap verdi. Sonra hızla, cesaretini kaybetmeden, "Neden numaramı istediniz?" diye sordu.

Adam yürümeye devam etti ama başka tarafa bakmadı. Bakmayana kadar utangaç görünüyordu. "Neden bakmayayım ki?"

"Bunu yanlış anlama," diye cevap verdi Mavi. Yanakları biraz ısınmıştı ama bu konuşmanın içine iyice girmişti ve artık geri adım atamazdı. "Çünkü bu konuda kötü hissettiğimi düşüneceğini biliyorum ama hissetmiyorum."

"Pekala."

"Çünkü ben güzel değilim. Aglionby erkeklerinin sevdiği şekilde değil."

"Ben Aglionby'ye gidiyorum," dedi Adam.

Adam Aglionby'ye diğer çocukların gittiği gibi gitmiyor gibiydi. "Bence

çok güzelsin," dedi.

Bunu söylediğinde, o gün ilk kez Henrietta aksanını duydu: *uzun* bir sesli harf ve *biddy* ile kafiyeli gibi *güzel*. Yakındaki bir ağaçta bir kardinal *viyakladı. Viyakladı. Viyakladı.* Adam'ın spor ayakkabıları kaldırımda sürtünüyordu. Mavi onun söylediklerini düşündü ve sonra biraz daha düşündü.

"Pshaw," dedi sonunda. Çiçekli kartı ilk okuduğu zamanki gibi hissetti.

Garip bir şekilde çözülmüştü. Sanki onun sözleri aralarındaki ipleri germişti ve bir şekilde bu gerginliği azaltması gerektiğini hissetti. "Ama teşekkürler. Bence sen de güzelsin."

O şaşkın kahkahasını attı.

"Bir sorum daha var," dedi Mavi. "Annemin Gansey'e söylediği son şeyi hatırlıyor musun?"

Kederli yüzü bunu açıkça gösteriyordu.

"Doğru." Mavi derin bir nefes aldı. "Yardım etmeyeceğini söyledi. Ama etmedim."

O aradıktan sonra, Aziz Markos arifesinde Neeve'le birlikte oturduğu isimsiz kiliseye giden belirsiz bir haritayı aceleyle karalamıştı. Ana yolu gösteren birkaç paralel çizgi, bazı örümcekli isimlendirilmiş ara sokaklar ve son olarak sadece KİLİSE olarak etiketlenmiş bir kareden ibaretti.

Adam'a buruşuk bir defter kağıdına çizilmiş, etkileyici olmayan bu haritayı uzattı. Sonra çantasından Gansey'in günlüğünü çıkardı.

Adam yürümeyi bıraktı. Birkaç adım ötesindeki Mavi, elindekilere kaşlarını çatarak bakarken bekledi. Günlüğü çok dikkatli tutuyordu, sanki onun için önemliymiş gibi ya da belki de onun için önemli olan biri için önemliymiş gibi. Umutsuzca onun hem kendisine güvenmesini hem de saygı duymasını istiyordu ve yüz ifadesinden her ikisini de başarmak için fazla zamanı olmadığını anlayabiliyordu.

"Gansey onu Nino'nun evinde bırakmış," dedi hemen. "Kitap. Okuma sırasında geri vermem gerektiğini biliyorum ama annem... şey, onu gördün. Normalde böyle değildir, normalde böyle değildir. Ne düşüneceğimi bilemedim. Mesele şu. Sizin yaptığınız bu şeyin içinde olmak istiyorum. Eğer gerçekten doğaüstü bir şeyler oluyorsa, bunu görmek istiyorum. Hepsi bu."

Adam sadece "Neden?" diye sordu.

Onun için mümkün olduğunca basit bir şekilde söylenmiş gerçeklerden başka bir seçenek yoktu. Onun başka bir şeye tahammül edeceğini sanmıyordu. "Ailemde psişik olmayan tek kişi benim. Annemi duydun; ben sadece psişik *olan* insanlar için işleri kolaylaştırıyorum. Eğer sihir varsa, onu görmek istiyorum. Sadece bir kez."

"Sen de en az Gansey kadar kötüsün," dedi Adam, ama sanki bunun çok da kötü bir şey olduğunu düşünmüyormuş gibiydi. "Gerçek olduğunu bilmekten başka bir şeye ihtiyacı yok."

Defter kağıdını bir o yana bir bu yana eğdi. Mavi anında rahatladı; tekrar hareket etmeye başlayana kadar onun ne kadar hareketsiz olduğunu fark etmemişti ve şimdi sanki gerginlik havadan uçup gitmiş gibiydi.

"Cesede giden yol bu - ley hattı," diye açıkladı çizik çizik haritasını göstererek. "Kilise ley hattının üzerinde."

"Emin misin?"

Mavi ona derin bir bakış attı. "Bak, bana ya inanacaksın ya da inanmayacaksın. Beni davet eden sendin. 'Keşfetmek'!"

Adam'ın yüzü bir sırıtışa dönüştü, her zamankinden o kadar farklı bir ifadeydi ki, yüz hatlarının buna uyum sağlamak için tamamen değişmesi gerekiyordu. "Yani sessiz bir şey yapmıyorsun, değil mi?"

Bunu söyleme şeklinden, erkeklerin genellikle Orla'dan etkilendiği şekilde ondan etkilendiğini anlayabiliyordu. Bu Blue'nun çok hoşuna gitmişti, özellikle de bunu hak etmek için kendisi olmaktan başka bir şey yapması gerekmediğinden. "Yapmaya değecek bir şey yok."

"Şey," dedi, "sanırım hemen hemen her şeyi sessiz yaptığımı göreceksiniz. Eğer bunu sorun etmezsen, sanırım iyi olacağız."

Yılın her günü okula ve Nino'ya giderken Gansey'nin dairesinin önünden ya yürüyerek ya da bisikletle geçtiği ortaya çıkmıştı. Devasa depoya doğru yürürlerken, Camaro'nun şeytani turuncu ışıltısını büyümüş otoparkta ve sadece yüz metre ötede parıldayan lacivert bir helikopterde gördü.

Helikopterle ilgili kısma gerçekten inanmamıştı. Gerçek boyutlarda bir helikopterin, park yerinde, normal bir şekilde, bir SUV'un park edeceği gibi durduğunu görmeye hazır değildi.

Blue olduğu yerde durdu ve "Whew" diye nefes

aldı. "Biliyorum," dedi Adam.

Ve işte yine Gansey buradaydı ve Mavi yine onun bir ruh olarak görüntüsü ile bir helikopterin yanındaki gerçekliğini uzlaştırmanın garip şokunu yaşadı.

"Sonunda!" diye bağırarak onlara doğru koşmaya başladı. Okumada fark ettiği o aptal Top-Siders ayakkabılarını giymeye devam ediyordu, bu kez kargo şortu ve sarı polo tişörtüyle birlikte sanki her türlü acil duruma hazırmış gibi görünüyordu, tabii acil durum bir yatın üzerine düşmesini gerektiriyorsa. Elinde bir kap organik elma suyu tutuyordu.

Pestisit içermeyen meyve suyunu Mavi'ye doğrulttu. "Sen de geliyor musun?"

Tıpkı okumada olduğu gibi, Mavi sadece onun varlığıyla bile kendini ucuz, küçük ve aptal hissetti. Henrietta'nın sesli harflerini elinden geldiğince kısarak cevap verdi: "Emrinize amade olan helikopterle mi geliyorsunuz yani?"

Gansey parlatılmış deri sırt çantasını parlatılmış pamuklu omuzlarına astı. Gülümsemesi kibar ve kapsayıcıydı, sanki annesi kısa süre önce ona herhangi bir şekilde yardım etmeyi reddetmemiş, kabalığın sınırlarında dolaşmamış gibiydi. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Arkasında helikopter kükremeye başladı. Adam günlüğü, irkilmiş görünen Gansey'e uzattı. Soğukkanlılığından çok az bir şey kaybetmişti, bu da Mavi'nin onun Başkan Cep Telefonu maskesinin bir parçası olduğunu bir kez daha görmesine yetti.

"Neredeydi?" diye bağırdı Gansey.

Ve bağırmak zorunda kaldı. Artık çalıştığına göre helikopterin pervaneleri kükremekten çok çığlık atıyordu. Hava Blue'nun kulaklarına çarpıyor, sesten çok his veriyordu.

Adam Mavi'yi işaret etti.

"Teşekkürler," diye bağırdı Gansey. Bunun varsayılan bir cevap olduğunu gördü; şaşırdığında güçlü kibarlığına geri dönüyordu. Ayrıca hâlâ Adam'ı izliyor, ona nasıl tepki vermesi gerektiğine dair ipuçlarını ondan alıyordu. Adam bir kez, kısaca başını salladı ve maske biraz daha kaydı. Blue, Başkan'ın Cep Telefonu tavrının arkadaşlarının yanındayken tamamen kaybolup kaybolmadığını merak etti. Belki de kilise avlusunda gördüğü Gansey'nin altında yatan buydu.

Bu ayıltıcı bir düşünceydi.

Hava etraflarında gürledi. Mavi elbisesinin uçup gideceğini hissetti. "Bu şey güvenli mi?" diye sordu.

"Hayat kadar güvenli," diye cevap verdi Gansey. "Adam, programın gerisindeyiz! Blue, eğer geliyorsan özgürlük korseni sıkılaştır ve gel." Helikoptere yaklaşmak için eğildiğinde, gömleği de sırtına doğru savruldu.

Mavi aniden biraz gerildi. Tam olarak korktuğu söylenemezdi. Sadece bu sabah uyandığında kendisini bir grup kuzgun çocukla birlikte yerden ayrılmaya psikolojik olarak hazırlamamıştı. Helikopter, tüm büyüklüğü ve gürültüsüne rağmen, hayatını emanet etmek için oldukça önemsiz bir şey gibi görünüyordu ve çocuklar ona yabancı gibi geliyordu. Şimdi, sanki o

Maura'ya gerçekten itaatsizlik ediyorsun.

"Hiç uçmadım," diye itiraf etti Adam'a, helikopterin uğultusundan duyulacak bir sesle.

"Hiç mi?" Adam bağırarak karşılık verdi.

Kadın başını salladı. Ağzını tam kulağına dayadı, böylece onu duyabildi. Yaz ve ucuz şampuan gibi kokuyordu. Göbek deliğinden ayaklarına kadar uzanan bir gıdıklanma hissetti.

"Bir kez uçtum," diye cevap verdi. Nefesi teninde sıcaktı. Mavi felç olmuştu; tek düşünebildiği *bir öpücüğün bu kadar yakın olduğuydu*. Hayal ettiği kadar tehlikeli hissettiriyordu. "Nefret etmiştim" diye ekledi.

Bir an geçti, ikisi de hareketsizdi. Ona kendisini öpemeyeceğini söylemesi gerekiyordu - gerçek aşkı olması ihtimaline karşı - ama bunu nasıl yapabilirdi? Bir çocuğa, onun kendisini öpmek isteyip istemediğini bile bilmeden bunu nasıl söyleyebilirdi?

Adamın elini tuttuğunu hissetti. Avuç içi terlemişti. Uçmaktan gerçekten nefret ediyordu.

Helikopterin kapısında Gansey omzunun üzerinden onlara baktı, el ele tutuştuklarını görünce gülümsemesi karmaşıklaştı.

"Bundan nefret ediyorum," diye bağırdı Adam Gansey'e.

Yanakları kıpkırmızıydı. "Biliyorum," diye bağırdı Gansey.

Helikopterin içinde, arkada bir bankta üç yolcu için yer vardı ve pilotun yanındaki kullanışlı bir koltukta da bir yolcu oturuyordu. Eğer emniyet kemerleri bir X-Wing savaş uçağına aitmiş gibi görünen beş noktalı bağlantılara sahip olmasaydı, iç mekan gerçekten büyük bir arabanın arka koltuğuna benzeyebilirdi. Blue yolcuların neden bu kadar sıkı bağlanması gerektiğini düşünmek istemiyordu; muhtemelen insanların duvarlara çarpmasını bekliyorlardı.

Ronan, diğerlerinden daha kuzgun olan kuzgun çocuk, çoktan pencere kenarındaki koltuğa kurulmuştu. Yukarı baktığında gülümsemedi. Ronan'ın kolunu yumruklayan Adam orta koltuğa, Mavi ise kalan pencere kenarına oturdu. Mavi emniyet kemerinin kayışlarıyla oynarken, Gansey kabinin içine doğru eğilerek Adam'la yumruk yumruğa çarpıştı.

Birkaç dakika sonra, Gansey pilotun yanındaki ön koltuğa tırmandığında, onun sırıttığını, coşkulu ve ciddi olduğunu, gidecekleri yere gitmek için inanılmaz derecede heyecanlı olduğunu gördü. Bu onun önceki cilalı tavırlarına hiç benzemiyordu. Helikopterde olduğu için onun da dahil olmayı başardığı özel bir sevinçti bu ve aynı anda Mavi de heyecanlanmıştı.

Adam bir şey söyleyecekmiş gibi ona doğru eğildi ama sonunda Gansey sanki açıklanması çok zor bir şakaymış gibi gülümseyerek başını salladı.

Gansey önde, Blue'yu biraz şaşırtan pilota döndü - etkileyici derecede düz bir burnu olan genç bir kadındı, kahverengi saçları güzel bir düğüm halinde toplanmıştı, kulaklıklar gevşek telleri sıkıştırıyordu. Blue ve Adam'ın yakınlığını Gansey'den çok daha ilginç bulmuşa benziyordu.

Pilot Gansey'e bağırdı, "Bizi tanıştırmayacak mısın, Dick?" Gansey yüzünü buruşturdu.

"Blue," dedi, "seni kız kardeşim Helen ile tanıştırmak istiyorum."

Gansey'nin uçmaktan hoşlanmadığı pek bir şey yoktu. Bir şeyler *yapan* insan yığınlarıyla havaalanlarını, kalın camlı pencereleri ve katlanabilir tepsileriyle uçakları severdi. Bir jetin pistte hızla ilerleyişi ona Camaro'nun gaza bastığında onu sürücü koltuğuna geri itmesini hatırlatırdı. Bir helikopterin vınlaması üretkenlik gibi geliyordu. Kokpitlerin küçük düğmelerini, düğmelerini ve göstergelerini seviyordu ve basit tokalı emniyet kemerlerinin teknolojik geri kalmışlığını seviyordu. Gansey zevkinin büyük bir kısmını hedeflerine ulaşmaktan alıyordu ve bu büyük kısmın büyük bir kısmı da hedeflerine verimli bir şekilde ulaşmaktan kaynaklanıyordu. Hedefinize karga uçarken ulaşmaktan daha verimli bir şey olamazdı.

Ve tabii ki, bin feet yükseklikten Henrietta, Gansey'in nefesini kesti.

Altlarında, dünyanın yüzeyi yemyeşildi ve yeşili kesen dar, parlak bir nehir, gökyüzünün aynasıydı. Gözleriyle onu dağlara kadar takip edebiliyordu.

Artık havalandıklarına göre Gansey kendini biraz endişeli hissediyordu. Blue buradayken, helikopter konusunda aşırıya kaçmış olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Helikopterin Helen'e ait olduğunu ve bugün onu kullanmak için hiçbir şey ödemediğini bilmenin Blue'yu daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettireceğini merak ediyordu. Muhtemelen daha kötü. En azından sözleriyle zarar vermeyeceğine dair ettiği yemini hatırlayarak çenesini kapalı tuttu.

"İşte orada," dedi Helen'ın sesi doğrudan Gansey'in kulaklarına; helikopterde, kanatların ve motorun bitmek bilmeyen gürültüsü arasında konuşabilmelerini sağlamak için hepsi kulaklık takıyordu. "Gansey'in kız arkadaşı."

Ronan'ın homurtusu kulaklıktan zar zor duyuluyordu ama Gansey bunu orada olduğunu bilecek kadar sık duymuştu.

Blue, "Onu buradan gördüğüme göre oldukça büyük olmalı," dedi.

"Henrietta," diye yanıtladı Helen. Helikopter yanaşırken sol tarafına baktı. "Evleniyorlar. Henüz bir tarih belirlemediler."

Gansey yanındaki koltuktan, "Eğer beni utandıracaksan, seni dışarı atar kendim uçarım," dedi. Bu gerçek bir tehdit değildi. Helen'i bu yükseklikte dışarı atamayacağı gibi, onsuz uçması da yasal değildi. Ayrıca, doğruyu söylemek gerekirse, birkaç ders almasına rağmen helikopter uçurma konusunda pek iyi değildi. Yatay olduğu kadar dikey olarak da yönünü bulma gibi önemli bir beceriden yoksun görünüyordu ve bu da ağaçlarla ilgili anlaşmazlıklara yol açıyordu. En azından çok iyi paralel park edebildiğini bilerek kendini rahatlatıyordu.

"Anneme doğum günü hediyesi aldın mı?" Helen sordu. "Evet," diye yanıtladı Gansey. "Kendime."

Helen, "Vermeye devam eden hediye" dedi.

"Reşit olmayan çocukların ebeveynleri için hediye almaları gerektiğini düşünmüyorum. Ben bakmakla yükümlü olduğum biriyim. Bakmakla yükümlü olunan kişinin tanımı bu, değil mi?"

"Sen, bir bağımlı!" dedi kız kardeşi ve güldü. Helen'ın çizgi film karakterleri gibi bir kahkahası vardı: *Ha ha ha ha!* Erkeklerin, kahkahayı muhtemelen kendilerinin attığından şüphelenmesine neden olan korkutucu bir kahkahaydı bu. "Dört yaşından beri bağımlı değilsin. Anaokulundan stüdyo dairesi olan yaşlı bir adama dönüştün."

Gansey küçümseyici bir el hareketi yaptı. Kız kardeşi abartılarıyla tanınırdı. "Ne yaptı Onu getirdin mi?"

Helen pembe tırnaklı parmağıyla bir tür düğmeye dokunarak, "Bu bir sürpriz," diye cevap verdi. Pembe, onunla ilgili hayal ürünü olan tek şeydi. Helen bir süper bilgisayarın güzel olduğu şekilde güzeldi: zarif ama faydacı bir stile sahip, birinci sınıf teknolojik bilgi birikimiyle dolu, çoğu insanın sahip olamayacağı kadar pahalı.

"Bu da cam eşya olduğu anlamına gelir."

Gansey'nin annesi, Gansey'nin Glendower hakkındaki bilgileri topladığı saplantılı hararetle nadir boyalı tabakları topluyordu. Asıl amacından saptırılmış bir tabağın cazibesini anlamakta zorlanıyordu ama annesinin koleksiyonu dergilerde yer almış ve babasından daha fazla sigortalanmıştı, yani belli ki tutkusunda yalnız değildi.

Helen taş kesilmişti. "Bunu duymak istemiyorum. Ona hiçbir şey almadın." "Bu konuda hiçbir şey söylemedim!"

"Ona cam eşya dediniz."

"Ne söylemeliydim?" diye sordu.

"Hepsi cam değil. Ona bulduğum bu cam değil." "O zaman bundan hoşlanmayacak."

Helen'in yüzü taştan çok taşa dönüştü. GPS'ine ters ters baktı. Gansey onun cam olmayan tabağı için ne kadar zaman harcadığını düşünmekten hoşlanmıyordu. Ailesindeki kadınlardan hiçbirinin hayal kırıklığına uğradığını görmekten hoşlanmıyordu; bu, mükemmel yemekleri mahvediyordu.

Helen hâlâ sessizdi, bu yüzden Gansey Mavi hakkında düşünmeye başladı. Onunla ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Cebinden bir nane yaprağı çıkaran Gansey onu ağzına attı ve tanıdık Henrietta yollarının altlarında yılan gibi kıvrılmasını izledi. Havadan bakıldığında virajlar Camaro'da hissettiklerinden daha az tehlikeli görünüyordu. Blue'nun nesi vardı? Adam ondan şüphelenmiyordu ve o herkesten şüpheleniyordu. Ama sonra tekrar, açıkça aşık olmuştu. Bu da Gansey için alışılmadık bir durumdu.

"Adam," dedi. Cevap gelmedi ve Gansey omzunun üzerinden baktı. Adam'ın kulaklıkları boynuna dolanmıştı ve Blue'nun yanına eğilmiş, aşağıdaki zeminde bir şeyi işaret ediyordu. Yer değiştirdiği için Blue'nun elbisesi yukarı doğru kıvrılmıştı ve Gansey kalçasının uzun, ince bir üçgenini görebiliyordu. Adam'ın eli birkaç santim ötede koltuğa dayanmış, parmak eklemleri uçmaktan nefret ettiği için solmuştu. Oturuşlarında özel bir samimiyet yoktu ama bu sahnede Gansey'i tuhaf hissettiren bir şey vardı, sanki tatsız bir söz duymuş ve sonra bu sözlerin ona hissettirdikleri dışında her şeyi unutmuştu.

"Adam!" Gansey bağırdı.

Arkadaşı başını kaldırdı, yüzü irkilmişti. Kulaklığını tekrar takmak için acele etti. Sesi kulaklıktan geliyordu. "Annenin tabakları hakkında konuşman bitti mi?"

"Hem de çok. Bu sefer nereye gidelim? Belki sesi kaydettiğim kiliseye geri döneriz diye düşünüyordum."

Adam Gansey'e buruşuk bir kâğıt parçası uzattı.

Gansey kâğıdı düzleştirdi ve kaba bir harita buldu. "Nedir bu?"

"Mavi."

Gansey dikkatle ona baktı, onları yanlış yönlendirerek kazanacağı bir şey olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. Kadın onun bakışlarından ürkmedi. Arkasını dönerek kâğıdı önündeki kontrol masasının üzerine yaydı. "Bunu gerçekleştir, Helen."

Helen yeni yönü takip etmek için eğildi. Blue'nun onları yönlendirdiği kilise Henrietta'ya muhtemelen kırk dakikalık mesafedeydi, ama kuş uçarken sadece on beş dakika sürüyordu. Blue'dan sessiz bir ses gelmese Gansey kiliseyi kaçıracaktı. Bir harabeydi, çukurlaşmış ve büyümüştü. Etrafında eski, taş bir duvarın dar bir çizgisi görülüyordu, ayrıca zeminde bir duvarın daha olması gereken bir iz vardı. "Bu kadar mı?"

"Geriye kalan tek şey bu."

Gansey'nin içinde bir şeyler kıpırtısız ve sessiz kaldı.

"Ne dedin sen?" diye sordu.

"Bu bir harabe, ama -"

"Hayır," dedi. "Daha önce ne söylediysen aynısını söyle. Lütfen."

Mavi, omuz silkmiş olan Adam'a bir bakış attı. "Ne dediğimi *hatırlamıyorum*. Ne dediğimi hatırlamıyorum.

... Hepsi bu kadar mı?"

Hepsi bu

kadar.

Hepsi bu

kadar mı?

Bunca zamandır onu rahatsız eden şey buydu. Onun sesini tanıdığını *biliyordu*. O Henrietta aksanını, o temposunu biliyordu.

Kayıt cihazındaki Blue'nun sesiydi.

Gansey.

Hepsi bu mu?

Hepsi bu kadar.

"Ben yakıttan yapılmadım," diye tersledi Helen, sanki bunu daha önce söylemiş ve Gansey bunu kaçırmış gibiydi. Belki de kaçırmıştı. "Bana buradan nereye gideceğimi söyle."

Bu ne anlama geliyor? Bir kez daha sorumluluk, huşu ve kendisinden daha büyük bir şeyin baskısını hissetmeye başladı. Aynı anda hem beklenti hem de korku içindeydi.

"Hattın durumu nedir, Blue?" Adam sordu.

Baş ve işaret parmaklarını bir şeyi ölçüyormuş gibi cama dayamış olan Mavi cevap verdi: "Orada. Dağlara doğru. Uçun... Şu iki meşe ağacını görüyor musunuz? Kilise bir nokta, başka bir nokta da tam onların arasında. Bu ikisi arasında düz bir çizgi çizersek, yolumuz orası olur."

Aziz Markos arifesinde konuştuğu kişi Blue'ysa, bu ne *anlama geliyordu*?

"Emin misiniz?" Bu Helen'dı, hızlı süper bilgisayar sesiyle. "Sadece bir buçuk saatlik yakıtım var."

Mavi'nin sesi biraz kızgındı. "Emin olmasaydım bunu *söylemezdim*."

Helen belli belirsiz gülümsedi ve helikopteri Blue'nun gösterdiği yöne doğru itti.

"Blue."

İlk kez Ronan'ın sesiydi bu ve herkes, Helen bile başını ona doğru çevirdi. Başı, Gansey'nin tehlikeli olduğunu fark ettiği bir şekilde eğilmişti. Mavi'ye bakarken gözlerinde keskin bir şey vardı. "Gansey'i tanıyor musun?" diye sordu.

Gansey, Ronan'ın Domuz'a yaslanıp kaydı tekrar tekrar dinlediğini hatırladı

Tekrar.

Mavi onların bakışları altında savunmaya geçmiş görünüyordu. İsteksizce, "Sadece adını," dedi.

Ronan parmaklarını gevşekçe birbirine geçirmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, Blue'ya daha yakın olmak için Adam'ın karşısında öne doğru eğilmişti. İnanılmaz derecede tehditkâr olabiliyordu.

"Peki Gansey'nin adını nasıl öğrendiniz?" diye sordu.

Hakkını yemeyelim, Mavi geri adım atmadı. Kulakları pembeleşmişti ama "Her şeyden önce, yüzümden çekil" dedi.

"Ya yapmazsam?"

"Ronan," dedi Gansey.

Ronan arkasına

yaslandı.

"Yine de bilmek isterim," dedi Gansey. Kalbi sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi hissediyordu.

Mavi aşağıya bakarak, ellerinin arasında imkânsız elbisesinin birkaç katını topladı. Sonunda, "Sanırım bu adil," dedi. Ronan'ı işaret etti. Kızgın görünüyordu. "Ama bir şeye cevap vermemi sağlamanın yolu bu değil. Bir daha karşıma çıkarsa, bu şeyi kendi başına bulmana izin veririm. Ben - bak. Günlüğündeki o şeklin ne olduğunu bana açıklarsan adını nasıl bildiğimi sana anlatırım."

"Teröristlerle neden müzakere ettiğimizi söyler misin?" Ronan sordu.

"Ben ne zamandan beri terörist oldum?" diye sordu Mavi. "Bana öyle geliyor ki sizin istediğiniz bir şeyi getirdim ve siz hıyarlık ediyorsunuz."

"Hepimiz değil," dedi Adam.

"Hıyarlık yapmıyorum," dedi Gansey. Kızın kendisinden hoşlanmayabileceği fikri onu rahatsız ediyordu. "Şimdi, bilmek istediğin şey nedir?"

Mavi elini uzattı. "Bekle, sana ne demek istediğimi göstereceğim."

Gansey günlüğü tekrar almasına izin verdi. Sayfaları karıştırırken, söz konusu sayfayı görebilmek için ona doğru çevirdi. Sayfada Pennsylvania'da bulduğu bir eserin ayrıntıları vardı. Ayrıca birkaç yere karalamalar yapmıştı.

Gansey, "Bunun bir arabayı kovalayan bir adam olduğuna inanıyorum," dedi.

"O değil. Bu." Diğer karalamalardan birini işaret etti.

"Bunlar ley hatları." Günlüğü almak için elini uzattı. Tuhaf, aşırı bilinçli bir an için, günlüğü alırken kadının onu ne kadar yakından izlediğini fark etti. Sol elinin deri cildin etrafında tanıdık bir şekilde nasıl kıvrıldığını, sağ elinin başparmağı ve parmağının sayfaları istediği yere yaymak için ne kadar baskı uygulayacağını nasıl bildiğini fark etmediğini sanmıyordu. Belli ki günlük ve Gansey uzun zamandır tanışıyorlardı ve bunu bilmesini istiyordu.

Bu benim. Gerçek ben.

Bu dürtünün kaynağını çok fazla analiz etmek istemedi. Bunun yerine günlüğü karıştırmaya odaklandı. İstediği sayfayı bulması hiç zaman almadı - her tarafı kıvrımlı çizgilerle işaretlenmiş bir Birleşik Devletler haritası.

Parmağını New York ve Washington'a uzanan bir çizginin üzerinde gezdirdi, D.C. Boston'dan St. Louis'e uzanan bir başka kesişen hat. İlk ikisini yatay olarak kesen, Virginia ve Kentucky üzerinden batıya uzanan bir üçüncüsü. Her zaman olduğu gibi, çizgilerin izini sürmenin tatmin edici bir yanı vardı; akla çöpçü avlarını ve çocukluk çizimlerini getiren bir şey.

"Bunlar üç ana hat," dedi Gansey. "Önemli gibi görünenler." "Nasıl önemli

görünüyor?"

"Bunun ne kadarını okudun?"

"Um. Birazını. Çoğunu. Çoğunu."

Sözlerine şöyle devam etti: "Glendower'ı bulma konusunda önemli görünenler. Virginia'dan geçen şu hat bizi Birleşik Krallık'a bağlayan hat. Birleşik Krallık."

Gözlerini öyle dramatik bir şekilde devirdi ki, adam başını çevirmeden bu hareketi yakaladı. "İngiltere'nin ne olduğunu biliyorum, teşekkürler. Devlet okulu sistemi o kadar da kötü değil."

Hiç çaba harcamadan yine gücendirmeyi başarmıştı. O da aynı fikirdeydi, "Kesinlikle hayır. Diğer iki hat üzerinde olağandışı olaylarla ilgili pek çok rapor var. Paranormal şeyler. Öcüler, Güve Adamlar ve kara köpekler."

Ama tereddüt etmesi gereksizdi; Mavi alay etmedi.

"Bu şekli annem çizdi," dedi. "Ley hatları. Buradaki diğer kadınlardan biri olan Nee de öyle. Ama ne olduğunu bilmiyorlardı, sadece önemli olabileceğini düşünüyorlardı. Ben de bu yüzden bilmek istedim."

"Şimdi de sen," dedi Ronan Blue'ya.

"Ben - Gansey'in ruhunu gördüm," dedi. "Daha önce hiç görmemiştim. Böyle şeyler görmem ama bu sefer gördüm. Sana adını sordum ve sen de bana söyledin. 'Gansey. Hepsi bu kadar.' Dürüst olmak gerekirse, bugün buraya gelmek istememin nedenlerinden biri de buydu."

Bu cevap Gansey'i oldukça tatmin etmişti -ne de olsa o bir medyumun kızıydı ve kayıt cihazının anlattıklarıyla örtüşüyordu- ama yine de kısmi bir cevap gibi gelmişti ona. Ronan, "Onu nerede gördün?" diye sordu.

"Üvey teyzelerimden biriyle dışarıda otururken."

Bu Ronan'ı da tatmin etmiş görünüyordu, çünkü "Diğer yarısı ne?" diye sordu.

"Tanrım, Ronan," dedi Adam. "Yeter."

Bir an gergin bir sessizlik oldu, sadece helikopterin sürekli uğultusu duyuluyordu. Gansey onun kararını beklediklerini biliyordu. Onun cevabına inanıyor muydu, talimatlarına uymaları gerektiğini düşünüyor muydu, ona güveniyor muydu?

Kayıt cihazında onun sesi vardı. Başka seçeneği yokmuş gibi hissediyordu. *Aklından* geçen ama Helen dinlerken söylemek istemediği şey şuydu*: "Haklısın Ronan, bir şeyler başlıyor, bir şeyler başlıyor.* Ayrıca, "*Onun hakkında ne düşündüğünü söyle, Adam." diye düşünüyordu. Ona neden güvendiğini söyle. Bir kez olsun beni karar vermek zorunda bırakma. Haklı mıyım bilmiyorum.* Ama söylediği şuydu: "Şu andan itibaren herkesin birbirine karşı dürüst olmasını istiyorum. Artık oyun yok. Bu sadece Mavi için de değil. Hepimiz için."

Ronan, "Ben her zaman heteroyum." dedi.

Adam, "Dostum, bu şimdiye kadar söylediğin en büyük yalan"

diye cevap verdi. Blue, "Tamam." dedi.

Gansey hiçbirinin cevaplarında tamamen dürüst olmadığından şüpheleniyordu ama en azından onlara ne istediğini söylemişti. Bazen tek umabildiği kayıtlara geçmesiydi.

Adam, Mavi ve Gansey dikkatle pencereden dışarı bakarken kulaklıklar sustu. Altları yeşil ve daha da yeşildi, bu yükseklikten her şey oyuncak gibi ve tuhaftı, kadife tarlalar ve brokoli ağaçlarından oluşan bir oyun seti.

"Ne arıyoruz?" Helen sordu. Gansey,

"Her zamanki şeyler" dedi.

"'Her zamanki' nedir?" Mavi sordu.

Her zamanki gibi çoğu zaman hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı, ancak Gansey şunları söyledi: "Bazen ley hatları havadan görülebilecek şekilde işaretlenir. İngiltere'de olduğu gibi, bazı

Hatların bir kısmı yamaçlara oyulmuş atlarla işaretlenmiştir."

Uffington Atı'nı ilk kez gördüğünde Malory ile birlikte küçük bir sabit kanatlı uçaktaydı, bir İngiliz tebeşir tepesinin kenarına kazınmış üç yüz metrelik bir at. Ley hatları ile ilişkili her şey gibi, at da pek sıradan değildi. At gerilmiş ve stilize edilmişti; zarif, ürkütücü bir siluet, gerçek bir attan çok bir atı çağrıştırıyordu.

"Ona Nazca'yı anlat," diye mırıldandı Adam.

"Ah, doğru," dedi Gansey. Blue günlüğün çoğunu okumuş olsa da, içinde olmayan çok şey vardı ve Ronan, Adam ve Noah'nın aksine, son bir yıldır bu hayatı yaşamamıştı. Tüm bunları ona açıklama fikri karşısında heyecanlanmamak aniden zor oldu. Tüm gerçekleri bir kerede ortaya koyduğunda hikâye kulağa her zaman daha makul geliyordu.

"Peru'da kuşlar, maymunlar, insanlar ve hayali yaratıklar gibi şekillerde toprağa oyulmuş yüzlerce çizgi var. Binlerce yıllık ama sadece havadan bakıldığında anlam kazanıyorlar. Bir uçaktan. Yerden görülemeyecek kadar büyükler. Yanlarında durduğunuzda, sadece kazınmış patikalar gibi görünüyorlar."

"Onları bizzat gördünüz," dedi Blue.

Gansey Nazca Çizgileri'ni kendi gözleriyle gördüğünde, devasa, tuhaf ve simetrik, Glendower'ı bulana kadar vazgeçemeyeceğini anlamıştı. Çizgilerin büyüklüğü onu ilk çarpan şey olmuştu - çölün ortasında yüzlerce metrelik ilginç çizimler. Kesinlik onu hayrete düşürmüştü. Çizimlerin mükemmelliği matematikseldi, simetrileri kusursuzdu. Ve onu en son vuran şey, tam da midesinden gelen duygusal etkiydi; gizemli, ham bir sızı, bir türlü geçmeyen bir ağrı. Gansey çizgilerin bir *anlamı* olup olmadığını bilmeden hayatta kalamayacağını hissediyordu.

Bu, Glendower'ı avlamasının asla açıklayamadığı tek kısmıydı.

İnsanla

r. "Gansey," dedi Adam. "O da ne öyle?"

Dört yolcu da boyunlarını bükerken helikopter yavaşladı. Şimdiye kadar, derinlerdeydiler Dağların içine girmişlerdi ve yer onları karşılamak için yükselmişti. Etraflarında gizemli yeşil ormanların dalgalanan kanatları, yukarıdan bakıldığında dalgalı karanlık bir deniz vardı. Ancak yamaçlar ve çukurlar arasında, soluk bir çizgi kırığıyla işaretlenmiş, eğimli, yeşil örtülü bir alan vardı.

"Bir şekli var mı?" diye sordu. "Helen, *dur*. Dur!"

"Bunun bir bisiklet olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Helen, ama helikopterin ilerleyişi durdu.

"Bak," dedi Adam. "Şurada bir kanat var. Ve orada da bir gaga. Bir kuş

mu?" "Hayır," dedi Ronan, sesi soğuk ve düzgündü. "Sadece bir kuş

değil. Bu bir kuzgun."

Gansey'in yavaş yavaş netleştirdiği biçim, büyümüş otların arasından çıkıyordu: Bir kuş, evet, boynu geriye doğru bükülmüş ve kanatları bir kitaptaymış gibi bastırılmıştı. Kuyruk tüyleri yayılmış ve pençeleri basitleştirilmişti.

Ronan haklıydı. Stilize edilmiş olsa bile, başının kubbesi, gagasının cömert kıvrımı ve boynundaki tüylerin kabarıklığı kuşu açıkça bir kuzgun yapıyordu.

Derisi diken diken oldu.

Gansey hemen, "Helikopteri yere indir," dedi. Helen,

"Özel mülke inemem," diye cevap verdi.

Kız kardeşine yalvaran bir bakış fırlattı. GPS koordinatlarını yazması gerekiyordu. Kayıtları için bir fotoğraf çekmesi gerekiyordu. Günlüğüne onun şeklini çizmesi gerekiyordu. Her şeyden çok, kuşun çizgilerine dokunmaya ve onu kafasında gerçeğe dönüştürmeye ihtiyacı vardı. "Helen, iki

saniye."

Kadının geri dönüşü bilgili bir bakıştı; daha gençken ve daha kolay öfkelenirken tartışmalara neden olabilecek türden küçümseyici bir bakıştı. "Eğer arazi sahibi beni orada bulur ve suç duyurusunda bulunmaya karar verirse, lisansımı kaybedebilirim."

"İki saniye. Gördünüz. Kilometreler boyunca etrafta hiç kimse yok, ev yok." Helen'in bakışları çok düzdü. "İki saat içinde anne ve babamda olmam gerekiyor." "İki saniye."

Sonunda gözlerini devirdi ve koltuğuna geri oturdu. Başını sallayarak kontrollere doğru döndü.

"Teşekkür ederim Helen," dedi Adam.

"İki saniye," diye tekrarladı acımasızca. "Eğer o zamana kadar bitirmezsen, seni almadan gidiyorum.

sen."

Helikopter, garip kuzgunun kalbinden on beş metre uzağa indi.

Helikopter iner inmez Gansey kabinden fırladı ve sanki buranın sahibiymiş gibi, Ronan yanında, baldır yüksekliğindeki çimlere doğru yürüdü. Mavi, helikopterin açık kapısından onun telefona Nuh'un adını söylediğini ve ardından arazinin GPS koordinatlarını tekrarladığını duydu. Enerjik ve güçlüydü, kalesinde bir kral gibiydi.

Öte yandan Mavi biraz daha yavaştı. Birçok nedenden ötürü, uçtuktan sonra bacakları biraz jöleli gibi hissediyordu. Gansey'e Aziz Markos Arifesi hakkındaki tüm gerçeği söylememenin doğru bir karar olup olmadığından emin değildi ve Ronan'ın onunla tekrar konuşmaya çalışmasından endişe ediyordu.

Yine de bu tarlanın ortası harika kokuyordu - her yer çimen, ağaç ve bir yerlerde su, hem de bolca. Mavi burada oldukça mutlu yaşayabileceğini düşündü. Onun yanında Adam gözlerini siper etti. Burada evindeymiş gibi görünüyordu, saçları eski çimenlerin uçlarıyla aynı renksiz kahverengiydi ve Mavi'nin hatırladığından daha yakışıklı görünüyordu. Adam'ın daha önce onun elini nasıl tuttuğunu düşündü ve bunu tekrar yapmasını ne kadar çok istediğini düşündü.

Adam biraz da şaşkınlıkla, "O hatlar buradan görünmüyor," dedi. Elbette haklıydı. Mavi kuzgunun yanına indiklerinde onu görmüş olsa da, şekli oluşturan coğrafi özellik her neyse şimdi tamamen gizlenmişti. "Hâlâ uçmaktan nefret ediyorum. Ronan için üzgünüm."

"Uçma kısmı fena değildi," dedi Mavi. Aslında, Ronan'ı bir kenara bırakırsak, hoşuna gitmişti - her yönün mümkün olduğu çok gürültülü bir balonun içinde süzülme hissi. "Ben daha kötü olacağını düşünmüştüm. Kontrolden vazgeçmek zorundasınız, değil mi, o zaman sorun yok. Şimdi, Ronan ..."

"O bir pitbull," dedi Adam.

"Gerçekten güzel pitbullar tanıyorum." Blue'nun her hafta gezdirdiği köpeklerden biri, bir köpekten bekleyebileceğiniz kadar güzel bir gülümsemeye sahip, inek desenli bir pitbulldu.

"O akşam haberlerine çıkacak türden bir çukur. Gansey onu yeniden eğitmeye çalışıyor." "Ne kadar asilce."

"Gansey olmak onu daha iyi hissettiriyor."

Blue bundan şüphe etmedi. "Bazen çok küçümseyici oluyor."

Adam yere baktı. "Öyle olmak istemiyor. Damarlarındaki mavi kan yüzünden." Tam başka bir şey söyleyecekti ki bir bağırış sözünü kesti.

"DINLIYOR MUSUN, GLENDOWER? SENİ BULMAYA GELİYORUM!" Gansey'in Coşkulu ve çınlayan sesi, tarlanın etrafındaki ağaçlarla kaplı yamaçlarda yankılandı. Adam ve Mavi onu açık, solgun bir patikanın ortasında durmuş, kollarını açmış ve başını geriye doğru eğmiş bir halde havaya doğru bağırırken buldular. Adam'ın ağzından sessiz bir kahkaha şekli çıktı.

Gansey ikisine de sırıttı. Bu haliyle ona karşı koymak zordu: sıralarla parlıyordu ve

Sıra sıra beyaz dişler, bir üniversite broşürü hazırlanıyor.

"İstiridye kabukları," dedi ve yolu oluşturan soluk nesnelerden birini almak için eğildi. Parça saf beyazdı, kenarları küt ve aşınmıştı. "Kuzgunu oluşturan şey bu. Gelgit bölgesinde yollar için kullandıkları gibi. Çıplak kaya üzerinde istiridye kabukları. *Buna* ne dersin?"

"Bence kıyıdan getirmek için çok fazla istiridye kabuğu var," diye cevap verdi Adam. "Ayrıca Glendower'ın da kıyıdan gelmiş olabileceğini düşünüyorum."

Gansey cevap olarak Adam'ı işaret etti.

Blue ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Yani Glendower'ın cesedini Galler'de bir tekneye koyup Virginia'ya götürdüklerini, sonra da dağlara çıkardıklarını mı düşünüyorsun? Neden?"

"Enerji," diye yanıtladı Gansey. Çantasını karıştırarak, çok küçük bir araba aküsüne benzeyen küçük siyah bir kutu çıkardı.

Blue sordu, "Bu ne? Pahalı görünüyor."

"Bir elektromanyetik frekans ölçer. Enerji seviyelerini izler. Bazı insanlar bunları hayalet avlamak için kullanır. Bir ruhun yakınındayken yüksek okuması gerekiyor. Ama aynı zamanda bir enerji kaynağının yakınında olduğunuzda da yüksek okuması gerekiyor. Bir ley hattı gibi."

Alete kaşlarını çatarak baktı. Sihri kaydeden bir kutu hem kutu sahibini hem de sihri aşağılıyor gibiydi. "Ve tabii ki elektromanyetik bir düğme şeyiniz var. Herkeste bunlardan bir tane vardır."

Gansey sanki uzaylıları çağırıyormuş gibi metreyi başının üzerinde tuttu. "Bunu normal bulmuyor musunuz?"

Adamın onun normal olmadığını söylemesini çok istediğini anlayabiliyordu, bu yüzden "Oh, eminim *bazı* çevrelerde oldukça normaldir" diye cevap verdi.

Biraz incinmiş görünüyordu, ama dikkatinin çoğu iki soluk kırmızı ışık gösteren sayaçtaydı. "O dairelerin içinde olmak isterdim" dedi. Yani, dediğim gibi, enerji. Ley hattı için kullanılan diğer isimlerden biri de ceset -"

"Ceset yolu," diye araya girdi Mavi. "Biliyorum."

Sanki kız ödüllü bir öğrenciymiş gibi memnun ve yüce gönüllü görünüyordu. "Öyleyse beni eğit. Muhtemelen benden daha iyi biliyorsunuzdur."

Daha önce olduğu gibi, aksanı geniş, görkemli eski Virginia aksanıydı ve Blue'nun kelimeleri onun yanında beceriksizce geliyordu.

"Sadece ölülerin düz çizgiler halinde seyahat ettiğini biliyorum," dedi. "Eskiden cesetleri gömmek için kiliselere düz çizgiler halinde taşırlarmış. Sizin ley hattı dediğiniz şey boyunca. Onları bir ruh olarak seyahat etmeyi seçtikleri yoldan başka bir yoldan götürmenin gerçekten kötü olması gerekiyordu."

"Doğru," dedi. "Bu yüzden çizgide bir cesedi güçlendiren ya da koruyan bir şey olduğu akla yatkın geliyor. Ruh. *Animus*. Onun mahiyeti."

"Gansey, cidden," diye araya girdi Adam, Blue'yu rahatlatmak için. "Kimse hangi mahiyette olduğunu bilmiyor
öyle."

"*Nelik*, Adam. Bir insanı o kişi yapan her neyse. Eğer onlar
Ceset yolundan Glendower, sanırım onu uykuda tutan büyü bozulacaktı." "Yani, hattan
çıkarılırsa temelli öleceğini mi söylüyorsun?" dedi. "Evet," dedi Gansey. Makinenin
üzerindeki yanıp sönen ışıklar daha yoğun bir şekilde yanıp sönmeye başlamıştı,
Onları kuzgunun gagasının üzerinden geçirip Ronan'ın zaten durduğu ağaç sırasına doğru götürdü. Mavi kollarını yukarı kaldırdı, böylece otların başları ellerinin arkasına çarpmayacaktı; bu ona bağlıydı

bazı yerlerde bel.

"Peki neden onu Galler'de bırakmıyorlar? Uyanmasını ve bir kahraman olmasını istedikleri yer orası değil mi?"

"Bu bir ayaklanmaydı ve o İngiliz kraliyetine ihanet eden biriydi," dedi Gansey. Hikâyeye başlarken kullandığı rahat üslup, bir yandan çimenlere basarak bir yandan da EMF okuyucusuna bakarak, Blue'ya bu hikâyeyi daha önce defalarca anlattığını hissettirdi. "Glendower yıllarca İngilizlerle savaştı ve bu çirkindi, karışık bağlılıkları olan soylu aileler arasındaki tüm mücadele. Galler direnişi başarısız oldu. Glendower ortadan kayboldu. Eğer İngilizler onun ölü ya da diri nerede olduğunu bilselerdi, cesedine Gallerin istediği gibi davranmaları mümkün değildi. "Asılmak, çizilmek ve dörde bölünmek diye bir şey duymadın mı?"

Blue, "Ronan ile konuşmak kadar acı verici mi?" diye sordu.

Gansey ağaçların arasında küçük, belirsiz bir şekil olarak duran Ronan'a bir bakış attı. Adam sesli bir kahkaha attı.

"Ronan'ın ayık olup olmamasına bağlı," diye
yanıtladı Gansey. Adam, "Ne yapıyor ki?" diye
sordu.
"İşemek."
"Lynch'in buraya geldikten beş dakika sonra böyle bir yeri tahrip edeceğine
güvenin." "Tahrip etmek mi? Bölgesini işaretliyor."
"O zaman Virginia'da babandan daha fazla mülk sahibi olmalı."
"Şimdi düşününce, hiç kapalı bir tuvalet kullandığını sanmıyorum."

Birbirlerine soyadlarıyla hitap etmeleri ve dışarıdaki idrar alışkanlıkları hakkında şakalaşmaları Blue'ya çok erkekçe ve Aglionby'ce geliyordu. Ayrıca uzun süre devam edecekmiş gibi görünüyordu, bu yüzden araya girerek konuyu Glendower'a geri çevirdi. "Cesedini saklamak için gerçekten bu kadar zahmete girmişler mi?"

Gansey, "Pekala, Ned Kelly." dedi.

Bu saçma ifadeyi o kadar gerçekçi bir şekilde dile getirdi ki Blue kendini birden aptal gibi hissetti, sanki devlet okulu sistemi gerçekten eksikmiş gibi.

Sonra Adam, Blue'ya doğru bir bakış atarak, "Ned Kelly'nin kim olduğunu da kimse bilmiyor, Gansey," dedi.

"Gerçekten mi?" Gansey sordu, o kadar masumca irkilmişti ki Adam'ın daha önce haklı olduğu anlaşıldı - küçümsemek istememişti. "Avustralyalı bir kanun kaçağıydı. İngilizler onu yakaladığında cesedine korkunç şeyler yapmışlar. Sanırım polis şefi kafasını bir süre kağıt ağırlığı olarak kullandı. Glendower'ın düşmanlarının ona neler yapabileceğini bir düşünün! Eğer Galler Glendower'ın yeniden dirilmesini isteseydi, cesedine dokunulmamasını isterdi."

"O zaman neden dağlar?" Mavi ısrar etti. "Neden hemen kıyıda değil?"

Bu Gansey'e bir şey hatırlatmış gibiydi, çünkü ona cevap vermek yerine Adam'a döndü. "Bu ritüel hakkında Malory'yi aradım, deneyip denemediğini öğrenmek için. Ayinin ley hattı üzerinde herhangi bir yerde yapılabileceğini sanmadığını söyledi. Enerjinin en fazla olduğu yerde, hattın 'kalbinde' yapılması gerektiğini tahmin etti. Glendower'ı da böyle bir yerde istediklerini düşünüyorum."

Adam Mavi'ye döndü. "Peki *ya* enerjin?" Bu soru
onu şaşırtmıştı. "Ne?"

Adam, "Diğer medyumlar için sesleri yükselttiğinizi söylemiştiniz," dedi. "Bu enerjiyle mi ilgili?"

Blue hatırladığı için saçma bir şekilde memnundu ve ayrıca hatırladığı için de saçma bir

şekilde m e m n u n d u .

Gansey yerine ona cevap verdi, Gansey şimdi gözlerindeki sivrisinekleri temizliyor ve onun cevabını bekliyordu.

"Evet," dedi. "Sanırım enerjiye ihtiyacı olan şeyleri daha güçlü hale getiriyorum. Yürüyen bir pil gibiyim."

"Sen Starbucks'ta herkesin istediği masasın," diye düşündü Gansey yürümeye başlarken Tekra
r. Mavi gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Gansey omzunun üzerinden, "Fişin yanında," dedi. EMF okuyucusunu bir ağacın kenarına oturdu ve her iki nesneyi de büyük bir ilgiyle gözlemledi.

Adam Mavi'ye başını salladı. Gansey'e, "*Diyorum* ki, belki de ley hattının normal bir kısmını ayin için uygun bir yere dönüştürebilir. Bekle, ormana mı gidiyoruz? Helen ne olacak?"

"İki saniye olmadı," dedi Gansey, ama belli ki olmuştu. "Enerji hakkında ilginç bir fikir. Yine de - piliniz boşalabilir mi? Fuhuşla ilgili konuşmalardan başka şeylerle?"

Bu yoruma hemen bir yanıt vermeye tenezzül etmedi. Bunun yerine, annesinin ölülerden korkacak bir şey olmadığını nasıl söylediğini ve Neeve'in nasıl inanmaz göründüğünü düşündü. Kilise nöbeti belli ki ondan *bir şeyler* almıştı; belki de henüz keşfetmediği daha kötü sonuçları vardı.

"Bu çok ilginç," dedi Gansey. Ağaçların en ucundaki küçük bir dereye doğru ilerledi. Aslında bu sadece bir yeraltı kaynağından fokurdayarak çıkan ve çimenleri ıslatan bir suydu. Gansey'in dikkati tamamen suyun hemen üzerinde tuttuğu EMF okuyucuya odaklanmıştı. Sayaç sabitlenmişti.

"Helen," dedi Adam uyarırcasına. Ronan onlara yeniden katılmıştı ve her iki çocuk da helikopterin geldiği yöne baktı.

"*Bunun ilginç olduğunu* söyledim," diye
tekrarladı Gansey. "Ben de *Helen* dedim."

"Sadece birkaç metre."

"Kızacak."

Gansey'nin yüz ifadesi kötüydü ve Blue, Adam'ın buna karşı koyamayacağını hemen anladı.

"Sana *söyledim*," dedi Adam.

Dere, iki elmas kabuklu kızılcık ağacının arasından ağır ağır akarak ormanın dışına doğru süzülüyordu. Gansey'in önderliğinde hepsi ağaçların arasındaki suyu takip etti. Sıcaklık hemen birkaç derece düştü. Blue, ağaçların altında ara sıra duyulan kuş seslerinin yerini alana kadar tarlada ne kadar çok böcek sesi olduğunu fark etmemişti. Burası çok güzel, eski bir ormandı; devasa meşe ve dişbudak ağaçları, çatlak taşların arasında kendilerine yer buluyordu. Kayalardan eğrelti otları fışkırıyor ve ağaç gövdelerinin kenarlarında yemyeşil yosunlar büyüyordu. Havanın kendisi yeşil, büyüyen ve su kokuyordu. Yaprakların arasından altın sarısı bir ışık sızıyordu. Her şey canlıydı, canlıydı.

Nefes aldı. "Bu çok güzel."

Adam içindi, Gansey için değil, ama Gansey'nin omzunun üzerinden ona baktığını gördü. Yanındaki Ronan merakla sessizleşmişti, duruşunda savunmaya yönelik bir şeyler vardı.

"Ne arıyoruz ki?" Adam sordu.

Gansey bir tazı gibiydi, EMF okuyucu onu genişleyen dere boyunca yönlendiriyordu. Hareket halindeki su, üzerinde durulamayacak kadar genişlemişti ve şimdi çakıl taşları ve sivri uçlardan oluşan bir yatakta akıyordu.

kaya parçaları ve garip bir şekilde birkaç istiridye kabuğu. "Her zaman aradığımız şey."

Adam uyardı, "Helen senden nefret edecek."

"Çok sinirlenirse bana mesaj atar," dedi Gansey. Göstermek için telefonunu cebinden çıkardı. "Oh - sinyal yok."

Dağlarda bulundukları göz önüne alındığında, sinyal eksikliği şaşırtıcı değildi, ama Gansey kısa durdu. Dördü düzensiz bir daire çizerken o da telefonunun ekranlarını karıştırdı. Diğer elindeki EMF okuyucu kırmızı renkte parlıyordu. "Başka saat takan var mı?" diye sorarken sesi biraz tuhaf çıkmıştı.

Hafta sonları Blue için genellikle kesin zamanlama günleri değildi, bu yüzden o yoktu ve Ronan'ın kolunda sadece birkaç düğümlü deri ipi vardı. Adam bileğini kaldırdı. Kirli bir kordonu olan ucuz görünümlü bir saat takıyordu.

"Öyleyim," dedi ve üzüntüyle ekledi, "ama işe yarıyor gibi görünmüyor."

Gansey konuşmadan telefonunun yüzünü onlara çevirdi. Telefon saat fonksiyonuna ayarlıydı ve Blue'nun hiçbir akrebin hareket etmediğini fark etmesi bir anını aldı. Dördü de uzun bir süre boyunca telefonun saat yüzündeki hareketsiz üç ibrede baktılar. Blue'nun kalbi saatin hareket etmediği her saniyeyi işaretledi.

"Bu -" Adam başladı ve sonra durdu. Tekrar denedi, "Güç, hattın enerjisinden etkilendiği için mi?"

Ronan'ın sesi kesik kesikti. "Saatini mi etkiliyor? Kurmalı saatini mi?"

"Doğru," diye cevap verdi Gansey. "Telefonum hâlâ açık. Okuyucu da öyle. Sadece zamanın ... Acaba ..."

Ama hiçbir cevap yoktu ve hepsi de bunu biliyordu.

"Devam etmek istiyorum," dedi Gansey. "Sadece biraz daha ileri."

Onu durdurup durdurmayacaklarını görmek için bekledi. Kimse bir şey söylemedi ama Gansey Ronan'ın yanında olduğu halde bir taş levhanın tepesine tırmanarak tekrar yola koyulduğunda Adam Mavi'ye baktı. Yüz ifadesi "*İyi misin?"* diye sordu.

İyiydi ama helikopterden önce olduğu gibi iyiydi. EMF okuyucudaki yanıp sönen ışıklardan ya da Adam'ın saatinin çalışmayı reddetmesinden korkmuyordu ama sabah yataktan muhtemelen zamanın işlemediği bir yerle karşılaşmayı bekleyerek kalkmamıştı.

Mavi elini uzattı.

Adam tereddüt etmeden aldı, sanki onun teklif etmesini bekliyormuş gibiydi. Kısık bir sesle, sadece onun için, "Kalbim şu anda deli gibi atıyor," dedi.

Garip bir şekilde, Blue'yu en çok etkileyen şey parmaklarının onunkilere dolanması değil, sıcak bileğinin ellerinin üzerinde onunkilere değdiği yerdi.

Ona beni öpemeyeceğini söylemem gerek, diye düşündü.

Ama henüz değil. Şu anda onun tenini kendi tenine bastırdığını, ikisinin de nabızlarının hızlı ve belirsiz attığını hissetmek istiyordu.

El ele, Gansey'in peşinden tırmandılar. Ağaçlar daha da büyüdü, bazıları bir araya gelerek kale gibi gövdeler oluşturdu, kuleli ve devasa. Gölgelik, hışırtılı ve saygılı bir şekilde tepelerinde yükseliyordu. Her şey yeşil, yeşil, yeşildi. İleride bir yerde su şırıldıyordu.

Mavi kısa bir an için müzik sesi duyduğunu sandı.

"Noah?"

Gansey'in sesi kederli geliyordu. Ulu bir kayın ağacının yanında durmuştu ve şimdi kendi etrafını arıyordu. Ona yetişen Mavi, bir kayın ağacının kıyısında durduğunu fark etti.

Takip ettikleri dereyi besleyen dağ havuzu. Havuz sadece birkaç santim derinliğindeydi ve tamamen berraktı. Su o kadar şeffaftı ki dokunmak için yalvarıyordu.

"Duyduğumu sandım -" Gansey sözünü kesti. Gözleri Adam'ın Blue'nun elini tuttuğu yere kaydı. Yüzü bir kez daha el ele tutuşmalarından dolayı şaşkındı. Adam'ın tutuşu sıkılaştı, ama bunu kastettiğini sanmıyordu.

Bu da sözsüz bir tartışmaydı, ancak çocuklardan hiçbirinin ne söylemeye çalıştıklarını bildiklerini sanmıyordu.

Gansey su havuzuna döndü. Elindeki EMF okuyucu kararmıştı. Çömelerek serbest elini suyun üzerinde gezdirdi. Parmakları genişçe açılmış, yüzeyden milimetrelerce uzakta duruyordu. Elinin altındaki su değişti ve karardı ve Blue hemen altında binlerce küçük balık olduğunu fark etti. Hareket ettikçe önce gümüş, sonra da siyah renkte parlıyorlar, onun oluşturduğu soluk gölgeye tutunuyorlardı.

Adam, "Burada nasıl balık var?" diye sordu.

Ormana doğru takip ettikleri dere balıklar için çok sığdı ve üzerlerindeki havuz, dağın daha yükseklerinden gelen yağışlarla besleniyor gibi görünüyordu. Balıklar gökten inmiyordu.

Gansey, "Bilmiyorum." diye cevap verdi.

Balıklar birbirlerinin üzerinde yuvarlanıp akıyor, durmaksızın hareket ediyor, minik muammalar oluşturuyorlardı. Mavi yine müzik sesi duyduğunu sandı ama Adam'a baktığında bunun sadece nefes alışının sesi olabileceğini düşündü.

Gansey onlara baktı ve yüzünde burayı sevdiğini gördü. Kel yüz ifadesinde yeni bir şey vardı: ley hattını bulmanın verdiği çiğ zevk ya da Blue'ya sataşmanın verdiği sinsi haz değil. Bir şeyi neden sevdiğini bilmeden sevmenin getirdiği garip mutluluğu, bazen hüzün gibi hissettirecek kadar büyük olan o garip mutluluğu tanıdı. Yıldızlara baktığında hissettiği şey buydu.

Böylece, Blue'nun kilise bahçesinde gördüğü Gansey'e biraz daha yaklaşmış oldu ve Blue ona bakmaya dayanamadığını fark etti.

Bunun yerine elini Adam'dan çekerek Gansey'in yanında durduğu kayın ağacına gitti. Kayın ağacının köklerinin açıkta kalan budaklarının üzerinden dikkatle geçti ve sonra avucunu ağacın pürüzsüz, gri kabuğuna koydu. Evinin arkasındaki ağaç gibi, bu kayın ağacının kabuğu da kış kadar soğuk ve tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Adam." Bu Ronan'ın sesiydi ve Adam'ın ayak seslerinin temkinli ve yavaş bir şekilde havuzun kenarından havuza doğru ilerlediğini duydu. Adam uzaklaştıkça kırılan dalların sesi de hafifliyordu.

Gansey usulca, "Bu balıkların gerçek olduğunu sanmıyorum," dedi.

Bu o kadar saçma bir şeydi ki Mavi dönüp tekrar ona baktı. Suyu izlerken elini ileri geri hareket ettiriyordu.

"Sanırım burada olmaları gerektiğini düşündüğüm için buradalar," dedi

Gansey. Blue alaycı bir tavırla, "Tamam, Tanrım," diye cevap verdi.

Elini tekrar çevirdi; kadın balıkların suda bir kez daha parladığını gördü. Tereddütle devam etti: "Okuma sırasında bir kadın ne demişti? Saçlı olan mı? Algıyla ilgili olduğunu söylemişti, hayır, niyetle."

"Persephone. Niyet kartlar içindir," dedi Mavi. "Bu bir okuma içindir, birinin kafana girmesine izin vermek için, gelecek ve geçmişteki kalıpları görmek için. *Balıklar* için değil. Niyet bir balık üzerinde nasıl işe yarayabilir? Hayat pazarlığa açık değildir."

"Biz geldiğimizde balıklar ne renkti?" diye sordu.

Siyah ve gümüş rengindeydiler ya da en azından yansımada öyle görünüyorlardı. Gansey'nin açıklanamaz bir büyünün izlerini aradığından emindi ama bu kadar kolay ikna olmayacaktı. Mavi ve kahverengi, ışığa bağlı olarak siyah ya da gümüş gibi görünebilirdi. Yine de ona katıldı ve havuzun yanındaki nemli toprağa çömeldi. Balıkların hepsi elinin gölgesinde karanlık ve belirsizdi.

Gansey, "Onları izliyor ve buraya nasıl geldiklerini merak ediyordum ve sonra genellikle küçük derelerde yaşayan bir tür alabalık olduğunu hatırladım," dedi. "Yabani dere alabalığı deniyor sanırım. Bunun biraz daha mantıklı olacağını düşündüm. Belki de insanlar tarafından bir şekilde bu havuza ya da derenin daha yukarısındaki bir havuza getirilmişlerdir. Ben de öyle düşünmüştüm. Dere alabalığının üstü gümüş, altı kırmızıdır."

"*Tamam*," dedi.

Gansey'nin uzattığı eli kıpırdamıyordu. "Biz geldiğimizde bu havuzda hiç kırmızı balık olmadığını söyle bana."

Kadın cevap vermeyince, adam ona baktı. Başını iki yana salladı. Kesinlikle
Kırmızı yok.

Elini hızla geri çekti.

Küçük balık sürüsü sıçrayarak saklanmaya çalıştı ama Blue her birinin
gümüş ve kırmızıydı.

Biraz kırmızı değil, parlak kırmızı, gün batımı kırmızısı, bir rüya kadar kırmızı. Sanki hiç başka bir renkte olmamışlardı.

"Anlamıyorum," dedi Mavi. Yine de içinde bir şeyler sızladı, sanki anlamıştı ama bunu kelimelere dökemiyor, düşüncelerini etrafına saramıyordu. Sanki buranın gördüğü bir rüyanın parçasıymış ya da burası onun rüyasının bir parçasıymış gibi hissediyordu.

"Ben de bilmiyorum."

Sollarından gelen bir sesle ikisi de aynı anda başlarını çevirdi. "Adam mıydı o?" Mavi sordu. Bunu sormak zorunda olması garip gelmişti ama hiçbir şey hissetmiyordu.
çok kesin.

Yine Adam'ın sesini duydular, bu sefer daha netti. O ve Ronan havuzun diğer tarafında duruyordu. Hemen arkasında bir meşe ağacı vardı. Gövdesinde insan boyunda çürümüş bir oyuk kapkara açılmıştı. Ayaklarının dibindeki havuzda hem Âdem'in hem de ağacın bir yansıması vardı; ayna görüntüsü gerçeklikten daha soğuk ve daha uzaktı.

Adam üşümüş gibi kollarını şiddetle ovuşturdu. Ronan onun yanında durmuş, omzunun üzerinden Mavi'nin göremediği bir şeye bakıyordu.

"Buraya gel," dedi Adam. "Ve orada dur. Ve bana aklımı kaçırıp kaçırmadığımı söyle." Adam'ın aksanı telaffuz ediliyordu ve Blue bu aksanın Adam'ın bunu saklamaktan çok rahatsız olduğu anlamına geldiğini öğrenmeye başlamıştı.

Mavi oyuğa baktı. Ağaçlardaki tüm delikler gibi nemli, düzensiz ve siyah görünüyordu; kabuktaki mantar hâlâ krateri genişletmeye çalışıyordu. Girişin kenarları pürüzlü ve inceydi, bu da ağacın hayatta kalmaya devam etmesini mucizevi kılıyordu.

"Sen iyi misin?" Gansey sordu.

"Gözlerini kapat," dedi Adam ona. Kollarını kavuşturmuş, elleriyle pazularını sıkıyordu. Nefes alış verişi Mavi'ye bir kâbustan sonra uyanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlattı; kalp çarpıntısı, nefes tıkanması, aslında hiç koşmadığın bir kovalamacadan dolayı ağrıyan bacaklar. "Orada durduktan sonra yani."

"Oraya girdin mi?" Gansey Ronan'a sordu, o da başını salladı.

"Orayı işaret eden oydu," dedi Adam.

Ronan bir tahta gibi dümdüz, "Oraya girmeyeceğim," dedi. Bunu söylediğinde, tıpkı okuma sırasında kart almayı reddetmesi gibi, korkaklıktan ziyade prensip sahibi biri gibi konuşmuştu.

"Benim için fark etmez," dedi Mavi. "Ben giderim."

Etrafındaki orman ne kadar tuhaf olursa olsun, bir ağaçla çevriliyken korkutulmayı hayal etmek onun için zordu. Oyuğun içine adım atarak dış dünyaya bakacak şekilde döndü. Kovuğun içindeki hava nemli ve yakın kokuyordu. Hava da sıcaktı ve Mavi bunun çürüme sürecinden kaynaklandığını bilse de, ağacın da kendisi kadar sıcak kanlı görünmesine neden oluyordu.

Onun önünde, Adam'ın kolları hâlâ kendi etrafında sarılı duruyordu. *Burada ne olacağını düşünüyor?*

Gözlerini kapattı. Neredeyse bir anda yağmurun kokusunu alabildi - yağan yağmurun kokusunu değil, şu anda devam eden bir fırtınanın canlı, değişken kokusunu, suyun içinde hareket eden bir esintinin geniş açık kokusunu. Sonra yüzüne bir şeyin dokunduğunu fark etti.

Gözlerini açtığında hem bedeninin içindeydi hem de onu izliyordu, ağacın kovuğunun yakınında bile değildi. Önündeki Mavi, Aglionby kazağı giymiş bir çocuğun birkaç santim ötesinde duruyordu. Duruşunda hafif bir kamburluk vardı ve omuzları yağmurdan koyu bir renk almıştı. Mavi'nin yüzünde hissettiği onun parmaklarıydı. Parmaklarının tersiyle yanaklarına dokundu.

Gözyaşları diğer Mavi'nin yüzünden aşağı akıyordu. Garip bir büyü sayesinde Mavi de gözyaşlarını yüzünde hissedebiliyordu. Kilise avlusunda hissettiği hastalıklı, yükselen acıyı, kendisinden daha büyük hissettiren kederi o da hissedebiliyordu. Diğer Mavi'nin gözyaşları sonsuz gibiydi. Her biri yanaklarından aşağı aynı yolu izleyen damlalar birbiri ardına süzülüyordu.

Aglionby kazaklı çocuk alnını Mavi'ninkine yasladı. Mavi onun teninin kendi tenine yaptığı baskıyı hissetti ve birden nane kokusunu aldı.

Her şey yoluna girecek, dedi Gansey diğer Mavi'ye. Onun korktuğunu anlayabiliyordu. *Her şey yoluna girecek.*

İnanılmaz bir şekilde, Mavi bu diğer Mavi'nin Gansey'i sevdiği için ağladığını fark etti. Ve Gansey'nin ona bu şekilde dokunmasının, parmaklarının ona bu kadar dikkat etmesinin nedeni, öpücüğünün onu öldürebileceğini bilmesiydi. Diğer Mavi'nin onu öpmeyi ne kadar çok istediğini hissedebiliyordu, bundan korksa bile. Nedenini anlayamasa da, ağaç kovuğundaki gerçek, şimdiki anıları, dudaklarının neredeyse birbirine değdiği diğer sahte anılarla gölgelenmişti, bu diğer Mavi'nin çoktan yaşadığı bir hayattı.

Tamam, hazırım. Gansey'nin sesi birazcık kesildi. *Mavi, öp beni.*

Sarsılan Mavi gözlerini gerçekten açtı ve şimdi etrafındaki boşluğun karanlığını görüyor ve ağacın karanlık, çürümüş kokusunu tekrar kokluyordu. İmgelemde hissettiği hayaletimsi keder ve arzuyla bağırsakları düğümlendi. Midesi bulanıyor ve utanıyordu; ağaçtan indiğinde Gansey'e bakamadı.

"Eee?" Gansey sordu.

"Bu... bir şey." dedi.

Kadın daha fazla açıklama yapmayınca, adam onun ağaçtaki yerini aldı.

Çok gerçekçi görünüyordu. Gelecek bu muydu? Alternatif bir gelecek miydi? Bu sadece uyanıkken görülen bir rüya mıydı? Gansey'e aşık olmayı hayal bile edemezdi, ama o imgelemde bu sadece akla yatkın değil, aynı zamanda tartışılmaz görünüyordu.

Gansey boşluğa doğru dönerken Adam onun koluna girdi ve onu daha yakına sürükledi. Adam nazik değildi ama Mavi onun sert davranmak istediğini de sanmıyordu. Yine de Adam diğer elinin topuğuyla yüzünü sildiğinde irkildi; gerçek gözyaşları döküyordu.

"Bilmeni isterim ki," diye fısıldadı Adam öfkeyle, "bunu asla yapmam. Bu gerçek değildi.

Bunu ona *asla* yapmam."

Parmakları koluna sıkıca yapışmıştı ve onun titrediğini hissediyordu. Mavi gözlerini kırpıştırarak Adam'a baktı ve yanaklarını kuruladı. Adam'ın kendisinden tamamen farklı bir şey görmüş olması gerektiğini anlaması bir anını aldı.

Ama ona ne gördüğünü sorarsa, ona ne gördüğünü söylemek zorunda kalacaktı.

Ronan onlara bakıyordu, sanki ağaçta ne olduğunu biliyormuş gibi, bunu kendisi denememiş olsa bile.

Birkaç metre ötedeki boşlukta Gansey'in başı öne eğikti. Ellerini önünde kavuşturmuş, kilisedeki bir heykele benziyordu. Ağaç üzerine eğilmiş ve göz kapakları gölgeler içinde renksizleşmişken, onda çok eski bir şeyler vardı. Kendisiydi, ama aynı zamanda başka bir şeydi de - Mavi'nin onda ilk kez çocukların okumasında gördüğü o şey, o *ötekilik* duygusu, *daha fazlası*, Gansey'in karanlık ağaçta saklanan o hareketsiz portresinden yayılıyor gibiydi.

Adam'ın yüzü başka tarafa dönmüştü ve *şimdi* Mavi yüzündeki ifadenin ne olduğunu biliyordu: utanç. Ağaç kovuğundaki imgeleminde her ne gördüyse, Gansey'in de onu gördüğünden emindi ve buna dayanamıyordu.

Gansey'nin gözleri fıldır fıldır

açıldı. "Ne gördün?" Mavi sordu.

Başını eğdi. Yavaş, rüya gibi bir hareketti bu. Gansey,

"Glendower'ı gördüm," dedi.

Adam'ın uyardığı gibi, toprağa oyulmuş kuzgunu keşfetmek, dereyi takip ederek ormana girmek, balıkların renk değiştirmesini izlemek, halüsinatif bir ağaç keşfetmek ve Helen'e dönmek iki saniye bile sürmemişti.

Gansey'nin saatine göre yedi dakika sürmüştü.

Helen çok sinirlenmişti. Gansey ona yedi dakikanın bir mucize olduğunu ve aslında kırk dakika gitmiş olmaları gerektiğini söylediğinde, bu öyle bir tartışmaya neden olmuştu ki Ronan, Adam ve Blue kardeşlerin tartışmalarına izin vermek için kulaklıklarını çıkarmışlardı. Kulaklıklar olmayınca arka koltuktaki üçünün konuşma gücü de ellerinden alınmıştı elbette. Bunun garip bir sessizlik yaratması gerekirdi ama bunun yerine, kelimeler olmadan daha kolaydı.

"Bu imkânsız," dedi Mavi, helikopter araziyi konuşabilecek kadar sessiz bıraktığı anda. "Biz ormandayken zaman durmuş olamaz."

"İmkânsız değil," diye yanıtladı Gansey, otoparktan binaya geçerken. Monmouth'un birinci katının kapısını kırarak açtı ve loş merdiven boşluğuna doğru, "Noah, evde misin?" diye bağırdı.

"Bu doğru," dedi Adam. "Ley hattı teorisine göre, zaman tam da hat üzerinde akışkan bir şey olabilir."

Bu, özellikle İskoçya'da ley hatlarının en sık bildirilen etkilerinden biriydi. İskoç folklorunda, gezginlerin "pixy-led" yani bölgesel periler tarafından yoldan çıkarılabileceğine dair uzun süredir devam eden bir efsane vardı. Yürüyüşçüler düz bir patikadan yola çıkarlar, ancak kendilerini açıklanamaz bir şekilde kaybolmuş, başlangıç noktalarından metrelerce veya kilometrelerce uzakta, yürüdüklerini hatırlamadıkları bir yerde dururken bulurlardı, saatleri dakikalar öncesini veya ayrıldıktan saatler sonrasını gösteriyordu. Sanki uzay/zamanda bir kırışıklığa takılmışlar gibi.

Ley hattının enerjisi oyun oynuyor.

"Peki ya ağaçtaki o şey?" Mavi sordu. "O bir halüsinasyon muydu? Bir rüya mıydı?"

Glendower. Glendower'dı. Glendower. Glendower.

Gansey onu görmeden duramıyordu. Heyecanlanmış ya da korkmuş ya da her ikisini birden hissetmişti.

"Bilmiyorum," dedi. Anahtarlarını çıkardı ve Ronan anahtarları almak için hamle yaptığında onun elini itti. Ronan'ın arabasını kullanmasına izin verildiğinde Virginia yazında soğuk mu soğuk bir gün olacaktı. Ronan'ın kendi arabasına neler yaptığını görmüştü ve emrinde birkaç düzine daha fazla beygir gücüyle neler yapabileceği fikri düşünülemezdi. "Ama öğrenmeye niyetliyim. Hadi, gidelim."

"Gitmek mi? Nereye?" Mavi sordu.

"Hapishane," dedi Gansey memnuniyetle. Diğer iki çocuk onu Domuz'a doğru itip

kakmaya başlamıştı bile. Kendini bir uçurtma kadar yüksek, coşkulu hissediyordu. "Dişçi. Korkunç bir yer."

"Geri dönmek zorundayım..." Ama sözünü yarıda kesti. "Ne zaman bilmiyorum. Makul bir zaman mı?"

"Mantıklı olan ne?" Adam sordu ve Ronan güldü.

"Balkabağına dönüşmeden önce seni geri getireceğiz." Gansey bu cümlenin sonuna *Mavi*'yi de eklemek üzereydi ama ona böyle hitap etmek garip geldi. "Mavi bir takma ad mı?"

Camaro'nun yanında, Blue'nun kaşları aniden sivrildi.

Gansey aceleyle ekledi, "Havalı bir isim olmadığından değil. Sadece... alışılmadık."

"Tuhaf kız." Bu Ronan'dan gelmişti, ama Ronan bunu bir yandan dalgın dalgın çiğnerken bir yandan da söylemişti.

Bileğindeki deri kayışlar sayesinde etkisi en aza indirilmişti.

Mavi cevap verdi, "Ne yazık ki normal bir şey değil. *Gansey* gibi değil."

Ona hoşgörüyle gülümsedi. Pürüzsüz çenesini yeni katledilmiş çene kıllarıyla ovuşturarak onu inceledi. Ronan'ın omzuna ancak yaklaşabiliyordu ama en az onun kadar *büyük, en* az onun kadar mevcuttu. Gansey, Domuz'un yanında toplanan herkesle birlikte inanılmaz bir *haklılık* duygusuna kapılmıştı. Sanki bunca yıldır ihtiyaç duyduğu eksik parça ley hattı değil de Mavi'ymiş gibi, sanki Glendower'ı arama işi o da bu işin bir parçası olana dek tam anlamıyla başlamamış gibi. Ronan'ın haklı olduğu gibi, Adam'ın haklı olduğu gibi, Noah'ın haklı olduğu gibi o da haklıydı. Her biri ona katıldığında bir rahatlama hissetmişti ve helikopterde, kayıt cihazındaki sesin onun sesi olduğunu fark ettiğinde de aynı şeyi hissetmişti.

Tabii ki, hala yürüyüp gidebilirdi.

Yapmayacak, diye düşündü. *O da bunu hissetmeli.*

"Jane ismini hep sevmişimdir." dedi.

Mavi'nin gözleri büyüdü. "Ja - ne? Oh! Hayır, hayır. Gerçek isimlerini beğenmediğiniz için insanlara başka isimler veremezsiniz."

"Ben *Mavi'*yi çok severim," dedi Gansey. Onun gerçekten alındığına inanmıyordu; yüzü Nino'nun evinde ilk tanıştıkları zamanki gibi görünmüyordu ve kulakları pembeleşmeye başlamıştı. Belki de onu gücendirmeme konusunda biraz daha iyi olmaya başladığını düşünüyordu, yine de onunla alay etmekten vazgeçecek gibi görünmüyordu. "En sevdiğim gömleklerden bazıları mavi. Ancak *Jane'i* de severim."

"Buna cevap vermeyeceğim."

"Senden bunu istemedim." Camaro'nun kapısını açarak sürücü koltuğunu öne doğru itti. Adam itaatkâr bir şekilde arkaya tırmandı.

Mavi Gansey'i işaret etti. "Buna cevap vermeyeceğim."

Ama bindi. Ronan yolcu koltuğuna oturmadan önce BMW'den MP3 çalarını aldı ve Domuz'un satış sonrası CD çaları gerçekten çalışmıyor olsa da, Ronan yüksek sesle iğrenç bir elektronik parça çalana kadar ön paneli tekmeledi. Gansey sürücü tarafındaki kapıyı çekiştirerek açtı. Gerçekten de Aglionby onu dışarı atmadan önce Ronan'a ev ödevini yaptırması gerekiyordu. Ama bunun yerine son bir kez Nuh diye bağırdı ve sonra arabaya tırmandı.

Ronan'a "Havalı müziği neyin oluşturduğuna dair duygunuz korkunç,"

dedi. Blue arka koltuktan, "Hep benzin kokar mı?" diye bağırdı.

"Sadece çalışırken!" Gansey geri seslendi.

"Bu şey *güvenli* mi?"

"Hayat kadar güvenli."

Adam bağırdı, "Nereye gidiyoruz?"

"Gelato. Ayrıca Blue bize ley hattının nerede olduğunu nasıl bildiğini anlatacak," dedi Gansey. "Strateji belirleyip bir sonraki hamlemizin ne olacağına karar vereceğiz ve Blue'nun enerji konusundaki fikirlerini alacağız. Adam, sen bana zaman ve ley hatları hakkında

hatırladığın her şeyi anlatacaksın ve Ronan, senden rüya zamanı ve şarkı hakkında öğrendiklerini tekrar anlatmanı istiyorum.

çizgiler. Oraya tekrar gitmeden önce, güvenli olduğundan emin olmak için elimizden gelen her şeyi öğrenmek istiyorum."

Ama olan bu değildi. Olan şey, Harry'nin yerine gidip Camaro'yu bir Audi ve bir Lexus'un yanına park etmeleri ve Gansey'nin masada daha fazla kâse kalmayana kadar dondurma siparişi vermesi ve Ronan'ın çalışanları baş üstü hoparlörlerinin sesini açmaya ikna etmesi ve Blue'nun Gansey'nin söylediği bir şeye ilk kez gülmesi ve onların gürültülü, muzaffer ve Henrietta'nın kralları olmalarıydı, çünkü ley hattını bulmuşlardı ve çünkü başlıyordu, başlıyordu.

Enerjisi yerine gelen **Gansey**, çocukları önümüzdeki üç gün boyunca Glendower'la ilgili görevlere gönderdi ve Adam'ı şaşırtan bir şekilde, Blue her birine eşlik etmeyi başardı. Hiçbir zaman söylemese de, bunları bir sır olarak sakladığı açıktı, çünkü çocuklarla hiçbir zaman telefonla iletişim kurmadı ya da onlarla 300 Fox Way yakınlarında buluşmadı. Resmi planlama ve psişik yetenek eksikliklerine rağmen, hepsinin programları büyük ölçüde okul tarafından belirleniyordu, bu yüzden keşfetmek için olağanüstü bir hassasiyetle buluşmayı başardılar.

Ancak keşif, garip ormana geri dönmeyi içermiyordu. Bunun yerine, kuzgunun altındaki arazinin kime ait olduğunu öğrenmek için adliyede zaman geçirdiler. Henrietta kütüphanesinde mikrofişlere bakarak garip ormanın bir adı olup olmadığını anlamaya çalıştılar. Glendower'ın tarihini tartıştılar. Haritada ley hattını işaretlemek, ne kadar geniş göründüğünü ölçmek. Tarlalarda dolaşmak, kayaları devirmek, taşlardan daireler yapmak ve onlardan gelen enerjiyi ölçmek.

Ayrıca marketlerden aldıkları ucuz yiyecekleri de çok yiyorlardı; bu Blue'nun hatasıydı. O ilk muzaffer gelato partisinden sonra, Blue tüm yiyeceklerini kendisi ödemekte ısrar etti, bu da nerede yemek yiyebileceklerini sınırladı. Çocuklardan herhangi birinin ona yemek ısmarlamaya çalışmasından nefret ediyordu ama en çok Gansey'in teklif etmesinden nefret ediyor gibiydi.

Bir mağazada, Gansey Blue'nun patates cipslerinin parasını ödemeye başlamıştı ve Blue onları kaptı.

Uzakta.

"Bana yiyecek almanı istemiyorum!" Blue dedi ki. "Eğer sen ödersen, o zaman ben de ... be - olmak -"

"Bana bakar mısın?" Gansey hoş bir şekilde önerdi.

"Kelimeleri ağzıma tıkma."

"Bu *senin* sözündü."

"Benim sözüm olduğunu *varsaydın*. Öylece etrafta dolaşıp varsayımda bulunamazsın." "Ama kastettiğin buydu, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Bu konuşmayla işim bitti."

Sonra Mavi kendi cipslerini satın almıştı, ama fiyatın onun için pahalı, Gansey içinse önemsiz olduğu açıktı. Adam onunla gurur duyuyordu.

İlk günden sonra Nuh da onlarla birlikte geldi ve bu da Adem'i memnun etti, çünkü Nuh ve Mavi iyi anlaşıyorlardı. Noah insanlar için iyi bir gösterge oldu. O kadar utangaç, beceriksiz ve görünmezdi ki kolayca görmezden gelinebilir ya da dalga geçilebilirdi. Blue ona karşı sadece nazik davranmakla kalmıyor, aynı zamanda onunla iyi geçiniyor gibi görünüyordu. Garip bir şekilde bu durum, Blue'nun aralarındaki varlığının büyük ölçüde kendi eseri olduğunu düşünen Adam'ı rahatlatmıştı. Artık o kadar nadiren Gansey, Ronan ya da Noah olmadan karar veriyordu

ki, tek başına hareket ettiğinde muhakeme yeteneğinden şüphe duyuyordu.

Beşi de garip havuza ve rüya ağacına dönmek dışında her şeyi yaparak günler kolayca geçti. Gansey *daha fazla bilgiye ihtiyacımız* olduğunu söyleyip duruyordu.

Adam Blue'ya, "Sanırım bundan korkuyor," dedi.

Öyle olduğunu biliyordu. Ağaçta gördüğü o her yere nüfuz eden görüntü düşüncelerine sızmaya devam ediyordu. Gansey ölmüştü, onun yüzünden ölüyordu. Mavi Adam'a bakıyordu, şok olmuştu. Ronan, Gansey'nin yanına çömelmiş, yüzü perişan, hırlıyordu: *Şimdi mutlu musun, Adam? İstediğin bu muydu?*

Bir rüya mıydı? Bir kehanet miydi?

Gansey Adam'a "Ne olduğunu bilmiyorum." dedi.

Geçmişte bu cümle Adam'ın saygısını kaybetmek için çok iyi bir yoldu. Bir şeyi bilmediğini itiraf etmeyi engellemenin tek yolu, hemen ardından "*ama öğreneceğim*" demekti. Adam insanlara öğrenmeleri için fazla zaman tanımazdı: sadece kendisine tanıdığı kadar zaman tanırdı. Ama Gansey onu asla hayal kırıklığına uğratmazdı. Ne olduğunu öğreneceklerdi. Sadece - Adam bu kez bilmek istediğinden emin değildi.

İkinci haftanın sonunda, çocuklar okul gününün sonunda Mavi'yi bekleme ve ardından Gansey'nin onlara verdiği göreve doğru yola çıkma rutinine alışmışlardı. Daha çok sonbahar gibi hissettiren bulutlu bir bahar günüydü, soğuk, nemli ve çelik grisiydi.

Onlar beklerken, Ronan sonunda Adam'a düz vitesli araba kullanmayı öğretme görevini üstlenmeye karar verdi. Birkaç dakika boyunca, BMW'nin debriyajı kolay olduğu, Ronan kısa ve öz bir şekilde talimat verdiği ve Adam da yoluna çıkacak egosu olmayan hızlı bir öğrenci olduğu için iyi gidiyor gibi görünüyordu.

Gansey ve Noah binanın yanındaki güvenli bir noktadan Adam'ın otoparkın etrafında daha hızlı daireler çizmeye başlamasını izlediler. Arada sırada BMW'nin açık camlarından yuhalamaları duyuluyordu.

Sonra - eninde sonunda olması gerekiyordu - Adam arabayı durdurdu. Arabanın durmasına göre oldukça görkemli bir canavardı, çok fazla gürültü ve arabanın ölüm spazmları vardı. Ronan yolcu koltuğundan Adam'a küfretmeye başladı. Uzun ve karmaşık bir küfürdü bu, mümkün olan her yasak kelimeyi kullanıyordu, çoğu zaman da birleşik kelimeler şeklinde. Adam tövbe etmiş bir halde kucağına bakarken, Ronan'ın küfrederken müzikal bir yanı olduğunu düşündü; kelimeleri bir araya getirişinde dikkatli ve sevgi dolu bir hassasiyet, siyah boyalı bir şiir. Küfür *etmediği* zamanlara kıyasla kulağa çok daha az nefret dolu geliyordu.

Ronan sözlerini şöyle bitirdi: "... Parrish aşkına, biraz dikkatli ol, bu annenin 1971 model Honda Civic'i değil."

Adam başını kaldırdı ve "Civic'i 73'e kadar üretmeye başlamadılar" dedi.

Yolcu koltuğundan bir diş parlaması geldi, ama Ronan gerçekten saldırmaya vakit bulamadan ikisi de Gansey'nin sıcak bir sesle, "Jane! Hiç gelmeyeceksin sanmıştım. Ronan Adam'a manuel şanzıman konusunda ders veriyor."

Mavi, saçları rüzgâr tarafından her yöne çekilmiş, başını sürücü tarafındaki cama dayamıştı. Kır çiçeklerinin kokusu onun varlığına eşlik ediyordu. Adam bu kokuyu Blue'yu çekici kılan şeylerin zihinsel dosyasına kaydederken, Blue parlak bir sesle, "İyi gidiyor gibi görünüyor. Bu koku ondan mı geliyor?"

Ronan cevap vermeden arabadan çıktı ve kapıyı çarptı.

Noah, Blue'nun yanında belirdi. Bir Labrador retriever gibi neşeli ve sevecen görünüyordu. Noah neredeyse anında Blue için her şeyi yapabileceğine karar vermişti; bu, Noah'tan başka biri olsaydı Adam'ı kızdıracak bir gerçekti.

Mavi, Nuh'un saçlarının çılgın tutamlarını okşamasına izin verdi, bu Adam'ın da yapacağı bir şeydi.

yapmaktan hoşlanıyordu, ama ondan gelmesinin çok daha farklı bir anlama geleceğini hissediyordu.

"Tamam, gidelim," dedi Gansey. Bu konuda teatral davranıyor, günlüğünü açıyor, saatini kontrol ediyor, birinin ona nereye gittiklerini sormasını bekliyordu.

Adam arabanın camından, "Bugün nerede?" diye sordu.

Gansey yerden bir sırt çantası aldı. "Odun." Mavi ve Adam
irkilerek birbirlerine baktılar.

"Zaman," dedi Gansey görkemli bir ifadeyle, yanlarından geçip Camaro'ya doğru ilerlerken,
"boşa geçiyor."

Adam BMW'nin sürücü koltuğundan fırlayınca Mavi geriye sıçradı. Ona tısladı, "Bunu biliyor muydun?"

"Hiçbir şey bilmiyordum."

"Üç saat içinde dönmemiz gerekiyor," dedi Ronan. "Chainsaw'ı daha yeni besledim ama buna ihtiyacı olacak.

tekrar.

" "Gansey, "İşte tam da bu yüzden senden bir bebek sahibi olmak istemedim," diye cevap verdi.

Rutin bir rahatlıkla arabaya bindiler ve Camaro'ya tırmandılar.

tüm mantık bunun yerine BMW'yi almalarını önerdi. Ronan ve Gansey anahtarlar için kısa bir süre itiştiler (Gansey kazandı, her şeyi kazandığı gibi). Adam, Blue ve Noah sırasıyla küçük arka koltuğa tırmandılar. Noah arabanın yan tarafına doğru büzüldü ve umutsuzca Blue'ya dokunmamaya çalıştı. Adam o kadar dikkatli değildi. İlk gün ilk on dakika boyunca Adam kibar davranmıştı ama kısa süre içinde Blue'nun bacağının onunkine dokunmasına aldırmadığı anlaşıldı.

Adam için sorun yoktu.

Her şey eskisi gibiydi ama nedense Adam'ın kalbi küt küt atıyordu. Aniden bastıran soğuk rüzgârın ağaçlardan kopardığı yeni bahar yaprakları arazide koşuşturuyordu. Mavi'nin giydiği tığ işi hırkadan tüylerinin diken diken olduğunu gördü. Mavi uzanıp hem Adam'ın hem de Nuh'un gömleğinden birer avuç aldı ve ikisini de battaniye gibi kendine doğru çekti.

"Yine de hep üşüyorsun Noah," dedi kadın.

"Biliyorum," diye cevap verdi, kasvetli bir
sesle.

Adam, Blue için neyin önce geldiğinden emin değildi - onun çocuklara arkadaş gibi davranması mı, yoksa hepsinin arkadaş olması mı? Adam'a öyle geliyordu ki, ilişki kurmanın bu dairesel yolu sağlıklı bir özgüven gerektiriyordu. Ve sanki her zaman onlarla birlikte Glendower'ı arıyormuş gibi hissettirmesi d e garip bir sihirdi.

Adam, omzunu Blue'nun tığ işi omzuna dayayarak iki ön koltuk arasında öne doğru eğildi ve "Gansey, hiç sıcak yok mu?" diye sordu.

"Eğer başlarsa."

Motor dönüyordu, dönüyordu, dönüyordu. Adam dişlerini gıcırdatacak kadar üşüdüğünü hissetti ama sıcaklığın o kadar düşük olmasına imkân yoktu. *İçten içe* üşüyordu. "Gaz ver." diye emretti. Biraz daha gaz ver."

"Bu gaz ile."

Ronan Gansey'nin sağ bacağını yumrukladı, avucunu Gansey'nin dizine koydu. Motor yüksek sesle inledi ve yakalandı. Gansey yardımları için Ronan'a teşekkür etti.

"Kalbin," dedi Blue Adam'ın kulağına. "Kolunda hissedebiliyorum. Gergin misin?"

"Sadece," diye yanıtladı Adam, "nereye gittiğimizden emin değilim."

Helikopterle değil Camaro ile seyahat ettikleri için, Gansey'nin günlüğüne işaretlediği koordinatlara ulaşmaları daha uzun sürdü. Oraya vardıklarında, arabayı boş bir tatil kulübesine park edip yolun geri kalanını yürüdüklerinde, ormanın çok daha farklı olduğunu gördüler.

Bulutlu bir gökyüzünün altındaki karakter. Kuzgun otların arasında ölü gibi duruyordu, yaprakların arasında kemikli beyaz kabukları vardı. Ormanın kenarındaki ağaçlar eskisinden daha uzun görünüyordu, yüksek dağ ağaçlarının arasında bile dev gibiydiler. Güneşsiz günde her şey gölgede kalmıştı ama ormanın kenarındaki çalılık otlar daha da karanlık görünüyordu.

Adam'ın kalbi hâlâ uçarı bir şeydi. Kendine itiraf etmeliydi ki, Gansey'nin ley hattı için yaptığı doğaüstü açıklamaya şimdiye kadar muhtemelen hiç inanmamıştı, gerçekten içselleştirdiği bir şekilde değil. Şimdi ise gerçekti. Büyü vardı ve Adam bunun dünyayı ne kadar değiştirdiğini bilmiyordu.

Uzun bir an boyunca, sanki bir düşmanla karşı karşıyaymış gibi sessizce ormana baktılar. Gansey bir parmağını dudağına götürdü. Mavi kollarını kendine dolamış, soğuktan çenesi sıkılmıştı. Ronan bile tedirgin görünüyordu. Sadece Noah her zamanki gibi görünüyordu, kolları gevşek, omuzları kamburdu.

"İzlendiğimi hissediyorum," dedi Mavi sonunda.

Gansey şöyle cevap verdi: "Yüksek EMF okumaları bunu yapabilir. Hayalet vakaları genellikle eski, açıkta duran kablolarla ilgilidir. Yüksek değerler size izlendiğinizi hissettirebilir. Sinir bozucu. Mide bulandırıcı, şüpheci. Beyninizin kablolarıyla oynar."

Nuh ağaçların yavaşça hareket eden tepelerine bakmak için başını geriye doğru eğdi. Bu, Adam'ın ağaçların gövdeleri arasında hareket aramak olan içgüdüsünün tam tersiydi.

"Ama," diye ekledi Adam, "tam tersi de olabilir. Yüksek okumalar ruhlara tezahür etmek için ihtiyaç duydukları gücü verebilir, değil mi? Yani izlendiğinizi ya da musallat olunduğunuzu hissederken bile izlenme ya da musallat olma ihtimaliniz daha yüksek."

Gansey, "Ve tabii ki su da bunu tersine çevirebilir. EMF ve enerjiyi olumlu duygulara dönüştürür."

"Dolayısıyla," diye araya girdi Ronan, "dışarıdaki tüm o şifalı su kaynakları saçmalığı." Mavi kollarını ovuşturdu. "Su orada, burada değil. İçeri giriyor muyuz?"

Ağaçlar iç çekti. Gansey gözlerini kıstı.

"Davetli miyiz?" Adam sordu.

"Sanırım," diye yanıtladı Noah, "siz kendinizi davet ediyorsunuz."

İlk adım atan o oldu. Ronan öfkeyle mırıldandı, muhtemelen Noah - *Noah* - hepsinden daha cesur olduğu için. Onun peşinden daldı.

"Bekle." Gansey saatine baktı. "Saat 4:13. Bunu daha sonra hatırlamamız gerekecek." Noah ve Ronan'ı içeri kadar takip etti.

Adam'ın kalbi küt küt atıyordu. Mavi elini uzattı ve Adam elini tuttu. *Parmaklarını ezme*, diye düşündü.

Ve içeri girdiler.

Gölgeliklerin altı tarladakinden bile daha loştu. Devrilmiş ağaçların altındaki gölgeler düz siyahtı ve gövdeler çikolata, kömür, oniks rengine boyanmıştı.

"Noah," diye fısıldadı Gansey. "Noah, nereye gittin?"

Noah'nın sesi arkalarından geldi. "Ben hiçbir yere gitmedim."

Adam döndü, hâlâ Blue'nun elini tutuyordu ama orada hafif esintide titreyen dallardan başka bir şey yoktu.

"Ne gördün?" Gansey sordu. Adam arkasını döndüğünde, Noah Gansey'nin hemen önünde duruyordu.

Beyninizin donanımıyla oynar.

"Hiçbir şey."

Birkaç metre ötede kamburlaşmış siyah bir şekil olan Ronan, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

O ağaç dışında herhangi bir yer, diye düşündü Adam. *Bunu bir daha görmek istemiyorum.*

Gansey toprağı eşeleyerek daha önce takip ettikleri derenin izlerini aradı. "Sanırım aynı yoldan geri döndük. Uygun deney koşulları yeniden yaratıyor, değil mi? Dere bu sefer daha sığ. Görmek daha zor. Çok uzak değildi, değil mi?"

Sığ dere yatağı boyunca sadece birkaç dakika yürümüşlerdi ki, manzaranın yabancı olduğu anlaşıldı. Ağaçlar uzun, ince ve cılızdı, hepsi de sanki büyük bir rüzgârın etkisiyle eğilmiş gibiydi. Zayıf topraktan büyük kaya parçaları yükseliyordu. Dere yatağından, havuzdan, rüya gören ağaçtan hiçbir iz yoktu.

Gansey, "Yanlış yönlendirildik," dedi.

Ses tonu, sanki bunu ağaç yapmış gibi, hem künt hem de suçlayıcıydı.

"Ayrıca," dedi Mavi, Adam'ın elini bırakarak, "ağaçları fark ettin mi?"

Adam'ın onun ne demek istediğini anlaması bir anını aldı. Dallara tutunmuş yapraklardan birkaçı hâlâ soluk sarıydı ama artık ilkbaharın değil sonbaharın sarısıydı. Etraflarını saran yaprakların çoğu değişen sonbaharın koyu kırmızı-yeşiliydi. Ayaklarının dibindeki yaprak döküntüleri kahverengi ve turuncuydu, yakın olmaması gereken bir kışın erken donunun öldürdüğü yapraklar.

Adam şaşkınlık ve endişe içindeydi.

"Gansey," dedi, "saatin kaç?"

Gansey bileğini büktü. "Saat 17:27. İkinci el hala çalışıyor."

Bir saatten biraz fazla bir süre içinde iki mevsim boyunca yürümüşlerdi. Adam, Blue'nun gözüne takıldı. O sadece başını salladı. Yapacak başka ne vardı ki?

"Gansey!" Noah seslendi. "Burada bir yazı var!"

Bir kaya çıkıntısının diğer tarafında, Noah çene hizasında büyük bir taş bloğun yanında duruyordu. Yüzü kesilmiş ve çatlamıştı, Gansey'in ley eskizleri gibi çizgilerle çizilmişti. Noah kayanın üzerine alçak bir şekilde yazılmış birkaç düzine kelimeyi işaret etti. Yazarın kullandığı mürekkep her neyse, aşınmış ve düzensizdi: bazı yerlerde siyah, bazı yerlerde koyu erik.

"Bu hangi dil?" Mavi sordu.

Adam ve Ronan birlikte cevap verdiler:

"Latince." Ronan hızla kayanın yanına çömeldi.

"Ne yazıyor?" Gansey sordu.

Ronan'ın gözleri metni tararken ileri geri gidip geldi. Beklenmedik bir şekilde sırıttı. "Bu bir şaka. Bu ilk bölüm. Latince oldukça berbat."

"Şaka mı?" Gansey yankıladı. "Ne hakkında?" "Sen bunu komik bulmazsın."

Latince zordu ve Adam okumaya çalışmaktan vazgeçti. Ancak harflerle ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu. Ne olduğunu anlayamadı. Harflerin şekli...

Temkinli bir şekilde, "Neden rastgele bir taşın üzerinde bir fıkra yazıyor?" diye sordu.

Ronan'ın yüzündeki neşe tükenmişti. Kelimelere dokundu, harflerin izini sürdü. Göğsü inip kalktı, inip kalktı.

"Ronan?" diye sordu Gansey.

"Bir şaka var," diye cevapladı Ronan sonunda, gözlerini kelimelerden ayırmadan, "kendi el yazımı tanıyamamış olabilirim diye."

Adam, sözcükler konusunda onu rahatsız eden şeyin bu olduğunu fark etti. Şimdi işaret edildiğine göre, el yazısının Ronan'a ait olduğu çok açıktı. Bu kayanın üzerine gizemli bir pigmentle boyanmış, hava koşullarından dolayı lekelenmiş ve yıpranmış, bağlamından çok uzaktı.

"Anlamıyorum," dedi Ronan. Harflerin izini sürmeye devam etti. Fena halde sarsılmıştı.

Gansey toparlandı. Adamlarından herhangi birinin sarsıldığını görmeye dayanamazdı. Sesi kararlı, sanki kendinden emin, sanki dünya tarihi dersi veriyormuş gibi, "Daha önce ley hattının zamanla nasıl oynadığını gördük. Şu anda saatimde de görebiliyoruz. Esnektir. Buraya daha önce gelmedin Ronan, ama bu daha sonra gelmediğin anlamına gelmez. Dakikalar sonra. Günler, yıllar, kendine bir mesaj bırak, bir şaka yaz ki sen olduğuna inanasın. Zamanın onu bulmak için seni buraya katlama ihtimali olduğunu bilerek."

Aferin Gansey, diye düşündü Adam. Gansey açıklamasını Ronan'ı yatıştırmak için yapmıştı ama Adam da kendini daha makul hissediyordu. Onlar kaşifler, bilim adamları, tarihi büyü antropologlarıydı. İstedikleri buydu.

Blue, "Peki şakadan sonra ne yazıyor?" diye sordu.

"Arbores loqui latine," diye yanıtladı Ronan. "Ağaçlar Latince konuşur."

Anlamsızdı, belki bir bilmeceydi ama yine de Adam ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Hepsi etraflarını saran ağaçlara baktı; yeşilin bin farklı tonuyla çevrilmiş, milyonlarca rüzgârla savrulan pençeyle tutturulmuşlardı.

"Peki ya son satır?" Gansey sordu. "Son kelime Latinceye benzemiyor."

"Nomine appellant," diye okudu Ronan. "İsmiyle çağırın." Durakladı. "Cabeswater."

Cabeswater," diye tekrarladı Gansey.

Kelimenin kendisinde büyülü bir şey vardı. *Cabeswater.* Eski ve esrarengiz bir şey, Yeni Dünya'ya aitmiş gibi görünmeyen bir kelime. Gansey kayanın üzerindeki Latince yazıyı tekrar okudu -Ronan ağır işi hallettikten sonra çeviri çok açık görünüyordu- ve sonra diğerleri gibi o da etrafındaki ağaçlara baktı.

Bu yaptığın şey de ne? diye sordu kendine. *Onları nereye getirdin?*

"Ben suyu bulmamızdan yanayım," dedi Mavi. "Enerjinin Ronan'ın daha iyi yapacağını söylediği şeyi yapmasını sağlamak için. Ve sonra... Bence Latince bir şeyler söylemeliyiz."

Gansey bu yerin tuhaflığına, böylesine saçma bir önerinin bu kadar pratik görünmesine hayret ederek, "Plana benziyor," diye onayladı. "Geldiğimiz yoldan geri mi dönelim, yoksa daha içerilere mi gidelim?"

Noah, "Daha uzağa." dedi.

Nuh nadiren fikir beyan ettiğinden, onun sözü geçerliydi. Tekrar yola koyuldular ve su aramak için kendi patikalarında bir ileri bir geri gittiler. Yürüdükçe yapraklar önce kırmızı, sonra kahverengi, sonra da gri olarak ağaçlar çıplak kalana dek etraflarına döküldü. Gölgelerde kırağı belirdi.

"Kış," dedi Adam.

Elbette imkânsızdı ama ondan önce gelen her şey de imkânsızdı. Gansey bunun Malory'yle birlikte Göller Bölgesi'nde araba sürdükleri zamanki gibi olduğunu düşündü. Bir süre sonra, algılayamayacağı kadar çok inanılmaz güzellik vardı ve bunlar görünmez hale gelmişti.

Kış olması imkânsızdı. Ama bu, olan diğer her şeyden daha imkânsız değildi.

Hafif bir yamaçta çıplak söğüt ağaçlarının bulunduğu bir yere gelmişlerdi ve altlarında yavaş akan, sığ bir derenin kıvrımları vardı. Malory bir keresinde Gansey'e söğütlerin olduğu yerde su olduğunu söylemişti. Söğütler tohumlarını hareketli suya bırakarak çoğalır, sonra da onları akıntıya kaptırarak uzak bir kıyıda kök salmalarını sağlarlardı, demişti.

"Ve," diye ekledi Blue, "su da var."

Gansey diğerlerine döndü. Nefesleri bulutlar halinde geliyordu ve hepsi de fena halde az giyinmiş görünüyordu. Tenlerinin rengi bile yanlış görünüyordu: bu renksiz kış havası için fazla güneşten kızarmışlardı. Başka bir mevsimden gelen turistler. Titrediğini fark etti ama bunun yeni kış soğuğundan mı yoksa beklentiden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

"Tamam," dedi Mavi'ye. "Latince ne söylemek istiyordun?"

Mavi Ronan'a döndü. "Sadece merhaba diyebilir misin? Bu

çok kibarca."

Ronan acı çekmiş görünüyordu; kibarlık onun tarzı değildi. Ama o *"Salve"* dedi. Mavi'ye dedi ki,

"Bu aslında *iyi olmak* anlamına geliyor."

"Süper iş," diye cevap verdi. "Bizimle konuşup konuşamayacaklarını sorun."

Ronan şimdi daha da acı çekmiş görünüyordu, çünkü bu onu gülünç gösteriyordu ve bu onun tarzı değildi, ama başını ağaç tepelerine doğru eğdi ve *"Loquere tu nobis?"* dedi.

Hepsi sessizce duruyordu. Sanki hafif bir kış esintisi ağaçlardaki yaprakları hışırdatıyormuş gibi bir tıslama yükseliyor gibiydi. Ama dallarda hışırdayacak yaprak kalmamıştı.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Ronan. "Ne bekliyordun ki?"

"Sessiz ol," diye emretti Gansey. Çünkü şimdi tıslama kesinlikle bir hışırtıdan daha fazlasıydı. Artık fısıltıya benzeyen kuru seslere dönüşmüştü. "Bunu duyuyor musun?"

Noah hariç herkes başını salladı. Noah,

Gansey'yi rahatlatmak için, "Ben

biliyorum," dedi.

Gansey, "Tekrar söylemelerini iste." dedi.

Ronan söyledi.

Tıslayan hışırtı tekrar geldi ve şimdi bunun bir ses olduğu, daha önce hiç ayrılmadığı çok açıktı. Gansey açıkça Latince bir cümle duymuştu. Kelimeleri Ronan'a fonetik olarak tekrarlarken birden sınıfta daha sıkı çalışmış olmayı diledi.

"Seninle zaten konuştuklarını söylüyorlar ama sen dinlemiyormuşsun," dedi Ronan. Tıraşlı kafasının arkasını ovuşturdu. "Gansey, benimle dalga mı geçiyorsun? Gerçekten bir şeyler duyuyor musun?"

"Sence Gansey'in Latincesi o kadar iyi midir?" Adam sertçe cevap verdi. "O *senin* Kayanın üzerindeki el yazısı, Ronan, Latince konuştuklarını söylüyordu. Kapa çeneni."

Ağaçlar tekrar tısladı ve Gansey onları Ronan'a tekrarladı. Noah, Gansey'nin yanlış duyduğu fiillerden birini düzeltti.

Ronan'ın gözleri Mavi'ye kaydı. "Medyumun kızını gördükleri için mutlu olduklarını söylediler." "Ben!" Mavi ağladı.

Ağaçlar tıslayarak cevap verdi ve Gansey kelimeleri tekrarladı.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Ronan. "Ayrıca bir kez daha görmekten mutlular - o kelimenin ne olduğunu bilmiyorum. *Greywaren?* Latinceyse de bilmiyorum."

Ronan, ağaçlara fısıldadı. *Ronan Lynch.*

"Sensin," dedi Gansey merakla, teni ürpererek. "Ronan Lynch. Senin adını söylediler. *Seni* tekrar gördükleri için mutlular."

Ronan'ın ifadesi temkinliydi, duygularını gizliyordu.

"Yine." Mavi ellerini soğuk kırmızı yanaklarına bastırdı, gözleri kocaman açılmıştı, yüzünde Gansey'nin hissettiği tüm huşu ve heyecan vardı. "İnanılmaz. Ağaçlar mı? İnanılmaz."

Adem, "Neden onları sadece sen ve Nuh duyabiliyorsunuz?" diye sordu.

Gansey tökezleyerek Latince konuştu - sınıfta bile nadiren konuşurdu ve düşüncelerini kafasında yazılı olarak görebildiği kelimelerden sözlü olanlara çevirmeye çalışmak garipti - *"Hic gaudemus. Gratias tibi... loquere - loqui pro nobis."* Ronan'a baktı. "Onları neden duyamadığını nasıl sorabilirim?"

"Tanrım, Gansey. Eğer dikkat etseydin -" Gözlerini kapatan Ronan bir an düşündü. *"Cur non te audimus?"*

Gansey'nin ağaçların sessiz cevabını Ronan'a tercüme ettirmesine gerek yoktu; Latince yeterince basitti.

Yüksek sesle, "Yol uyanık değil," dedi.

"Ley hattı mı?" Mavi önerdi. Biraz da hüzünle ekledi: "Ama bu neden sadece senin ve Noah'nın duyabildiğini açıklamıyor."

Ağaçlar mırıldandı: *Si expergefacere via, erimus in debitum*.

Ronan, "Eğer hattı uyandırırsanız, size borçlu olacaklar," dedi.

Bir an için hepsi sessiz kaldı, sonra birbirlerine baktılar. Bunu kabul etmek çok zordu. Çünkü sadece ağaçlar onlarla konuşmuyordu. Ağaçların kendileri de onların hareketlerini izleyebilen duyarlı varlıklardı. Sadece bu garip ormandaki ağaçlar mı, yoksa her ağaç onların hareketlerini gözlemliyor muydu? Her zaman onlarla konuşmaya mı çalışıyorlardı? Ağaçların iyi mi yoksa kötü mü olduklarını, insanları sevip sevmediklerini ya da onlardan nefret edip etmediklerini, prensipleri ya da merhametleri olup olmadığını bilmenin de bir yolu yoktu. Uzaylı gibiler, diye düşündü Gansey. Çok uzun zamandır çok kötü davrandığımız uzaylılar. *Ben bir ağaç olsaydım, bir insanı sevmek için hiçbir nedenim olmazdı.*

Gerçekleşiyordu. Bunca yıldır bunu arıyordu. Gansey, "Onlara

Glendower'ın nerede olduğunu bilip bilmediklerini sor," dedi.

Adam irkilmiş görünüyordu. Ronan duraksamadan tercüme etti.

Tıslayan seslerin cevap vermesi biraz zaman aldı ve Gansey yine tercümeye ihtiyaç duymadı.

"Hayır," dedi Gansey. Soruyu sorana kadar içindeki bir şey sıkıştı, sıkıştı ve sıkıştı. Cevabı duyunca rahatlayacağını sanmıştı ama öyle olmamıştı. Herkes ona bakıyordu; neden olduğundan emin değildi. Belki de yüzündeki bir şey yanlıştı. Yanlış hissediyordu. Gözlerini onlardan kaçırdı ve şöyle dedi: "Hava çok soğuk. *Valde frigida.* Çıkış yolu nedir? Lütfen? *Amabo te, ubi exitum?*"

Ağaçlar fısıldadı ve tısladı ve Gansey yanılmış olabileceğini fark etti; başından beri tek bir ses olabilirdi. Şimdi düşününce bu sesi daha önce yüksek sesle duyduğundan da tam olarak emin değildi. Bunca zamandır doğrudan kafasının içinde söylenmiş olması da mümkündü. Bu rahatsız edici bir düşünceydi ve dinlerken dikkatini dağıtıyordu. Noah söylenen her şeyi hatırlamasına yardım etmek zorunda kaldı ve Ronan tercüme edebilmek için çok uzun bir süre düşünmek zorunda kaldı.

"Özür dilerim," dedi Ronan. Soğukkanlı ya da asık suratlı görünmeyi hatırlayamayacak kadar konsantre olmuştu. "Zor bir durum. Bu - yıl boyunca geriye gitmemiz gerektiğini söylediler. Yola karşı. Çizgiye. Dere boyunca geri dönüp büyük ... çınardan sola dönersek dediler. *Platanus mu?* Sanırım çınar. O zaman bulmak istediğimizi düşündükleri bir şey bulacakmışız. Sonra ormandan çıkıp yolumuzu bulabiliriz... günümüze geri dönebiliriz. Bilmiyorum. Bazı kısımları kaçırdım ama sanırım - özür dilerim."

"Sorun yok," dedi Gansey. "Gerçekten iyi gidiyorsun." Kısık bir sesle Adam'a sordu: "Sence bunu yapmalı mıyız? Bana öyle geliyor ki onlara güvenilmeyebilir."

Adam'ın çatık kaşları bunun onun da aklına geldiğini gösteriyordu ama "Başka bir seçeneğimiz var mı?" diye sordu.

"Bence onlara güvenmeliyiz," dedi Blue. "Beni ve Ronan'ı tanıyorlardı. Bir şekilde. Ve kaya da güvenmememizi söylemedi. Değil mi?"

Haklıydı. Ronan'ın el yazısı, kaynağını onlara kanıtlamak için gösterdiği büyük özenle, onlara bir uyarı değil, ağaçlarla konuşmaları için bir anahtar vermişti.

"Geri d ö n ü y o r u z ," dedi Gansey. "Kaymamaya dikkat edin." Sonra daha yüksek sesle, *"Gratias.*

Reveniemus."

"Ne dedin sen?" Mavi sordu.

Adam onun yerine cevap verdi. "Teşekkürler. Ve geri döneceğimizi söyledim."

Ronan'ın tercüme ettiği yönergelere uymak zor olmadı. Dere burada genişti, beyaz buz tutmuş kıyılar arasında su soğuk ve yavaştı. Dereyi takip etmek onları istikrarlı bir şekilde

Yokuş aşağı indiler ve yavaş yavaş etraflarındaki hava ısınmaya başladı. Seyrek kırmızı yapraklar dalları süslüyordu ve Mavi, soyulmaya yüz tutmuş beyaz ve gri gövdesi kollarını dolayamayacağı kadar geniş olan devasa bir çınarı işaret ettiğinde yazın yapışkan pençesine düşmüşlerdi. Yapraklar dolgun ve yeşildi, sürekli mırıltılı bir hışırtı içinde hareket ediyor ve birbirlerine sürtünüyorlardı. Şu anda bir ses olsa bile, Gansey onu duyabileceğinden emin değildi.

"Daha önce yazı kaçırmıştık," diye belirtti Adam. "Diğer yönden geldiğimizde. Doğruca sonbahara gittik."

"Sihirli sivrisinekler," dedi Ronan onun koluna vurarak. "Burası ne harika bir yer."

Sesin talimatlarına uyarak devasa çınarın yanından sola döndüler. Gansey ağaçların bulmak isteyeceklerini düşündükleri şeyin ne olduğunu merak etti. Aradığı tek bir şey olduğunu düşündü.

Sonra ağaçlar açılarak yazlık bir açıklığa dönüştü ve sesin ne demek istediği anlaşıldı.

Açıklıkta, tamamen yersiz, terk edilmiş bir araba vardı. Kırmızı bir Mustang. Yeni model. İlk başta çamurla kaplı gibi görünse de yakından incelendiğinde aslında kat kat polen ve yaprak çöpleriyle kaplı olduğu anlaşılıyordu. Yapraklar kaputun çatlaklarında ve spoylerin altında birikmiş, ön cam sileceklerinin üzerinde toplanmış ve lastiklerin etrafında kümelenmişti. Arabanın altından bir fidan çıkmış ve ön çamurluğun etrafını sarmıştı. Manzara eski gemi enkazlarını andırıyordu, eski tekneler zamanın hilesiyle mercan kayalıklarına dönüşmüştü.

Arabanın arkasında, ormandan çıkıyormuş gibi görünen, kötü bir şekilde büyümüş bir patika uzanıyordu; ağaçların kastettiği çıkış yolu bu olmalıydı.

Ronan lastiklerden birini tekmeleyerek, "Gösterişli," dedi. Mustang'in kocaman, pahalı jantları vardı ve Gansey şimdi arabaya daha yakından bakınca satış sonrası detaylarla kaplı olduğunu gördü: büyük jantlar, yeni spoyler, koyu renk cam tonu, açık egzoz. Babası *yeni paranın cep yaktığını* söylerdi.

"Bak," dedi Adam. Bir parmağını arka camın tozuna sürttü. Blink-182 çıkartmasının yanında bir Aglionby çıkartması vardı.

"Anlaşıldı," dedi Blue.

Ronan sürücü tarafındaki kapıyı denedi; kapı açıldı. Bir kez sertçe güldü. "Burada mumyalanmış bir hamburger var."

Hepsi arabanın içini görmek için etrafına toplandı ama yolcu koltuğunda duran, yarısı yenmiş kuru hamburger dışında görülecek pek bir şey yoktu.

Bu araba da tıpkı Blue'nun kayıt cihazındaki sesi gibi bir bilmeceydi. Gansey sanki özellikle kendisine yöneltilmiş gibi hissediyordu.

"Bagajı aç," diye emretti.

Sandığın içinde bir ceket, onun altında da çubuklar ve yaylardan oluşan tuhaf bir koleksiyon vardı. Gansey kaşlarını çatarak mekanizmayı geri çekti ve en büyük çubuğundan tuttu. Parçalar yerlerine oturdu, birkaç çubuk ana çubuğun altında asılı durup dönüyordu ve Gansey her şeyi bir anda anladı.

"Bu bir dowsing çubuğu."

Adam'a döndü, doğrulama istiyordu.

"Tesadüf," dedi Adam. Tabii ki bu tesadüf olmadığı anlamına geliyordu.

Gansey ilk kez Nino'nun önündeki otoparkta, Adam onu başka birinin ley hattını aradığını düşündüğü konusunda uyardığında hissettiği tuhaf duyguya kapıldı. Sonra Blue ve Noah'nın artık görünürde olmadıklarını fark etti. "Blue ve Noah nerede?"

İsmi söylendiğinde Mavi yeniden ortaya çıktı ve bir kütüğün üzerinden geçerek açıklığa geri döndü. Dedi ki,

"Noah kusuyor."

"Bunu neden yapıyor?" Gansey sordu. "Hasta mı?"

"Ona sorarım," diye cevap verdi. "*Kusması* biter bitmez."

Gansey yüzünü buruşturdu.

"Sanırım Gansey'nin *kusma* kelimesini tercih ettiğini göreceksiniz. Ya da *tahliye etmek*," dedi Ronan neşeyle.

"Sanırım bu durumda *öğürmek* en belirgin kelime," diye düzeltti Mavi.

"Öğürüyor!" dedi Ronan endişelenmeden; nihayet bu, hakkında bir şeyler bildiği bir şeydi. "Nerede o? Noah!" Mustang'den uzaklaştı ve Mavi'nin geldiği yoldan geri dönmeye başladı.

Mavi, Gansey'nin elindeki dowsing çubuğunu fark etti. "*O* arabada mıydı? Bir dowsing çubuğu!"

Onun bunun ne olduğunu bilmesine şaşırmamalıydı; medyum olmasa bile annesi medyumdu ve bu teknik olarak bir ticaret aracıydı. "Sandık."

"Ama bu başka birinin ley hattını aradığı anlamına geliyor!"

Mustang'in diğer tarafında, Adam parmaklarını arabanın kenarındaki polenlerin arasından geçirdi. Tedirgin görünüyordu. "Ve bunun arabalarından daha önemli olduğuna karar verdiler."

Gansey önce etraflarındaki ağaçlara, sonra da pahalı arabaya baktı. Uzaktan Ronan ve Noah'nın alçak seslerini duydu. "Sanırım gitsek iyi olacak. Sanırım daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Ertesi Pazar sabahı Blue dışarı çıkmaya hazırlanırken resmen çelişkiye düşmüştü. Pazar günleri köpek gezdirme günüydü. Aslında Pazar ve Perşembe günleri köpek gezdirme günüydü ama Blue önceki iki hafta çocuklarla vakit geçirmek için yalvarmıştı, bu yüzden köpeklerini vekaleten görmeyeli uzun zaman olmuş gibi hissediyordu. Sorun şu ki, parası iyice azalmıştı ve dahası, Maura'ya itaatsizlik ettiği için duyduğu suçluluk sonunda ona ağır gelmeye başlamıştı. Akşam yemeğinde annesinin gözlerinin içine bakamayacak hale gelmişti ama artık çocuklardan vazgeçmeyi hayal etmek bile imkânsızdı. İkisini uzlaştırmanın bir yolunu bulmalıydı.

Ama önce köpekleri gezdirmesi gerekiyordu.

Willow Ridge'e giderken mutfaktaki telefon çaldı ve Blue, bir elinde bir bardak bulanık elma suyu, diğerinde yüksek topuklu bir spor ayakkabının bağcıklarıyla telefonu kaptı.

"Alo?"

"İçerideyse Blue ile konuşmak istiyorum, lütfen."

Bu Gansey'nin kusursuz, kibar sesiydi, samanı altına çevirmek için kullandığı ses. Belli ki buraya çağırarak neyi riske attığını biliyordu ve belli ki bu konuda Mavi'den başka biriyle konuşmaya hazırdı. Gizliliğinin uzun süre devam edemeyeceğine dair giderek artan şüphelerine rağmen, onun kimliğini açığa çıkarmış olabileceği gerçeği hakkında ne hissettiğinden emin değildi.

"Blue başkalarının köpeklerini gezdirmeye gitmeye hazırlanıyor," dedi meyve suyunu bırakıp spor ayakkabısını çekiştirerek, telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırarak. "Ve iyi ki başkasını değil de onu almışsın."

"Bu olasılığa karşı hazırlıklıydım," dedi Gansey. Onu telefonda duymak tuhaftı; sesi yüzüne pek benzemiyordu. "Yine de seni yakaladığıma sevindim. Nasılsınız? Umarım iyisindir?"

Küçümsemek istemiyordu, dedi Mavi kendi kendine. Kendine birkaç kez söyledi. "Haklısın."

"Harika. Baksana. Adam bugün çalışıyor ve Ronan da kardeşleriyle kilisede, ama ben dışarı çıkıp etrafa bakmak istiyorum." Hızlıca ekledi, "Ormana değil. Haritanızdaki kiliseye gitmeyi düşünüyordum. İster misin..."

Bocaladı. *Gansey* bocalıyor muydu? Mavi'nin, onun kendisiyle gitmek isteyip istemediğini sorduğunu anlaması için bir an sessiz kalması gerekti. Diğer çocuklar olmadan onunla hiçbir yere gitmediğini fark etmesi bir anını daha aldı.

"Köpekleri gezdirmem lazım."

"Oh," diye cevap verdi Gansey, sesi sönük çıkıyordu.

"Peki, tamam." "Ama sadece bir saat sürecek."

"Oh," diye tekrarladı, yaklaşık on dört ton daha parlaktı. "O zaman seni alayım mı?"

Mavi omzunun üzerinden oturma odasına doğru kaçamak bir bakış attı. "Hayır - park yerinde buluşuruz."

"Harika," dedi tekrar. "En iyi raf. Sanırım bu ilginç olacak. Bir saat içinde görüşürüz."

Üst raf mı? Adam olmadan Gansey - Mavi bunun nasıl işleyeceğinden emin değildi. Adam'ın ona olan geçici ilgisine rağmen, çocuklar bir birim, tek ve çok başlı bir varlık gibi hareket ediyor gibiydiler. İçlerinden birini diğerlerinin varlığı olmadan görmek biraz... tehlikeli hissettiriyordu.

Ama Gansey'le gitmemek gibi bir seçeneği yoktu. O kadar çok keşfetmek istedi

O

yaptı. Mavi telefonu kapatır kapatmaz adının söylendiğini duydu. "Bloo-

OOOO-oooooo, çocuğum, çocuğum, buraya gel!"

Bu Maura'nın sesiydi ve şarkı söyleme ritmi son derece ironikti. Batan bir

Blue bu hissi takip ederek oturma odasına gitti ve orada Maura, Calla ve Persephone'u, Blue'nun tornavida olduğundan şüphelendiği şeyi içerken buldu. Odaya girdiğinde, kadınların hepsi ona kayıtsız gülümsemelerle baktı. Bir dişi aslan sürüsü.

Mavi kokteyllere bakarak kaşlarını kaldırdı. Pencerelerden giren sabah ışığı içkileri parlak, yarı saydam bir sarıya dönüştürüyordu. "Saat daha on."

Calla uzanıp Blue'nun bileğini parmaklarıyla kavradı ve onu nane yeşili aşk koltuğuna sürükledi. Bardağının büyük bir kısmı çoktan boşalmıştı. "Bugün Pazar. Başka ne yapabiliriz ki?"

"Köpekleri gezdirmem gerekiyor," dedi Blue.

Maura odanın öbür ucundaki mavi çizgili sandalyesinden tornavidasını yudumladı ve yüzünü ekşitti. "Oh, *Persephone*. Onları çok fazla votkayla yapıyorsun."

Persephone pencerenin önündeki hasır banktan üzgün bir sesle, "Elim hep kayıyor," dedi.

Blue ayağa kalkmaya başladığında, Maura ses tonunun ardında ince bir ironiyle, "Biraz bizimle otur, Blue. Bize dünden bahset. Ve ondan önceki gün. Ve ondan önceki gün. Ve - oh, hadi şu son birkaç haftadan bahsedelim."

Blue o zaman Maura'nın öfkeli olduğunu fark etti. Onu daha önce sadece birkaç kez öfkeli görmüştü ve bu öfkenin kendisine yönelmesi derisinin anında nemlenmesine neden oldu.

"Şey, ben..." Sözlerini yarıda kesti. Yalan söylemek anlamsız görünüyordu.

"Ben senin zindan efendin değilim," diye araya girdi Maura. "Seni odana kapatacak ya da manastıra gönderecek değilim, Tanrı aşkına. O yüzden şu sinsi sinsi dolaşma işine bir son verebilirsin."

"Ben -"

"Öyleydin. Doğduğundan beri senin annenim ve sana söz veriyorum, öyleydin. O halde Gansey'le iyi anlaştığınızı varsayıyorum?" Maura'nın yüz ifadesi sinir bozucu derecede bilgiliydi.

"Anne."

"Orla bana kaslı arabasından bahsetti," diye devam etti Maura. Sesi hâlâ öfkeli ve yapay bir parlaklıktaydı. Blue'nun bunu hak ettiğinin farkında olması, sesinin acısını daha da artırıyordu. "Onu öpmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

"Anne, böyle bir şey *asla* olmayacak," diye güvence verdi Mavi. "Onunla tanıştın, değil mi?"

"Eski, gürültülü bir Camaro kullanmanın, tişörtlerinizi parçalamanın ve yatak odanızın duvarlarına karton ağaçlar yapıştırmanın erkeklikteki karşılığı olup olmadığından emin değildim."

"Güven bana," dedi Blue. "Gansey ve ben birbirimize hiç benzemiyoruz. Onlar da karton değil. Yeniden kullanılmış tuval."

"Çevre rahat bir nefes aldı." Maura içkisinden bir yudum daha almaya çalıştı;

Burnunu kırıştırarak Persephone'ye ters ters baktı. Persephone şehit olmuş gibi görünüyordu. Bir süre durakladıktan sonra Maura biraz daha yumuşak bir sesle, "Hava yastığı olmayan bir arabaya binmenizden pek memnun değilim," dedi.

Blue, "Arabamızda hava yastığı yok," diye belirtti.

Maura bardağının kenarından Persephone'nin saçından uzun bir tutam aldı. "Evet, ama sen her zaman bisikletini alırsın."

Mavi ayağa kalktı. Kanepenin yeşil tüylerinin artık tozluklarının arkasına yapıştığından şüpheleniyordu. "Artık gidebilir miyim? Başım belada mı?"

"Başın belada. Sana ondan uzak durmanı söyledim ama sen durmadın," dedi Maura. "Bu konuda ne yapacağıma henüz karar vermedim. Duygularım incindi. Birkaç kişiye danıştım ve onlar da bana incinmekte haklı olduğumu söylediler. Gençler hala ceza alıyor mu? Bu sadece seksenlerde mi oldu?"

"Bana ceza verirsen çok kızarım," dedi Mavi, annesinin alışılmadık hoşnutsuzluğu yüzünden hâlâ sallanıyordu. "Muhtemelen isyan eder ve çarşaf ipiyle penceremden dışarı tırmanırım."

Annesi bir elini yüzünde gezdirdi. Öfkesi tamamen sönmüştü. "Kendini iyice kaptırdın, değil mi? Çok uzun sürmedi."

"Eğer bana onları görmememi söylemezsen, sana itaatsizlik etmek zorunda kalmam," diye önerdi Blue. Calla, "DNA'nı bebek yapmak için kullanırsan böyle olur Maura," dedi.

Maura içini çekti. "Blue, senin aptal olmadığını biliyorum. Sadece bazen akıllı insanlar aptalca şeyler yaparlar."

Calla, "Onlardan biri olma," diye homurdandı. "Persephone?" diye sordu Maura.

Persephone küçük sesiyle, "Ekleyecek bir şeyim yok," dedi. Ancak bir süre düşündükten sonra ekledi: "Eğer birine yumruk atacaksan, başparmağını yumruğunun içine sokma. Onu kırmak utanç verici olur."

"Tamam," dedi Mavi aceleyle. "Ben çıkıyorum."

"En azından özür dileyebilirdin," dedi Maura. "Sanki senin üzerinde biraz gücüm varmış gibi davran."

Blue buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Maura'nın Blue üzerinde her türlü kontrolü vardı ama bu genellikle ültimatomlar ya da sokağa çıkma yasağıyla gelen türden bir şey değildi. O yüzden sadece, "Özür dilerim. Yapmamı istemediğin şeyi yapacağımı sana söylemeliydim."

Maura, "Bu hayal ettiğim kadar tatmin edici değildi" dedi.

Calla tekrar Blue'nun bileğini yakaladı ve Blue bir an için Calla'nın Gansey'nin arayışını çevreleyen gariplik seviyesini hissedeceğinden endişelendi. Ama Calla içkisinin son damlasını da yuttuktan sonra mırıldandı: "Bu kadar koşuşturmanın arasında Cuma günkü film gecemizi unutma, Blue."

"Bizim - film - gecemiz -" Mavi tekrarladı.

Calla'nın kaşları sertleşti. "Söz vermiştin."

Mavi şekilsiz bir an için Calla'yla ne zaman bir film gecesinden bahsettiğini hatırlamaya çalıştı ve sonra bunun aslında neyle ilgili olduğunu fark etti: günler v e günler önceki konuşma. Neeve'in odasını dağıtmakla ilgili.

"Bu hafta olduğunu unutmuşum," diye yanıtladı Mavi.

Maura hâlâ çoğunlukla dolu görünen içkisini evirip çevirdi. Her zaman başkalarının

içmesini izlemeyi kendi içmesine tercih ederdi. "Hangi film?"

"Cüceler Bile Küçük Başlar," diye yanıtladı Calla hemen. "Orijinal Almancası: *Auch Zwerge haben klein angefangen*."

Maura yüzünü buruşturdu ama Blue bunun filmden mi yoksa Calla'nın aksanından mı kaynaklandığını anlayamadı. Kadın

"İyi oldu. Neeve ve ben o akşam dışarıdayız."

Calla kaşlarını kaldırdı ve Persephone dantel çoraplarının bir ipini karıştırdı. "Ne yapıyorsun sen?" Mavi sordu. *Babamı mı arıyorsun? Havuzlarda kehanette mi bulunuyorsun?*

Maura içkisini yudumlamayı bıraktı. "Gansey ile takılmıyorum."

En azından Mavi annesinin ona asla yalan söylemeyeceğinden emin olabilirdi. Sadece hiçbir şey söylemezdi.

Neden kilise?" Blue Camaro'nun yolcu koltuğundan sordu. Daha önce hiç öne binmemişti ve yolcu koltuğunda, arabanın huzursuz bir düzende uçan birkaç bin parçadan oluştuğu hissi daha da belirgindi.

Pahalı güneş gözlükleri ve Top-Siders ayakkabılarıyla direksiyonun arkasına rahatça yerleşmiş olan Gansey cevap vermekte ağırdan aldı. "Bilmiyorum. Çünkü hat üzerinde, ama Cabeswater her neyse... onun kadar değil. Geri dönmeden önce Cabeswater hakkında daha fazla düşünmem gerekiyor."

"Çünkü sanki birinin evine giriyormuşuz gibi." Mavi, Gansey'nin bot ayakkabılarına bakmamaya çalıştı; onları giymiyormuş gibi davranırsa onun hakkında daha iyi hissedecekti.

"Aynen öyle! Tam olarak böyle hissettiriyor." Adam onayladığı bir yorum yaptığında Adam'ı işaret ettiği gibi onu işaret etti. Sonra tıkırtısını durdurmak için elini tekrar vites topuzunun üzerine koydu.

Aslında Mavi ağaçların düşünen yaratıklar olduğunu, konuşabildiklerini heyecan verici bir fikir olarak görüyordu. Onu *tanıyorlardı*.

"Buradan dön!" Gansey neredeyse yıkık kilisenin yanından geçerken Mavi emretti. Geniş bir gülümsemeyle direksiyona asıldı ve birkaç vites düşürdü. Yalnızca birkaç itiraz eden lastik sesiyle, büyümüş yola girmeyi başardılar. Tam o sırada torpido gözü açıldı ve içindekiler Blue'nun kucağına döküldü.

"Bu arabayı neden *aldın* ki?" diye sordu. Gansey motoru kapattı ama bacakları hâlâ motorla birlikte titreşiyormuş gibi hissediyordu.

"Çünkü bu bir klasik," diye cevap verdi ilkel bir şekilde. "Çünkü eşsiz."

"Ama bu boktan bir şey. Benzersiz klasikler yapmıyorlar mı -" Blue torpido gözünün kapağını birkaç kez başarısız bir şekilde iterek ne demek istediğini gösterdi. Şimdi, kutunun içindekileri yeniden yerleştirip kapıyı kapattığında, kutu içindekileri bir kez daha bacaklarının üzerine fırlattı.

"Öyle," dedi Gansey ve sesinde biraz gerginlik sezdiğini düşündü.
Aslında öfke değil, ironi. Ağzına bir nane yaprağı koydu ve arabadan indi.

Blue arabanın ruhsatını ve torpido gözündeki eski bir kurutulmuş et şeridini değiştirdikten sonra kucağına düşen diğer nesneyi inceledi. Bu bir EpiPen'di - ciddi bir alerjik reaksiyon durumunda birinin kalbini yeniden çalıştırmak için kullanılan bir şırınga. Kurutulmuş etin aksine, son kullanma tarihi günceldi.

"Kimin bu?" diye sordu.

Gansey çoktan arabadan çıkmıştı, elinde EMF okuyucusu vardı ve sanki otuz dakika değil de saatlerdir arabadaymış gibi geriniyordu. Adamın etkileyici kol kasları olduğunu fark etti, muhtemelen torpido gözünde fark ettiği Aglionby kürek takımı çıkartmasıyla ilgiliydi.

Şöyle bir baktı

omzunun üzerinden ona bakarak, "Benimki. Şu mandalı sağa doğru çekeceksin, sonra kapanacak."

Önerdiği gibi yaptı ve torpido gözü kilitlendi, EpiPen güvenli bir şekilde içine yerleştirildi.

Arabanın diğer tarafında, Gansey başını geriye doğru eğerek fırtına bulutlarına baktı: canlı varlıklar, hareketli kuleler. Çok uzaklarda, dağların mavi kenarıyla neredeyse aynı renkteydiler. Geldikleri yol, kasabaya doğru kıvrılan mavi-yeşil bir nehirdi. Güneşin dolaylı ışığı tuhaftı: neredeyse sarı, nemle yoğun. Kuşların dışında, gök gürültüsünün yavaş ve uzak homurtusundan başka ses yoktu.

"Umarım hava böyle devam eder," dedi.

Yıkık kiliseye doğru yürüdü. Blue, Gansey'nin bir yerlere böyle gittiğini keşfetmişti - *adım* atarak. Yürümek sıradan insanlar içindi.

Onun yanında duran Mavi, her zaman yaptığı gibi kiliseyi gün ışığında daha ürkütücü buldu. Yıkık duvarların içinde, çökmüş çatı parçalarının arasında diz boyu otlar ve onun kadar uzun ağaçlar güneş ışığına doğru uzanıyordu. Sıraların ya da cemaatin var olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Burada kasvetli ve anlamsız bir şey vardı: ölümden sonraki yaşamı olmayan ölüm.

Haftalar önce burada Neeve ile birlikte durduğunu hatırladı. Neeve'in gerçekten babasını arayıp aramadığını ve eğer arıyorsa, onu bulduğunda ne yapmayı planladığını merak etti. Kiliseye giren ruhları düşündü ve Gansey'in babasını arayıp aramadığını merak etti.

Gansey, "Sanki buraya daha önce gelmişim gibi hissediyorum" dedi.

Mavi nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ona Aziz Markos Arifesi'yle ilgili yarı doğruyu zaten söylemişti ve diğer yarısını söylemenin doğru olduğundan emin değildi. Dahası, *doğru* hissettiğinden de emin değildi. Onun bu canlı haliyle yanında dururken, bir yıldan kısa bir süre içinde öleceğini hayal bile edemiyordu. Üzerinde deniz mavisi bir polo tişörtü vardı ve deniz mavisi polo tişörtü giyen birinin seksen altı yaşında, muhtemelen bir polo maçında kalp hastalığından başka bir nedenle ölmesi imkânsız görünüyordu.

Blue, "Sihir-o-metren şu anda ne yapıyor?" diye sordu.

Gansey bıçağı ona doğru çevirdi. Parmak eklemleri solgundu, kemik deriye bastırıyordu. Metrenin yüzeyinde kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu.

Dedi ki, "Bu çivili. Tahtadaki gibi."

Mavi çevrelerini inceledi. Büyük olasılıkla buraların hepsi, hatta kilisenin bulunduğu yer bile özel mülktü ama kilisenin arkasındaki alan daha uzak görünüyordu. "Bu taraftan gidersek, izinsiz girdiğimiz için vurulma ihtimalimiz azalır. Gömleğin yüzünden dikkat çekmemeliyiz."

"Akuamarin harika bir renk ve bunu taktığım için kendimi kötü hissetmeyeceğim," dedi Gansey. Ama sesi biraz zayıftı ve tekrar kiliseye baktı. O anda Gansey'in onu hiç görmediği kadar genç görünüyordu; gözleri kısılmış, saçları dağılmış, yüz hatlarına dikkat edilmemişti. Gençti ve garip bir şekilde korkuyordu.

Mavi düşündü: *Ona söyleyemem. Ona asla söyleyemem. Sadece bunun olmasını engellemeye çalışmalıyım.*

Sonra Gansey aniden yeniden çekici bir hal alarak elini mor tunik elbisesine doğru çevirdi. "Yolu göster, Patlıcan."

Otların arasında yola koyulmadan önce yılan var mı diye toprağı eşelemek için bir sopa buldu. Rüzgâr yağmur gibi kokuyor, yer gök gürlüyordu ama hava değişmemişti. Gansey'in elindeki makine sürekli kırmızı renkte yanıp sönüyor, ancak görünmez çizgiden çok uzaklaştıklarında turuncuya dönüyordu.

"Geldiğin için teşekkürler Jane," dedi Gansey.

Mavi ona pis bir bakış fırlattı. "Bir şey değil, *Dick*."

Acı çekmiş görünüyordu. "Lütfen yapma."

Bu samimi ifade, gerçek adını kullanmanın tüm neşesini yok etti. Yürümeye devam etti. Bir süre sonra, "Bu durumdan etkilenmemiş gibi görünen tek kişi sensin," dedi. "Bu bir şey değil. Ama daha önce de bazı alışılmadık şeylerle karşılaştım ve sanırım sadece... ama Ronan, Adam ve Noah... şaşkın görünmüyorlar."

Mavi *şaşkınlığın* ne anlama geldiğini biliyormuş gibi davrandı. "Yine de bununla yaşıyorum. Yani, annem bir medyum. Bütün arkadaşları medyum. Bu - şey, *normal* bir şey değil. Ama hep onlar gibi olmanın nasıl hissettireceğini düşünmüşümdür. Bilirsiniz, diğer insanların göremediği şeyleri görmek."

"Bunu yapabilmesi için yıllarımı harcadım," diye itiraf etti Gansey. Sesinin tınısında Mavi'yi şaşırtan bir şey vardı. Adam tekrar konuşana kadar, Adam'la konuşurken kullandığı tonu kullandığını fark etmemişti. "Henrietta hattını bulmak için on sekiz ayımı harcadım."

"Beklediğiniz gibi miydi?"

"Ne bekliyordum bilmiyorum. Hattın etkileri hakkında her şeyi okumuştum ama bu kadar belirgin olacağını hiç düşünmemiştim. Yani... Ağaçları hiç beklemiyordum. Bu kadar hızlı olmasını da beklemiyordum. Her ay bir ipucu elde etmeye ve sonra bir başkası gelene kadar o ölü atı dövmeye alışkınım. Ama bu öyle değil." Durakladı, gülümsemesi geniş ve yardımseverdi. "Bunların hepsi senin sayende oldu. Sonunda bizi tehlikeye attın. Seni öpebilirim."

Belli ki şaka yapıyordu ama Mavi yana doğru sıçradı. "Bu ne içindi?"

"Medyumlara inanır mısın?" diye sordu. "Şey, bir tanesine *gittim*, değil mi?"

"Bunun bir anlamı yok. Birçok insan medyumlara sadece gülmek için gider."

"Gittim çünkü inanıyorum. Yaptıkları işte iyi olanlara inanıyorum. Sadece onlara ulaşmak için içinden geçmeniz gereken çok fazla saçmalık olduğunu düşünüyorum. Neden?"

Mavi yılan sopasını acımasızca yere sapladı. "Çünkü annem bana doğduğumdan beri gerçek aşkımı öpersem öleceğini söyler."

Gansey güldü.

"Gülme, sen -" Mavi *piç* diyecekti ama çok güçlü geldi ve kendini kaybetti. Sinir.

"Kulağa çok ihtiyatlı gelen bir şey, değil mi? Çıkma yoksa kör olursun. Gerçek aşkını öp ve o da ısırsın."

"Sadece o değil!" Mavi itiraz etti. "Tanıştığım her medyum ya da medyum bana aynı şeyi söylüyor. Ayrıca, annem öyle biri değil. Böyle bir şeyle öylece oynamaz. Bu *numara* değil."

"Özür dilerim," dedi Gansey, kızın ona gerçekten kızdığını fark ederek. "Yine hıyarlık ettim. Bu şanssız adamın nasıl ölmesi gerektiğini biliyor musun?"

Mavi omuz silkti.

"Şeytan ayrıntıda gizlidir, sanırım. Yani önlem olarak kimseyi öpmedin mi?" Onun başını sallamasını izledi. "Bu korkunç görünüyor, Jane. Yalan söylemeyeceğim."

Tekrar omuz silkti. "Genelde insanlara söylemem. Sana neden söylediğimi bilmiyorum. Adam'a söyleme."

Gansey'nin kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Öyle, değil mi?"

Yüzü anında kızardı. "Hayır. Yani... *Hayır*. *Hayır*. Sadece, çünkü öyle değil - çünkü

Bilmiyorum - güvenli oynamayı tercih ederim."

Mavi, arabadan indiklerinde zamanın yeniden başladığını ve onun yerine hava durumu ya da hangi dersleri aldığı hakkında bir sohbete giriştiğini hayal etti. Yüzünün yanması hiç durmayacak gibi görünüyordu.

Gansey'in cevap verirkenki sesi biraz sertti. "Şey, eğer Adam'ı öldürseydin, oldukça üzülürdüm."

"Yapmamak için elimden geleni yapacağım."

Bir an için sessizlik dengesiz ve rahatsız ediciydi, sonra sesi daha sıradan bir hal aldı: "Bana söylediğin için teşekkürler. Yani, böyle bir konuda bana güvendiğin için."

Mavi rahatlamış bir şekilde, "Bana Ronan v e Adam hakkında neler hissettiğini anlattın. Ama ben hâlâ bilmek istiyorum... Neden arıyorsun? Glendower'ı mı?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi ve Mavi bir an i ç i n küstah, parlak Gansey'e geçmek üzere olduğundan korktu ama sonunda sadece, "Özetlemesi zor bir hikaye," dedi.

"Sarmaşık Ligi öncesi bir lisedesin. Dene."

"Pekâlâ. Nereden başlayalım? Belki - EpiPen'imi gördün. Arı sokması için. Alerjim var. Kötü bir şekilde."

Mavi telaşla olduğu yerde durdu. Eşek arıları yerde yuva yapardı ve burası onlar için en uygun bölgeydi: ağaçlara yakın sessiz alanlar. "Gansey! Burası *kırsal bölge*. Arıların yaşadığı yer!"

Sanki bu konudan uzaklaşmak istiyormuş gibi küçümseyici bir hareket yaptı. "Sopanla bir şeyleri dürtmeye devam et, her şey yoluna girecek."

"*Sopam*! Bütün hafta ormanda yürüdük! Bu korkunç görünüyor -"

"Cavalier?" Gansey önerdi. "Gerçek şu ki EpiPen'e sahip olmanın bir anlamı bile yok. Bana en son söyledikleri, sadece bir kez sokulursam işe yarayacağıydı ve o zaman bile bilmiyorlar. Sokma nedeniyle ilk kez hastaneye gitmek zorunda kaldığımda dört yaşındaydım ve ondan sonra reaksiyonlar daha da kötüleşti. Olan oldu. Ya bu ya da bir balonun içinde yaşamak."

Mavi Ölüm kartını ve annesinin bu kartı aslında Gansey için yorumlamadığını düşündü. Kartın Gansey'nin önceden haber verilen trajedisiyle ilgili olmayıp, daha çok onun hayatıyla -her gün ölümle nasıl yan yana yürüdüğüyle- ilgili olmasının mümkün olduğunu düşündü.

Mavi sopasıyla önlerindeki zemine vurdu. "Tamam, devam edin."

Gansey dudaklarını emdi ve sonra serbest bıraktı. "Şey, yedi yıl önce ailemle birlikte bir akşam yemeğindeydim. Ne için olduğunu hatırlamıyorum. Sanırım babamın arkadaşlarından biri partiye aday gösterilmişti."

"*Kongre* için mi?"

Ayaklarının altındaki toprak ya da etraflarındaki hava gök gürültüsüyle titreşti.

"Evet. Hatırlamıyorum. Bazen her şeyi hatırlamadığını biliyorsun, değil mi? Ronan anıların rüyalar gibi olduğunu söyler. Üzerinde kıyafet olmadan sınıfın önüne nasıl geldiğini asla hatırlamazsın. Her neyse, parti sıkıcıydı. Dokuz ya da on yaşındaydım. Küçük siyah elbiseler, kırmızı kravatlar ve karides olduğu sürece istediğiniz her türlü yiyecek vardı. Birkaç çocuk saklambaç oynamaya başladık. Saklambaç oynamak için çok yaşlı olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum ama yapacak başka bir şey yoktu."

Mavi ve o, aralarında dikenler yerine otların büyüdüğü, yeterince seyrek ağaçlardan oluşan dar bir koruluğa girdiler. Bu Gansey, bu hikâye anlatan Gansey, karşılaştığı diğer versiyonlarından tamamen farklı biriydi. Dinlemeden edemiyordu.

"Hava cehennem kadar sıcaktı. Bahardı ama aniden yaz olduğuna karar vermişti. Virginia baharı. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir şekilde ağırdır. Arka bahçede hiç gölge yoktu ama onu çevreleyen büyük bir orman vardı. Koyu, yeşil ve mavi. Bir göle dalmak gibi. Girdim,

ve harikaydı. Sadece beş dakika ve evi göremedim." Mavi yeri
eşelemeyi bıraktı. "Kayboldun mu?"

Gansey başını hafifçe salladı.

"Bir yuvaya bastım." Gözleri, insanların sıradan görünmeye çalıştıklarında yaptıkları gibi kısılmıştı ama bu hikâyenin onun için sıradan olmadığı çok açıktı. "Dediğin gibi eşek arıları. Yerde yuva yaparlar. Sana söylememe gerek yok. Ama o zamanlar bilmiyordum. Hissettiğim ilk şey çorabımdaki küçük bir karıncalanmaydı. Bir dikene bastığımı sandım - bir sürü diken vardı, şu yeşil, kırbaç şeklinde olanlardan - ama sonra bir tane daha hissettim. Çok küçük acılardı, biliyor musunuz?"

Mavi biraz hasta hissetti.

"Ama sonra elimde bir tane hissettim ve atlayıp uzaklaştığımda onları gördüm. Kollarımın her yerinde."

Bir şekilde onu oraya götürmeyi, o keşif anına sokmayı başarmıştı. Blue'nun kalbi aşağı çekilmiş, zehirle tuzağa düşürülmüş gibi hissetti.

"Ne yaptın?" diye sordu.

"Öldüğümü biliyordum. Vücudumda her şeyin ters gitmeye başladığını hissetmeye başlamadan önce öldüğümü biliyordum. Çünkü sadece bir kez sokulduğum için hastaneye gitmiştim ama bu yüzüncü sokulmaydı. Saçımdaydılar. *Kulaklarımdaydı*, Blue."

"Korktun mu?" diye sordu.

Cevap vermesine gerek yoktu. Bunu onun gözlerinin
çukurunda gördü. "Ne oldu?"

"Öldüm," dedi. "Kalbimin durduğunu hissettim. Eşek arıları umursamadı. Ölmüş olmama rağmen beni sokmaya devam ediyorlardı."

Gansey durdu. "Zor kısım burası." dedi.

"Bunlar benim en sevdiklerim," diye yanıtladı Mavi. Etraflarındaki ağaçlar sessizdi; tek ses gök gürültüsünün homurtusuydu. Bir süre durakladıktan sonra biraz da utanarak ekledi: "Özür dilerim. Öyle olmak istememiştim.

... ama benim hayatımın tamamı 'zor kısım'. Kimse ailemin yaptıklarına inanmıyor. Gülmeyeceğim."

Yavaşça nefes verdi. "Bir ses duydum. Bir fısıltıydı. Ne dediğini unutmayacağım. Dedi ki: '*Glendower sayesinde yaşayacaksın. Ley hattındaki başka biri ölmemesi gerekirken ölüyor ve sen de ölmemen gerekirken yaşayacaksın*."

Mavi çok sessizdi. Hava üzerlerine bastırıyordu.

"Helen'e söyledim. Bunun bir halüsinasyon olduğunu söyledi." Gansey sarkan bir sarmaşığı yüzünden sildi. Çalılıklar gittikçe sıklaşıyor, ağaçlar yaklaşıyordu. Muhtemelen geri dönmeleri gerekiyordu. Sesi tuhaftı. Resmi ve kesin. "Bu bir halüsinasyon değildi."

Günlüğü yazan Gansey buydu. Bunun gerçekliği, büyüsü onu ele geçirmişti.

"Ve bu hayatınızı Glendower'ı arayarak geçirmeniz için yeterli mi?" diye sordu. Gansey,

"Arthur kâsenin varlığını öğrendikten sonra onu nasıl aramazdı ki?" diye cevap verdi.

Altlarında yine gök gürültüsü homurdandı, görünmez bir canavarın aç hırıltısı.

Blue, "Bu gerçekten bir cevap değil" dedi.

Ona bakmadı. Korkunç bir sesle, "*İhtiyacım* var, Mavi," *diye* cevap
verdi. EMF okuyucusundaki tüm ışıklar söndü.

Güvenli bir zemine geri döndüğü için rahatlayan ve gerçek Gansey'i daha derinlemesine araştıramadığı için hayal kırıklığına uğrayan Blue makineye dokundu. "Çizgiyi aştık mı?"

Birkaç metre geri çekildiler ama makine tekrar çalışmadı.

"Akü bitmiş mi?" diye sordu.

"Nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum." Gansey telefonu kapatıp tekrar açtı.

Mavi okuyucu için elini uzattı. Ondan aldığı anda ışıklar kırmızıya döndü. Sabit kırmızı, yanıp sönme yok. Bir o yana bir bu yana döndü. Solunda turuncu. Sağında kırmızı.

Birbirlerinin gözleriyle karşılaştılar. "Sözünü geri al," dedi Mavi.

Ama Gansey EMF okuyucusuna dokunur dokunmaz ışıklar yine söndü. Gök gürültüsü bu kez baştan çıkarıcı ve kaynar bir şekilde geldiğinde, içinde bir şeylerin titremeye başladığını ve ses kesildikten sonra da durmadığını hissetti.

"Mantıklı bir açıklaması olmalı diye düşünüp duruyorum," dedi Gansey. "Ama bütün hafta boyunca olmadı."

Blue muhtemelen mantıklı bir açıklaması olduğunu düşündü ve bunun bu olduğunu düşündü: Mavi her şeyin sesini yükseltiyordu. Ancak o anda neyi yükselttiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Gök gürültüsü homurdanırken hava yeniden titredi. Artık güneşten hiçbir iz yoktu. Geriye kalan tek şey etraflarındaki ağır yeşil havaydı.

"Bizi nereye götürüyor?" diye sordu.

Sabit kırmızı ışığın onlara yol göstermesine izin veren Mavi, ağaçların arasından tereddütle adım attı. Sadece birkaç metre gitmişlerdi ki makine tekrar bozuldu. Hiçbir el değiştirme ya da manipülasyon onu tekrar titremeye teşvik edemezdi.

Makineyle aralarında durdular, başlarını öne eğdiler ve sessizce makinenin karanlık yüzüne baktılar.

Blue, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Gansey ayaklarının arasından, makinenin tam altından aşağıya baktı. "Geri çekilin. Orada -"

"Aman Tanrım," dedi Blue, Gansey'den uzaklaşarak. Sonra tekrar: "Aman Tanrım -"

Ama cümlesini bitiremedi, çünkü az önce bir şeyin üzerinden atlamıştı.

bir insan kol kemiğine çok benziyordu. İlk çömelen Gansey oldu ve kemiğin üzerindeki yaprakları temizledi. Elbette, ilk kol kemiğinin altında ikinci bir kol kemiği vardı. Kirli bir saat bilek kemiğini çevreliyordu. Her şey sahte görünüyordu, ormanda bir iskelet.

Böyle bir şey olamaz.

"Olamaz." Mavi nefes aldı. "Sakın dokunma. Parmak izleri."

Ama cesette parmak izi kalmayalı çok olmuştu. Kemikler bir müze parçası kadar temizdi, etler çoktan çürümüştü ve kişinin giydiği her neyse ondan geriye sadece iplikler kalmıştı. Yaprakları dikkatle toplayan Gansey iskeletin tamamını ortaya çıkardı. İki büklüm yatıyordu, bir bacağı yukarı doğru kıvrılmış, kolları kafatasının iki yanına yayılmıştı, trajedinin dondurulmuş bir karesiydi. Zaman garip unsurları bağışlamış ve diğerlerini almıştı: saat oradaydı, ama el yoktu. Gömlek gitmişti ama kravat kalmıştı, çökmüş kaburga kemiklerinin tepeleri ve vadileri üzerinde dalgalanıyordu. Ayakkabılar kirliydi ama maruz kaldıkları için değişmemişlerdi. Çoraplar da deri ayakkabıların içinde, bilek hizasında ayak kemiklerinden oluşan torbalar halinde korunmuştu.

Kafatasının yanağı parçalanmıştı. İnsanın bu şekilde mi öldüğünü merak etti.

"Gansey," dedi Blue, sesi düzdü. "Bu bir çocuktu. Aglionby'den bir çocuktu."

Göğüs kafesini işaret etti. İki çıplak kaburga kemiği arasında eğri büğrü bir Aglionby yaması vardı, işlemenin sentetik lifleri hava koşullarından etkilenmiyordu.

Cesedin üzerinden birbirlerine baktılar. Şimşek yüzlerinin yanlarını aydınlattı. Mavi,

Gansey'in derisinin altındaki kafatasının, elmacık kemiklerinin yüzeye çok yakın, yüksek ve

Ölüm kartındakiler gibi bir kare.

"Bunu rapor etmeliyiz," dedi.

"Bekle," diye cevap verdi. Kalça kemiğinin altındaki cüzdanı bulması sadece bir dakikasını aldı. İyi bir deriydi, lekeli ve ağarmıştı ama çoğunlukla zarar görmemişti. Gansey cüzdanı çevirerek açtı ve bir yüzünü kaplayan kredi kartlarının rengârenk kenarlarına baktı. Bir ehliyetin üst kenarını gördü ve parmağıyla dışarı çıkardı.

Mavi, Gansey'nin nefesinin çıplak bir şokla kesildiğini duydu. Ehliyetteki yüz Noah'a aitti.

Akşam sekizde Gansey karavan fabrikasından Adam'ı aradı. "Seni almaya geliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Önemli olduğunu söylememişti ama Adam'ın işten ayrılmasını ilk kez istiyordu, o yüzden önemli olmalıydı.

Dışarıda, Camaro park yerinde rölantide çalışıyor, motorun düzensiz sesi karanlıkta yankılanıyordu. Adam arabaya bindi.

"Oraya vardığımızda açıklayacağım," dedi Gansey.

Arabayı vitese taktı ve gaza öyle bir bastı ki arka lastikler asfaltta gıcırdadı. Adam, Gansey'nin ifadesinden Ronan'a bir şey olduğunu düşündü. Belki de sonunda *Ronan*'ın başına bir şey gelmişti. Ama gittikleri yer hastane değildi. Camaro doğruca Monmouth İmalat'ın önündeki otoparka girdi. Birlikte karanlık, gıcırdayan merdivenlerden ikinci kata çıktılar. Gansey'nin elleri altında kapı açıldı ve duvara çarptı.

"Noah!" diye bağırdı.

Oda karanlıkta sınırsızca uzanıyordu. Pencerelerden görünen minyatür Henrietta, sahte bir ufuk çizgisiydi. Gansey'nin çalar saati durmadan ötüyor, çoktan geçmiş bir zaman için uyarı veriyordu.

Adam'ın parmakları başarısız bir şekilde ışık düğmesini aradı. Gansey tekrar bağırdı, "Konuşmamız gerek. Noah!"

Ronan'ın odasının kapısı açıldı ve bir kare ışık yayıldı. Ronan kapı aralığında siluet halindeydi, bir eli göğsünde kıvrılmış, kuzguni buluntu parmaklarının arasında kamburlaşmıştı. Kulaklarından ipek gibi pahalı bir çift kulaklık çıkarıp boynuna doladı. "Dostum, geç kaldın. Parrish? Çalıştığını sanıyordum."

Yani Ronan, Adam'ın bildiğinden fazlasını bilmiyordu. Adam bunun üzerine soğuk bir rahatlama hissetti ama bu rahatlama çabucak söndü.

"*Öyleydim*." Adam sonunda ışık düğmesini buldu. Oda bir alacakaranlık gezegenine dönüşmüş, köşeler keskin ağızlı gölgelerle canlanmıştı.

"Noah nerede?" diye sordu Gansey. Susturmak için çalar saatin elektrik kablosunu duvardan çıkardı.

Ronan, Gansey'nin durumuna baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Dışarıda."

"Hayır," dedi Gansey kesin bir ifadeyle, "öyle değil. *Noah!*"

Odanın ortasına doğru geri çekildi, köşelere, kirişlere baktı, kimsenin bir oda arkadaşı bulamayacağı yerleri aradı. Adam kapının yanında duraksadı. Bunun Noah için nasıl olabileceğini anlayamıyordu: Noah, saatlerce fark edilmeden kalabilen, odası

tertemizdi, sesi hiç yükselmezdi.

Gansey aramayı bıraktı ve Adam'a döndü.

"Adam," diye sordu, "Nuh'un soyadı ne?"

Gansey sormadan önce Adam sanki bilmesi gerekiyormuş gibi hissetmişti. Ama şimdi cevap ağzından ve sonra da düşüncelerinden tamamen kaymış, dudaklarını iki yana ayırmıştı. Bu, sınıfın yolunu kaybetmek, evin yolunu kaybetmek, Monmouth Manufacturing'in telefon numarasını unutmak gibiydi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Adam.

Gansey sanki silahla ateş ediyormuş ya da bir şey anlatıyormuş gibi Adam'ın göğsünü işaret etti. "Bu arada adım Czerny. Zerny. Sandalye-diz. Nasıl telaffuz edilirse edilsin. Noah Czerny." Başını arkaya atarak havaya bağırdı, "Burada olduğunu biliyorum, Noah."

"Dostum," dedi Ronan. "Kafayı yemişsin."

"Kapısını aç," diye emretti Gansey. "İçinde ne olduğunu söyle."

Ronan zarif bir omuz silkmeyle kapı aralığından dışarı kaydı ve Noah'nın kapısının tokmağını çevirdi. Kapı açıldı ve her zaman yapılmış bir yatağın köşesi ortaya çıktı.

"Her zamanki gibi bir rahibe manastırına benziyor," dedi Ronan. "Bir akıl hastanesinin tüm kişiliği.

Ne arıyorum ben? Uyuşturucu mu? Kız mı? Silah mı?"

"Söylesene," dedi Gansey, "Noah'yla hangi sınıfları paylaşıyorsun?" Ronan homurdandı. "Hiçbirini."

"Ben de öyle," diye cevap verdi Gansey. Başını hafifçe sallayan Adam'a baktı. "Ne de Adam. Bu nasıl mümkün olabilir?" Yine de bir cevap beklemedi. "Ne zaman yemek yiyor? Onu *hiç* yemek yerken gördün mü?"

"Gerçekten umurumda değil," dedi Ronan. Tek parmağıyla Chainsaw'ın başını okşadı ve o da karşılık olarak gagasını yukarı kaldırdı. Tuhaf bir akşamın tuhaf bir anıydı ve eğer bir gün önce olsaydı, Adam'ın Ronan'dan böylesine düşüncesiz bir nezaketi nadiren gördüğünü fark ederdi.

Gansey ikisine de sorular yöneltti. "Kira ödüyor mu? Ne zaman taşındı? Hiç sorguladınız mı?"

Ronan başını salladı. "Dostum, sen gerçekten de rezervasyondan ayrılmışsın. Senin derdin ne?"

"Öğleden sonrayı polisle geçirdim," dedi Gansey. "Blue ile birlikte kiliseye gittim.

-"

Şimdi kıskançlık Adam'a saplanmıştı, derin ve beklenmedik bir yaraydı, sürekli sızlıyordu. Tam olarak neyin sebep olduğundan emin olamamak onun için acı vericiydi.

Gansey devam etti, "Bana öyle bakmayın, ikiniz de. Mesele şu. Bir ceset bulduk. Kemiklerine kadar çürümüş. Kime ait olduğunu biliyor musunuz?"

Ronan'ın bakışları Gansey'nin bakışlarını sabit tutuyordu.

Adam bu sorunun cevabını rüyasında görmüş gibi hissetti.

Arkalarında, dairenin kapısı aniden çarparak kapandı. Dönüp baktılar ama kimse yoktu, sadece duvardaki harita köşelerinin titremesi hareket ettiğini gösteriyordu.

Çocuklar kâğıdın ince hareketine baktılar, çarpma sesinin yankısını dinlediler. Hiç esinti yoktu. Adam'ın tüyleri diken diken oldu.

"Benim," dedi Noah.

Hep birlikte geri döndüler.

Noah odasının kapısında durdu.

Teni parşömen kadar solgundu ve gözleri karanlıktan sonra her zaman olduğu gibi gölgeli ve belirsizdi. Yüzünde her zamanki leke vardı ama şimdi kir, kan ya da muhtemelen derisinin altında ezilmiş kemikleri olan bir oyuk gibi görünüyordu.

Ronan'ın duruşu gerginleşmişti. "Odan boştu. Sadece içine baktım." "Sana söyledim," dedi Noah. "Herkese söyledim."

Adam uzun bir süre gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Gansey nihayet kontrol altına alınmış görünüyordu. Gansey'nin hayatta ihtiyacı olan şey gerçeklerdi, günlüğüne yazabileceği, iki kez belirtebileceği ve altını çizebileceği şeyler, bu gerçekler ne kadar olasılık dışı olursa olsun. Adam, Gansey'nin Adam'ı buraya getirdiğinde ne bulacağını başından beri bilmediğini fark etti. Nasıl inanabilir ki? Biri nasıl gerçekten inanabilirdi -

"O öldü," dedi Gansey. Kolları göğsünün üzerinde sımsıkı duruyordu. "Sen gerçekten öldün, değil mi?

Sen?"

Noah'nın sesi ağlamaklıydı. "Sana *söylemiştim*."

Ronan'dan sadece birkaç adım ötede ona bakıyorlardı. Gerçekten de, Ronan′dan çok daha az *gerçekti*.

Ronan, diye düşündü Adam, çok açık olmalıydı. Fark etmemiş olmaları gülünçtü. Soyadını, nereden geldiğini, gittiği ya da gitmediği sınıfları düşünmemiş olmaları gülünçtü. Nemli elleri, tertemiz odası, değişmeyen lekeli yüzü. Onu tanıdıkları sürece ölüydü.

Gerçeklik, Adam'ın altında yıkılan bir köprüydü.

"Kahretsin dostum," dedi Ronan sonunda. Biraz çaresiz. "Onca gece seni uyanık tuttuğum için bana dert yandın ama uyumaya bile ihtiyacın yok."

Adam zar zor duyulabilir bir sesle, "Nasıl öldün?" diye sordu. Noah yüzünü başka yöne çevirdi.

"Hayır," dedi Gansey, kelimenin içinde kristalleşmiş bir amaç vardı. "Asıl soru bu değil, değil mi? Soru şu: Seni kim *öldürdü*?"

Noah şimdi, bir şey onu rahatsız ettiğinde yüzünde beliren o geri çekilme ifadesini takınmıştı. Çenesi dönmüş, gözleri kukuletalı ve yabancıydı. Adam birdenbire Nuh'un ölü bir şey olduğunun ve kendisinin olmadığının derinden farkına vardı.

"Eğer bana söyleyebilirsen," dedi Gansey, "polisi peşine takmanın bir yolunu bulabilirim."

Noah'nın çenesi daha da eğildi, ifadesi bir şekilde karardı, göz çukurları çukurlaştı ve kafatasına benzedi. Bir çocuğa mı bakıyorlardı? Ya da çocuğa benzeyen bir şeye mi?

Adam, *"Onu zorlama, Gansey*" demek istedi.

Ronan'ın ellerinde, Chainsaw çığlık atmaya başladı. Havayı yaran parlak, çılgınca çığlıklar. Sanki dünyada onun çılgın çığlıklarından başka bir şey yokmuş gibiydi. Bu kadar küçük bir bedenin bu kadar büyük bir ses çıkarması imkânsız görünüyordu.

Nuh başını kaldırdı, gözleri ardına kadar açık ve sıradandı. Korkmuş görünüyordu. Ronan bir elini Chainsaw'ın başının üzerine koyarak o susana kadar bekledi.

Noah, "Bu konuda konuşmak istemiyorum." dedi.

Omuzları kulaklarına doğru çekilmişti ve şimdi her zaman tanıdıkları Nuh'a benziyordu. Kendilerinden biri olduğunu hiç sorgulamadıkları Nuh'a.

Yaşayanlardan biri.

"Tamam," dedi Gansey. Sonra tekrar: "Tamam. Ne yapmak istersiniz?"

"İsterdim ki..." Nuh başladı, her zaman yaptığı gibi sözünü keserek odasına çekildi.

Adam, Nuh'un yaşarken yaptığı şey bu muydu, diye merak etti, yoksa bu ölü olmanın, sıradan bir sohbeti sürdürmeye çalışmanın bir işlevi miydi?

Ronan ve Adam aynı anda Gansey'e baktılar. Yapılacak ya da söylenecek bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Ronan bile durgun görünüyordu, her zamanki iğneleyici tavrını gizlemişti. Yeni kuralların ne olduğundan emin olana kadar, o da Noah'ın kışkırtıldığında ne kadar uhrevi olabileceğini öğrenmeye isteksiz görünüyordu.

Gansey diğerlerine bakarak, "Noah?" diye sordu.

Noah'nın kapı aralığındaki boşluk boştu.

Ronan, Noah'nın odasının eşiğinde kapıyı sonuna kadar itti. İçerideki oda sade ve el değmemişti, yatakta uyunmadığı çok belliydi.

Dünya Adam'ın etrafında uğulduyor, aniden hepsi de hoş olmayan olasılıklarla doluyordu. Kendini uyurgezer gibi hissediyordu. Ellerini üzerine koyana kadar hiçbir şey gerçek değildi.

Ronan nefes almak için durmadan uzun, pis ve sürekli küfürler etmeye başladı.

Gansey'nin başparmağı alt dudağının üzerinde geziniyordu. Adam'a "Neler oluyor?" diye sordu. Adam, "Bize musallat oluyorlar," diye cevap verdi.

Mavi, Noah'nın ölmüş olması gerçeğine tahmin ettiğinden daha fazla üzülmüştü. Polisle konuşmalarından, en azından onunla tanıştığından beri *hiç* hayatta olmadığı anlaşılıyordu ama yine de bu konuda tuhaf bir keder hissediyordu. Öncelikle, cesedi bulunduktan sonra Noah'ın Monmouth'taki varlığı belirgin bir şekilde değişmişti. Artık Noah'nın tamamını göremiyor gibiydiler: Gansey otoparkta Noah'nın sesini duyuyor, Blue Monmouth'a giderken kaldırımda onun gölgesinin düştüğünü görüyor ya da Ronan onun derisinde çizikler buluyordu.

O her zaman bir hayaletti, ama şimdi öyle davranıyordu.

"Belki de," demişti Adam, "cesedi ley hattından çıkarıldığı içindir."

Blue, yüzü parçalanmış kafatasını ve Mustang'i görünce öğüren Noah'yı düşünmeye devam etti. Kusmuyordu. Sadece eylemlerini gerçekleştiriyordu, çünkü o *ölmüştü*.

Bunu her kim yaptıysa bulunmasını ve hayatının geri kalanında bir hücrede çürümesini istiyordu.

Hayat.

Blue, Nuh'un durumuna o kadar dalmıştı ki, Calla ile birlikte olduklarını neredeyse unutmuştu.

Cuma günü Neeve'in odasını araması gerekiyordu. Calla onun dikkatinin dağıldığını fark etmiş olmalıydı, çünkü Blue'nun okuldan önce bulması için buzdolabının üzerine küstahça bir not bırakmıştı: MAVİ - BU AKŞAMKİ FİLM GECESİNİ UNUTMA. Yapışkan notu kapıdan alan Blue, onu sırt çantasına tıkıştırdı.

"Mavi," dedi Neeve.

Mavi, bir insanın başarabileceği kadar havaya zıpladı ve aynı anda döndü. Neeve mutfak masasında oturuyordu, önünde bir fincan çay, elinde bir kitap vardı. Üzerinde tam da arkasındaki perdelerin renginde krem rengi bir gömlek vardı.

"Seni orada görmedim!" Mavi nefes nefese kaldı. Sırt çantasındaki yapışkan not yakıcı bir itiraf gibi geldi.

Neeve hafifçe gülümsedi ve kitabını yüzüstü bıraktı. "Bu aralar seni pek görmedim. hafta."

"Ben... arkadaşlarla... dışarıdaydım." Her kelimenin arasında Mavi kendine durmasını söyledi.

Şüpheli geliyor.

"Gansey'e olanları duydum," dedi Neeve. "Maura'ya sizi ayrı tutmaya çalışmanın akıllıca olmadığını söyledim. Yollarınızın kesişmesi gerektiği çok açık."

"Oh. Uh. Bunun için teşekkürler."

"Sıkıntılı görünüyorsunuz," dedi Neeve. Güzel ellerinden biriyle yanındaki sandalyenin koltuğuna vurdu. "Senin için bir şeye bakmamı ister misin? Bir okuma yapmamı?"

"Oh, bunun için teşekkürler, ama yapamam - okula yetişmek zorundayım," dedi Mavi hızla. Bir yanı, Neeve'in bunları nezaketen mi yoksa tersinden mi sorduğunu merak ediyordu

Psikoloji, çünkü Calla ve Blue'nun ne planladığını biliyordu. Her iki durumda da Blue, Neeve'in yaptığı kehanetin bir parçası olmak istemiyordu. Eşyalarını kapıya doğru toplarken omzunun üzerinden yarım bir el salladı.

Sadece birkaç adım atmıştı ki Neeve arkasından, "Bir tanrı arıyorsun. Bir de şeytan olduğundan şüphelenmedin mi?"

Mavi kapı aralığında dondu kaldı. Başını çevirdi ama Neeve'le tam olarak yüzleşmedi.

"Oh, etrafı kurcalamıyordum," dedi Neeve. "Yaptığın şey, ben başka şeylere bakarken görebileceğim kadar büyük."

Şimdi Mavi onunla yüzleşiyordu. Neeve'in yumuşak ifadesi değişmemişti; elleri kupanın etrafındaydı.

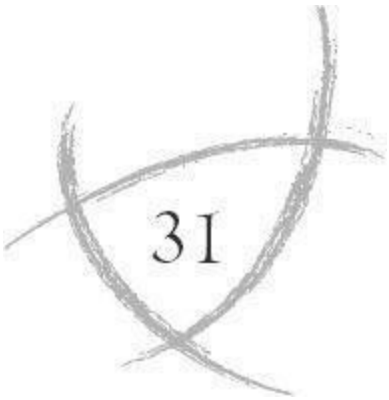
"Sayılar benim için kolay," dedi Neeve. "Gerçekten de önce onlar gelirdi. Onları her zaman havadan bulup çıkarabilirim. Önemli tarihler. Telefon numaraları. En kolayı onlar. Ama bir sonraki en kolayı ölüm. Biri ona dokunduğunda anlayabilirim."

Mavi sırt çantasının askılarını sıkıca kavradı. Annesi ve arkadaşları tuhaftı, evet, ama tuhaf olduklarını *biliyorlardı*. Ne zaman tuhaf bir şey söylediklerini biliyorlardı. Neeve'in böyle bir filtresi yok gibiydi.

Sonunda, "Uzun zaman önce ölmüştü," diye cevap verdi.

Neeve omuz silkti. "Bitmeden önce daha fazlası olacak." Söyleyecek söz bulamayan Mavi yavaşça başını salladı.

"Sadece sizi uyarıyorum," dedi Neeve. "Şeytana dikkat edin. Bir tanrı varsa, her zaman bir şeytan lejyonu da vardır."

Adam ilk kez Aglionby'de bir gün izinli olduğu için mutlu değildi. Cuma günü öğretmenlerin çalışma günüydü, Gansey annesinin gecikmiş doğum günü için isteksizce ailesinin yanına gitmişti, Ronan odasında içiyor ve hödüklük yapıyordu ve Adam onun yokluğunda Monmouth Manufacturing'de Gansey'nin masasında çalışmak zorunda kalmıştı. Devlet okulunda her zamanki gibi dersler vardı ama her zaman Blue'nun işi bittiğinde geleceğini umabilirdi.

Ana odada başka kimse olmayınca daire bunaltıcı geliyordu. Adam'ın bir yanı Ronan'ı odasından çıkarıp ona eşlik etmesini istiyordu ama bir yanı da Ronan'ın pek de hoş olmayan ve dile getirilmeyen bir şekilde Noah için yas tuttuğunu fark etti. Bu yüzden Adam Gansey'nin masasında oturup Latince ödevlerini karıştırmaya devam etti, pencerelerden gelen ışığın döşeme tahtalarını normalde olduğu kadar iyi aydınlatmadığının farkındaydı. Gölgeler kayıyor ve birbirine yapışıyordu. Adam, Gansey'nin masasındaki nane bitkisinin kokusunu alıyordu ama aynı zamanda Noah'nın kokusunu da alıyordu - deodorantı, sabunu ve terinin karışımı.

"Noah," dedi Adam boş daireye doğru. "Burada mısın? Yoksa dışarıda Gansey'e mi musallat oldun?"

Yanıt gelmedi.

Elindeki kâğıda baktı. Latince fiiller anlamsız görünüyordu, uydurma bir dildi. "Bunu düzeltebilir miyiz, Noah? Seni daha önce olduğun gibi değil de bu hale getiren her neyse?"

Adam masanın hemen yanından gelen bir gürültüyle sıçradı. Gansey'in nane bitkisinin yere savrulduğunu fark etmesi bir anını aldı. Toprak saksının tek bir üçgeni kırılmıştı ve toz halindeki toprağın yanında duruyordu.

"Bunun bir yararı olmayacak," dedi Adam sakince, ama sarsılmıştı. Yine de neyin yardımcı *olacağından* emin değildi. Noah'nın kemiklerini bulduktan sonra Gansey daha fazla bilgi edinmek için polisi aramıştı ama pek bir şey öğrenememişlerdi - sadece Noah'nın yedi yıldır kayıp olduğunu öğrenmişlerdi. Adam her zamanki gibi suskun kalmalarını istemişti ve bu kez Gansey onu dinlemiş, Mustang'i bulduklarını polisten saklamıştı. Araba onları Cabeswater'a götürecekti ve bu çok karmaşık, çok aleni bir durumdu.

Kapı çalındığında Adam yine Noah olduğunu düşünerek hemen cevap vermedi. Ama sonra kapı bir kez daha çalındı ve bu kez Declan'ın sesi duyuldu: *"Gansey!"*

Adam iç geçirerek ayağa kalktı ve kapıyı açmadan önce nane bitkisini yerine koydu. Declan eşikte ne Aglionby üniformasıyla ne de stajyer takım elbisesiyle duruyordu ve kusursuz bir şekilde koyu renk ve pahalı olsalar bile kot pantolonuyla farklı biri gibi görünüyordu. Adam'ın normalde onu düşündüğünden daha genç görünüyordu.

"Declan. Merhaba."

"Gansey nerede?" Declan sordu.

"Burada
olmaz." "Oh,
hadi ama."

Adam yalancılıkla suçlanmaktan hoşlanmazdı. Genellikle istediğini elde etmenin daha iyi yolları vardı. "Annesinin doğum günü için eve gitti."

"Kardeşim nerede?"

"Burada değil."

"Şimdi de yalan söylüyorsun."

Adam omuz silkti. "Evet. Öyleyim."

Declan onun yanından geçmeye başladı ama Adam kolunu uzatarak kapıyı kapattı. "Şu an gerçekten iyi bir zaman değil. Gansey de o yanınızda olmadan konuşmanızın iyi bir fikir olmadığını söyledi. Sanırım haklı."

Declan geri adım atmadı. Göğsü Adam'ın koluna bastırdı. Adam sadece şunu biliyordu: Declan'ın şu anda Ronan'la konuşmasının hiçbir yolu yoktu. Ne Ronan içki içmişse, ne de Declan zaten kızgınsa. Gansey burada olmadan bir kavga çıkacağı kesindi. Önemli olan tek şey buydu.

"Benimle dövüşmeyeceksin, değil mi?" Adam sanki gergin değilmiş gibi sordu. "Bunun Ronan'ın işi olduğunu sanıyordum, senin değil."

Adam'ın hayal edebileceğinden daha iyi sonuç verdi; Declan hemen bir adım geri çekildi. Arka cebine uzanan Declan katlanmış bir zarf çıkardı. Adam iade adresindeki Aglionby armasını tanıdı.

Declan zarfı Adam'a doğru iterek, "Okuldan atılıyor," dedi. "Gansey bana notlarını düzelteceğine *söz vermişti*. Ama öyle bir şey olmadı. Gansey'e güvenmiştim ama o beni hayal kırıklığına uğrattı. Geri döndüğünde, kardeşimin okuldan atılmasına neden olduğunu söyle."

Bu, Adam'ın dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

"Olamaz," dedi. Ronan'ın onu dinlediğini umuyordu. "Ronan bunu tek başına yaptı. İkiniz de Aglionby'de sadece Ronan'ın kendini tutabileceğini ne zaman anlayacaksınız bilmiyorum. Bir gün kendi seçimini yapmak zorunda kalacak. O zamana kadar ikiniz de zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

Ancak ne kadar doğru olursa olsun, Adam Parrish'in Henrietta aksanıyla sunabileceği hiçbir argüman Declan gibi birini harekete geçiremezdi.

Adam zarfı tekrar katladı. Gansey bunun için hasta olacaktı. Adam kısa, çok kısa bir an için mektubu çok geç olana kadar paylaşmamayı düşündü ama sonra bunu yapamayacağını anladı. "Bunun ona ulaştığından emin olacağım."

"Taşınıyor," dedi Declan. "Gansey'e bunu hatırlat. Aglionby yoksa Monmouth da yok."

O *zaman onu öldürdün*, diye düşündü Adam, çünkü Ronan'ın kardeşiyle aynı çatı altında yaşadığını hayal bile edemiyordu. Ronan'ın Gansey olmadan bir çatı altında yaşadığını düşünemiyordu, nokta. Ama tek söylediği, "Ona söyleyeceğim," oldu.

Declan merdivenlerden aşağı indi ve bir dakika sonra Adam onun arabasının park yerinden çıktığını duydu.

Adam zarfı açtı ve içindeki mektubu yavaşça okudu. İç çekerek masaya döndü ve artık kırılmış olan nane saksısının yanında duran telefonu aldı. Hafızasından aradı.

"Gansey?"

Birkaç saat sonra Gansey annesinin doğum gününe olan ilgisini kaybetmeye başlamıştı. Adam'ın araması ruh halindeki tüm canlılığı yok etmişti ve Helen'la Gansey'in bu telefondan sonra

Gansey'in annesi, Helen'in cam olmayan cam eşyaları yüzünden olmadığını iddia ettikleri, kibarca hayal kırıklığına uğramış bir sohbete daldı. Gergin bir tartışma sırasında Gansey ellerini ceplerine soktu ve babasının garajına doğru yürüdü.

Normalde, ev - Washington, D.C.'nin dışında geniş, Cotswold taşından bir malikane. - nostaljik bir rahatlığı vardı ama bugün Gansey'nin buna tahammülü yoktu. Tek düşünebildiği Nuh'un iskeleti, Ronan'ın berbat notları ve Latince konuşan ağaçlardı.

Ve Glendower.

Glendower, güzel zırhının içinde yatıyor, mezarının karanlığında zar zor aydınlanıyordu. Gansey'nin ağaçtaki imgeleminde o kadar gerçek görünüyordu ki. Gansey zırhın tozlu yüzeyine dokunmuş, parmaklarını yanında duran mızrak ucunda gezdirmiş, Glendower'ın zırhlı sağ elinde kıvrılmış duran fincanın tozunu üflemişti. Miğfere doğru ilerledi ve ellerini miğferin üzerinde gezdirdi. Beklediği an buydu, ortaya çıkma, uyanma.

Ve işte o zaman imgelem sona ermişti.

Gansey her zaman sanki iki kişiymiş gibi hissetmişti: Kontrollü, her durumun üstesinden gelebilen, herkesle konuşabilen Gansey ve bir de daha kırılgan, gergin ve kararsız, utanç verici derecede ciddi, naif bir özlemle yanıp tutuşan diğer Gansey. O ikinci Gansey şimdi her zamankinden daha fazla içinde beliriyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Anahtar kodunu (Helen'in doğum günü) garaj kapısının yanındaki pede girdi. Ev kadar büyük olan garaj taş, ahşap ve kemerli tavanlardan oluşuyordu; kaputların altına gizlenmiş birkaç bin atı barındıran bir ahır gibiydi.

Dick Gansey III gibi Dick Gansey II de eski arabalara hayrandı, ancak Dick Gansey III'ün aksine, yaşlı Gansey'in tüm arabaları *rotisserie* ve *Barrett-Jackson* gibi terimlere aşina restorasyon uzmanlarından oluşan ekipler tarafından zarif bir mükemmelliğe kavuşturulmuştu. Çoğu Avrupa'dan ithal edilmişti ve birçoğu sağdan direksiyonluydu ya da yabancı dilde kullanım kılavuzlarıyla birlikte geliyordu. Ve en önemlisi, babasının arabalarının hepsi bir şekilde ünlüydü: Bir ünlüye aitti, bir film çekiminin parçasıydı ya da bir zamanlar tarihi bir figürle çarpışmaya karışmıştı.

Gansey, muhtemelen Lindbergh, Hitler ya da Marilyn Monroe'ya ait olan vanilyalı dondurma renginde bir Peugeot'da karar kıldı. Koltuğunda arkasına yaslanıp ayaklarını pedallara dayayan Gansey, cüzdanındaki kartları karıştırdı ve sonunda okul rehber öğretmeni Bay Pinter'ı aradı. Telefon çalarken, içinde gizlendiğini bildiği o kontrollü halini gözünde canlandırdı.

"Bay Pinter? Sizi mesai saatinden sonra aradığım için özür dilerim," dedi Gansey. Bir yığın iş ve kredi kartını direksiyonun üzerinde gezdirdi. Arabanın içi ona annesinin mutfak mikserini hatırlatıyordu. Vites kolu, arabayı birinciden ikinciye hareket ettirmediği zamanlarda kullanışlı bir beze yapabilecekmiş gibi görünüyordu. "Ben Richard Gansey."

"Bay Gansey," dedi Pinter. Heceleri söylemesi çok uzun sürdü, bu sırada Gansey onun isme bir yüz koymaya çalıştığını hayal etti. Pinter, Gansey'in "çok geleneksel", Ronan'ın ise "ibretlik bir hikâye" olarak nitelendirdiği, düzenli ve motivasyonu yüksek bir adamdı.

"Ronan Lynch adına arıyorum." "Ah."

Pinter'ın bu isme bir yüz bulmak için zamana ihtiyacı yoktu. "Bay Lynch'in yakında okuldan atılmasıyla ilgili ayrıntıları gerçekten tartışamam -"

"Kusura bakmayın ama Bay Pinter," diye araya girdi Gansey, böyle yaparak ona gereken saygıyı göstermediğinin tamamen farkındaydı, "özel durumumuzun farkında olduğunuzdan emin değilim."

Ronan'ın kırılgan duygusal durumunu, uyurgezerliğin ıstırap verici denemelerini, Monmouth Manufacturing'in onaylayıcı eğlencelerini ve Ronan onunla yaşamaya başladığından beri attıkları adımları anlatırken bir kredi kartıyla başının arkasını kaşıdı. Gansey, Ronan Lynch'in kalbindeki kanayan Niall-Lynch şeklindeki deliği kapatmanın bir yolunu bulduğunda ne kadar başarılı olacağından emin olduğunu belirten bir tezle konuşmasını bitirdi.

Pinter, "Bay Lynch'in gelecekteki başarısının Aglionby'nin beslediği türden bir başarı olduğuna tam olarak ikna olmuş değilim," dedi.

"Bay Pinter," diye itiraz etti Gansey, gerçi bu konuda onunla aynı fikirdeydi. Pencere kolunun düğmesini çevirdi. "Aglionby'nin inanılmaz derecede çeşitli ve karmaşık bir öğrenci topluluğu var. Ailemin benim için burayı seçmesinin nedenlerinden biri de bu."

Aslında Google'da dört saat geçirmiş ve babasıyla ikna edici bir telefon görüşmesi yapmıştı ama Pinter'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Bay Gansey, arkadaşınız için gösterdiğiniz ilgiyi takdir ediyorum."

"Kardeşim," diye araya girdi Gansey. "Gerçekten, onu bir kardeş olarak görmeye başladım. Ve ailem için o bir oğul. Kelimenin her anlamıyla. Duygusal olarak, pratik *olarak, mali olarak*."

Pinter bir şey söylemedi.

Gansey, "Son ziyaretinde babam Aglionby kütüphanesinin denizcilik tarihi bölümünün biraz seyrek olduğunu düşünmüş," dedi. Dirençle karşılaşmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini görmek için kredi kartını havalandırma deliklerine soktu. Kart arabanın derinliklerinde kaybolmadan önce onu yakalamak zorunda kaldı. "Bunun finansmanda otuz bin dolar büyüklüğünde bir boşluk gibi göründüğünü belirtti."

Pinter'ın sesi biraz daha kalınlaşmıştı: "Bay Lynch'in Aglionby'de geçirdiği zamanın neden tehdit altında olduğunu anladığınızı sanmıyorum. Okul kurallarını hiçe sayıyor ve akademisyenleri küçümsemekten başka bir şey yapmıyor gibi görünüyor. İçinde bulunduğu son derece zor kişisel koşulları göz önünde bulundurarak kendisine biraz müsamaha gösterdik, ancak Aglionby Akademisi'ne devam etmenin bir angarya değil, bir ayrıcalık olduğunu unutmuş görünüyor. Okuldan atılması Pazartesi gününden itibaren geçerli olacak."

Gansey öne doğru eğildi ve başını d i r e k s i y o n a yasladı. *Ronan, Ronan, neden ...*

Dedi ki, "İşleri berbat ettiğini biliyorum. Uzun zaman önce atılması gerektiğini biliyorum. Bana sadece okul yılının sonuna kadar süre ver. Finallerini atlatmasını sağlayabilirim." "Hiç *derse* girmedi, Bay Gansey."

"Finallerini atlatmasını sağlayabilirim."

Uzun bir süre sessizlik oldu. Gansey arka planda bir televizyonun çaldığını duydu.

Son olarak Pinter, "Tüm finallerinden B almak zorunda. Ve o zamana kadar çizgiyi aşmamalı yoksa Aglionby'den derhal atılır. Başka şansı yok."

Gansey doğrulup nefesini bıraktı. "Teşekkür ederim, efendim."

"Ayrıca, babanızın denizcilik tarihi bölümümüze olan ilgisini de unutmayın. Onu izliyor olacağım."

Ronan da Pinter'dan öğrenecek bir şeyi olmadığını düşünüyordu. Gansey gösterge paneline sertçe gülümsedi ama eğlenmekten hiç olmadığı kadar uzaktı. "Tekneler her zaman hayatımızın büyük bir parçası olmuştur. Saatler sonra telefonu açtığın için teşekkürler."

"Hafta sonunuzun keyfini çıkarın Bay Gansey," diye yanıtladı Pinter.

Gansey END tuşuna bastı ve telefonu gösterge paneline fırlattı. Gözlerini kapatarak bir küfür savurdu. Gansey Ronan'ı ara sınavlarına kadar sürüklemişti. Elbette bunu tekrar yapabilirdi. Tekrar yapmak zorundaydı.

Yolcu koltuğuna biri oturduğunda Peugeot sallandı. Gansey nefessiz bir an için, "*Noah mı?"* diye düşündü.

Ama sonra babası dedi ki, "Bu Fransız güzelliği seni baştan mı çıkarıyor? Bu senin kefal arabanı oldukça kaba gösteriyor, değil mi?"

Gansey gözlerini açtı. Yanında duran babası avucunu arabanın ön panelinde gezdirdi ve sonra toz olup olmadığını kontrol etti. Gözlerini kısarak Gansey'e baktı, sanki sadece ona bakarak oğlunun sağlık durumunu ve zihinsel olanaklarını belirleyebilecekmiş gibi.

"Güzel," dedi Gansey. "Aslında ben değilim."

"Külüstür arabanın seni buraya getirmesine şaşırdım," dedi babası. "Neden Suburban'ı geri almıyorsun?"

"Camaro iyi." "Benzin

gibi kokuyor."

Gansey şimdi babasını garajın önüne park edilmiş Camaro'nun etrafında dolanırken, elleri arkasında sıvı sızıntısı olup olmadığını koklarken ve boyadaki çentikleri incelerken hayal edebiliyordu.

"Sorun değil baba. *Örnek teşkil ediyor*."

"Bundan şüpheliyim," dedi babası, ama dostça. Richard Gansey II nadiren başka bir şey olurdu. İnsanlar Gansey'*e babanın sevimli bir adam olduğunu* söylüyordu. *Her zaman gülümserdi. Ondan hiçbir şey kaçmazdı. Tam bir karakter.* Bu sonuncusu, tuhaf eski şeyleri topladığı, duvarlardaki deliklere baktığı ve tarih başladığından beri her yıl Nisan ayının on dördünde olan şeylerin bir günlüğünü tuttuğu içindi. "Kız kardeşinin o iğrenç bronz levhayı neden üç bin dolara satın aldığı hakkında bir fikrin var mı? Annene kızgın mı? Yoksa eşek şakası mı yapmaya çalışıyor?"

"Annemin hoşuna gideceğini

düşündü." "Bu *cam* değil."

Gansey omuz silkti. "Onu uyarmaya çalıştım."

Bir süre orada oturdular. Babası "Çalıştırmak ister misin?" diye sordu.

Gansey umursamadı ama kontak anahtarını buldu ve çevirdi. Motor hemen çalıştı, Camaro'ya hiç benzemeyen itaatkâr bir şekilde canlandı.

"Dördüncü bölme, aç," dedi babası ve önlerindeki garaj kapısı güçle açılmaya başladı. Gansey'in bakışlarını görünce açıkladı: "Sesli kumanda sistemi kurdurdum. Tek zorluk, dışarıda çok yüksek sesle bağırırsanız, size en yakın kapı açılacak. Açıkçası, bu güvenlik için zararlı. Bunun üzerinde çalışıyorum. Birkaç hafta önce bir hırsızlık girişimi oldu. Sadece ön kapıya kadar gelebildiler. Dışarıya ağırlığa dayalı bir sistem kurduk."

Garaj kapısı, tam önlerine park etmiş ve çıkışlarını engelleyen Camaro'nun üzerine açıldı. Domuz, ağırbaşlı, kendi halinde, her zaman gülümseyen Peugeot'ya kıyasla alçak, meydan okuyan ve kenarları sertti. Gansey arabasına karşı ani ve önlenemez bir sevgi hissetti. Onu satın almak hayatının en iyi kararıydı.

Gansey'nin babası Domuz'a kötü niyetle bakmadan, "O şeye hiç alışamadım," dedi.

Bir keresinde Gansey, babasının "*O arabayı neden* istedi *ki?*" dediğini ve annesinin de "*Nedenini biliyorum"* diye cevap verdiğini duymuştu. Bir gün annesiyle bu konuşmayı yapma fırsatı bulacaktı, çünkü annesinin neden o arabayı aldığını düşündüğünü bilmek istiyordu. Camaro'ya katlanmasına neyin sebep olduğunu analiz etmek Gansey'i huzursuz ediyordu ama bunun mükemmel bir şekilde restore edilmiş bu Peugeot'nun içinde oturmanın ona hissettirdikleriyle bir ilgisi olduğunu biliyordu. Bir araba içindekiler için bir ambalajdır, diye düşündü ve eğer bu garajdaki herhangi bir arabanın dışarıdan göründüğü gibi içeriden görünseydi, kendisiyle yaşayamazdı. Dışarıdan babasına çok benzediğini biliyordu. İçten içe,

Camaro'ya daha çok benzemeyi diliyordu.

Yani, daha çok Adam gibi.

Babası sordu, "Okul nasıl gidiyor?" "Harika."

"En sevdiğin ders hangisi?" "Dünya

Tarihi."

"İyi bir öğretmen

mi?" "Mükemmel

derecede yeterli."

"Burslu arkadaşın nasıl? Dersleri devlet okulundan daha mı zor buluyor?"

Gansey sürücü tarafındaki aynayı tavanı yansıtacak şekilde çevirdi. "Adam yapıyor iyi."

"Oldukça zeki olmalı."

"O bir dahi," dedi Gansey kesin bir ifadeyle.

"Peki İrlandalı olan?"

Gansey, Ronan için inandırıcı bir yalan uydurmaya cesaret edemedi. Pinter'la telefon görüşmesi. Tam o sırada, genç Gansey olmak çok ağır geldi. "Ronan Ronan'dır. Babası olmadan onun için çok zor."

Baba Gansey Nuh'u sormamıştı ve Gansey de onun böyle bir şey yaptığını hiç hatırlamadığını fark etti. Aslında, ailesine Nuh'tan hiç bahsettiğini de hatırlamıyordu. Polisin cesedi bulmasıyla ilgili olarak ailesini arayıp aramayacağını merak ediyordu. Henüz aramamışlarsa bile aramaları pek olası görünmüyordu. Gansey ve Blue'ya üzerinde bir danışmanın numarasının yazılı olduğu kartlar vermişlerdi ama Gansey ikisinin de muhtemelen farklı bir yardıma ihtiyacı olduğunu düşündü.

"Ley hattı avı nasıl gidiyor?"

Gansey ne kadarını söyleyeceğini düşündü. "Aslında beklemediğim bazı ilerlemeler kaydettim. Henrietta umut verici görünüyor."

"Yani işler kötü gitmiyor mu? Kız kardeşin biraz melankolik göründüğünü

söyledi." "*Melankoli mi?* Helen aptalın teki."

Babası dilini şaklattı. "Dick, öyle demek istemedin. Kelime seçimi mi?"

Gansey motoru kapattı ve babasıyla bakıştı. "Anneme doğum günü için bronz bir tabak almış."

Baba Gansey küçük bir *hm* sesi çıkardı, bu da oğul Gansey'in haklı olduğu

anlamına geliyordu. "Mutlu olduğun ve meşgul olduğun sürece sorun yok,"

dedi babası.

"Ah," dedi Gansey, ön panelden telefonunu alırken. Zihni şimdiden üç aylık çalışmayı Ronan'ın beynine nasıl yerleştireceğini, Noah'yı eski haline nasıl döndüreceğini, Henrietta artık çıkmaz sokak gibi görünmese de Adam'ı ailesinin evinden ayrılmaya nasıl ikna edeceğini, Blue'yu bir daha gördüğünde ona ne gibi kurnazca bir şey söyleyebileceğini düşünmeye başlamıştı. "Meşgulüm."

Blue okuldan sonra Monmouth Manufacturing'in kapısını çaldığında Ronan kapıyı açtı.

"Siz dışarıda beklemiyordunuz," dedi Mavi, biraz mahcup hissederek. Bunca zamandır hiç içeri girmemişti ve sadece eskimiş merdiven boşluğunda durduğu için kendini biraz izinsiz girmiş gibi hissediyordu. "Belki burada değilsindir diye düşündüm."

"Gansey annesiyle parti yapıyor," dedi Ronan. Bira gibi kokuyordu. "Ve Noah öldü. Ama Parrish burada."

"Ronan, onu içeri al," dedi Adam. Ronan'ın omzunda belirdi. "Hey, Mavi. Daha önce hiç yukarı çıkmadın, değil mi?"

"Evet. Yapmamalı

mıyım -" "Hayır, gel-"

Küçük bir kararsızlık oldu ve sonra Mavi içeri girdi ve kapı arkasından kapandı ve her iki çocuk da onun tepkisini dikkatle izliyordu.

Mavi ikinci kata göz gezdirdi. Çılgın bir mucidin, saplantılı bir bilginin ya da çok dağınık bir kaşifin evine benziyordu; Gansey'le tanıştıktan sonra onun bunların hepsi olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. "Alt kat neye benziyor?" diye sordu.

"Toz," diye yanıtladı Adam. Ayağıyla, boxer'ı hâlâ içinde duran kirli bir kot pantolonu Blue'nun görüş alanının dışına çıkardı. "Ve beton. Ve daha fazla toz. Ve kir."

"Ayrıca," dedi Ronan, katın diğer ucundaki bir çift kapıya doğru ilerleyerek,

"Toz."

Ronan ve Adam bir an için boyunlarını bükerek yayıldıkları alana baktılar

Sanki onlar da ilk kez görüyormuş gibi. Düzinelerce pencere camından giren öğleden sonra güneşiyle kırmızıya boyanmış geniş oda güzel ve darmadağındı. Mavi'ye Gansey'nin günlüğünü ilk gördüğünde hissettiği duyguyu hatırlattı.

Günler sonra ilk kez, adamın parmaklarının yüzünde durduğu görüntüyü düşündü.

Mavi, öp beni.

Mavi, düşüncelerini sıfırlamak için yarım nefeslik bir süre boyunca gözlerini kapattı.

"Testere'yi beslemem gerekiyor," dedi Ronan, Blue için hiçbir anlam ifade etmeyen bir cümleyle. Küçük ofisin içinde kayboldu ve kapıyı arkasından kapattı. İçeriden, Adam'ın yorum yapmadığı, insanlık dışı bir ciyaklama sesi yayıldı.

"Bugün bir şey yapmayacağız, belli ki," dedi Adam. "Takılmak ister misin?"

Mavi etrafta bir kanepe aradı. Bir kanepede takılmak daha kolay olurdu. Odanın ortasında yapılmamış bir yatak, çok pahalı görünen deri bir koltuk (bir tür

deriyi yerinde tutan parlak pirinç cıvatalarla) tavandan tabana pencerelerden birinin önünde ve üzerine kâğıtlar serpiştirilmiş bir masa sandalye. Kanepe yok.

"Noah -?" Adam

başını salladı.

Mavi iç çekti. Belki de, diye düşündü, Adam Nuh'un bedeni konusunda haklıydı. Belki de onu ley hattından uzaklaştırmak enerjisini çalmıştı.

"O burada mı?" diye sordu.

"Öyle hissediyorum. Bilmiyorum."

Boş havaya, "Benim enerjimi kullanabilirsin, Noah. Eğer ihtiyacın olan buysa." Adam'ın ifadesi esrarengizdi. "Çok cesursun."

Öyle düşünmüyordu; eğer cesur olması gereken bir şey olsaydı, annesinin onu kilise nöbetine götürmeyeceğinden emindi. "Faydalı olmayı severim. Sen de burada mı yaşıyorsun?"

Adam başını salladı, gözleri pencerelerin dışındaki Henrietta'nın yayılışındaydı. "Gansey öyle yapmamı isterdi. Her şeyinin tek bir yerde olmasını ister." Sesi biraz buruktu ve bir süre durakladıktan sonra ekledi, "Böyle şeyler söylememeliyim. Kötü bir niyeti yok. Ve biz - sadece, burası Gansey'in. İçindeki her şey Gansey'in. Eşit olmam gerekiyor ama burada yaşarken olamam."

"Nerede yaşıyorsun?"

Adam'ın ağzı çok bozuktu. "Gitmek için yapılmış bir yer." "Bu gerçekten bir cevap değil."

"Burası gerçek bir yer değil."

"Peki burada yaşamak korkunç mu olurdu?" Başını arkaya yaslayıp gözlerini yukarıdaki tavana dikti. Her yer tozlu kokuyordu, ama bir kütüphane ya da müzenin eski, güzel kokusu gibi.

"Evet," diye yanıtladı Adam. "Kendi başıma dışarı çıktığımda, kendi yaptığım bir yere gideceğim."

"İşte bu yüzden Aglionby'ye gidiyorsunuz."

Bakışlarını onun üzerine dikti. "İşte bu yüzden Aglionby'ye gidiyorum." "Zengin olmasanız bile."

Tereddüt etti.

"Adam, umurumda değil," dedi Blue. En basit düzeyde ele alındığında, bu şimdiye kadar söylenmiş en cesur cümle değildi, ama söylediğinde Blue'ya cesurca geldi. "Başkalarının umurunda olduğunu biliyorum ama benim değil."

Küçük bir yüz ifadesi takındı ve sonra başını hafifçe eğerek selam verdi. "Zengin olmasam da."

"Gerçek itiraf -" Blue dedi ki. "Ben de zengin değilim."

Adam buna yüksek sesle güldü ve kadın, Adam'ın içinden fışkıran ve onu her seferinde şaşırtan bu kahkahadan gerçekten hoşlanmaya başladığını fark etti. Bundan hoşlanmaya başladığını bilmekten biraz korkuyordu.

Dedi ki, "Oh. Hey. Buraya gel. Bunu seveceksin."

Altındaki zemin gıcırdayarak masanın yanından geçip uzak taraftaki pencerelere doğru ilerledi. Blue burada baş döndürücü bir yükseklik hissi duydu; bu devasa eski fabrika pencereleri eski geniş döşeme tahtalarının sadece birkaç santim üzerinden başlıyordu ve birinci kat evinin birinci katından çok daha yüksekti. Adam çömelerek pencerelere yaslanmış bir dizi karton dosya kutusunu karıştırmaya başladı.

Sonunda kutulardan birini pencereden birkaç santim uzağa sürükledi ve

Blue'yu yanına oturttu. O da oturdu. Adam duruşunu daha dengeli olacak şekilde yeniden ayarladı; diz kemiği Mavi'ninkine dayanmıştı. Ona bakmıyordu ama duruşunda onun farkında olduğunu gösteren bir şey vardı. Kadın yutkundu.

"Bunlar Gansey'in bulduğu şeyler," dedi Adam. "Müzeler için yeterince havalı olmayan, eski olduğunu kanıtlayamadıkları ya da vermek istemediği şeyler."

"Bu kutunun içinde mi?" Mavi sordu.

"Tüm kutularda. Bu Virginia kutusu." Kutuyu öyle bir devirdi ki, içindekiler muazzam miktarda toprakla birlikte ikisinin arasına döküldü.

"Virginia kutusu, ha? Diğer kutular ne?"

Gülümsemesinde küçük bir çocuğunkine benzer bir şey vardı. "Galler ve Peru ve Avustralya ve Montana ve diğer garip yerler."

Mavi yığından çatallı bir çubuk aldı. "Bu da başka bir dowsing çubuğu mu?" Daha önce hiç kullanmamış olmasına rağmen, bazı medyumların bunları sezgilerini odaklamak ve onları kayıp eşyalara, cesetlere ya da gizli su kütlelerine yönlendirmek için bir araç olarak kullandıklarını biliyordu. Gansey'in süslü EMF okuyucusunun düşük teknolojili bir versiyonu.

"Sanırım. Sadece bir sopa olabilir." Adam ona eski bir Roma sikkesi gösterdi. Adam onu, taştan yontulmuş küçük bir köpeğin üzerindeki asırlık tozu kazımak için kullandı. Köpeğin bir arka bacağı eksikti; pürüzlü yara, kirli yüzeyin geri kalanından daha hafif bir taş ortaya çıkardı.

"Biraz aç görünüyor," diye yorumladı Mavi. Stilize köpek heykeli ona tepenin kenarına oyulmuş kuzgunu hatırlattı - başı geriye eğik, vücudu uzamış.

Adam üzerinde delik olan bir taşı aldı ve içinden ona baktı. Taşın şekli, çürüğünün son kalıntılarını mükemmel bir şekilde örtüyordu.

Mavi ona uygun bir taş seçti ve eşleşen delikten ona baktı. Yüzünün bir tarafı öğleden sonra ışığıyla kızarmıştı. "Bunlar neden kutunun içinde?"

"Bu delikleri su açmış," dedi Adam. "Deniz suyu. Ama onları dağlarda bulmuş. Sanırım İngiltere'de bulduğu bazı taşlarla eşleştiklerini söyledi."

Delikten hâlâ ona bakıyordu, taş garip bir gözlük yapıyordu. Adamın boğazının hareket edişini izledi ve sonra uzanıp yüzüne dokundu.

"Çok güzelsin," dedi.

"Taş yüzünden," diye cevap verdi hemen. Teni sıcacıktı; parmağının ucu ağzının tam kenarına değdi. "Bu çok gurur verici."

Adam taşı yavaşça kızın elinden aldı ve aralarındaki döşemenin üzerine koydu. Parmaklarının arasından kızın yanağındaki uçuşan saçlardan birini geçirdi. "Annem, 'İltifatları atma, yeter ki bedava olsunlar,' derdi." Yüzü çok ciddiydi. "Bu sana bir şeye mal olmayacaktı, Mavi."

Mavi elbisesinin eteklerini karıştırdı ama gözlerini ondan ayırmadı. "Sen böyle şeyler söylediğinde ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bunları söylemeye devam etmemi istiyorsan bana söyleyebilirsin."

Onu cesaretlendirme arzusu ve bunun nereye varacağından duyduğu korku arasında kalmıştı. "Böyle şeyler söylemen hoşuma gidiyor."

Adam, "Ama ne?" diye

sordu. "*Ama* demedim."

"Öyle demek istedin. Duydum."

Adamın yüzüne baktı, çürüğün altında kırılgan ve tuhaftı. Onu utangaç ya da kararsız olarak okumak kolaydı, diye düşündü, ama aslında ikisi de değildi. *Noah* öyleydi. Ama Adam sadece sessizdi. Söyleyecek söz bulamıyordu; gözlemliyordu.

Ama onun hakkında bunları bilmek soruyu yanıtlamasına yardımcı olmuyordu: Ona bir öpücüğün tehlikesinden bahsetmeli miydi? Gansey'e söylemek çok daha kolay olmuştu, gerçekten önemli değilmiş gibi hissettiğinde. Yapmak isteyeceği son şey, Adam'la tanıştıktan hemen sonra *gerçek aşk* gibi laflar ederek onu korkutmaktı. Ama hiçbir şey söylemezse, Adam'ın bir öpücük çalma ihtimali vardı ve o zaman ikisinin de başı belaya girebilirdi.

"Böyle şeyler söylemen hoşuma gidiyor *ama* - beni öpmenden korkuyorum," diye itiraf etti Mavi. Şimdiden bu yola girmek savunulamaz bir yol gibi görünüyordu. Adam hemen bir şey söylemeyince aceleyle devam etti: "Daha yeni tanıştık. Ve ben... ben... ben *çok gencim*."

Yarı yolda, kehaneti açıklamak için cesaretini kaybetti, ama hangi parçasının bunun ağzından kaçırmak için daha iyi bir itiraf olduğunu hissettiğinden emin değildi. *Ben çok gencim.* Yüzünü buruşturdu.

"Öyle görünüyor ki..." Adam kelime aradı. "Çok mantıklı."

Neeve daha ilk hafta Blue için tam da bu sıfatı bulmuştu. Yani gerçekten mantıklıydı. Bu çok üzücüydü. Olabildiğince eksantrik görünmek için o kadar çok çalışmış gibi hissediyordu ama yine de söz konusu olduğunda *mantıklı* biriydi.

Hem Adam hem de Mavi, zeminden kendilerine doğru gelen ayak sesleriyle başlarını kaldırıp baktılar. Gelen Ronan'dı, kolunun altında bir şey tutuyordu. Adam'ın yanına bağdaş kurup oturana kadar dikkatlice alçaldı ve sonra sanki bu noktaya kadar konuşmanın bir parçasıymış ve bu onu yormuş gibi derin bir iç çekti. Mavi, onun varlığının öpüşme hakkındaki konuşmaları sona erdirmesinden dolayı hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

"Onu tutmak ister misin?" Ronan sordu.

İşte o zaman Mavi, Ronan'ın tuttuğu şeyin canlı olduğunu fark etti. Mavi kısa bir an için kuzgun çocuklardan birinin aslında bir kuzguna sahip olması ironisini düşünmekten başka bir şey yapamadı. O sırada Ronan'ın cevabın hayır olduğuna karar verdiği açıktı.

"Ne yapıyorsun?" Mavi elini geri çekerken sordu. "Yapmak istiyorum."

İstediğinden tam olarak emin değildi - kuzgun tam olarak bitmiş gibi görünmüyordu - ama bu bir prensip meselesiydi. Ronan'ı etkilemeye çalıştığını bir kez daha fark etti çünkü Ronan'ı etkilemek imkânsızdı ama en azından onun onayını almak için yaptığı tek şeyin yavru bir kuşu tutmak olduğunu düşünerek kendini teselli etti. Ronan kuzgunu dikkatle avuçlarının içine aldı. Küçük kuş sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi hissediyordu ve Ronan'ın elleriyle temas eden derisi ve tüyleri nemlenmişti. Kuzgun kocaman başını geriye eğdi ve önce Mavi'ye, sonra da gagasını kırarak Adam'a baktı.

"Onun adı ne?" Mavi sordu. Onu tutmak korkutucu ve sevimliydi; o kadar küçük, zayıf bir canlıydı ki, nabzı Blue'nun teninde hızla atıyordu.

Adam alaycı bir şekilde cevap verdi, "Testere."

Kuzgun gagasını sonuna kadar açtı, gözlerini eskisinden daha da fazla dikti.

"Yine seni istiyor," dedi Mavi, çünkü istediği çok açıktı. Ronan kuşu kabul etti ve başının arkasındaki tüyleri okşadı.

"Tanıdıklarınla süper kötü adamlara benziyorsun," dedi Adam

Ronan'ın gülümsemesi yüzünü kesiyordu ama Mavi'nin onu hiç görmediği kadar nazik görünüyordu, sanki elindeki kuzgun sonunda açığa çıkan kalbiydi.

Odanın diğer tarafında bir kapının açıldığını duydular. Adam ve Mavi birbirlerine baktılar. Ronan sanki bir darbe bekliyormuş gibi başını hafifçe eğdi.

Noah, Ronan ve Blue arasında kalan boşluğa yerleşirken kimse bir şey söylemedi. Mavi'nin hatırladığı gibi görünüyordu; omuzları öne doğru eğilmiş, elleri huzursuzca bir yerden bir yere gidiyordu. Yüzünde her zaman var olan leke yanağının olduğu yerdeydi.

parçalandı. Ona ne kadar uzun süre bakarsa, aynı anda hem onun ölüsünü hem de dirisini gördüğünden o kadar emin oluyordu. Bu leke, beyninin bu gerçekleri uzlaştırma yoluydu.

Bir şey söyleyen ilk kişi Adam oldu.

"Noah," dedi. Yumruğunu kaldırdı.

Bir süre durakladıktan sonra Noah onunla parmaklarını tokuşturdu. Sonra ensesini ovuşturdu.

"Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi, sanki ölü değil de hastaymış gibi. Kutudaki eşyalar hâlâ aralarındaki zemine yayılmıştı; onları ayıklamaya başladı. Oyulmuş bir kemik parçasına benzeyen bir şey aldı; bir zamanlar üzerinde daha büyük bir desen olmalıydı, ama şimdi geriye kalan tek şey bir akantus yaprağının kenarına benzeyen bir şey ve muhtemelen biraz kabarık kaydırma. Noah onu bir muska gibi boğazına dayamıştı. Gözlerini diğer iki çocuktan da kaçırmıştı ama dizi Mavi'ninkine değdi.

"Bilmeni isterim ki," dedi Noah, oyulmuş kemiği Adem elmasına bastırarak, sanki sözcükleri sıkıştıracakmış gibi sertçe, "Ben... *daha...* hayattayken."

Adam dudağını çiğneyerek bir yanıt aradı. Blue onun ne demek istediğini anladığını düşündü. Noah'nın, Gansey'nin bulduğu ehliyetteki çarpık gülümseyen fotoğrafa olan benzerliği, bir fotokopinin orijinal bir tabloya olan benzerliğine benziyordu. Tanıdığı Noah'nın o süslü Mustang'i kullandığını hayal bile edemiyordu.

"Artık yeter," dedi Mavi. "Seni özledim."

Noah solgun bir gülümsemeyle uzandı ve tıpkı eskiden yaptığı gibi Blue'nun saçlarını okşadı. Mavi onun parmaklarını zar zor hissedebiliyordu.

Ronan dedi ki, "Hey, dostum. Derslerime gitmem gerektiğini söylediğin için bana not vermediğin onca zaman. Sen *hiç* derslere gitmedin."

"Ama sen *yaptın*, değil mi Noah?" Blue, cesedinin yanında buldukları Aglionby rozetini düşünerek araya girdi. "Sen bir Aglionby öğrencisiydin."

"Öyle," dedi Noah.

"Öyleydi," dedi Ronan. "Derslere girmiyorsun." "Sen

de öyle," diye cevap verdi Noah.

"Ve o da *olmak* üzere," diye araya girdi Adam.

"Tamam!" Mavi ellerini havaya kaldırarak bağırdı. Noah ondan enerji çektikçe derin bir soğukluk hissetmeye başlamıştı. Yapmak istediği son şey, kilise bahçesinde olduğu gibi tamamen tükenmekti. "Polis yedi yıldır kayıp olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Noah gözlerini kırpıştırarak ona baktı, belirsiz ve telaşlıydı.

"Yapamam... Yapamam..." Mavi elini uzattı.

"Al," dedi. "Annemle okumalara gittiğimizde ve odaklanması gerektiğinde elimi tutuyor. Belki bu yardımcı olur."

Noah tereddütle elini uzattı. Avucunu onunkine dayadığında, ne kadar soğuk olduğunu görünce şok oldu. Sadece soğuk değil, aynı zamanda bir şekilde boştu, nabzı olmayan bir deri.

Noah, lütfen gerçekten ölme.

Derin bir iç geçirdi. "Tanrım," dedi.

Ve sesi öncekinden farklı geliyordu. Şimdi tanıdığı Noah'ya, onlardan biri olarak geçen Noah'ya daha yakın geliyordu. Blue bunu fark eden tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu, çünkü Adam ve Ronan keskin bakışlar atmıştı.

Adamın göğsünün inip kalkmasını, nefes alış verişlerinin daha düzenli hale gelmesini izledi. Daha önce nefes alıp almadığını bile fark etmemişti.

Noah gözlerini kapattı. Oyulmuş kemiği hâlâ diğer elinde gevşekçe tutuyor, avuç içini Top-Siders ayakkabılarının üzerine dayıyordu. "Notlarımı, üzerlerindeki tarihi hatırlayabiliyorum - yedi yıl önce."

Yedi yıl. Polis haklıydı. Yedi yıldır ölü olan bir çocukla konuşuyorlardı.

"Aynı yıl Gansey'i eşek arıları soktu," dedi Adam usulca. Sonra da şöyle dedi: *"'Glendower sayesinde yaşayacaksın. Ley hattındaki başka biri ölmemesi gerekirken ölüyor ve sen de ölmemen gerekirken yaşayacaksın."*

"Tesadüf," dedi Ronan, çünkü değildi.

Noah'nın gözleri hâlâ kapalıydı. "Ley hattına bir şey yapması gerekiyordu. Ne yapması gerektiğini söylediğini hatırlamıyorum."

Adam, "Uyandır onu," diye önerdi.

Noah başını salladı, göz kapakları hâlâ kapalıydı. Blue'nun tüm kolu soğuk ve uyuşuk hissediyordu. "Evet, o. Umurumda değildi. Bu her zaman onun anlaşmasıydı ve ben de yapacak bir şey olduğu için ona uyuyordum. Yapacağını bilmiyordum..."

Adam Ronan'a, "Gansey'nin bahsettiği ayin buydu," dedi. "Birisi bunu denemiş. Ley hattına dokunmanın sembolik yolu olarak bir kurbanla. Kurban sendin, değil mi Noah? Biri seni bunun için öldürdü."

"Yüzüm," dedi Noah usulca ve başını çevirerek harap olmuş yanağını onun omzuna bastırdı. "Hayatta olmayı ne zaman bıraktığımı hatırlayamıyorum."

Mavi ürperdi. Çocukları ve zemini yıkayan öğleden sonra ışığı bahardı ama iliklerinde kış gibi hissediyordu.

"Ama işe yaramadı," dedi Ronan.

"Neredeyse Cabeswater'ı uyandırıyordum," diye fısıldadı Noah. "Bunu yapabilecek kadar yakındık. Boşuna değildi. Ama bunu hiç bulamadığına sevindim. O bilmiyor. Nerede olduğunu bilmiyor."

Mavi, hem Nuh'un soğuk elinin hem de hikâyenin d e h ş e t i n i n bir ürünü olarak bilinçsizce titredi. Annesinin, teyzelerinin ve annesinin arkadaşlarının ruh çağırma seansı ya da okuma yaparken böyle hissedip hissetmediklerini merak etti.

Ölülerle el ele tutuşuyorlar mı?

Ölünün daha kalıcı bir şey ya da en azından canlı olmadığı daha açık bir şey olduğunu düşünmüştü. Ama Noah her ikisi de olamayacak gibi görünüyordu.

Ronan, "Tamam, artık dalga geçmeyi bırakmanın zamanı geldi. Kim

yaptı, Noah?" Blue'nun tuttuğu Noah'nın eli titriyordu.

"Ciddiyim dostum. Dökül bakalım. Senden not istemiyorum. Kafanı kimin ezdiğini soruyorum."

Ronan bunu söylediğinde öfkeli ve onurlu bir yanı vardı ama bu Noah'yı da içine alan, onu bir şekilde suçlu kılan bir öfkeydi.

Noah "Arkadaştık" diye cevap verdiğinde sesinde bir aşağılanma vardı.

Adam biraz önceki halinden çok daha vahşi bir sesle, "Bir arkadaş seni öldürmez," dedi.

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı Noah. Blue onun ortadan kaybolacağından korkuyordu. Anladığı kadarıyla bu, yedi yıldır içinde taşıdığı bir sırdı ve hâlâ itiraf etmek istemiyordu. "Üzgündü. Her şeyini kaybetmişti. Düzgün düşünebilseydi, bunu yapacağını sanmıyorum... bunu yapmak istememişti... biz arkadaş gibiydik - Gansey'den korkuyor musun?"

Çocuklar cevap vermedi; vermek zorunda da değillerdi. Gansey onlar için her neyse, kurşun geçirmezdi. Yine de Mavi, Adam'ın yüzündeki utanç ifadesini gördü. Her ne olduysa

İkisi arasında geçenleri hayalinde canlandırsa da bu durum onu hâlâ endişelendiriyordu.

"Hadi, Noah. Bir isim." Bu Ronan'dı, başı eğik, kuzgunu kadar keskin. "Seni kim öldürdü?"

Başını kaldıran Noah gözlerini açtı. Elini Mavi'nin elinden çekip onun kucağına koydu. Hava hepsinin etrafında buz gibiydi. Kuzgun Ronan'ın kucağına iyice gömülmüştü ve Ronan bir elini koruyucu bir şekilde onun üzerinde tutuyordu.

Noah, "Ama sen zaten biliyorsun." dedi.

Gansey ailesinin evinden çıktığında hava kararmıştı. Bugünlerde evi ziyaret ettikten sonra kalbine her zaman yerleşen huzursuz, tatminsiz enerjiyle doluydu. Bunun, ailesinin evinin artık gerçek bir ev olmadığı bilgisiyle -eğer öyleyse bile- ve onların değişmediğini, kendisinin değiştiğini fark etmesiyle bir ilgisi vardı.

Gansey arabayı sürerken camı indirdi ve elini dışarı uzattı. Radyo yine çalışmayı durdurmuştu ve bu yüzden tek müzik motorun sesiydi; Camaro hava karardıktan sonra daha gürültülü oluyordu.

Pinter'la yaptığı konuşma Gansey'nin içini kemiriyordu. Rüşvet. Demek iş bu noktaya gelmişti. İçindeki bu duygunun utanç olduğunu düşünüyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir Gansey olmaya devam ediyordu.

Ama Ronan'ı Aglionby'de ve Monmouth'ta başka nasıl tutabilirdi ki? Ronan'la yapacağı konuşmanın ana hatlarını gözden geçirdi ve bunların hepsi Ronan'ın dinlemeyeceği şeyler gibi geliyordu. Sınıfa gitmek onun için bu kadar zor muydu? Bir okul yılını daha atlatmak ne kadar *zor* olabilirdi ki?

Henrietta'ya varmasına daha yarım saat vardı. Yapay olarak aydınlatılmış bir benzin istasyonundan ibaret olan küçük bir kasabada, Gansey görünmez çapraz trafik için kırmızıya dönen bir trafik ışığına yakalandı.

Ronan'ın tek yapması gereken derse gitmek, okumayı yapmak ve notu almaktı. Sonra özgürdü, Declan'dan parasını almıştı ve canı ne isterse yapabilirdi.

Gansey telefonunu kontrol etti. Çekmiyordu. Adam'la konuşmak istiyordu.

Açık pencereden giren esinti arabanın içini yapraklar ve suyla, büyüyen şeylerle ve gizli şeylerle kokulandırıyordu. Gansey Cabeswater'da daha fazla zaman geçirmeyi her şeyden çok istiyordu ama dersler önümüzdeki haftanın çoğunu kaplayacaktı -Pinter'la konuştuktan sonra ikisi için de kesinti olamazdı- ve okuldan sonra Ronan'ı ev ödevlerine sürüklemek zorundaydı. Dünya Gansey'nin önünde açılıyordu, Noah'nın ona ihtiyacı vardı ve Glendower yeniden bir olasılık gibi görünüyordu ve Gansey oraya gidip bu şansı değerlendirmek yerine bebek bakıcılığı yapmak zorundaydı. *Lanet* olsun Ronan'a.

Işık yeşile döndü. Gansey gaza o kadar sert bastı ki lastikler gıcırdadı ve duman çıkardı. Domuz çizgiden patlayarak çıktı. *Lanet* olsun Ronan. Gansey vitesleri hızla, hızla, hızla geçti. Motor kalbinin sesini bastırdı. Lanet olsun Ronan. İbre hız göstergesine tırmandı, kırmızı uyarı alanına dokundu.

Gansey hız sınırını aşmış. Arabada çok daha fazlası vardı. Motor bu serin havada iyi iş çıkarıyordu, hızlı ve karmaşık değildi ve Gansey diğer viteslerde neler olacağını görmeyi çok istiyordu.

Kendini kontrol etti ve düzensiz bir iç geçirdi.

Eğer Ronan olsaydı, devam ederdi. Ronan'ın özelliği sınırlarının, korkularının ve sınırlarının olmamasıydı. Gansey Ronan olsaydı, yol, bir polis ya da bir ağaç onu durdurana kadar gaz pedalına basardı. Ormanı görmek için yarın dersi ekerdi. Ronan'a okuldan atılmasının kendi sorunu olduğunu söylerdi, eğer Ronan onu umursasaydı.

Gansey o kişi olmayı bilmiyordu.

Altındaki Camaro aniden titredi. Gansey gazı bıraktı ve kötü yanan göstergelere baktı ama hiçbir şey dikkatini çekmedi. Bir an sonra araba tekrar sarsıldı ve Gansey işinin bittiğini anladı.

Motor tıpkı Aziz Mark Günü'nde olduğu gibi durduğunda, kenara çekmek için oldukça düz bir yer bulacak kadar zamanı vardı. Terk edilmiş yoldan hızla uzaklaşırken anahtarı denedi ama hiçbir şey yoktu.

Gansey, bildiği en kötü şey olan bir küfürün nefesini kesmesine izin verdi ve sonra arabadan inip kaputu açtı. Adam ona temel bilgileri öğretmişti: kıvılcım artılarını değiştirmek, yağı boşaltmak. Eğer gevşemiş bir kayış ya da arabanın bağırsaklarından fırlamış yeni sivriltilmiş bir hortum ucu olsaydı, tamir edebilirdi. Bu haliyle motor tam bir muammaydı.

Arka cebinden telefonunu çıkardı ve telefonunun çok az çektiğini fark etti. Onunla alay etmek için yeterliydi ama arama yapmak için yeterli değildi. Gansey arabanın etrafında birkaç kez dolaştı, telefonu Lady Liberty gibi başının üzerinde duruyordu. Hiçbir şey çekmiyordu.

Gansey, babasının Suburban'ı alması yönündeki önerisini biraz da acı bir şekilde hatırladı Geri.

Işıklardaki benzin istasyonundan bu yana ne kadar mesafe kat ettiğinden emin değildi ama Henrietta'nın sınırına yaklaşmış olması gerektiğini hissetti. Kasabaya doğru yürümeye başlarsa, bir benzin istasyonu bulamadan sinyal alabilirdi. Belki de olduğu yerde kalmalıydı. Bazen Domuz durduğunda, motor biraz soğuduktan sonra tekrar çalışmaya başlıyordu.

Ama oturamayacak kadar huzursuzdu.

Arabayı kilitlemeyi henüz bitirmişti ki Camaro'nun arkasından gelen farlar gözlerini kamaştırdı. Yüzünü başka yöne çeviren Gansey bir arabanın kapısının çarptığını ve otoyol kenarındaki gevşek dolguda ayak seslerinin çıtırdadığını duydu.

Bir an için önündeki figür tanıdık gelmedi, bir insan yerine bir homunculus.

Sonra Gansey onu tanıdı.

"Bay Whelk?" dedi.

Barrington Whelk koyu renkli bir ceket ve koşu ayakkabıları giymişti ve yüzünün büyük hatlarında garip ve yoğun bir şey vardı. Sanki bir soru sormak istiyor ama kelimeleri bulamıyordu.

"Arabada sorun mu var?" ya da "Bay Gansey?" diye sormadı ya da Gansey'nin onun söyleyebileceğini düşündüğü şeylerden hiçbirini söylemedi.

Onun yerine dudaklarını yaladı ve şöyle dedi: "Kitabını istiyorum. Cep telefonunu da versen iyi olur."

Gansey yanlış duymuş olabileceğini düşündü. "Affedersiniz?" diye sordu.

Whelk koyu renk ceketinin cebinden küçük, inanılmaz derecede gerçek görünümlü bir tabanca çıkardı. "Sınıfa getirdiğin şu kitap. Ve cep telefonun. Acele et."

Silah gerçeğini kabullenmek nedense zordu. Barrington Whelk'in Ronan ve Adam'la şakalaşmak için eğlenceli bir şekilde ürkütücü olduğu fikrinden Barrington Whelk'in bir silahı olduğu ve onu Gansey'e doğrulttuğu fikrine geçmek zordu.

"Şey." Gansey gözlerini kırpıştırdı. "Tamam."

Söyleyecek başka bir şey yok gibiydi. Hayatını, Camaro hariç neredeyse tüm mal varlığına tercih ediyordu ve Whelk bunu istememişti. Gansey cep telefonunu Whelk'e uzattı.

"Günlüğüm arabada," diye açıkladı.

"Al onu." Whelk tabancayı Gansey'in yüzüne doğrulttu. Gansey Camaro'nun kilidini açtı.

Whelk'i en son gördüğünde, dördüncü çekim Latince isimlerle ilgili bir sınavı teslim ediyordu.

Whelk, "Onunla havalanmaya çalışmayı aklından bile geçirme," dedi.

Camaro düzgün çalışıyor olsaydı, kaçmanın bir seçenek olabileceği Gansey'nin aklına gelmemişti.

Whelk, "Bu hafta nereye gittiğinizi de bilmek istiyorum," dedi.

"Pardon?" Gansey kibarca sordu. Arka koltukta günlüğü karıştırıyordu ve kırışan kâğıtlar Whelk'in sesini bastırmıştı.

"Beni zorlama," diye tersledi Whelk. "Polis okulu aradı. Buna inanamıyorum. Yedi yıl sonra. Şimdi milyonlarca soru soracaklar. O soruların çoğuna benim adımla cevap vermeleri sadece *iki saniyelerini* alacak. Hepsi senin yüzünden. Yedi yıl ve ben öyle olduğumu sanıyordum - mahvoldum. Beni mahvettin."

Gansey elinde günlüğüyle Camaro'dan çıkarken Whelk'in ne söylediğini anladı: Noah. Karşısındaki bu adam Noah'ı öldürmüştü.

Gansey içinde bir yerlerde bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Hâlâ korku gibi hissetmiyordu. Bir halat köprü gibi gerilmiş, ağırlığını zorlukla taşıyan bir şeydi. Bu, Gansey'nin hayatında bu an dışında hiçbir şeyin gerçek olmadığı şüphesiydi.

"Bay Whelk -"

"Bana nerede olduğunu söyle."

"Nethers yakınlarındaki dağların yukarısında," dedi Gansey, sesi uzaktan geliyordu. Gerçek buydu ve her halükârda yalan söyleyip söylememesi önemli değildi; GPS koordinatlarını teslim etmek üzere olduğu günlüğe girmişti.

"Ne buldun? Glendower'ı buldun mu?"

Gansey irkildi ve bu irkilme onu şaşırttı. Her nasılsa kendini bunun başka bir şeyle, daha mantıklı bir şeyle ilgili olduğuna ikna etmişti ve Glendower'ın adının duyulması onu şok etmişti.

"Hayır," diye yanıtladı Gansey. "Yerde bir oyma bulduk."

Whelk günlüğü almak için elini uzattı. Gansey yutkundu.

"Whelk - efendim - bunun tek yol olduğundan emin misiniz?" diye sordu.

Yumuşak, kusursuz bir *tıkırtı* duyuldu. Saatler süren aksiyon-macera filmlerinin ve video oyunlarının tanıdığı bir sesti bu. Gansey bunu daha önce hiç şahsen duymamış olsa da, bir tabancanın emniyeti açıldığında nasıl bir ses çıkardığını çok iyi biliyordu.

Whelk silahın namlusunu Gansey'nin alnına dayadı.

"Hayır," dedi Whelk. "Bu diğer yol."

Gansey, Monmouth İmalathanesi'nde eşek arısına bakarken hissettiği o kopuk duyguya kapıldı. Bir anda gerçeği gördü: kaşlarının üstündeki deriye bastırılmış, keskin hissettirecek kadar soğuk bir silah - ve aynı zamanda olasılığı: Whelk'in parmağının geri çekilmesi, bir kurşunun kafatasına saplanması, Henrietta'ya dönmenin bir yolunu bulmak yerine ölmesi.

Günlük ellerini ağırlaştırıyordu. Ona ihtiyacı yoktu. İçindeki her şeyi biliyordu. Ama bu *oydu*. Uğruna çalıştığı her şeyi veriyordu.

Yeni bir tane alacağım.

"Eğer sorsaydın," dedi Gansey, "sana oradaki her şeyi anlatırdım. Bundan mutluluk duyardım. Bu bir sır değildi."

Tabanca Gansey'nin alnında titriyordu. Whelk, "Kafana silah dayamışken bir şey söylediğine inanamıyorum. Bunu söyleme zahmetine girdiğine inanamıyorum."

"İşte böyle," diye yanıtladı Gansey, "bunun gerçek olduğunu biliyorsun." Whelk'in günlüğü ondan almasına izin verdi.

"Beni iğrendiriyorsun," dedi Whelk, kitabı göğsüne bastırarak. "Kendini yenilmez sanıyorsun. Tahmin et ne oldu? Ben de öyle."

Bunu söylediğinde, Gansey Whelk'in onu öldüreceğini biliyordu. Birinin elinde silah varken sesinde bu kadar nefret ve acılık olup da tetiği çekmemesine imkân yoktu.

Whelk'in yüzü gerildi.

Bir an için zaman yoktu: sadece bir nefesin kaçıp diğerinin içeri girmesi arasındaki boşluk.

Yedi ay önce Ronan, Gansey'e nasıl kanca atılacağını öğretmişti.

Sadece yumruğunuzla değil,
vücudunuzla vurun. Nereye yumruk
attığınıza bakın.
Dirsek doksan derece.
Ne kadar acıyacağını düşünmeyin.
Gansey. Sana söylemiştim: Ne kadar acıtacağını düşünme.

Savurdu.

Gansey, Ronan'ın ona söylediği neredeyse her şeyi unutmuştu ama bakmayı hatırladı ve silahı yolun kenarındaki çakıllara düşüren sadece bu ve şans oldu.

Whelk sözsüz bir çığlık attı.

İkisi de silaha doğru atıldı. Gansey dizlerinin üzerine çökerek silahın olduğu yöne doğru kör bir tekme attı. Ayağının bir şeye çarptığını duydu. Önce Whelk'in koluna, sonra daha sert bir şeye. Silah arabanın arka tekerlekleri yönünde sıçradı ve Gansey Camaro'nun uzak tarafına doğru tırmandı. Whelk'in farlarının ışığı bu tarafa ulaşmıyordu. Tek düşüncesi bir siper bulmak, karanlıkta hareketsiz kalmaktı.

Arabanın diğer tarafında sessizlik vardı. Soluk soluğa aldığı nefesleri kontrol altında tutmaya çalışan Gansey yanağını domuzun sıcak metaline dayadı. Başparmağı silahı vurduğu yerde zonkluyordu.

Nefes alma.

Yolun kenarında Whelk tekrar tekrar küfretti. Arabanın yanında çömelirken çakıllar çıtırdıyordu. Silahı bulamadı. Tekrar küfretti.

Uzaklarda bir motor uğulduyordu. Muhtemelen başka bir araba bu tarafa doğru geliyordu. Bir kurtarıcı ya da en azından bir tanık.

Bir an için Whelk tamamen sessiz kaldı ve sonra aniden koşmaya başladı, kendi arabasına geri dönerken ayak sesleri yumuşuyordu.

Gansey başını eğerek, soğudukça tıkırdayan Domuz'un gövdesinin altına baktı. Arka tekerleklerin arasında, Whelk'in farlarının arkadan aydınlattığı silahın ince siluetini gördü.

Whelk'in geri çekildiğinden mi yoksa el fenerini almaya mı gittiğinden emin değildi. Gansey karanlığın içine doğru geri çekildi. Sonra orada bekledi, kalbi kulaklarında çarpıyor, otlar yanağını tırmalıyordu.

Whelk'in arabası Henrietta'ya doğru kükreyerek otoyola çıktı.

Diğer araba hemen arkasından geçti. Umursamaz.

Gansey uzun bir süre hendekteki çimenlerin üzerinde yattı, etrafındaki ağaçlardaki böceklerin vızıltısını ve Domuz'un motor durdukça çıkardığı nefes alma seslerini dinledi. Başparmağı, silahı vurduğu yeri gerçekten acıtmaya başlamıştı. Gerçekten de hafif atlatmıştı. Ama yine de. Acıyordu.

Ve günlüğü. Kendini çiğ hissediyordu: en şiddetli arzularının günlüğü

Zorla.

Whelk'in arabası geri dönmeyince, Gansey ayağa kalktı ve arabanın yanına gitti. Camaro'nun diğer tarafına. Dizlerinin üzerine çöktü ve arabanın altından sürünerek geçebildiği kadar ilerledi, sağ elinin başparmağıyla silahın kenarına tutundu. Yavaşça emniyeti geri taktı. Noah'nın cesedini bulduklarında Blue'nun sesini duyabiliyordu: *parmak izleri!*

Gansey bir rüyadaymış gibi hareket ederek arabanın kapısını açtı ve silahı yolcu koltuğuna bıraktı. Sanki başka bir gece, başka bir araba, başka bir insan ailesinin evinden ayrılmıştı.

Gözlerini kapadı ve anahtarı çevirdi.

Domuz öksürdü, öksürdü ama sonra motor çalıştı.

Gözlerini açtı. Geceyle ilgili hiçbir şey eskisi gibi görünmüyordu.

Farlarını yaktı ve sonra arabayı tekrar yola sürdü. Gaz pedalına basarak motoru test etti. Motor çalışıyordu, tekleme yoktu.

Gaza basarak Henrietta'ya doğru hızla ilerledi. Whelk Noah'ı öldürmüştü ve kimliğinin açığa çıktığını biliyordu. Bundan sonra nereye giderse gitsin, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Blue, Neeve taşınmadan önce bile tavan arasını hiç sevmezdi. Çok sayıda eğimli çatı hattı, başınızı eğimli bir tavana çarpmanız için düzinelerce fırsat sunuyordu. Bitmemiş ahşap döşeme tahtaları ve dikenli kontrplakla yamanmış alanlar çıplak ayaklar için dostça değildi. Yaz mevsimi tavan arasını cehenneme çevirirdi. Üstelik yukarıda genellikle toz ve eşek arılarından başka bir şey yoktu. Maura sıkı bir koleksiyoncu değildi ve bu yüzden kullanılmayan her şey komşulara ya da Goodwill'e gitmek zorunda kalıyordu. Tavan arasını ziyaret etmek için gerçekten bir neden yoktu.

Şimdiye kadar.

Geç saatlerde Blue, Ronan, Adam ve Noah'yı geride bırakarak, polis henüz bir bağlantı kurmadıysa, Latince öğretmenlerini Noah'nın ölümüyle ilişkilendirmenin mümkün olup olmadığını tartışmaya başlamıştı. Eve döndükten sadece beş dakika sonra Adam aramış ve Noah'nın o gider gitmez ortadan kaybolduğunu söylemişti.

Yani doğruydu. Starbucks'ta herkesin istediği masa gerçekten oydu.

Mavi tavan arasının kapısını açarken Calla, "Sanırım bir saatimiz var," dedi. "On bir gibi dönerler. Önce ben gideyim. Her ihtimale karşı..."

Mavi bir kaşını kaldırdı. "Onun burada ne işi olduğunu

düşünüyorsun?" "Bilmiyorum."

"Gelincik mi?"

"Saçmalama."

"Büyücüler mi?"

Calla, Mavi'nin yanından geçip merdivenleri tırmanmaya başladı. Tavan arasını aydınlatan tek ampul merdivenlerden çok aşağıya ulaşmıyordu. "Bu daha muhtemel. Oh, *kokuyor*."

"Bunlar gelincikler."

Merdivenlerin daha yukarısındaki bakış açısından Calla, Blue'ya tavan arasında bulacakları her şeyden daha tehlikeli olduğundan şüphelendiği bir bakış fırlattı. Ancak Calla haklıydı. Etraflarında yavaşça hareket eden hava oldukça kötü kokuluydu; Blue kokuyu çıkaramıyordu ama çürüyen soğan ve ayaklar gibi tanıdık şeylere işaret ediyordu.

"Sülfür gibi kokuyor," dedi Blue. "Ya da ölü bir beden."

Daha önce Neeve'in ağzından çıkan korkunç sesi düşününce, ikisine de şaşırmayacaktı.

"Asafetida gibi kokuyor," diye düzeltti Calla

acımasızca. "Neymiş o?"

"Ya körinin içinde lezzetli olan bir şey ya da büyücülükte çok faydalı olan bir şey."

Mavi ağzından nefes almaya çalıştı. Bu kadar kötü kokan bir şeyi hayal etmek zordu.

Ölü bir insanın ayaklarının herhangi bir şeyde lezzetli olduğuna ikna edici bir şekilde.

"Sence hangisi?" Calla merdivenlerin tepesine ulaşmıştı.

"Köri değil," dedi.

Mavi merdivenlerin başında durduğunda, Neeve'in tavan arasını hatırladığından oldukça farklı bir şeye dönüştürdüğünü görebiliyordu. Kilimlerle kaplı bir şilte doğrudan yere serilmişti. Odanın etrafında farklı yüksekliklerde yanmayan mumlar, koyu renkli kâseler ve su bardakları gruplar halinde toplanmıştı. Parlak ressam bantları bazı nesnelerin arasında zemine desenler çiziyordu. Blue'nun ayaklarının yanında, külle tozlanmış bir tabağın üzerinde yarı yanmış bir bitki sapı duruyordu. Dar yatak odalarından birinde, iki tam boy, ayaklı ayna karşı karşıyaydı ve birbirlerine *sürekli olarak* aynadaki görüntüleri yansıtıyorlardı.

Ayrıca hava soğuktu. Günün sıcağından sonra tavan arası soğuk olmamalıydı.

"Hiçbir şeye dokunmayın," dedi Calla Blue'ya. Blue neden geldiklerini düşününce bunu ironik buldu.

Mavi hiçbir şeye dokunmadı ama odanın içinde biraz daha ilerledi ve karnında gözleri olan küçük bir kadın heykeline baktı. Tüm oda ona sürünüyormuş hissi veriyordu. "Çok fazla köri yapıyor olmalı."

Arkalarında merdivenler gıcırdadı ve hem Calla hem de Mavi sıçradı.

"Yukarı gelebilir miyim?" Persephone sordu. Bu alakasız bir soruydu, çünkü o zaten "yukarıdaydı". Blue'nun diktiği dantel elbiseyi giymiş, merdivenlerin başında duruyordu. Saçları sıkıca toplanmıştı, bu da ellerini kirletmekten korkmadığını gösteriyordu.

"Persephone," diye gürledi Calla. Yaşadığı şoku atlatmıştı ve şimdi sadece şoka uğradığı için kızgındı. "Odalara girdiğinde biraz gürültü yapmalısın."

Persephone, "Merdivenin gıcırdamasına izin verdim," diye belirtti. "Maura gece yarısı döneceğini söyledi, o zamana kadar bitirmiş ol."

"Biliyor mu?" Bu sözleri hem Mavi hem de Calla hep bir ağızdan söyledi.

Persephone, uzun sivri gagalı siyah deri bir maskeye bakmak için çömeldi. "Cüce filmi konusunda sana inandığını düşünmedin, değil mi?"

Calla ve Blue birbirlerine baktılar. Blue bunun ne anlama geldiğini düşündü: Maura da en az onlar kadar Neeve hakkında daha fazla şey öğrenmek i s t i y o r d u .

Blue, "Başlamadan önce Neeve'in neden Henrietta'da olduğunu *söylediğini* açıklayacak mısın?" diye sordu.

Calla odanın içinde geziniyor, ellerini birbirine sürtüyor, sanki ısınmaya çalışıyor ya da ilk olarak ne alacağını planlıyordu. "Bu oldukça basit. Annen onu babanı bulması için buraya gönderdi."

"Şey," diye düzeltti Persephone, "bu tam olarak doğru değil. Maura bana önce Neeve'in ona yaklaştığını söyledi. Neeve onu bulabileceğini söyledi."

"Durup dururken mi?" Calla sordu.

"Bu ifadeyi kullanmamanızı tercih ederim," dedi Mavi.

"Birdenbire mi?" Calla tekrarladı. Bir mum aldı. "Bu garip görünüyor." Mavi kollarını kavuşturdu. "Hâlâ pek çok ayrıntıyı kaçırıyorum."

Calla mumu sol elinden sağ eline geçirdi. "Temel olarak, baban on sekiz yıl önce ortaya çıktı, Maura'nın ayaklarını yerden kesti, bir yıl boyunca onu kesinlikle işe yaramaz bir arkadaş yaptı, onu hamile bıraktı ve sonra sen doğduktan sonra ortadan kayboldu. Çok kurnaz ve sevimliydi, ben de onun sabıkalı bir karavan parkı süprüntüsü olduğunu düşündüm."

"Calla!" Persephone uyardı.

"Beni rahatsız etmiyor," diye yanıtladı Mavi. Bir yabancının geçmişi onu nasıl rahatsız edebilirdi ki? "I

sadece gerçekleri bilmek istiyorum."

Persephone başını salladı. "Bu kadar mantıklı olmak zorunda mısın?"

Mavi omuz silkti. Calla'ya "Mum sana ne anlatıyor?" diye sordu.

Mumu vücudundan uzakta tutan Calla gözlerini kıstı. "Sadece bir scrying büyüsü için kullanılmış. Nesnelerin yerini tespit etmek için, ki ben de bunu bekliyordum."

Calla eşyaları karıştırırken, Blue babası hakkında öğrendiklerini düşündü ve ona olan mantıksız düşkünlüğünün hâlâ devam ettiğini fark etti. Ayrıca onun sevimli olmasından da memnundu. "Annemin Neeve'e bu aramanın onu internette aramak gibi bir şey olduğunu söylediğini duydum" dedi.

"Kulağa doğru gibi geliyor," dedi Calla. "Sadece meraktan. Sanki onun için yanıp tutuşuyormuş gibi değil.

onu."

"Ah," diye mırıldandı Persephone, "bundan emin değilim."

Bu, Blue'nun kulaklarının ilgiyle dikilmesine neden oldu. "Bekle, sence annem hala

- Bir adı var mı?"

"Yavru köpek," diye cevap verdi Calla ve Persephone kıkırdadı, Maura'nın sevgiden duyarsızlaştığı anıları hatırladığı belliydi.

"Annemin bir adama *köpek yavrusu* dediğine inanmayı reddediyorum," dedi Blue.

"Oh, ama o yaptı. Ayrıca *sevgilisi*." Calla boş bir kâseyi eline aldı. Dibinde bir kabuk vardı, sanki bir zamanlar içinde gövdeli bir sıvı varmış gibi. Puding gibi. Ya da kan. "Ve *balkabağı*."

"*Bunu uyduruyorsun*." Mavi annesi adına utanmıştı.

Gülmemeye çalışmaktan biraz kızarmış olan Persephone başını salladı. Saçlarının büyük bir kısmı düğümden kurtulmuş, sanki bir kasırgadan kaçmış gibi görünüyordu. "Korkarım öyle değil."

"Neden birini *aradın* ki?"

Calla son derece sivri kaşlarla Mavi'ye dönerek, "Hayal gücünü kullan," dedi ve Persephone çaresiz bir kahkahaya boğuldu.

Mavi kollarını kavuşturdu. "Oh, gerçekten mi?" Maura'nın ciddiyeti, iki kadının da kendilerini kontrol etme yetilerini yok etmekten başka bir işe yaramadı. Kontrolsüzce gülerek Maura'nın on sekiz yıl önce uydurduğu diğer evcil hayvan isimlerini takas etmeye başladılar.

"Hanımlar," dedi Blue sertçe. "Sadece kırk beş dakikamız var. Calla, şuna dokun." Aynaları işaret etti. Odadaki onca tuhaf şey arasında onları en ürkütücü bulan oydu ve bu da onları denemek için iyi bir neden gibi görünüyordu.

Calla bir kahkaha atarak aynaların yanına gitti. Sadece birbirine dönük iki yansıtıcı yüzeyin tamamen kullanışsız olmasında sinir bozucu bir şey vardı.

"Aralarında durma," diye uyardı Persephone. "Ben

aptal değilim," diye karşılık verdi Calla.

Blue, "Neden aralarında durmuyorsunuz?" diye sordu.

"Kim bilir onlarla ne yapıyor. Ruhumun başka bir boyutta bir şişeye falan konmasını istemiyorum." Calla en yakın aynanın kenarını kavradı, diğerinin görüş alanının dışında durmaya dikkat etti. Kaşlarını çatarak bir elini Mavi'ye doğru uzattı. Mavi mecburen bir adım öne çıktı ve Calla'nın parmaklarını omzunun üzerinden geçirmesine izin verdi.

Pencerenin dışındaki böcekler dışında sessiz bir an geçti.

"Bizim küçük Neeve oldukça hırslı," diye homurdandı Calla sonunda, parmaklarını hem Mavi'nin hem de aynanın kenarında sıkarak. "Görünüşe göre şöhret seviyesi onun için yeterli değil. Televizyon programları hiç kimse içindir."

"Alaycı olma Calla," dedi Persephone. "Bize ne gördüğünü söyle."

"Onu şuradaki siyah maskeyi takmış, aynaların arasında dururken görüyorum. Onu geldiği yerde görüyor olmalıyım, çünkü dört aynası var. Bunların her birinin arkasında iki tane daha büyük ayna var. Onu dört aynanın her birinde görebiliyorum ve hepsinde maskeyi takıyor, ama her birinde farklı görünüyor. Birinde daha zayıf. Birinde siyah giyiyor. Bir diğerinde cildi yanlış görünüyor. Ne olduklarından emin değilim.... Olasılıklar olabilir." Calla durdu. Mavi dört farklı Neeves fikri karşısında biraz ürperdi. "Bana maskeyi getir. Hayır, sen değil, Blue, burada kal. Persephone -?"

Persephone yavaşça maskeyi aldı. Calla parmak eklemleri bembeyaz kesilmiş halde nesneyi okurken yine bir duraksama oldu.

"Bunu satın aldığında hayal kırıklığına uğramıştı," dedi Calla. "Sanırım kitaplarından biri hakkında kötü bir eleştiri almıştı? Ya da gösterilerinden birine mi? Hayır. Biri ya da diğeri için rakamlar görmüştü ve hayal kırıklığına uğramıştı. Kesinlikle rakamları görüyorum ve bunu satın alırken hayal ettiği şey de bu. Kendini Leila Polotsky ile kıyaslıyordu."

"Kim o?" Mavi sordu.

"Neeve'den daha ünlü bir medyum," dedi Calla.

"Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum," diye yanıtladı Blue. Bir televizyon programı ve dört kitap, inançsız bir dünyada herhangi bir medyumun umabileceğinden daha ünlü görünüyordu.

"Oh, bu çok mümkün," diye sordu Calla. "Persephone'ye sor."

"Bundan emin değilim," dedi Persephone. Mavi onun ünlü olmaktan mı yoksa ona sormaktan mı bahsettiğinden emin değildi.

Calla devam etti. "Her neyse, kadınımız Neeve dünyayı dolaşmak ve biraz saygı görmek istiyor. Ve bu maske onun bunu hayal etmesine yardımcı oluyor."

"Bunun onun burada olmasıyla ne ilgisi var?" Mavi sordu.

"Henüz bilmiyorum. Daha iyi bir nesneye ihtiyacım var." Calla aynayı bıraktı ve maskeyi duvardaki kancasına geri koydu.

Odayı didik didik ettiler. Mavi, kırmızı bir kurdeleyle birbirine bağlanmış üç çubuktan yapılmış bir anahtar ve siyah olana uygun kırmızı bir maske buldu. Pencerenin yanında, iğrenç kokunun kaynağını buldu: içine bir şey dikilmiş küçük bir bez torba.

Çantayı Calla'ya verdi, o da bir süre elinde tuttuktan sonra umursamaz bir tavırla, "Bu asafetida. Bu sadece bir koruma tılsımı. Bir rüyadan korktu ve bunu yaptı."

Çömelen Persephone ellerini kâselerden birinin üzerinde gezdirdi. Avuçlarını dışarıda tutuşu, parmaklarını zar zor hareket ettirişi Mavi'ye Gansey'in Cabeswater'daki sığ su havuzunun üzerinde elini tutuşunu hatırlattı. Persephone, "Tüm bunlarda oldukça fazla belirsizlik var, değil mi? Ben de öyle hissediyorum. Belki de bu kadar basittir: Maura'ya yardım etmek için geldi ama Henrietta'ya kendini biraz kaptırdı."

"Ceset yolu yüzünden mi?" diye sordu Mavi. "Onu gecenin bir yarısı kehanette bulunurken yakaladım ve bana ceset yolunun burada psişik olmayı kolaylaştırdığını söyledi."

Calla yatağın yanındaki eşyaları karıştırmaya başlamadan önce alay etti.

"Daha kolay ve daha zor," dedi Persephone. "Çok fazla enerjisi var, bu yüzden sürekli odada olman gibi bir şey. Ama senin oğlanlar gibi. Oldukça gürültülü."

Oğullarım! diye düşündü Mavi, önce öfkeyle, sonra gururla, sonra yine

öfkeyle. Persephone, "Calla, ne öğreniyorsun?" diye sordu.

Calla'nın sırtı onlara dönüktü, "On bir ay önce bir adam Neeve'i telefonla aradı ve onu tüm masrafları karşılanmış bir seyahat için Henrietta, Virginia'ya götürüp götüremeyeceğini sordu. Oradayken, yakınlarda olduğunu bildiği ama bulamadığı bir ley hattını ve bir 'güç yerini' tespit etmek için elindeki tüm araçları kullanması gerekiyordu. Ona ilgilenmediğini söyledi.

Ama biraz daha düşündükten sonra bu olasılığı kendi başına araştırmaya karar verdi. Eski erkek arkadaşının yerini bulmasına yardım etmeyi teklif ederse Maura'nın onun kasabada kalmasına izin verebileceğini tahmin etti."

Persephone ve Blue'nun yüzlerinde aynı şaşkınlık ifadesi vardı. "Bu inanılmaz!" Mavi söyledi.

Calla arkasını döndü. Elinde küçük bir not defteri vardı ve onlara doğru salladı. "*Bu* Neeve'in ajandası."

"Oh, teknoloji." Persephone iç çekti. "Bir araba sesi duyduğumu sandım. Hemen döneceğim."

Persephone merdivenleri tırmandığı gibi sessizce inerken, Mavi Calla'nın yanına sokuldu ve çenesini Calla'nın omzuna dayayarak bir göz atmaya çalıştı. "Bütün bunlar nerede yazıyor?"

Calla, Neeve'in el yazısının sayfalarını çevirdi ve ona randevu saatleri, yayın teslim tarihleri ve öğle yemeği randevularıyla ilgili sıradan notların olduğu sayfaları gösterdi. Sonra Henrietta'daki adamla yaptığı görüşmenin notlarına geri döndü. Her şey Calla'nın söylediği gibiydi ama önemli bir istisna vardı. Neeve adamın adını ve telefon numarasını da not etmişti.

Blue'nun vücudundaki her kas gevşedi.

Çünkü aylar önce Neeve'i arayan adamın adı, Blue'nun artık gayet iyi bildiği, oldukça tuhaf bir isimdi: Barrington Whelk.

Arkalarındaki tek merdiven yine gıcırdadı. Persephone şöyle bir şey söyledi *ahem*.

Calla dönerek, "Bu hâlâ biraz uğursuzdu," dedi.

Persephone'nin elleri önünde kenetlenmişti. "İki kötü haberim var." Döndü Mavi'ye. "Her şeyden önce, kuzgun çocuklarınız burada ve içlerinden biri başparmağını bir silahla kırmış gibi görünüyor."

Persephone'nin arkasında, ikinci bir kişi merdivenleri tırmanırken bir gıcırtı daha duyuldu. Blue ve Calla, Neeve Persephone'un yanında belirdiğinde biraz seğirdi, bakışları sonsuz ve tereddütsüzdü.

"İkincisi," diye ekledi Persephone, "Neeve ve Maura eve erken geldiler."

Mutfak oldukça doluydu. Zaten hiçbir zaman büyük bir mutfak olmamıştı ve üç erkek, dört kadın ve bir Mavi mutfağa girdiğinde, yeterince yer yapılmamış gibi hissediliyordu. Adam kibardı, Persephone'nin odadaki herkes için çay yapmasına yardım ediyordu ama sürekli "*Fincanlar nerede?"* diye sormak zorunda kalıyordu. *Ve şimdi kaşıklar nerede? Şeker ne olacak?* Ronan, Adam'ın sakinliğini fazlasıyla telafi etti - huzursuz adımlarıyla üç kişiye yetecek kadar yer kapladı. Orla dedikodu için aşağı indi ama Ronan'a o kadar hayranlıkla baktı ki Calla ona gitmesi ve herkese daha fazla yer vermesi için bağırdı.

Neeve ve Gansey kahvaltı masasına oturdular. Adam ve Ronan tıpkı Blue'nun onları son gördüğü zamanki gibi görünüyorlardı ama Gansey'nin gözleri farklıydı. Neyin farklı olduğunu anlamaya çalışmak için bir dakikadan fazla zaman harcadı - biraz daha parlak olmaları ve etraflarındaki derinin biraz daha sıkı olması arasında bir kombinasyon olduğuna karar verdi.

Kolu önündeki masaya doğru uzanıyordu. Başparmağı atelliydi.

"Biri şu hastane bileziğini kesebilir mi?" diye sordu. Bu soruyu kasıtlı olarak hazırlıksız sormasında kibar ve telaşlı bir yan vardı. "Kendimi sakat gibi hissediyorum. Lütfen."

Persephone ona bir makas uzatarak, "Mavi, sana birine vuracaksan başparmağını yumruğunun dışına koyman gerektiğini *söylemiştim*," dedi.

"*Ona* söylememi sen istemedin," diye karşılık verdi Mavi.

"Tamam," dedi Maura kapı aralığından, parmaklarıyla alnını ovuşturarak. "Belli ki burada birkaç şey oluyor. Az önce biri *seni* öldürmeye çalıştı." Bu Gansey'e yönelikti. "*Siz ikiniz* bana arkadaşınızın az önce onu öldürmeye çalışan adam tarafından öldürüldüğünü söylüyorsunuz." Bu Ronan ve Adam'a yönelikti. "*Siz üçünüz* bana Neeve'in arkadaşınızı öldüren ve şimdi de Gansey'i öldürmeye çalışan adamla telefon görüşmesi yaptığını söylüyorsunuz." Bunu söyleyenler Blue, Persephone ve Calla'ydı. "Ve *siz* de bana o telefon görüşmesinden beri onunla hiçbir şey yapmadığınızı söylüyorsunuz."

Bu sonuncusu Neeve'e aitti. Maura her biriyle konuşmuş olmasına rağmen, hepsi Neeve'e bakmaya devam ediyordu.

"Ve sen de eşyalarımı karıştırmalarına izin verdin," diye yanıtladı Neeve.

Mavi annesinin azarlanmış gibi görünmesini bekliyordu ama bunun yerine Maura'nın boyu uzamış gibiydi. "Ve belli ki iyi bir nedeni var. Bana gerçeği söylemediğine inanamıyorum. Madem ceset yolunda oynamak istiyordun, neden sadece sormadın? Hayır diyeceğimi nereden biliyorsun? Bunun yerine, kendini gerçekten adamış gibi davrandın -"

Durdu ve Mavi'ye baktı.

Mavi sözlerini şöyle bitirdi: "Butternut'ı bulmaya."

"Oh, Tanrım," dedi Maura. "Calla, bu senin hatan, değil mi?"

"Hayır," dedi Mavi. Çocukların hepsi ona bakmıyormuş gibi davranmak için çok çaba sarf

etmek zorunda kaldı.

bunu söylemek için. "Sanırım burada ben de kızgın olabilirim. Neden bana babamı gerçekten tanımadığını ve beni evlenmeden doğurduğunu söylemedin? Bu neden büyük bir sır?" Maura,

"Onu gerçekten tanımadığımı hiç söylemedim," diye cevap verdi, sesi boştu. Bir an için Yüzündeki ifade Blue'nun hoşuna gitmedi; biraz fazla duygusaldı.

Mavi onun yerine Persephone'ye baktı. "Gerçekle mutlu olmayacağımı nereden biliyorsun? Babamın Butternut adında bir beleşçi olması *umurumda* değil. Bu şu anda hiçbir şeyi değiştirmez."

"Adı gerçekten Butternut değildi, değil mi?" Gansey kısık bir sesle Adam'a sordu.

Neeve'in her zamanki gibi yumuşak olan sesi mutfağı yarıp geçti. "Sanırım her şey fazla basite indirgendi. Blue'nun babasını aramak için zaman harcıyordum. Sadece baktığım *tek* şey bu değildi."

Calla tersledi, "O zaman bu gizlilik neden?"

Neeve dikkatle Gansey'nin atel takılmış başparmağına baktı. "Bu, tehlikeye davetiye çıkaran türden bir keşif. Eminim siz de gizliliğin çekiciliğini hissediyorsunuzdur, yoksa bildiğiniz her şeyi Blue ile paylaşırdınız."

"Mavi psişik değil," dedi Maura sertçe. "Aktarmadıklarımızın çoğu sadece bir okuma yaparken ya da ceset yolunda scrying yaparken anlamlı olabilecek şeylerdi."

"Bana da söylemedin," dedi Gansey. Başparmağına bakıyordu, kaşları birbirine yapışmıştı. Mavi aniden onda neyin farklı göründüğünü fark etti: Tel çerçeveli bir gözlük takıyordu. İnce, hafif bir gözlüktü ve genellikle dikkatinizi çekene kadar farkına varmazdınız. Onu aynı anda hem daha yaşlı hem de daha ciddi gösteriyordu ya da belki de o anki genel ifadesi buydu. Ona asla ama asla söylemese de, bu Gansey'i rüzgârda savrulan, zahmetsizce yakışıklı olana tercih ediyordu. "Okuma sırasında, ley hattını sorduğumda, bu bilgiyi benden sakladın."

Maura *şimdi* biraz azarlanmış görünüyordu. "Onunla ne yapacağını nereden bilebilirdim ki? Peki, bu adam şimdi nerede? Barrington? *Gerçekten* adı bu mu?"

"Barrington Whelk," diye cevap verdi Adam ve Ronan birlikte. Birbirlerine alaycı bir bakış attılar.

"Hastanede polis bana onu aradıklarını söyledi. Henrietta polisi *ve* eyalet polisi," dedi Gansey. "Ama evinde olmadığını ve eşyalarını toplamış gibi göründüğünü söylediler."

"Sanırım *kaçak* dediğiniz kişi o," dedi Ronan. "Sence

hâlâ sana ilgi duyuyor mudur?" Maura sordu.

Gansey başını salladı. "*Beni* hiç önemsedi mi bilmiyorum. Bir planı olduğunu sanmıyorum. Günlüğü istiyordu. Glendower'ı istiyor."

"Ama Glendower'ın nerede olduğunu bilmiyor mu?"

"*Kimse* bilmiyor," diye yanıtladı Gansey. "Bir meslektaşım var" - Ronan, Gansey *meslektaş* kelimesini kullandığında kıs kıs güldü ama Gansey devam etti - "İngiltere'de bana Whelk'in Noah'ı kullandığı ayinden bahsetti. Bunu farklı bir yerde tekrar denemesi mümkün. Cabeswater gibi."

"Bence onu uyandırmalıyız," dedi Neeve.

Yine herkes ona baktı. Ellerini önünde kavuşturmuş, sakin bir deniz gibi görünüyordu.

"Affedersiniz?" Calla talep etti. "Bir ceset olduğunu duyduğuma oldukça eminim." Neeve başını eğdi. "Şart değil. Kurban her zaman ölüm demek değildir."

Gansey kuşkulu görünüyordu. "Bunun doğru olduğunu varsaysak bile, Cabeswater biraz garip bir yer. Eğer onu uyandırırsak ley hattının geri kalanı nasıl olur?"

"Emin değilim. Yine de uyandırılacağını şimdiden söyleyebilirim," dedi Neeve. "Bunu görmek için scrying kaseme bile ihtiyacım yok." Persephone'ye döndü. "Katılmıyor musun?"

Persephone kupasını yüzünün önünde tutarak ağzını gizledi. "Hayır, benim gördüğüm

iyi. Önümüzdeki birkaç gün içinde birileri onu uyandıracaktır."

"Ve bunun Bay Whelk olmasını isteyeceğinizi sanmıyorum," diye devam etti Neeve. "Ceset yolunu uyandıran kişi ceset yolu tarafından tercih edilecektir. Hem kurban eden hem de kurban edilen."

"Nuh'un kayırıldığı gibi mi kayırılıyor?" Mavi araya girdi. "Pek şanslı görünmüyor."

"Burada duyduklarıma göre, bu çocuklarla birlikte bir apartman dairesinde fiziksel bir hayat yaşıyormuş," dedi Neeve. "Bu, geleneksel bir ruhun varlığından çok daha tercih edilebilir görünüyor. Ben bunu olumlu olarak değerlendiriyorum."

Gansey dalgın bir şekilde parmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Bu konuda emin değilim. Nuh'un iyiliği de ley hattına bağlı, değil mi? Bedeni taşındığında, varlığının büyük bir kısmını kaybetti. İçimizden biri ayini yapsaydı, kurban ölüm içermese bile ley hattına aynı şekilde bağlanır mıydık? Bilmediğimiz çok şey var. Whelk'in ayini tekrar yapmasını *engellemek* daha pratik. Cabeswater'ın yerini polise verebiliriz."

"HAYIR."

Hem Neeve hem de Maura aynı anda söyledi. Ancak Neeve, patlamasını sandalyesinden sıçramasıyla eşleştirerek genel etkileyicilik ödülünü kazandı.

"Cabeswater'a gittiğinizi sanıyordum," dedi.

"Gittik."

"O yeri hissetmedin mi? Yok edilmesini mi istiyorsun? İçinden kaç kişinin geçmesini istersiniz? Turistlerle dolu olarak var olabilecek bir yer gibi mi görünüyor? Bu... *kutsal*."

"Benim istediğim," dedi Gansey, "ne Cabeswater'a polis göndermek ne de ley hattını uyandırmak. Cabeswater hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum, sonra da Glendower'ı bulmak istiyorum."

"Peki ya Whelk?" Maura sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sadece onunla hiç uğraşmak istemiyorum."

Birkaç öfkeli yüz Gansey'e döndü. Maura, "Sen onunla uğraşmak istemiyorsun diye öylece çekip gidecek değil ya," dedi.

Gansey atelinden başını kaldırmadan, "Mümkün olduğunu söylemedim," diye cevap verdi. "Sadece istediğimin bu olduğunu söyledim."

Bu safça bir cevaptı ve o da bunu biliyordu.

Gansey devam etti, "Cabeswater'a geri dönüyorum. Günlüğümü aldı ama Glendower'ı da almasına izin vermeyeceğim. O da arıyor diye aramayı bırakmayacağım. Ve Noah'ı düzelteceğim. Bir şekilde."

Mavi, kollarını kavuşturmuş onu izleyen annesine baktı. Ve dedi ki, "Sana yardım edeceğim."

Para burada biter," dedi Ronan el frenini çekerek. "Evim evim."

Karanlıkta, Parrish ailesinin çift kişilik evi, iki penceresi aydınlık, kasvetli gri bir kutuydu. Mutfak penceresindeki bir siluet, BMW'ye bakmak için perdeleri kenara çekti. O ve Adam arabada yalnızdı; Gansey Camaro'yu hastaneden Fox Way'e götürmüştü, bu yüzden Monmouth'a da o götürdü. Bu yeterince rahat bir düzenlemeydi; Adam ve Ronan şu anda kavga etmiyorlardı ve ikisi de günün olaylarından yeni bir kavga başlatamayacak kadar ürkmüşlerdi.

Adam, Gansey'nin ona vermesine izin verdiği tek hediye olan ve sadece ihtiyacı olmadığı için aldığı postacı çantasını almak için arkaya uzandı. "Bıraktığın için teşekkürler."

Adam'ın babası olduğu belli olan bir başka siluet de penceredeki ilk siluete katılmıştı. Adam'ın midesi bulandı. Parmaklarını çantasının askısına doladı ama dışarı çıkmadı.

"Dostum, buradan çıkmak zorunda değilsin," dedi Ronan.

Adam bu konuda yorum yapmadı; yardımcı olmamıştı. Onun yerine, "Yapacak ödevin yok mu?" diye sordu.

Ama Ronan, sinsi sözlerin mucidi olarak, bu sözlerden etkilenmiyordu. Gülümsemesi ön panelin ışığında acımasızdı. "Evet, Parrish. Sanırım biliyorum."

Adam yine de dışarı çıkmadı. Babasının siluetinin yarattığı tedirginlik hoşuna gitmemişti. Ama arabanın içinde -özellikle de Aglionby olduğu su götürmez *bu* arabanın içinde- arkadaşlarıyla hava atarak oyalanmak akıllıca değildi.

"Sence Whelk'i yarın dersten önce tutuklayacaklar mı?" Ronan sordu. "Çünkü tutuklarlarsa, okumayı ben yapmayacağım."

"Eğer derse gelirse," diye yanıtladı Adam, "sanırım okuma onun en az endişeleneceği şey olacaktır."

Bir sessizlik oldu ve sonra Ronan, "Gidip kuşu beslesem iyi olacak," dedi.

Ama onun yerine vites koluna baktı, gözleri odaklanmamıştı. "Eğer Whelk bugün Gansey'i vurmuş olsaydı ne olurdu diye düşünüp duruyorum," dedi.

Adam bu olasılık üzerinde durmasına izin vermemişti. Düşünceleri ne zaman ramak kala bu olaya yaklaşsa, içinde karanlık ve keskin kenarlı bir şeylerin ortaya çıkmasına neden oluyordu. Gansey'den önce Aglionby'deki hayatın nasıl olduğunu hatırlamak zordu. Uzak anılar zor, yalnız ve daha çok Adam'ın çift kişilik evin merdivenlerinde oturup gözlerinden akan yaşları kırpıştırdığı ve neden zahmet ettiğini düşündüğü gecelerle dolu görünüyordu. O zamanlar daha gençti, sadece bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce. "Ama yapmadı."

"Evet," dedi Ronan.

"Ona o kancayı öğrettiğin için şanslısın."

"Ona başparmağını kırmayı hiç öğretmedim."

"İşte sana Gansey. Sadece yüzeysel olarak yetkin olacak kadar öğrenir." "Ezik,"

diye onayladı Ronan ve yine kendisi oldu.

Adam kendini toparlayarak başını salladı. "Yarın görüşürüz. Tekrar teşekkürler."

Ronan evden uzağa, siyah tarlaya doğru baktı. Elleri direksiyonda çalışıyordu; bir şey onu sinirlendiriyordu ama Ronan söz konusu olduğunda bunun hâlâ Whelk mi yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu söylemek mümkün değildi. "Sorun değil dostum. Yarın görüşürüz."

Adam iç çekerek dışarı çıktı. BMW'nin kapısına vurdu ve Ronan yavaşça çekildi. Yukarıda yıldızlar acımasız ve berraktı.

Adam evin üç basamağını çıkarken ön kapı açıldı ve ışık bacaklarına ve ayaklarına vurdu. Babası kapıyı açık bırakmış, içeride durmuş oğluna bakıyordu.

"Merhaba baba," dedi Adam.

"Bana 'merhaba baba' deme," diye yanıtladı babası. Çoktan gaza gelmişti. Sigara içmemesine rağmen sigara gibi kokuyordu. "Gece yarısı eve gel. Yalanlarından saklanmaya mı çalışıyorsun?"

Adam temkinli bir şekilde "Ne?" diye sordu.

"Annen bugün odandaydı ve bir şey buldu. Ne olduğunu tahmin edebilir misin?"

Adam'ın dizleri yavaş yavaş çözülüyordu. Aglionby'deki hayatının büyük bölümünü babasından saklamak için elinden geleni yapmıştı ve kendisi ve hayatı hakkında Robert Parrish'i memnun etmeyecek pek çok şey düşünebiliyordu. Ne bulunduğunu tam olarak bilmediği gerçeği acı veriyordu. Babasının gözlerine bakamıyordu.

Robert Parrish Adam'ın yakasından tutarak çenesini yukarı kaldırmaya zorladı. "Seninle konuşurken bana bak. Bir maaş koçanı. Fabrikadan."

Oh.

Hızlı düşün, Adam. Ne duyması gerekiyor?

"Neden kızgın olduğunu anlamıyorum," dedi Adam. Sesini olabildiğince düz tutmaya çalıştı ama şimdi bunun parayla ilgili olduğunu biliyordu ve bundan nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

Babası Adam'ın yüzünü kendi yüzüne bir santim kadar yaklaştırdı, böylece Adam sözleri duymanın yanı sıra hissedebiliyordu da. "Ne kadar kazandığın konusunda annene yalan söyledin."

"Yalan söylemedim."

Bu bir hataydı ve Adam kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bunu anladı.

"Yüzüme bakma ve bana yalan söyleme!" diye bağırdı babası.

Geldiğini bilse de Adam'ın kolu yüzünü koruyamayacak kadar yavaştı.

Babasının eli yanağına çarptığında, hissetmekten çok bir ses duydu: uzaktaki bir çekicin çiviye çarpması gibi bir patlama. Adam dengesini sağlamak için çabaladı ama ayağı merdivenin kenarını ıskaladı ve babası düşmesine izin verdi.

Adam'ın başının yan tarafı parmaklığa çarptığında, bir ışık felaketi oldu. Tek bir patlama anında, beyazı oluşturmak için kaç rengin birleştiğinin farkına vardı.

Kafatasının içinde acı tısladı.

Merdivenlerin yanında yerdeydi ve korkuluklara çarpmasıyla yere düşmesi arasında geçen saniyeyi hatırlamıyordu. Yüzü tozla kaplanmıştı; ağzının içindeydi. Adam nefes almanın, gözlerini açmanın ve tekrar nefes almanın mekaniğini bir araya getirmek zorundaydı.

"Hadi ama," dedi babası yorgun bir sesle. "Ayağa kalk. Gerçekten."

Adam yavaşça kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine itti. Geriye doğru sallanarak çömeldi, dizlerini yere dayadı, bu sırada kulakları çınladı, çınladı, çınladı. Onların gitmesini

bekledi. Orada

yükselen bir sızlanmadan başka bir şey değil.

Yolun yarısında Ronan'ın BMW'sinin fren lambalarını gördü.

Sadece git, Ronan.

"Bu oyunu oynamayacaksın!" Robert Parrish tersledi. "Kendini yere attın diye bu konu hakkında konuşmayı bırakmayacağım. Numara yaptığını biliyorum Adam. Ben aptal değilim. Bu kadar para kazanıp da o lanet olası okula harcadığına inanamıyorum! Bizi elektrik faturası, telefon hakkında konuşurken duyduğun onca zaman?"

Babasının işi henüz bitmemişti. Adam bunu onun merdivenlerden inerken attığı her adımda ayaklarını yerden kesmesinden, vücudundaki sarmaldan anlayabiliyordu. Adam dirseklerini vücuduna doğru çekti, başını eğdi ve kulaklarının açılmasını diledi. Yapması gereken şey kendini babasının yerine koymak, bu durumu yatıştırmak için ne söylemesi gerektiğini hayal etmekti.

Ama düşünemiyordu. Düşünceleri, kalbinin ritmiyle eş zamanlı olarak önündeki toprağın üzerinde patlarcasına çarpıyordu. Sol kulağı ona bağırıyordu. O kadar sıcaktı ki ıslak hissediyordu.

"Yalan söyledin," diye hırladı babası. "Bize okulun sana gitmen için para verdiğini söyledin. Bana para kazandığını söylemedin" - gömleğinin cebinden yıpranmış bir kâğıt parçası çıkaracak kadar durdu. Elinde titriyordu - "yılda on sekiz bin dört yüz yirmi üç dolar!"

Adam soluk soluğa bir cevap verdi.

"O da ne?" Babası yaklaştı. Adam'ın yakasından tutarak oğlunu bir köpeği kaldırır gibi kolaylıkla yukarı çekti. Adam ayağa kalktı ama sadece birazcık. Yer ondan uzaklaşıyordu ve tökezledi. Kelimeleri tekrar bulmak için mücadele etmek zorunda kaldı; içinde bir şeyler kırılmıştı.

"Kısmi," diye nefes nefese kaldı Adam. "Kısmi burs."

Babası ona bir şey daha haykırdı ama bu sol kulağına gelmişti ve o tarafta kükremeden başka bir şey yoktu.

"Beni görmezden gelme," diye hırladı babası. Sonra anlaşılmaz bir şekilde başını Âdem'den çevirdi ve "Ne istiyorsun?" diye bağırdı.

"Bunu yapmak için," diye hırladı Ronan Lynch, yumruğunu Robert Parrish'in yüzünün yan tarafına indirerek. Onun ötesinde BMW duruyordu, sürücü kapısı açıktı, farlar karanlıkta toz bulutlarını aydınlatıyordu.

Ronan, dedi Adam. Ya da belki sadece öyle düşünmüştü. Babası onu tutmadığı için sendeledi.

Adam'ın babası Ronan'ın gömleğini tutarak onu çift kişilik eve doğru itti. Ama Ronan'ın ayaklarını altına alması sadece bir anını aldı. Dizi Parrish'in karnını buldu. İki büklüm olan Adam'ın babası elini Ronan'a doğru uzattı. Parmakları Ronan'ın tıraşlı kafasının üzerinden zararsızca geçti. Bu onu sadece yarım saniye geriye götürdü. Parrish kafatasını Ronan'ın yüzüne çarptı.

Adam sağ kulağından annesinin onlara durmaları için bağırdığını duydu. Elinde telefon vardı ve sanki Ronan'ı durduracakmış gibi telefonu ona doğru sallıyordu. Ancak Ronan'ı durdurabilecek tek bir kişi vardı ve Adam'ın annesi o numaraya sahip değildi.

"Ronan," dedi Adam ve bu kez yüksek sesle söylediğinden emindi. Sesi ona garip, pamukla doldurulmuş gibi geliyordu. Bir adım attı ve yer tamamen altından kaydı. *Ayağa kalk, Adam.* Ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi. Gökyüzü de yerle aynı görünüyordu. Temelden yıkılmış hissediyordu. Ayakta duramıyordu. Sadece birkaç metre ötede boğuşan arkadaşını ve babasını izleyebiliyordu. Bedeni olmayan gözler gibiydi.

Dövüş kirliydi. Bir noktada Ronan yere düştü ve Robert Parrish yüzüne sert bir tekme

attı. Ronan'ın ön kolları kendini korumak için içgüdüsel olarak havaya kalktı. Parrish onları koparmak için hamle yaptı. Ronan'ın eli bir yılan gibi fırladı ve Parrish'i de kendisiyle birlikte yere sürükledi.

Adam parça parça yakaladı: babası ve Ronan yuvarlanıyor, sürükleniyor, yumruklaşıyordu. Kırmızı ve mavi yanıp sönen flaşlar çift kanatlı arabanın yanlarından yansıyarak her seferinde bir saniyeliğine tarlaları aydınlatıyordu. Polisler.

Annesi hâlâ bağırıyordu.

Hepsi sadece gürültüden ibaretti. Adam'ın ihtiyacı olan şey ayakta durabilmek, yürüyebilmek, düşünebilmekti ve o zaman korkunç bir şey olmadan önce Ronan'ı durdurabilirdi.

"Oğlum?" Bir subay onun yanında diz çöktü. Ardıç gibi kokuyordu. Adam boğulabileceğini düşündü. "İyi misin?"

Adam, memurun eliyle ona yardım etmesiyle tökezleyerek ayağa kalktı. Toprağın karşısında başka bir memur Ronan'ı Robert Parrish'in üzerinden sürükledi.

"Ben iyiyim," dedi Adam.

Polis kolunu bıraktı ve aynı hızla tekrar yakaladı. "Evlat, iyi değilsin.
İçki mi içtin sen?"

Ronan bu soruyu fark etmiş olmalıydı çünkü karşıdan bağırarak bir cevap verdi.
Çok fazla küfür içeriyordu ve "*boku döver*" ifadesi kullanılıyordu.

Adam'ın görüşü değişti ve netleşti, değişti ve netleşti. Ronan'ı belli belirsiz seçebiliyordu.
Dehşete kapılarak, "Kelepçeleniyor mu?" diye sordu.

Böyle bir şey olamaz. Benim yüzümden hapse giremez.

"İçki mi içtin?" diye tekrarladı polis.

"Hayır," diye yanıtladı Adam. Hâlâ ayaklarının üzerinde sabit duramıyordu; başını her hareket ettirişinde yer eğilip bükülüyordu. Sarhoş göründüğünü biliyordu. Kendini toparlaması gerekiyordu. Daha bu öğleden sonra Blue'nun yüzüne dokunmuştu. Sanki her şey mümkünmüş gibi hissetmişti, sanki dünya önünde yükseliyordu. Bu hissi yönlendirmeye çalıştı ama uydurma gibi geldi. "Yapamam -"

"Neyi yapamam?"

Sol kulağım duymuyor, diye düşündü Adam.

Annesi verandada durmuş onu ve polisi izliyordu, gözleri kısılmıştı. Adam onun ne düşündüğünü biliyordu, çünkü bu konuşmayı daha önce birçok kez yapmışlardı: *Hiçbir şey söyleme, Adam. Ona düştüğünü söyle. Gerçekten biraz senin hatandı, değil mi? Bunu bir aile olarak halledeceğiz.*

Eğer Adam babasını ihbar ederse, her şey başına yıkılacaktı. Eğer Adam onu ihbar ederse, annesi onu asla affetmeyecekti. Eğer Adam onu ele verirse, bir daha asla eve dönemeyecekti.

Arazinin diğer tarafında, memurlardan biri elini Ronan'ın başının arkasına koyarak onu polis arabasına doğru yönlendirdi.

Sol kulağı duymasa bile Adam Ronan'ın sesini net bir şekilde duydu. "Dedim ki
Anladım, dostum. Daha önce bunlardan birine hiç binmediğimi mi sanıyorsun?"

Adam Gansey'in yanına taşınamazdı. Taşındığı zaman bunun kendi şartlarıyla olacağından emin olmak için çok şey yapmıştı. Robert Parrish'in değil. Richard Gansey'in değil.

Adam Parrish'in şartlarına göre ya da hiç.

Adam sol kulağına dokundu. Derisi sıcak ve acılıydı ve parmağı kulak boşluğuna yaklaştığında işitme duyusu ona bunu söylemediği için dokunuşu hayali geliyordu. Kulağındaki sızlanma azalmıştı ve şimdi... hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Gansey dedi ki, *gururun yüzünden gitmeyecek misin?*

"Ronan beni savunuyordu." Adam'ın ağzı etraflarındaki toprak gibi kurumuştu. Devam ederken memurun ifadesi ona odaklanmıştı. "Babamdan. Bütün bunlar ... ondan. Yüzüm ve benim ..."

Annesi ona bakıyordu.

Gözlerini kapattı. Ona bakıp bunu söyleyemedi. Gözleri kapalıyken bile düşüyormuş gibi, ufuk çizgisi eğilmiş gibi, başı yana yatmış gibi hissediyordu. Adam, babasının çok önemli bir şeyi yerinden oynatmayı başardığı gibi hastalıklı bir hisse kapıldı.

Ve sonra daha önce söyleyemediği şeyi söyledi. "Suç duyurusunda bulunabilir miyim?" diye sordu.

Whelk zengin olmanın getirdiği güzel yemekleri özlüyordu.

Aglionby'den eve döndüğünde, anne ve babası hiç yemek yapmamıştı ama iki haftada bir akşam yemeği hazırlaması için bir aşçı tutmuşlardı. Şefin adı Carrie'ydi; bıçakla bir şeyler doğramaya bayılan, coşkulu ama göz korkutucu bir kadındı. Tanrım, onun guacamole'sini özlemişti.

Şu anda, artık kapalı olan bir servis istasyonunun kaldırımında oturmuş, birkaç mil ötedeki bir fast-food restoranından aldığı kuru hamburgeri yiyordu; yedi yıldır yediği ilk fast-food hamburgerdi bu. Polislerin arabasını ne kadar sıkı arayacağından emin olamadığı için sokak lambasının ulaşamayacağı bir yere park etmiş ve yemek için kaldırıma geri dönmüştü.

Çiğnedikçe bir plan şekilleniyordu ve bu plan aracının arka koltuğunda uyumayı ve sabah başka bir plan yapmayı içeriyordu. Bu pek güven verici değildi ve morali düşüktü. Şimdi düşününce Gansey'i kaçırmalıydı ama kaçırmak hırsızlıktan çok daha fazla planlama gerektiriyordu ve evden birini bagajına koymaya hazırlıklı olarak çıkmamıştı. Aslında evden hiçbir şey yapmaya hazırlıklı olarak çıkmamıştı. Sadece Gansey'nin arabası bozulduğunda fırsatı değerlendirmişti. Konuyu biraz olsun düşünmüş olsaydı, Gansey'i ayin için daha sonra, ley hattının kalbine ulaştıktan sonra kaçırırdı.

Ancak Gansey asla iyi bir hedef olmazdı; katilini bulmak için yapılacak insan avı muazzam o l u r d u . Gerçekten, Parrish'in çocuğu daha iyi bir bahis olurdu. Karavanda doğmuş bir çocuğu kimse özlemezdi. Yine de ödevlerini hep zamanında teslim ederdi.

Whelk suratsızca tozlu hamburgerden bir ısırık daha aldı. Moralini düzeltmek için hiçbir şey yapmadı.

Yanı başındaki ankesörlü telefon çalmaya başladı. O ana kadar Whelk telefonun orada olduğunun farkında bile değildi; cep telefonlarının ankesörlü telefonları yıllar önce piyasadan sildiğini sanıyordu. Telefon bekleyen biri olup olmadığını anlamak için park halindeki diğer arabaya baktı. Ancak diğer araç boştu ve sağ tekerleğinin sarkık olması park yerinde birkaç dakikadan daha uzun süredir durduğunu gösteriyordu.

Telefon on iki kez çalarken endişeyle bekledi ama kimse cevap vermedi. Sustuğunda rahatladı ama olduğu yerde kalacak kadar değil. Hamburgerinin diğer yarısını da paketledi ve ayağa kalktı.

Telefon tekrar çalmaya başladı.

Servis istasyonunun kapısının diğer tarafındaki çöp kutusuna doğru yürüdüğü süre boyunca çaldı (GELİN, AÇIĞIZ! kapının üzerindeki ters çevrilmiş tabela yalan söylüyordu) ve kaçırdığı patates kızartmalarından birini almak için kaldırıma döndüğü süre boyunca çaldı ve arabasını park ettiği yere geri döndüğü süre boyunca çaldı.

Whelk hayırseverliğe yatkın biri değildi, ama aklına şu geldi.

ankesörlü telefonun diğer tarafı gerçekten birine ulaşmaya çalışıyordu. Hâlâ çalmakta olan ankesörlü telefona döndü - çok eski moda bir zil sesi, gerçekten, şimdi düşününce, telefonlar artık böyle çalmıyordu - ve telefonu yuvasından çıkardı.

"Alo?"

"Bay Whelk," dedi Neeve yumuşak bir sesle. "Umarım iyi bir akşam geçiriyorsunuzdur." Whelk telefona sarıldı. "Bana nereden ulaşacağınızı nasıl bildiniz?"

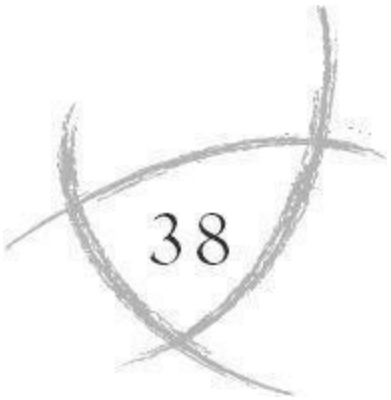
"Sayılar benim için çok basit bir şey Bay Whelk ve sizi bulmak zor değil. Ayrıca saçınızın bir kısmı bende." Neeve'in sesi yumuşak ve ürkütücüydü. Whelk, hiçbir canlı insanın sesinin bu kadar bilgisayarlı bir sesli mesaj menüsüne benzememesi gerektiğini düşündü.

"Beni neden arıyorsun?"

"Sorduğunuza sevindim," dedi Neeve. "Son konuştuğumuzda önerdiğiniz fikirle ilgili olarak arıyorum."

Whelk, "Son konuştuğumuzda bana yardım etmekle ilgilenmediğini söylemiştin," diye cevap verdi. Hâlâ bu kadının saçlarından birini topladığı gerçeğini düşünüyordu. Terk edilmiş karanlık dairesinde yavaşça ve usulca ilerleyen kadının görüntüsü hiç de hoş değildi. Servis istasyonuna sırtını döndü ve gecenin karanlığına baktı. Muhtemelen dışarıda bir yerlerdeydi, belki de onu takip etmişti ve onu nereden arayacağını bu şekilde biliyordu. Ama bunun doğru olmadığını biliyordu. En başta onunla bağlantıya geçmesinin tek nedeni, onun gerçek bir şey olduğunu bilmesiydi. O "şey" her neyse.

"Evet, sana yardım etme konusunda," dedi Neeve. "Fikrimi değiştirdim."

Hey, Parrish," dedi Gansey.

Camaro, cam hastane kapılarının hemen dışındaki yürüyüş yolunun gölgesine park edilmişti. Gansey Adam'ın çıkmasını beklerken, kapıların görünmez hastalar için açılıp kapanmasını izlemişti. Şimdi Adam kendini yolcu koltuğuna bırakırken o direksiyonun arkasında oturuyordu. Adam'da garip bir iz yoktu; genellikle babasıyla karşılaştıktan sonra çürükler ya da çizikler olurdu ama bu sefer Gansey'nin görebildiği tek şey kulağındaki hafif kızarıklıktı.

"Bana sigortanız olmadığını söylediler," dedi Gansey. Ayrıca Adam'ın sol kulağının muhtemelen bir daha asla duymayacağını da söylemişlerdi. İçselleştirmesi en zor olan şey buydu, kalıcı ama görünmez bir şey olmuştu. Adam'ın bunu ödemenin bir yolunu bulacağını söylemesini bekledi. Ama Adam hastane bileziğini bileğinde evirip çevirdi.

Gansey dikkatle ekledi, "Ben hallettim."

Burası Adam'ın her zaman bir şeyler söylediği yerdi. Sinirlendiği yer. *"Hayır, senin lanet paranı almayacağım, Gansey. Beni satın alamazsın.* Ama o sadece kağıt bileziği çevirdi, çevirdi ve çevirdi.

"Sen kazandın," dedi Adam sonunda. Bir elini düzensiz saçlarının arasından geçirdi. Sesi yorgun geliyordu. "Beni eşyalarımı almaya götür."

Gansey Camaro'yu çalıştırmak üzereydi ama elini kontaktan çekti. "Ben hiçbir şey kazanmadım. Böyle olmasını istediğimi mi sanıyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı Adam. Adam ona bakmadı. "Evet, biliyorum."

Gansey'nin içinde acı ve öfke öfkeyle savaşıyordu. "Boktan olma."

Adam kâğıt bileziğin mühürlü olduğu pürüzlü ucu didik didik etti. "Sana 'Ben demiştim' diyebileceğini söylüyorum. 'Daha önce gitseydin bunlar olmazdı' diyebilirsin."

"Bunu daha önce söyledim mi? Dünyanın sonuymuş gibi davranmana gerek yok." "Bu dünyanın sonu."

Hastane kapısıyla aralarında bir ambulans durdu; ışıkları yanmıyordu ama sağlık görevlileri taksiden atlayıp sessiz bir acil durumla ilgilenmek için aceleyle arka tarafa geçtiler. Gansey'nin göğüs kemiğinin arkasında bir şey kızarmış gibi hissetti. "Babanın evinden taşınmak dünyanın sonu mu?"

"Ne istediğimi biliyorsun," dedi Adam. "Bunun o olmadığını biliyorsun." "Sanki benim suçummuş gibi davranıyorsun."

"Bana bunun gidişatından mutsuz olduğunu söyle."

Yalan söylemeyecekti; Adam'ın o evden gitmesini istiyordu. Ama bunu başarmak için Adam'ın canının yanmasını isteyen bir yanı hiç olmamıştı. Adam'ın muzaffer bir şekilde yürümek yerine kaçmak zorunda kalmasını isteyen bir yanı hiç olmamıştı. Hiçbir zaman bir parçası

Adam'ın ona şu anda baktığı gibi bakmasını istiyordu. Bu yüzden, "Bu işin gidişatından dolayı mutsuzum," diye cevap verdiğinde doğruyu söylemişti.

"Her neyse," diye karşılık verdi Adam. "Uzun zamandır taşınmamı istiyorsun."

Gansey sesini yükseltmekten nefret ediyordu (annesinin söylediğine *göre, insanlar fısıldayacak kelimeleri olmadığında bağırırlarmış*), ama kendisine rağmen bunun olduğunu duyuyordu ve bu yüzden çaba sarf ederek sesini eşit tuttu. "Böyle değil. En azından gidecek bir yerin var. 'Dünyanın sonu'
... Senin *sorunun* ne, Adam? Yani, benim evimde orada yaşamayı hayal edemeyeceğin kadar iğrenç bir şey mi var? Neden yaptığım her şey sana acıma duygusu veriyor? Her şey hayırseverlik. İşte burada: Prensiplerinizin etrafında dolanmaktan *bıktım*."

"Tanrım, küçümsemenden bıktım, Gansey," dedi Adam. "Beni aptal yerine koymaya çalışma. Kim *iğrenç* bir şey söyler ki? Beni aptal yerine koymaya çalışmıyormuş gibi davranma."

"Ben böyle konuşurum. Baban sana *iğrenç* kelimesinin anlamını öğretmediği için üzgünüm. Sen hayatta olduğun için özür dilerken o kafanı karavanın duvarına vurmakla meşguldü."

İkisinin de nefesi kesildi.

Gansey çok ileri gittiğini biliyordu. Çok ileri, çok geç, çok

fazlaydı. Adam kapıyı iterek açtı.

"Siktir git, Gansey. Siktir git," dedi, sesi alçak ve öfkeliydi.

Gansey gözlerini kapattı.

Adam kapıyı çarptı ve mandal tutmayınca bir kez daha çarptı. Gansey gözlerini açmadı. Adam'ın ne yaptığını görmek istemiyordu. İnsanların parlak turuncu Camaro'su ve Aglionby kazağı olan bir çocukla kavga eden bir çocuğu izleyip izlemediğini görmek istemiyordu. Tam o anda kuzguni göğüslü üniformasından, gürültülü arabasından ve anne babasının yemek masasında gündelik konuşmalarında kullandıkları her üç ve dört heceli kelimeden nefret etti ve Adam'ın çirkin babasından ve Adam'ın müsamahakâr annesinden nefret etti ve en önemlisi, en önemlisi, Adam'ın son sözlerinin tekrar tekrar çalınmasından nefret etti.

Buna dayanamıyordu, tüm bunlar onun içindeydi.

Sonunda Adam için bir hiçti, Ronan için de bir hiç. Adam ona sözlerini geri tükürdü ve Ronan ona verdiği kaç ikinci şansı heba etti. Gansey sadece bir sürü şeyi olan ve içinde her yıl kalbini daha fazla kemiren bir delik olan bir adamdı.

Her zaman ondan uzaklaşıyorlardı. Ama o hiçbir zaman

Onlar

. Gansey gözlerini açtı. Ambulans hâlâ oradaydı ama Adam gitmişti.

Gansey'nin onu bulması birkaç dakika sürdü. Zaten birkaç yüz metre ötedeydi.

uzaklaştı, otoparktan yola doğru yürüdü, gölgesi yanında küçük, mavi bir şeydi. Gansey arabaya doğru eğilip yolcu camını indirdi ve sonra arabayı çalıştırdı.

Domuz. Otoparka gitmek için yükleme alanının etrafından dolaştığında, Adam hastanenin yanından geçen bakımlı dört şeritli bölünmüş otoyola ulaşmıştı. Biraz trafik vardı, ama Gansey Adam'ın yürüdüğü yerde durdu, sağ şeritteki arabaların onu geçmesini sağladı, bazıları korna çaldı.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. "Nereye gitmen gerekiyor?"

Elbette Adam onun orada olduğunu biliyordu - Camaro'nun sesi her şeyden daha gürültülüydü - ama yürümeye devam etti.

"Adam," diye tekrarladı Gansey. "Sadece bana orada

olmadığını söyle." Hiçbir şey söylemedi.

"Monmouth olmak zorunda değil," diye üçüncü kez denedi Gansey. "Ama seni götürmeme izin ver

Nereye gidiyorsan."

Lütfen arabaya bin.

Adam durdu. Sarsılarak içeri girdi ve kapıyı kapattı. Yeterince sert yapmadığı için iki kez daha denemek zorunda kaldı. Gansey arabayı trafiğe geri çekerken sessizdiler. Kelimeler ağzına yapışmış, söylenmesi için yalvarıyordu ama o sessizliğini korudu.

Adam ona bakmadan son olarak, "Nasıl söylediğin önemli değil. Sonunda istediğin buydu. Tüm eşyalarınız tek bir yerde, çatınızın altında. Sahip olduğun her şey görebileceğin bir yerde..."

Ama sonra durdu. Başını ellerinin arasına aldı. Başparmakları kulaklarının üstündeki saçlarda tekrar tekrar gezindi, parmak eklemleri bembeyazdı. Nefesini içine çektiğinde, ağlamamak için çabalamaktan kaynaklanan düzensiz bir ses çıkardı.

Gansey, Adam'a her şeyin yoluna gireceğini, bunun en iyisi olduğunu, Adam Parrish'in Gansey'le tanışmadan önce de kendi halinde biri olduğunu ve başının üstündeki çatıyı değiştirerek kendi halinde biri olmaktan vazgeçmesinin mümkün olmadığını, Gansey'nin bazı günler onun gibi olmayı dilediğini, çünkü Adam'ın Gansey'nin hiçbir zaman olamadığı kadar gerçek ve doğru olduğunu söyleyebileceği yüzlerce şey düşündü. Ama Gansey'nin sözleri bir şekilde farkında olmadan silah haline gelmişti ve onları yanlışlıkla tekrar ateşlememek için kendine güvenmiyordu.

Böylece Adam'ın eşyalarını almak için sessizce yola koyuldular ve karavan parkından son kez ayrıldıklarında, annesi mutfak penceresinin arkasından izlerken Adam arkasına bakmadı.

Blue o öğleden sonra Monmouth İmalat'a ilk vardığında buranın boş olduğunu düşündü. Otoparkta iki araba da yoktu, tüm blokta ıssız, terk edilmiş bir his vardı. Gansey olduğunu, depoyu ilk kez gördüğünü ve yaşamak için harika bir yer olacağına karar verdiğini hayal etmeye çalıştı, ama bunu hayal edemedi. Domuz'a bakıp sürmek için harika bir araba olduğuna karar vermeyi ya da Ronan'ın sahip olunacak iyi bir arkadaş olduğunu düşünmeyi hayal edebileceğinden daha fazla değil. Ama bir şekilde işe yaramıştı, çünkü daireyi sevmişti, Ronan ona ısınmaya başlamıştı ve araba ...

Araba olmadan da yaşayabilirdi.

Mavi merdiven boşluğunun kapısını çaldı. "Noah! Burada mısın?" "Buradayım."

Adamın sesi kapının diğer tarafından değil de arkasından gelince şaşırmadı. Döndüğünde adamın önce bacaklarını, sonra da yavaş yavaş geri kalan kısmını görür gibi oldu. Adamın gerçekten orada olup olmadığından ya da başından beri orada olup olmadığından hâlâ emin değildi - bugünlerde varoluş ve Noah hakkında karar vermek zordu.

Buz gibi parmaklarıyla saçlarını okşamasına izin verdi. "Her zamanki gibi dikenli değil," dedi üzüntüyle.

"Fazla uyuyamadım. Kalite artışları için uykuya ihtiyacım var. Seni gördüğüme sevindim."

Noah kollarını kavuşturdu, sonra kavuşturdu, sonra ellerini ceplerine soktu, sonra çıkardı. "Sadece sen etrafımdayken kendimi normal hissediyorum. Yani, cesedimi bulmalarından önceki normal halim gibi. Yine de o zamanki halime benzemiyor..."

"Hayattayken o kadar da farklı olduğuna inanmıyorum," dedi Mavi ona. Ama bu Noah ile o terk edilmiş kırmızı Mustang'i hâlâ bağdaştıramadığı da bir gerçekti.

"Sanırım," dedi Noah temkinli bir şekilde, "o zamanlar daha kötüydüm."

Bu tartışma çizgisi onun ortadan kaybolmasına neden olma tehlikesi taşıyor gibiydi, bu yüzden Mavi hemen sordu: "Diğerleri nerede?"

"Gansey ve Adam, Adam'ın taşınabilmesi için eşyalarını topluyorlar," dedi Noah. "Ronan kütüphaneye gitti."

"İçeri girin! Dediğini sanıyordum... bekle - Ronan *nereye* gitti?"

Noah durup iç çekerek ve ağaçlara bakarak ona önceki gece olanları anlattı ve şöyle bitirdi: "Ronan, Adam'ın babasına yumruk attığı için tutuklansaydı, ne olursa olsun Aglionby'den atılırdı. Saldırı suçlamasına izin vermeleri mümkün değil. Ama Adam suçlamada bulundu, böylece Ronan paçayı kurtaracaktı. Tabii bu da Adam'ın taşınması gerektiği anlamına geliyor çünkü babası artık ondan nefret ediyor."

"Ama bu korkunç bir şey," dedi Blue. "Noah, bu *korkunç*. Adam'ın babasını bilmiyordum."

"Onun istediği de buydu."

Ayrılmak için bir yer. Adam'ın evinden nasıl bahsettiğini hatırlıyordu. Ve şimdi, tabii ki, Adam'ın korkunç morluklarını ve o zamanlar açıklanamaz görünen, çocuklar arasındaki bir düzine yorumu hatırladı; hepsi de Adam'ın ev hayatına üstü kapalı göndermelerdi. İlk düşüncesi garip bir şekilde tatsızdı - Adam'ın bunu kendisiyle paylaşması için yeterince iyi bir arkadaş olamadığı. Ama bu kısa sürdü ve hemen ardından Adam'ın bir ailesi olmadığını fark etti. Adam'ın ailesi olmasaydı o kim olurdu?

"Tamam, bekle, peki Ronan neden kütüphanede?" diye sordu.

"Ders çalışıyor," dedi Noah. "Pazartesi günkü sınav için."

Bu, Blue'nun Ronan'ın yaptığını duyduğu en güzel şeydi.

O sırada telefon çaldı, üstlerindeki kattan net bir şekilde

duyulabiliyordu. "Telefonu açmalısın!" Noah aniden söyledi.

"Acele et!"

Blue, 300 Fox Way'deki kadınlarla Noah'nın sezgilerini sorgulayamayacak kadar uzun süre yaşamıştı. Ona ayak uydurmak için hızla koşarak merdiven boşluğuna, oradan da kapıya kadar onu takip etti. Kapı kilitliydi. Noah bir dizi anlaşılmaz hareket yaptı, onu daha önce hiç görmediği kadar tedirgindi.

"Bunu yapabilirim, eğer -" diye patladı.

Daha fazla enerjisi olsaydı, diye düşündü Mavi. Hemen onun omzuna dokundu. Onun enerjisiyle hemen güçlenen Noah mandala yaslandı, kilidi oynatarak açtı ve kapıyı serbest bıraktı. Kendini telefona doğru fırlattı.

"Alo?" diye soluk soluğa ahizeyi kaldırdı. Masanın üzerindeki telefon, Gansey'nin tuhaflıklara olan sevgisine tamamen uygun, eski moda, siyah bir döner numaraydı ve neredeyse hiç çalışmıyordu. Onu tanıdığım kadarıyla, sırf masasında bu telefonun bulunmasını haklı çıkarmak için sabit hat kullanmış olabilirdi.

"Oh, merhaba, canım," dedi hattın diğer ucundaki yabancı bir ses. Daha şimdiden belirgin bir aksan duyabiliyordu. "Richard Gansey orada mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Mavi. "Ama bir mesaj

alabilirim." Şimdiye kadar hayattaki rolünün

bu olduğunu düşünüyordu.

Noah soğuk bir parmakla onu dürttü. "Ona kim olduğunu

söyle." "Gansey ile çalışıyorum," diye ekledi Blue. "Ley hattı

üzerinde."

"Oh!" dedi ses. "Sizinle tanışmak ne güzel. Adınız ne demiştiniz?

Ben Roger Malory."

R'leriyle son derece karmaşık bir şey yapıyordu *ve* bu da onu anlamayı zorlaştırıyordu.

"Blue. Benim adım Blue Sargent."

"Blair?"

"Mavi."

"Blaize?"

Mavi iç çekti. "Jane."

"Oh, Jane! Nedense *Mavi* dediğini sandım. Tanıştığımıza memnun oldum, Jane. Korkarım Gansey için kötü haberlerim var. Bu ritüeli bir meslektaşımla denediğimi bilmesini ister misiniz - daha önce bahsettiğim Surrey'li adam, sevimli bir adam, gerçekten, nefesi berbat ama - ve pek iyi gitmedi. Meslektaşım iyileşecek, doktorlar sadece derinin iyileşmesinin birkaç hafta alacağını söylüyorlar. Greftlerin harika çalıştığını söylüyorlar."

"Bekle," dedi Mavi. Gansey'in masasındaki en yakın kâğıt parçasını aldı; görünüşe göre

Biraz matematik ya da onun gibi bir şey. Zaten üzerine bir adama saldıran bir kedi çizmişti, bu yüzden kullanmanın güvenli olduğunu düşündü. "Bunların hepsini yazıyorum. Bu ley hattını uyandırma ritüeli, değil mi? Tam olarak ne yanlış gitti?"

"Bunu söylemek çok zor Jane. Ley hatlarının Gansey ve benim tahmin ettiğimizden çok daha güçlü olduğunu söylemek yeterli. Büyü olabilirler, bilim olabilirler ama enerji oldukları kesin. Meslektaşım kendini kolayca dışarı attı. Onu kaybettiğime emindim; bir insanın ölmeden bu kadar çok kan kaybedebileceğini sanmıyordum. Bütün bunları Gansey'e anlattığında, ona bunu söyleme. Çocuğun ölümle ilgili bir sorunu var ve ben onu üzmek istemiyorum."

Blue, Gansey'nin ölümle ilgili bir "şeyi" olduğunu fark etmemişti ama ona söylememeyi kabul etti. "Ama hâlâ ne *denediğini* söylemedin," diye dikkat çekti Mavi.

"Oh, değil mi?"

"Hayır. Bu da eğer bilmiyorsak kazara yapabileceğimiz anlamına geliyor."

Malory kıkırdadı. Sıcak çikolatanın sadece krem şantisini emmeye benzeyen bir sesti bu. "Gerçekten de haklısın. Doğrusunu söylemek gerekirse oldukça mantıklıydı ve Gansey'in uzun zaman önceki fikirlerinden birine dayanıyordu. Mükemmel enerji okumalarına sahip olduğunu gördüğümüz taşları kullanarak yeni bir taş çemberi kurduk - bu dowsing terimleri elbette, Jane, tüm bunları ne kadar iyi bildiğini bilmiyorum ama bir kızın tüm bunlarla ilgilendiğini görmek güzel; ley hatları genellikle bir erkeğin oyunudur ve senin gibi bir bayanı duymak güzel -"

"Evet," diye onayladı Mavi. "Bu harika. Çok eğleniyorum. Taştan bir çember mi kurdun?"

"Evet, doğru. Yedi taşı ley hattının merkezi olduğunu umduğumuz bir daire içine yerleştirdik ve ortada oldukça yüksek bir enerji değeri elde edene kadar taşların yerlerini değiştirdik. Sanırım ışığı odaklamak için bir prizmayı konumlandırmak gibi bir şey."

"Ve ortağınızın derisi o zaman mı yüzüldü?"

"O sıralarda. Ortada bir okuma yapıyordu ve - üzülerek söylüyorum ki tam olarak ne dediğini hatırlayamıyorum, çünkü sonrasında olanlardan çok etkilenmiştim - ama bir tür hafif söz ya da şaka ya da her neyse - gençlerin nasıl olduğunu bilirsiniz, Gansey'in kendisi de oldukça şakacı olabiliyor -"

Mavi, Gansey'nin şakacı biri olduğundan pek emin değildi ama gelecekte buna dikkat etmesi gerektiğini aklına not etti.

"- ve derisini kaybetmek ya da derisini dökmek gibi bir şey söyledi. Ve görünüşe göre bu şeyler oldukça gerçekçi. *Sözlerinin* nasıl bir tepkiyi tetiklediğinden emin değilim ve bu çizgiyi uyandırdığımızı sanmıyorum, en azından düzgün bir şekilde, ama işte orada. Hayal kırıklığı, gerçekten."

"Ortağınızın bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşaması dışında," dedi Blue. Malory, "Bunu anlatmak zorunda olan *benim*" dedi.

Bunun bir şaka olduğunu düşündü. Her halükarda güldü ve bu konuda kendini kötü hissetmedi. Sonra Malory'ye teşekkür etti, onunla hoşbeş etti ve telefonu kapattı.

"Noah?" diye sordu odaya, çünkü Noah ortadan kaybolmuştu. Cevap gelmedi ama dışarıdan araba kapılarının çarpıldığını ve sesler geldiğini duydu.

Mavi bu cümleyi kafasında tekrarladı: *Meslektaşım derisinden kolayca çıktı*. Blue'nun ölümle bir alıp veremediği yoktu ve hatta bu cümlenin zihninde oldukça korkunç ve canlı bir imaj çizdiğini düşünüyordu.

Bir an sonra, birinci kattaki kapının şangırtıyla kapandığını ve ayakların merdivenleri teptiğini duydu.

Merdivenler.

Odaya ilk giren Gansey oldu ve belli ki orada kimseyi bulmayı beklemiyordu,

Çünkü yüz hatları sefaletini gizleyecek şekilde düzenlenmemişti. Mavi'yi gördüğünde

hemen bir yerlerden samimi bir gülümseme çıkarmayı başardı.

Ve bu çok inandırıcıydı. Gansey'in yüzünü bir saniye önce görmüştü ama yüz ifadesini görse bile gülümsemenin sahte olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu. Gansey'ninki kadar sorunsuz bir hayatı olan bir çocuğun neden böylesine hızlı ve inandırıcı bir sahte mutluluk ifadesi oluşturmayı öğrenme ihtiyacı duyduğunu anlayamıyordu.

"Jane," dedi ve yüzü artık ona ihanet etmese bile, parlak sesindeki mutsuzluğu biraz duyduğunu düşündü. "İçeri girmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Nuh'un sesi ve başka hiçbir şey Mavi'nin kulağında belirmedi, soğuk, soğuk bir fısıltı: *Onlar savaştı*.

O sırada Adam ve Ronan içeri girdiler. Ronan bir spor çantası ve sırt çantasıyla iki büklüm olmuştu.

Adam ise sırtında, tepesinden Transformer çıkan ezik bir Froot Loops kutusu taşıyordu.

"Güzel Transformer," dedi Blue. "Bu polis arabası olan mı?"

Adam sanki onu gerçekten görmüyormuş gibi gülümsemeden Mavi'ye baktı. Sonra, bir an için çok geç, "Evet," diye cevap verdi.

Ronan hâlâ bavullarla ağırlaşmış bir halde Nuh'un odasına doğru ilerlerken "Ha. Ha. Ha" diyerek ayak seslerine eşlik ediyordu. Bu, gülen tek kişi olmanın getirdiği türden bir gülüştü.

"Bu adam aradı," dedi Mavi. Adını not ettiği kâğıt parçasını havaya kaldırdı.

Yazdığı yer, karalanmış kedinin onu çağırıyormuş gibi görünmesine neden oldu.

"Malory," dedi Gansey her zamanki coşkusundan daha azıyla. Adam kutuyu Ronan'ın arkasından taşırken Gansey kısık gözlerle onun arkasını izliyordu. Noah'nın kapısı arkalarından kapanıncaya kadar Gansey gözlerini ayırıp Mavi'ye bakmadı. Daire diğerleri olmadan boş gibiydi, sanki başka bir oda yerine başka bir dünyaya gitmişlerdi.

Gansey sordu, "Ne istiyormuş?"

"Ayini ley hattı üzerinde denedi ve yanlış gittiğini söyledi ve diğer kişi - iş arkadaşı? - yaralandı."

"Nasıl incinmiş?"

"Sadece incindim. Fena halde yaralı. Enerji tarafından," dedi Blue.

Gansey zorlayarak ayakkabılarını çıkardı. Biri minyatür Henrietta'sının üzerinden uçtu, diğeri ise masasının kenarına kadar ulaştı. Eski tahtaya çarptı ve yere düştü. Gansey nefesinin altında, *"Yee haw."* dedi.

Mavi, "Üzgün görünüyorsun"

dedi. "Öyle mi?" diye sordu.

"Adam'la ne hakkında kavga ettiniz?"

Gansey, Noah'nın kapalı kapısına bir bakış attı. "Nereden biliyorsun?" diye sordu bitkin bir halde. Kendini yapılmamış yatağına attı.

"Lütfen," dedi Blue, çünkü Noah ona söylememiş olsa bile, bunu biliyor olacaktı.

Çarşafının içine bir şeyler mırıldandı ve elini havaya doğru salladı. Mavi yatağın yanına çömeldi ve başucundaki kollarına yaslandı.

"Şimdi ne olacak? Bu sefer ağzında çok daha az yastıkla mı?"

Gansey başını çevirmedi, bu yüzden sesi boğuk kaldı. "Sözlerim hatasız yıkım araçlarıdır ve ben onları etkisiz hale getirme yeteneğiyle donanmış olarak geldim. Sadece Nuh öldüğü için hayatta olduğuma inanabiliyor musun? Ne güzel bir fedakârlıktı bu, dünyaya ne güzel bir katkım oldu." Yüzünü yastığından kaldırmadan küçük bir dönme hareketi daha yaptı. Muhtemelen sadece şaka yapıyormuş gibi görünmesi gerekiyordu. Devam etti, "Oh, ben

Kendime acıdığımı biliyorum. Beni görmezden gel. Yani Malory ley hattını uyandırmanın kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyor? Tabii ki öyle düşünüyor. Çıkmaz sokaklardan çok hoşlanırım."

"Kendine acıyorsun." Ama Mavi'nin hoşuna gitmişti. Gerçek Gansey'i daha önce hiç bu kadar uzun süre bir arada görmemişti. Bunun gerçekleşmesi için sefil olmak zorunda kalması çok kötüydü.

"Neredeyse bitirdim. Buna daha fazla katlanmana gerek yok."

"Seni böyle daha çok seviyorum."

Nedense bunu itiraf etmek yüzünün hemen kızarmasına neden oldu; yüzü hâlâ yastığına gömülü olduğu ve diğer çocuklar hâlâ Noah'ın odasında olduğu için çok memnundu.

"Ezilmiş ve kırılmış," dedi Gansey. "Tam da kadınların sevdiği gibi. Bu adamın kötü yaralandığını söyledi mi?"

"Evet."

"Peki, o zaman, bu iş bitti." Sırt üstü dönerek yatağına yaslanmış olan Mavi'ye baş aşağı baktı. "Bu riski almaya değmez."

"Glendower'ı bulman *gerektiğini* söylediğini sanıyordum." "Var," dedi Gansey. "Onların yok."

"Yani kendin mi yapacaksın?"

"Hayır, başka bir yol bulacağım. Ley hattının gücünün dev oklarla onun bulunduğu yeri göstermesini çok isterdim ama eski yoldan ilerlemeye devam edeceğim. Bu adam ne tür bir yaraydı?"

Blue, Malory'nin onu rahatsız etmemesi için verdiği öğüdü hatırlayarak, kayıtsız bir ses Detayl çıkardı.
ar.

"Mavi. Ne tür?" Bakışları gözünü kırpmadan bakıyordu, sanki yüzlerine bakmak daha kolaymış gibi.
birbirlerine baş aşağı bakıyorlardı.

"Derisini kaybetmekle ilgili bir şeyler söyledi ve sonra görünüşe göre derisi çıktı. Malory bunu size söylememi istemedi."

Gansey'nin ağzı büzüldü. "Hâlâ hatırlıyor... boş ver. Derisi hemen mi döküldü? Bu çok korkunç."

"Bu ne suratsızlık?" diye sordu Adam, yere doğru gelirken.

Ronan, Blue'nun duruşuna ve aşağıdaki Gansey'e bakarak, "Eğer tükürürsen Blue, tam gözüne gelir," diye gözlemledi.

Gansey şaşırtıcı bir hızla yatağın karşı tarafına geçti, Adam'a baktı ve aynı hızla uzaklaştı. "Blue, Malory'nin hattı uyandırmaya çalıştığını ve yanındaki adamın ciddi şekilde yaralandığını söyledi. Yani bunu yapmayacağız. Şu anda olmaz."

Adam, "Risk umurumda değil," dedi.

Ronan dişlerini karıştırdı. "Benim de öyle."

"Kaybedecek hiçbir şeyin yok," dedi Gansey, Adam'ı göstererek. Ronan'a baktı. "Ve yaşamanız ya da ölmeniz umurunuzda değil. Bu ikinizi de kötü yargıç yapar."

"Kazanacak hiçbir şeyin yok," diye belirtti Mavi. "Bu da seni aynı derecede kötü bir yargıç yapıyor.
Ama sanırım aynı fikirdeyim. Yani, İngiliz arkadaşınıza ne olduğuna bir bakın."

"Sağduyunun sesi olduğun için teşekkürler Jane," dedi Gansey. "Bana öyle bakma Ronan. Ne zamandan beri Glendower'ı bulmanın tek yolunun ley hattını uyandırmak olduğuna karar

verdik?"

"Başka bir yol bulmak için vaktimiz yok," diye ısrar etti Adam. "Whelk onu uyandırırsa avantajlı duruma geçer. Ayrıca Latince konuşuyor. Ya ağaçlar biliyorsa? Glendower'ı bulursa, iyiliği alır ve Noah'yı öldürmekten kurtulur. Oyun biter, kötü adam her şeyi alır."

Bacaklarını sallarken Gansey'in yüzündeki tüm kırılganlık izleri kaybolmuştu.

yatağın kenarından. "Bu kötü bir fikir, Adam. Birini incitmeden bunu yapmanın bir yolunu bul, ben de varım. O zamana kadar bekleyeceğiz."

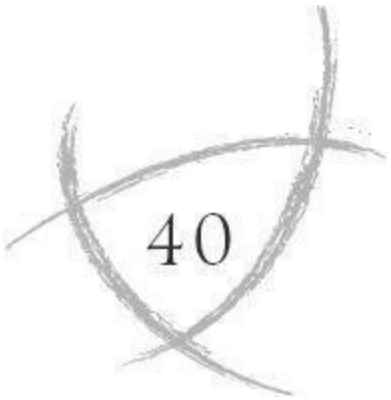
"*Zamanımız* yok," dedi Adam. "Persephone birkaç gün içinde birinin ley hattını uyandıracağını söyledi."

Gansey ayağa kalktı. "Adam, şu anda olan şey, dünyanın öbür ucundaki birinin ley hattıyla oynadığı için derisinin olmaması. Cabeswater'ı *gördük.* Bu bir oyun değil. Bu çok gerçek ve çok güçlü bir şey ve *biz bununla oynamayacağız*."

Adam'ın bakışlarını uzun, çok uzun bir an boyunca tuttu. Adam'ın ifadesinde yabancı bir şey vardı, Mavi'ye onu gerçekten hiç tanımadığını düşündüren bir şey.

Mavi zihninde, Maura'nın tek tarot kartını annesine verdiğini hayal etti ve Maura'nın kılıç ikilisini nasıl yorumladığını hatırlayınca üzülerek, "*Annem yaptığı işte çok iyi"* diye düşündü.

"Bazen," dedi Adam, "kendinle nasıl yaşadığını bilmiyorum."

Barrington Whelk Neeve'den hiç memnun değildi. Öncelikle, arabaya bindiğinden beri humus ve kraker yemekten başka bir şey yapmamıştı ve sarımsak kokusu ile kraker çiğnemenin birleşimi inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Sürücü koltuğunu kırıntılarla doldurduğu düşüncesi, son derece rahatsız edici düşüncelerle dolu bir hafta içinde aklına gelen en rahatsız edici düşüncelerden biriydi. Ayrıca, merhabalaştıktan sonra yaptığı ilk şey şok tabancasını onun üzerinde kullanmak olmuştu. Bunu kendi arabasının arkasına bağlanma rezilliği izlemişti.

Boktan bir arabaya katlanmak zorunda olmam yeterli değil, diye düşündü Whelk. *Şimdi de içinde öleceğim.*

Onu öldürmeye niyetli olduğunu söylememişti ama Whelk son kırk dakikayı yolcu koltuğunun arkasındaki zemin dışında pek bir şey göremeden geçirmişti. Orada, içinde mum, makas ve bıçak koleksiyonu bulunan geniş, yassı bir kil kâse duruyordu. Bıçaklar oldukça büyük ve uğursuzdu ama yakın bir cinayetin garantisi değildi. Neeve'in şu anda giydiği lastik eldivenler ve kâsenin içindeki ekstra set de öyleydi.

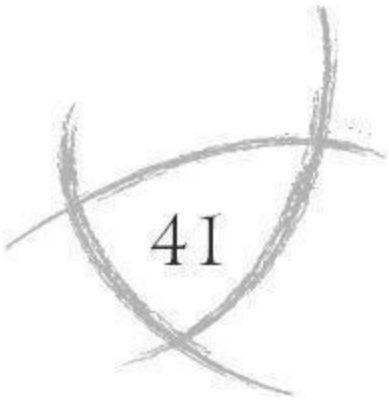
Aynı şekilde Whelk de ley hattına doğru gittiklerinden emin olamıyordu ama Neeve'in yola çıkmadan önce günlüğü incelemek için harcadığı zamana bakarak bunun iyi bir tahmin olduğundan şüpheleniyordu. Whelk varsayımda bulunmayı pek sevmezdi ama kendi kaderinin de muhtemelen yedi yıl önce Czerny'ninkiyle aynı olacağını düşünüyordu.

Ritüel bir ölüm o zaman. Kanı, aşağıdaki uyuyan ley hattına ulaşana kadar topraktan aşağı sızan bir kurban. Bağlı bileklerini birbirine sürterek başını, bir eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle kraker ve humus yiyen Neeve'e doğru çevirdi. Daha da kötüsü, arabanın radyosunda bir tür trans doğa sesleri CD'si dinliyordu. Belki de kendini ayine hazırlıyordu.

Whelk, onun ley hattında ölmesinin bir tür döngüsellik yaratacağını düşündü.

Ama Whelk döngüselliği umursamıyordu. Kaybettiği arabasını, kaybettiği saygısını önemsiyordu. Geceleri uyuyabilmeyi önemsiyordu. Ölü dilleri, onun üzerinde değişmeyecekleri kadar uzun süre önemsedi. Ailesinin çoktan ölmüş aşçısının yaptığı guacamole'yi önemsiyordu.

Ayrıca Neeve onu yeterince sıkı bağlamamıştı.

Monmouth Manufacturing'den ayrıldıktan sonra Blue eve döndü ve ev ödevlerini yapmak için arka bahçedeki kayın ağacının uzak tarafına çekildi. Ama kendini *x*'i çözmeye daha az, *Noah*, *Gansey* ya da *Adam*'ı çözmeye daha çok zaman harcarken buldu. Adam ortaya çıktığında pes etmiş ve arkasına yaslanmıştı. Evin yanından ağacın loş yeşil gölgesine doğru adım attı.

"Persephone burada olduğunu söyledi." Gölgenin kenarında öylece asılı kaldı.

Mavi *baban için çok üzgünüm* demeyi düşündü ama bunun yerine ona doğru bir el uzattı. Adam, Mavi'nin bir metre öteden görebileceği türden kararsız bir iç çekiş yaptı. Sözsüzce onun yanına oturdu ve sonra başını kucağına koydu, yüzü kollarının arasındaydı.

İrkilen Mavi, ağacın onları evden gizlediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakmak dışında hemen tepki vermedi. Kendini vahşi bir hayvan tarafından yaklaşılmış gibi hissetti ve bir yandan onun güveninden gurur duyarken bir yandan da onu korkutup kaçıracağından endişelendi. Bir süre sonra, ensesine bakarken saçlarının birkaç ince, tozlu telini dikkatle okşadı. Ona dokunmak ve onun toz ve yağ kokusunu almak göğsünü inletti.

"Saçların toprak renginde," dedi.

"Nereden geldiğini biliyor."

"Bu çok komik," dedi Blue, "çünkü o zaman benimkinin de o renk olması gerekirdi."

Omuzları tepki olarak hareket etti. Bir süre sonra, "Bazen beni asla gerçekten anlayamayacağından korkuyorum," dedi.

Parmağını onun kulağının arkasında gezdirdi. Tehlikeli ve heyecan verici hissettirdi ama ona bakarken dokunmak kadar tehlikeli ve heyecan verici değildi.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve sonra bu konuyu kapatacağım," dedi. "Ama bence sen çok cesursun."

Uzun, çok uzun bir süre sessiz kaldı. Mahalleden bir araba vızır vızır geçti. Rüzgâr kayın yapraklarının arasından geçerek onları daha sonra yağmur yağacağı anlamına gelecek şekilde ters çevirdi.

Adam başını kaldırmadan, "Seni şimdi öpmek istiyorum, Blue, genç ol ya da olma,"

dedi. Blue'nun parmakları hareket etmeyi bıraktı.

"Seni incitmek istemiyorum," dedi.

Kendini ondan kurtardı ve sadece birkaç santim uzağına oturdu. Yüz ifadesi kasvetliydi, daha önce onu öpmek istediği zamanlardaki gibi değildi. "Zaten çok incindim."

Mavi bunun gerçekten onu öpmekle ilgili olduğunu düşünmüyordu ve bu yanaklarının yanmasına neden oldu. Bunun bir öpücük olmaması gerekiyordu ama eğer öyleyse bile kesinlikle böyle olmamalıydı. "Senin sahip olduğundan daha kötüsü de var" dedi.

Bununla ilgili bir şey yutkunmasına ve yüzünü başka yöne çevirmesine neden oldu. Elleri gevşekti

onun kucağında. *Dünyada başka biri olsaydım*, diye düşündü*, bu benim ilk öpücüğüm olurdu.* Bu aç, ıssız çocuğu öpmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Adam'ın gözleri yukarıdaki yapraklar arasında değişen ışığı takip ederek hareket etti. Ona bakmadan, "Annenin sorunumu nasıl çözmem gerektiğini söylediğini hatırlamıyorum. Okuma sırasında. Yapamadığım seçim."

Mavi iç çekti. Bütün bunlar aslında bununla ilgiliydi ve o bilmese bile bunu başından beri biliyordu. "'Üçüncü bir seçenek yap,' dedi. Bir dahaki sefere bir not defteri getirmelisin."

"Defterle ilgili kısmı söylediğini hatırlamıyorum."

"Çünkü o kısmı şu anda ben söylüyorum. Bir dahaki sefere kartlarınızı okuttuğunuzda not alın. Böylece gerçekte olanlarla karşılaştırabilir ve medyumun iyi biri olup olmadığını anlayabilirsiniz."

Şimdi ona bakıyordu ama gerçekten ona *bakıp* bakmadığından emin değildi. "Bunu yapacağım." "Yine de bu sefer seni zahmetten kurtaracağım," diye ekledi Mavi, başını geriye doğru eğerek.

ayağa kalktı. Parmakları ve teni günler önce el ele tutuştuğu çocuğu özlüyordu ama karşısında duran çocuk o değildi. "Annem iyi bir annedir."

Ellerini ceplerine sokarak yanağını omzuna sürttü. "Yani onu dinlemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, beni dinlemelisin."

Adam'ın aceleyle oluşturduğu gülümsemesi kırılacak kadar inceydi. "Peki sen ne diyorsun?" Mavi birden onun için korkmaya başlamıştı. "Cesur olmaya devam et."

Her yerde kan vardı.

Şimdi mutlu musun, Adam? Ronan hırladı. Toprakta kıvranan Gansey'nin yanına diz çöktü. Mavi Adam'a baktı ve yüzündeki dehşet en kötü şeydi. Bu onun suçuydu. Ronan'ın yüzü kayıptan dolayı vahşiydi. *İstediğin bu muydu?*

Adam gözlerini kanlı rüyadan açtığında, adrenalinin etkisiyle uzuvları karıncalanırken, nerede olduğundan emin değildi. Kendini havalanmış gibi hissetti; etrafındaki boşluk tamamen yanlıştı, çok az ışık, tepesinde çok fazla boşluk vardı, nefesinin sesi duvarlardan ona geri gelmiyordu.

Sonra nerede olduğunu hatırladı, Nuh'un dar duvarları ve yüksek tavanları olan odasında. Yeni bir mutsuzluk dalgası üzerine çöktü ve kaynağını çok net bir şekilde tanımlayabildi: ev özlemi. Sayılamayacak kadar çok dakika boyunca Adam orada uyanık bir şekilde yattı ve kendi kendine düşündü. Mantıksal olarak, Adam özleyecek bir şeyi olmadığını, Stockholm sendromu yaşadığını, kendisini tutsak edenlerle özdeşleştiğini, babasının ona vurmamasını bir iyilik olarak gördüğünü biliyordu. Nesnel olarak, istismara uğradığını biliyordu. Hasarın, okula giderken taktığı herhangi bir çürükten daha derin olduğunu biliyordu. Tepkilerini sonsuza kadar inceleyebilir, duygularından şüphe edebilir, kendisinin de büyüyüp kendi çocuğuna vurup vurmayacağını merak edebilirdi.

Ama gecenin karanlığında yatarken tek düşünebildiği*, "Annem benimle bir daha asla konuşmayacak. Ben evsizim.*

Glendower'ın ve ley hattının hayaleti Adam'ın zihninde asılı duruyordu. Her zamankinden daha yakın görünüyorlardı ama başarılı bir sonuç alma olasılığı da her zamankinden daha zayıftı. Whelk dışarıdaydı ve bunu Gansey'den bile daha uzun süredir arıyordu. Şüphesiz, kendi haline bırakılırsa, istediğini onlardan daha önce bulacaktı.

Ley hattını uyandırmalıyız.

Adam'ın kafasında karmakarışık düşünceler vardı: Babasının ona son vuruşu, Domuz

Ronan'ın Aglionby'ye gitmesi gerektiğine karar verdiği o gün kasada duran ikizi, Ronan'ın babasının suratına indirdiği yumruk. Öncelik sıralaması yapılamayacak kadar çok istekle doluydu ve bu yüzden hepsi çaresiz hissediyordu. Saatlerce çalışmak zorunda olmamak, iyi bir üniversiteye girmek, kravatla düzgün görünmek, işe getirdiği ince sandviçi yedikten sonra hâlâ aç olmamak, Gansey'nin okuldan sonra bir kez durup bakmak için durduğu parlak Audi'yi sürmek, eve gitmek, babasına kendi eliyle vurmuş olmak, granit tezgahlı ve Gansey'nin masasından daha büyük bir televizyonu olan bir daireye sahip olmak, bir yere ait olmak, eve gitmek, eve gitmek, eve gitmek.

Eğer ley hattını uyandırırlarsa, Glendower'ı bulurlarsa, o şeyler hâlâ onda olabilirdi. Çoğuna.

Ama yine de Gansey'nin yaralı halini gördü ve bugün kavga ettikleri sırada Gansey'nin yaralı yüzünü de gördü. Adam'ın Gansey'i tehlikeye atmasının bir yolu yoktu.

Ama Whelk'in içeri girip o kadar uğraştıkları şeyi almasına izin vermesinin de hiçbir yolu yoktu. *Bekle!* Gansey her zaman bekleyebilirdi. Adam yapamazdı.

O zaman kararını vermişti. Odanın içinde sessizce dolaşırken Adam çantasına bir şeyler koydu. Neye ihtiyacı olacağını tahmin etmek zordu. Adam silahı yatağın altından çıkardı ve uzun bir süre ona baktı, döşeme tahtalarının üzerinde siyah, uğursuz bir şekil. Daha önce Gansey onu çantasını açarken görmüştü.

"*Bu da* ne?" diye sordu dehşetle.

"Ne olduğunu biliyorsun," diye cevap vermişti Adam. Silah Adam'ın babasının silahıydı ve babasının onu annesine karşı kullanacağından emin olmasa da bunu şansa bırakamazdı.

Gansey'nin silah konusundaki endişesi hissediliyordu. Adam, bunun sebebinin Whelk'in silahı yüzüne dayaması olabileceğini düşündü. "Onu burada istemiyorum."

"Onu satamam," demişti Adam. "Bunu zaten düşünmüştüm. Ama yasal olarak yapamam. Araba onun adına kayıtlı."

"Elbette ondan kurtulmanın bir yolu vardır.

Gömün." "Ve bir çocuk onu bulsun mu?"

"Onu burada istemiyorum."

"Ondan kurtulmanın bir yolunu bulacağım," diye söz vermişti Adam. "Ama onu orada bırakamam. Bırakamam.

Şimdi

." Adam bu gece onu yanında götürmek istemiyordu, gerçekten.

Ama neyi feda etmesi gerektiğini bilmiyordu.

Emniyetini kontrol etti ve çantasına koydu. Ayağa kalktı, kapıya doğru döndü.

ve sadece bir sesi bastırmayı başardı. Nuh tam karşısında duruyordu, boş gözleri Adam'ın gözleriyle aynı hizadaydı, ezilmiş yanağı Adam'ın yıkık kulağıyla aynı hizadaydı, nefessiz ağzı Adam'ın emdiği nefesine birkaç santim uzaklıktaydı.

Blue onu daha güçlü kılmak için, Gansey onu insan yapmak için, Ronan onu ait kılmak için yanında olmadan, Noah korkutucu bir şeydi.

"Sakın atma," diye fısıldadı Noah.

"Yapmamaya çalışıyorum," diye yanıtladı Adam, postacı çantasını eline alarak. İçindeki silah doğal olmayan bir ağırlık hissettiriyordu. *Emniyeti kontrol ettim, değil mi? Kontrol ettim. Kontrol ettiğimi biliyorum.*

Doğrulduğunda Noah çoktan gitmişti. Adam az önce bulunduğu siyah, soğuk havaya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Gansey yatağına çökmüş, kulaklıkları takmış, gözlerini kapatmıştı. Sol kulağındaki duyma yetisi kaybolmuş olsa da Adam müziğin tiz sesini duyabiliyordu, Gansey'nin kendisine eşlik etmek, uykusunu getirmek için çaldığı her neyse.

Ona ihanet etmiyorum, diye düşündü Adam. *Bunu hâlâ birlikte yapıyoruz. Sadece, geri döndüğümde, eşit olacağız.*

Kapıdan çıkarken arkadaşı hiç kıpırdamadı. Çıkarken duyduğu tek ses, Henrietta'nın ağaçları arasından geçen gece rüzgârının fısıltısıydı.

Gansey gece uyandığında dolunayı yüzünde buldu.

Sonra gözlerini tekrar açıp düzgün bir şekilde uyandığında ay olmadığını fark etti - Henrietta'nın birkaç ışığı alçak bulut örtüsünden donuk bir mor yansıtıyordu ve pencereler yağmur damlalarıyla doluydu.

Ay yoktu ama ışık gibi bir şey onu uyandırmıştı. Uzaktan Noah'ın sesini duyduğunu sandı. Kollarındaki tüyler yavaşça diken diken oldu.

"Seni anlayamıyorum," diye fısıldadı. "Özür dilerim. Daha yüksek sesle söyleyebilir misin, Noah?"

Ensesindeki tüyler de diken diken oldu. Ağzının önündeki aniden soğuyan havada nefesinden bir bulut asılı kaldı.

Nuh'un sesi: "Adem."

Gansey yataktan fırladı ama artık çok geçti. Adam, Noah'nın eski odasında değildi. Eşyaları etrafa saçılmıştı. Toplanmış ve gitmişti. Ama hayır - giysileri geride kalmıştı. Bir daha dönmemek üzere gitmek istememişti.

"Ronan, kalk," dedi Gansey, Ronan'ın kapısını iterek açtı. Cevap beklemeden merdiven boşluğuna ilerledi ve park yerine bakan kırık pencereden dışarı bakmak için sahanlığa çıktı. Dışarıda, uzaktaki evin ışıklarının etrafında haleler oluşturan ince bir serpinti halinde yağmur yağıyordu. Bir şekilde ne bulacağını zaten biliyordu, ama yine de gerçek bir sarsıntıydı: Camaro otoparkta yoktu. Adam için düz kontak yapmak Ronan'ın BMW'sinden daha kolay olurdu. Muhtemelen Gansey'i ilk uyandıran motorun gürültüsüydü, ay ışığı sadece en son uyandırıldığı zamanın bir anısıydı.

"Dostum, Gansey, ne?" Ronan sordu. Merdiven boşluğunun kapısında durmuş, elini başının arkasında ovuşturuyordu.

Gansey bunu söylemek istemedi. Eğer bunu yüksek sesle söylerse, gerçekti, gerçekten olmuştu, Adam gerçekten yapmıştı. Ronan olsaydı canı yanmazdı; bu Ronan'dan bekleyeceği türden bir şeydi. Ama bu Adam'dı. *Adam'dı.*

Ona söyledim, değil mi? Beklememiz gerektiğini söyledim. Beni anlamadığından değil.

Gansey durumu düşünmek için birkaç farklı yol denedi ama canını daha az yakacak bir resim çizemedi. İçinde bir şeyler kırılmaya devam ediyordu.

"Neler oluyor?" Ronan'ın sesinin tonu değişmişti.

Söyleyecek başka bir şey kalmamıştı.

"Adam ley hattını uyandırmaya gitti."

Sadece bir mil ötede, 300 Fox Way'de, Blue çatlak yatak odasına vurulunca başını kaldırıp Kapı baktı

.

"Uyuyor musun?" Maura sordu.

"Evet," diye yanıtladı Mavi.

Maura içeri girdi. "Işığınız yanıyordu," diye gözlemledi ve iç çekerek koltuğa oturdu. Blue'nun yatağının ucunda, loş ışıkta bir şiir kadar yumuşak görünüyordu. Birkaç uzun dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece yatağın ucuna itilmiş kart masasının üzerine yığılmış Blue'nun okuma seçkilerini karıştırdı. Aralarındaki bu sessizlik alışılmadık bir şey değildi; Blue kendini bildi bileli annesi akşamları onun odasına gelir ve birlikte yatağın ayrı uçlarında kitap okurlardı. Eski ikiz yatağı Blue küçükken daha geniş görünmüştü ama artık Blue insan boyuna geldiği için dizler birbirine değmeden ya da dirsekler sürtünmeden oturmak imkânsızdı.

Maura, Blue'nun kitaplarını karıştırarak geçirdiği birkaç dakikanın ardından ellerini kucağına koydu ve Blue'nun küçük odasına baktı. Komodinin üzerindeki lamba odayı loş bir yeşile boyamıştı. Blue yatağın karşısındaki duvara kolaj ve buluntu kâğıt yapraklarla süslü kanvas ağaçlar yapıştırmış, dolap kapağının tamamına da kurutulmuş çiçekler yapıştırmıştı. Çoğu hâlâ güzel görünüyordu ama bazılarının eskimeye yüz tutmuştu. Tavan vantilatörüne renkli tüyler ve danteller asılmıştı. Blue hayatının on altı yılı boyunca burada yaşamıştı ve öyle görünüyordu.

Maura sonunda, "Sanırım özür dilesem iyi olacak," dedi.

Bir Amerikan Edebiyatı ödevini pek başarılı olamadan tekrar tekrar okuyan Blue, kitabını yere bıraktı. "Ne için?"

"Açık sözlü olmadığım için sanırım. Biliyor musun, ebeveyn olmak gerçekten çok zor. Noel Baba'yı suçluyorum. Çocuğunuzun onun sahte olduğunu bilmediğinden emin olmak için o kadar uzun zaman harcıyorsunuz ki, ne zaman durmanız gerektiğini anlayamıyorsunuz."

"Anne, ben altı yaşındayken seni ve Calla'yı hediyelerimi paketlerken buldum." "Bu bir metafordu, Blue."

Mavi edebiyat kitabına dokundu. "Bir metaforun bir örnek vererek açıklığa kavuşturması gerekir. Bu açıklayıcı olmadı."

"Ne demek istediğimi anlıyor musun, anlamıyor musun?"

"Yani bana Butternut'tan bahsetmediğin için üzgün olduğunu söylüyorsun."

Maura, sanki arkasında Calla duruyormuş gibi kapıya ters ters baktı. "Keşke onu aramasaydın

Bu."

"Eğer bana ondan bahseden sen olsaydın, Calla'nın anlattıklarını kullanmazdım.

Ben.

" "Yeterince adil."

"Peki adı neydi?"

Annesi yatağa sırt üstü uzandı. Yatağın üzerinde çapraz duruyordu, bu yüzden dizlerini çekmek zorunda kaldı.

ayaklarını şiltenin kenarına dayadı ve Blue ezilmelerini önlemek için kendi bacaklarını çekmek zorunda kaldı.

"Artemus."

"Butternut'ı tercih etmene şaşmamalı," dedi Mavi. Ama annesi bir şey söylemeye fırsat bulamadan, "Bekle - Artemus bir Roma ismi değil mi? Latince mi?"

"Evet. Ve bunun kötü bir isim olduğunu düşünmüyorum. Seni yargılayıcı olman için yetiştirmedim."

"Elbette öyle," dedi Mavi. Şu anda hayatında bu kadar çok Latin olmasının bir tesadüf olup olmadığını merak ediyordu. Gansey onu etkilemeye başlamıştı, çünkü tesadüfler artık o kadar da tesadüfi görünmüyordu.

"Muhtemelen," diye kabul etti Maura bir süre sonra. "Yani, bak. Bildiklerim bunlar. Sanırım babanın Cabeswater ya da ley hattı ile bir ilgisi var. Sen doğmadan çok önce Calla, Persephone ve ben muhtemelen uğraşmamamız gereken şeylerle uğraşıyorduk -"

"Uyuşturucu mu?"

"Ritüeller. Uyuşturucuyla mı uğraşıyorsun?"

"Hayır. Ama belki ritüeller."

"Uyuşturucu daha iyi olabilir."

"Onlarla ilgilenmiyorum. Etkileri kanıtlandı - bunun neresi eğlenceli? Söyle bana daha fazla."

Maura yukarı bakarken karnına ritmik bir şekilde vurdu. Blue bir şiiri kağıda kopyalamıştı. Tavan hemen onun üzerindeydi ve muhtemelen okumaya çalışıyordu. "Şey, bu ayinden sonra ortaya çıktı. Sanırım Cabeswater'da kapana kısılmıştı ve biz de onu serbest bıraktık."

"*Sormadın* mı?"

"Bizim ... böyle bir ilişkimiz yoktu."

"Ne tür bir şey olduğunu bilmek istemiyorum aslında, eğer konuşmayı içermiyorsa."

"Konuştuk. Gerçekten iyi bir insandı," dedi Maura. "Çok nazik biriydi. İnsanlar onu rahatsız ederdi. Etrafımızdaki dünyayla ve eylemlerimizin yıllar sonra bir şeyleri nasıl etkileyeceğiyle daha fazla ilgilenmemiz gerektiğini düşünüyordu. Onun bu yönünü seviyordum. Vaaz vermiyordu, sadece olduğu gibiydi."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Mavi sordu, çünkü Maura'nın dudaklarının birbirlerine kararsızca yapıştığını görmek onu biraz rahatsız etmişti.

"Onun hakkında bilgi edinmek istediğini söylemiştin. Sana ondan bahsediyordum, çünkü ona çok benziyorsun. Duvarlara astığın onca şeyle birlikte odanı görmek isterdi."

"Tanrım, teşekkürler," dedi Blue. "Peki neden gitti?"

Soruyu sorduktan hemen sonra, bunun çok açık sözlü olabileceğini fark etti.

"O gitmedi," dedi Maura. "Ortadan kayboldu. Tam da sen doğduğunda."

"Buna terk etmek denir."

"Bunu bilerek yaptığını sanmıyorum. Başta öyle düşündüm. Ama şimdi bunu düşünüyorum ve Henrietta hakkında daha fazla şey öğreniyorum ve bence... sen çok tuhaf bir çocuksun. Medyumların daha iyi duymasını sağlayan biriyle hiç tanışmamıştım. Sen doğduğunda yanlışlıkla başka bir ritüel yapmadığımızdan emin değilim. Yani, senin doğmanın son kısım olduğu bir ayin. Onu oraya geri sokmuş olabilir."

Blue, "Bunun benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun!" dedi.

Maura doğrulup, "Saçmalama," dedi. Saçları üzerine yatmaktan dağılmıştı. "Sen daha bir bebektin - nasıl senin hatan olabilir ki? Sadece olanın bu olabileceğini düşündüm. Bu yüzden Neeve'i onu araması için aradım. Onu neden aradığımı anlamanı istedim."

"Onu gerçekten tanıyor musun?"

Maura başını salladı. "*Pft.* Birlikte büyümedik ama yıllar içinde birkaç kez bir araya geldik, sadece bir ya da iki günlüğüne. Hiçbir zaman arkadaş olmadık, hele gerçek kardeş hiç olmadık. Ama onun ünü... İşin bu kadar tuhaflaşacağını hiç düşünmemiştim."

Ayak sesleri koridorda usulca ilerledi ve ardından Persephone kapıda durdu. Maura iç çekti ve sanki bunu bekliyormuş gibi kucağına baktı.

"Bölmek istemezdim. Ama üç ya da yedi dakika içinde," dedi Persephone, "Mavi'nin kuzgun çocukları sokağa inip evin önünde oturacaklar ve onu kendileriyle birlikte gizlice çıkmaya ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışacaklar."

Annesi kaşlarının arasındaki deriyi ovuşturdu. "Biliyorum."

Mavi'nin kalbi hızla çarptı. "Bu çok spesifik görünüyor."

Persephone ve annesi hızlı bir bakış alışverişinde bulundular.

"Bu da tam olarak dürüst olmadığım bir başka konu," dedi Maura. "Bazen Persephone, Calla ve ben ayrıntılar konusunda çok iyiyizdir."

"Sadece bazen," diye y i n e l e d i Persephone. Sonra biraz da üzüntüyle, "Görünüşe göre giderek daha sık," dedi.

"Her şey değişiyor," dedi Maura.

Kapıda başka bir siluet belirdi. Calla, "Ayrıca, Neeve hâlâ geri dönmedi. Arabayı da bozmuş. Çalışmıyor."

Pencerenin dışında, evin önüne yanaşan bir arabanın sesini duydular.

Mavi annesine yalvarırcasına baktı.

Annesi cevap vermek yerine Calla ve Persephone'ye baktı. "Bana yanıldığımızı söyle."

Persephone yumuşak bir sesle, "Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun Maura," dedi.

Maura ayağa kalktı. "Sen onlarla git. Biz Neeve'in icabına bakarız. Umarım bu şeyin ne kadar büyük olduğunu biliyorsundur, Blue."

Blue, "İçimde bir his var." dedi.

Bir ağaçlar vardır, bir de geceleri ağaçlar vardır. Karanlık çöktükten sonra ağaçlar renksiz, boysuz ve hareketli şeylere dönüşür. Adam Cabeswater'a vardığında, orası yaşayan bir varlık gibi hissetti. Yaprakların arasından esen rüzgâr, verilen bir nefesin körüğü gibiydi ve yağmurun gölgelikteki tıslaması, içe çekilen bir iç çekiş gibiydi. Hava ıslak toprak gibi kokuyordu.

Adam el fenerini ağaçların kenarına doğru tuttu. Işık, saçlarını ıslatmaya başlayan bahar yağmuru tarafından yutulan ormana zar zor nüfuz etti.

Keşke bunu gündüz yapabilseydim, diye düşündü Adam.

Karanlık fobisi yoktu. Fobi, korkunun mantıksız olduğu anlamına geliyordu ve Adam güneş battıktan sonra Cabeswater'da korkacak çok şey olduğundan şüpheleniyordu. *En azından, diye* düşündü*, Whelk buradaysa ve el feneri kullanıyorsa, onu görebilirim.*

Bu soğuk bir teselliydi ama Adam geri dönemeyecek kadar uzağa gelmişti. Etrafına bir kez daha baktı - insan burada her zaman gözlemlendiğini hissederdi - ve sonra küçük derenin görünmez şırıltısının üzerinden ormana doğru adım attı.

Ve parlaktı.

Çenesini aşağı doğru sallayarak, gözlerini sıkıca kapattı ve yüzünü kendi el feneriyle korudu. Göz kapakları siyahtan aydınlığa geçerken kıpkırmızı yanıyordu. Yavaşça onları tekrar açtı. Etrafındaki orman öğleden sonra ışığıyla parlıyordu. Tozlu altın rengi şaftlar gölgelikleri deliyor ve sol tarafındaki cansız dereyi benek benek aydınlatıyordu. Eğik ışıkta yapraklar sarı, kahverengi, pembe renklere bürünüyordu. Ağaçların üzerindeki kürklü likenler bulanık bir turuncuydu.

Önündeki elinin derisi gül rengi ve bronzlaşmıştı. Hava vücudunun etrafında yavaşça hareket ediyordu, bir şekilde elle tutulur, altın pullu, her toz zerresi bir fener.

Gece olduğuna dair hiçbir işaret yoktu ve ağaçlarda da başka kimseye dair bir iz yoktu.

Tepesinde bir kuş öttü, ormanda duyduğunu hatırladığı ilk kuştu bu. Uzun, net bir şarkıydı, sadece dört ya da beş nota. Sonbaharda av borularının çıkardığı sese benziyordu. *Uzaklara, uzaklara, uzaklara.* Cabeswater'ın acı-tatlı güzelliği onu hem dehşete düşürmüş hem de hüzünlendirmişti.

Burası var olmamalıydı, diye düşündü Adam ve hemen ardından aceleyle tersini düşündü. Cabeswater, Adam'ın karanlık olmamasını dilediği anda aydınlık olmuştu, tıpkı Gansey'nin kırmızı olmalarının daha iyi olacağını düşündüğü anda havuzdaki balıkların rengini değiştirdiği gibi. Cabeswater da Ronan kadar gerçekçiydi. Onu yokmuş gibi *düşünüp düşünemeyeceğini* bilmiyordu ve bunu öğrenmek de istemiyordu.

Düşüncelerini koruması gerekiyordu.

El fenerini kapatan Adam onu çantasına attı ve ilk takip ettikleri küçük dere boyunca

ilerledi. Yağmur dereyi kabartmıştı, bu yüzden dere kaynağına doğru daha kolay takip edilebiliyor, yeni düzleşmiş otların arasından geçerek dağın aşağısına doğru yol alıyordu.

Adam ileride, ağaç gövdelerinde yavaşça hareket eden yansımaları, ilk gün buldukları gizemli havuzdan yansıyan güçlü, eğimli öğleden sonra ışığını gördü. Neredeyse varmıştı.

Tökezledi. Ayağı acımasız ve beklenmedik bir şeye takılmıştı.

Bu da ne?

Ayaklarının dibinde boş, geniş ağızlı bir kâse duruyordu. Parıldayan, çirkin bir mor renkteydi, bu yerde garip ve insan yapımıydı.

Adam'ın gözleri şaşkınlıkla ayaklarının dibindeki kuru kâseden, yaklaşık on adım ötede, yerdeki pembe ve sarı yaprakların arasında aynı şekilde göze çarpan başka bir kâseye kaydı. İkinci kâse de ayaklarının dibindekinin aynısıydı ama ağzına kadar koyu bir sıvıyla doluydu.

Adam, insan yapımı olduğu belli olan bu şeyin ağaçların ortasında ne kadar yersiz durduğuna bir kez daha şaşırdı. Sonra kâsenin yüzeyinin bozulmamış ve mükemmel olduğunu fark ettiğinde yine şaşırdı; siyah sıvıyı hiçbir yaprak, çamur, dal ya da böcek bozmamıştı. Bu da kasenin yakın zamanda doldurulduğu anlamına geliyordu.

Bu da demek oluyor ki -

Adrenalin, bir ses duymadan bir saniye önce vücuduna çarptı.

Arabanın arkasında bağlı olan Whelk için özgürlüğe ne zaman adım atması gerektiğini bilmek zordu. Gerçek şu ki, Neeve'in bir planı olduğu açıktı ve bu Whelk'in kendisi için söyleyebileceğinden çok daha fazlaydı. Ve ritüelin ince ayrıntılarını ayarlayana kadar onu öldürmeye çalışması da pek olası görünmüyordu. Bu yüzden Whelk, artık sarımsak kokan ve kırıntılarla dolu olan kendi arabasıyla ormanın kenarına götürülmesine izin verdi. Neeve arabasını yoldan çıkaracak kadar cesur değildi - ki bu konuda Whelk'e minnettardı - bu yüzden arabayı küçük bir çakıl taşlı dönemece park etti ve yolun geri kalanını ikisinin de yürümesini sağladı. Hava henüz kararmamıştı, ama Whelk yine de yol boyunca tarla otlarının tümseklerine basıp tökezledi.

"Üzgünüm," dedi Neeve. "Google Haritalar'da park etmek için daha yakın bir yer aradım."

Neeve'in yumuşak, kabarık ellerinden buruşuk süpürge eteğine ve kıvrık saçlarına kadar her şeyinden rahatsız olan Whelk, pek de nazik olmayan bir tavırla, "Neden özür dileme zahmetine giriyorsun? Beni öldürmeyi planlamıyor musun?"

Neeve yüzünü buruşturdu. "Keşke böyle söylemeseydin. Senin bir kurban olman gerekiyor. Kurban olmak oldukça güzel bir şeydir ve arkasında hoş bir gelenek vardır. Ayrıca, bunu hak ediyorsun. Adil olan bu."

Whelk, "Eğer beni öldürürsen, bu bir başkasının da seni adil bir şekilde öldürmesi gerektiği anlamına mı gelir? Yolun aşağısında?"

Ayağı bir başka ot yığınına takıldı ve bu kez Neeve özür dilemedi ya da sorularına cevap vermedi. Bunun yerine, ona bitmek bilmeyen uzunlukta bir bakış fırlattı. Bu bakışlar keskin bir şekilde nüfuz edici değil, son derece kapsamlıydı. "Kısa bir süre için, Barrington, seni seçtiğim için hafif bir pişmanlık hissettiğimi itiraf etmeliyim. Seni şoklayana kadar çok hoş görünüyordun."

Taraflardan birinin diğerine şok tabancası kullandığını hatırladıktan sonra medeni bir konuşma yapmak zordur, bu yüzden ikisi de yürüyüşü sessizlik içinde tamamladı. Whelk için Czerny'yi en son canlı olarak gördüğü ormana geri dönmek garip bir duyguydu. Ormanın orman olduğunu ve geri dönmekten etkilenmeyeceğini düşünmüştü, özellikle de günün farklı bir saatinde. Ama atmosferdeki bir şey onu hemen o ana, elindeki kaykaya, Czerny'nin ölürken çıkardığı seslerdeki hüzünlü soruya geri götürdü.

Fısıltılar yeni başlayan bir yangın gibi kafasının içinde tıslayıp patlıyordu ama Whelk

onları duymazdan geldi.

Hayatını özlemişti. Onunla ilgili her şeyi özlüyordu: dikkatsizliği, evdeki abartılı Noelleri, ayağının altındaki gaz pedalını, boş bir lanet yerine bir lütuf gibi hissettiren boş zamanı. Sınıf atlamayı, derslere girmeyi ve doğum gününde şaşırtıcı derecede sarhoş olduktan sonra I-64'teki Henrietta tabelasını spreyle boyamayı özlemişti.

Czerny'yi özledi.

Geçen yedi yıl boyunca bunu bir kez bile düşünmemişti. Bunun yerine kendini Czerny'nin işe yaramazlığına ikna etmeye çalışmıştı. Bunun yerine ölümün pratikliğini kendine hatırlatmaya çalışmıştı.

Ama onun yerine, Czerny'nin ona ilk vurduğunda çıkardığı sesi hatırladı.

Neeve ayini düzenlerken Whelk'e sessizce oturmasını söylemek zorunda kalmadı. Bunun yerine, yanmayan bir mum, yanan bir mum, boş bir kase, dolu bir kase ve üçgen şeklinde dizilmiş üç küçük kemikle birlikte bir pentagramın beş noktasını yerleştirirken, dizlerini çenesine kadar çekmiş ve elleri hala arkasında bağlı bir şekilde oturdu ve ağlamak için içinde bir şeyler bulabilmeyi diledi. İçindeki bu korkunç ağırlığı hafifletecek bir şey.

Neeve ona bir an baktı ve yaklaşan ölümü yüzünden üzgün olduğunu hayal etti. "Oh," dedi yumuşakça, "böyle yapma. Çok fazla acımayacak." Söylediklerini bir kez daha düşündü ve sonra düzeltti: "En azından çok uzun bir süre için."

"Beni nasıl öldüreceksiniz? Bu ritüel nasıl işliyor?"

Neeve kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu kolay bir soru değil. Bu bir ressama neden o renkleri seçtiğini sormak gibi bir şey. Bazen bu bir *süreç* değil, bir *duygudur*."

"İyi o zaman," dedi Whelk. "Ne *hissediyorsun*?"

Neeve yaptığı işi incelerken mükemmel şekilli leylak rengi bir tırnağını dudağına bastırdı. "Bir pentagram yaptım. Her türlü büyü için güçlü bir şekil ve ben onunla iyi çalışıyorum. Başkaları bunu zorlayıcı ya da çok daraltıcı bulabilir ama beni tatmin ediyor. Enerji vermek için yanan mumum ve onu davet etmek için yanmayan mumum var. Diğer dünyayı görmek için scrying kasem var ve diğer dünyanın doldurması için boş kasem var. Yapmak istediğim büyünün doğasını ceset yoluna göstermek için öldürdüğüm üç kuzgunun bacak kemiklerini çaprazladım. Ve sonra sanırım seni pentagramın ortasında kan kaybından öldüreceğim ve bu sırada uyanman için dua edeceğim."

Bunun üzerine Whelk'e sertçe baktı ve ardından ekledi, "İlerledikçe üzerinde değişiklik yapabilirim. Bu tür şeylerin esnek olması gerekir. İnsanlar işimin mekaniğine nadiren ilgi gösteriyor Barrington."

"Çok ilgimi çekiyor," dedi. "Bazen süreç en ilginç kısımdır."

Kadın bıçaklarını almak için arkasını döndüğünde, adam ellerini bağdan kurtardı. Sonra devrilmiş bir dal seçti ve toplayabildiği kadar büyük bir güçle kafasına indirdi. Bunun onu öldürmeye yeteceğini sanmıyordu, çünkü dal hâlâ yeşil ve esnekti ama onu dizlerinin üzerine çökerttiği kesindi.

Neeve inledi ve başını yavaşça salladı, bunun üzerine Whelk ona bir darbe daha indirdi. Onu kendisinden çıkardığı bağlarla bağladı - onun hatalarından ders aldığı için oldukça sıkı bağladı - ve yarı bilinçsiz halini pentagramın ortasına sürükledi.

Sonra başını kaldırdı ve Adam Parrish'i gördü.

Blue ilk kez Cabeswater'da bulunmanın kendisi için gerçekten tehlikeli olduğunu hissetmişti - Tehlikeliydi çünkü her şeyi daha yüksek sesle yapıyordu. Daha güçlü. Ormana vardıklarında gece çoktan dolmuş gibiydi. Yağmur yerini aralıklı çiselemeye bırakmıştı. Yüklü his ve yağmurun birleşimi Mavi'nin Gansey'e oldukça endişeli bakmasına neden olmuştu

Arabadan indiğinde omuzları neredeyse hiç ıslanmamıştı ve üzerinde Aglionby üniforması yoktu. Onu kilise nöbetinde gördüğünde üzerinde kesinlikle kuzguni kazak vardı ve omuzları kesinlikle daha ıslaktı. Elbette bu geceyi öldüğü gece yapacak kadar geleceğini değiştirmeyi başaramamıştı, değil mi? Elbette başından beri onunla tanışması gerekiyordu, çünkü onu öldürmesi ya da ona aşık olması gerekiyordu. Ve eğer Persephone bu gecenin Gansey'in öldüğü gece olduğunu hissetseydi, gitmelerine izin vermezdi.

El fenerleriyle bir yol açarak, Noah'nın Mustang'ini buldukları yere yakın bir yere park edilmiş Domuz'u buldular. Sanki Adam nereye girmek istediğine karar verememiş gibi, arabadan ormana doğru çiğnenmiş birkaç patika uzanıyordu.

Camaro'yu görünce Gansey'nin zaten asık olan yüzü iyice taşlaştı. Ağaçların sınırına yaklaştıklarında hiçbiri konuşmadı.

Ormanın sınırına geldiklerinde, yüklenme ve *olasılık* hissi hemen daha belirgin hale geldi. Omuz omuza ağaçların arasına girdiler ve göz açıp kapayıncaya kadar kendilerini rüya gibi bir öğleden sonra ışığıyla çevrelenmiş buldular.

Kendini büyüye hazırlamış olsa da Mavi'nin nefesi kesilmişti.

"Adam ne düşünüyor?" Gansey mırıldandı, ama özellikle kimseye değil. "Nasıl olur da..." Kendi sorusunu yanıtlamaya olan ilgisini kaybetti.

Önlerinde Nuh'un Mustang'i duruyordu; altın sarısı ışıkta, onu ilk buldukları andan bile daha gerçeküstü görünüyordu. Güneş ışınları gölgeliği delip geçiyor, polen kaplı tavanın üzerinde çizgiler oluşturuyordu.

Arabanın ön tarafında duran Mavi çocukların dikkatini çekti. Ön cama bakarak ona katıldılar. Açıklığa en son geldiklerinden beri biri tozlu cama bir kelime yazmıştı. Yuvarlak, el yazısı harflerle şöyle yazıyordu: KATLEDİLDİ.

"Noah?" Mavi boş havaya sordu - gerçi o kadar da boş hissettirmiyordu. "Noah, burada bizimle misin? Bunu sen mi yazdın?"

Gansey, "Oh." dedi.

Çok düz, küçük bir sesti ve Mavi ile Ronan ondan açıklık getirmesini istemek yerine bakışlarını sürücü tarafındaki cama yönelttiler. Görünmez bir parmak camın üzerinde başka bir harfin izini sürüyordu. Blue cama ilk kelimeyi yazanın Noah olması gerektiğini düşünmüş olsa da, kafasında bunu yaparken onun bir bedene sahip olduğunu hayal etmişti. Harflerin kendiliğinden ortaya çıkışını izlemek çok daha zordu. Bu ona, gözleri koyu renkli oyuklarla dolu, yanağı çökmüş, zar zor insan formunda olan Nuh'u düşündürdü. Sıcak öğleden sonra ormanında bile üşüdüğünü hissetti.

Bu Noah, diye düşündü. *Benden enerji çekiyor. Hissettiğim şey bu.*

Camın üzerinde kelime şekillendi.

KATLEDİLDİ

Başka bir kelime başladı. *D* ile yeni kelime arasında yeterli boşluk kalmamıştı ve bu yüzden ikinci kelime ilkini kısmen yok etti.

KATLEDİLDİ

Ve tekrar, tekrar, tekrar, birbirlerinin karşısında:

ÖLDÜRÜLD
Ü
ÖLDÜRÜLD
Ü
ÖLDÜRÜLD
Ü

Yazı, sürücü tarafındaki cam görünmez bir parmak tarafından tamamen temizlenene

kadar, hiçbiri okunamayacak kadar çok kelime kalana kadar devam etti. Ta ki yolcu koltuğunda bir hamburgerin hatırası olan boş bir arabaya açılan bir pencere olana kadar.

"Noah," dedi Gansey, "çok üzgünüm."

Mavi bir damla gözyaşını sildi. "Ben
de öyle."

Öne çıkıp arabanın k a p u t u n u n üzerine eğilen Ronan parmağını ön cama bastırdı ve onlar izlerken yazdı:

HATIRLANDI

Calla'nın sesi Blue'nun kafasının içinde o kadar net konuşuyordu ki, diğer herkesin duyup duymadığını merak etti: *Babanı bir sır öldürdü ve sen bunun ne olduğunu biliyorsun.*

Ronan hiçbir yorum yapmadan ellerini ceplerine soktu ve daha derinlere doğru yürüdü. Odunlar.

Noah'nın sesi Blue'nun kulağında tısladı, soğuk ve aceleciydi, ama ne dediğini anlayamadı. söylemeye çalışıyordu. Ondan tekrar etmesini istedi ama sessizlik oldu. Birkaç saniye daha boşuna bekledi, ama yine de hiçbir şey yoktu. Adam haklıydı: Noah giderek daha az konuşmaya başlamıştı.

Ronan birkaç dakikalığına öne geçtiğine göre Gansey yola koyulmak için sabırsızlanıyor gibiydi. Mavi bunu tamamen anlıyordu. B i r b i r l e r i n i görebilecekleri bir mesafede olmaları önemli görünüyordu. Cabeswater şu anda her şeyin kaybolacağı bir yer gibi geliyordu.

"Excelsior," dedi Gansey kasvetli bir sesle.

Blue, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

Gansey omzunun üzerinden ona baktı. Bir kez daha, kilise bahçesinde gördüğü çocuğa biraz daha yaklaşmıştı.

"İleriye ve yukarıya."

Tanrı aşkına," dedi Whelk, Adam'ın az önce tekmelediği çanağın yanında durduğunu görünce. Whelk'in elinde çok büyük ve etkili görünen bir bıçak vardı. Pasaklı ve tıraşsızdı ve kötü bir hafta sonundan çıkmış bir Aglionby çocuğuna benziyordu. *"Neden?"*

Sesinde gerçek bir kızgınlık vardı.

Adam, Nuh'u öldürdüğünü öğrendiğinden beri Latince öğretmenini görmemişti ve Whelk'i gördüğünde yaşadığı duygu yoğunluğu onu şaşırtmıştı. Özellikle de bunun bir kez daha bir ritüel olduğunu ve ortasında bir kurban daha olduğunu fark ettiğinde. Bu bağlamda, Neeve'in yüzünü - 300 Fox Way'deki o geceyi - yerleştirmesi bir anını aldı. Neeve bir pentagram üzerindeki noktalardan oluşan dairenin ortasından ona bakıyordu. Şeytani bir sembolün ortasına bağlanmış birinden beklenebileceği kadar *korkmuş* görünmüyordu.

Adam'ın söylemeyi düşündüğü birkaç şey vardı, ama ağzını açtığında bunların hiçbiri değildi.

"Neden Noah?" diye sordu. "Neden korkunç biri değil?"

Whelk bir anlığına gözlerini kapattı. "Bu konuşmayı yapmayacağım. Sen neden *Burada* mı?"

Adam gerçeğiyle ne yapacağından emin olmadığı belliydi - ki bu da haklıydı,
Çünkü Adam'ın Whelk gerçeğiyle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Yapması gereken tek şey onun ley hattını uyandırmasını engellemekti. Geri kalan her şey (Whelk'i etkisiz hale getirmek, Neeve'i kurtarmak, Nuh'un intikamını almak) tartışılabilirdi. Bir anda çantasında babasının silahı olduğunu hatırladı. Onu Whelk'e doğrultup onu bir şey yapmaya ikna etmesi mümkündü ama ne? Filmlerde basit görünüyordu: Silah kimdeyse o kazanırdı. Ama gerçekte, silahı Whelk'e doğrultup aynı anda onu bağlayamazdı, bağlayacak bir şeyi olsa bile. Whelk onu alt edebilir. Belki Adam, Neeve'in bağını kullanarak...

Adam silahı geri çekti. Elinde ağır ve kötücül bir his vardı. "Bunun tekrar olmasını engellemek için buradayım. Çözün onu."

Whelk tekrar "Tanrı aşkına" dedi.

Neeve'e doğru iki adım attı ve bıçağını yüzünün yan tarafına dayadı. Ağzı çok az da olsa gerildi. Dedi ki, "Silahı yere bırak ki yüzünü kesmeyeyim. Aslında, buraya at. Ve atmadan önce emniyeti açtığından emin ol yoksa onu yine de vurabilirsin."

Adam'ın içinde, Gansey'nin yerinde olsaydı, konuşarak bu işten sıyrılabileceğine dair sinsi bir şüphe vardı. Omuzlarını dikleştirip etkileyici görünecek ve Whelk ne isterse yapacaktı. Ama o Gansey değildi, bu yüzden tek söyleyebildiği, "Buraya kimsenin ölmesi için gelmedim. Silahı ulaşamayacağım bir yere fırlatacağım ama

ulaşabileceğiniz bir yere atın."

"Sonra yüzünü kestim."

Neeve'in yüzü oldukça sakindi. "Bunu yaparsan ayini mahvedersin. Dinlemiyor muydun? Süreçle ilgilendiğini sanıyordum."

Adam onun gözlerine baktığında alışılmadık bir şey görmenin tuhaf ve rahatsız edici hissine kapıldı. Sanki gözlerinde Maura, Persephone ve Calla'nın kısa bir parıltısını görüyordu.

Whelk dedi ki, "Tamam. Silahı şuraya at. Ama daha fazla yaklaşma." Neeve'e, "Ne demek işe yaramaz? Blöf mü yapıyorsun?"

"Silahı atabilirsin," dedi Neeve Adam'a. "Benim için sorun olmaz."

Adam silahı çalıların arasına fırlattı. Bunu yaparken kendini çok kötü hissetti ama silahı tutmadığı zaman kendini daha iyi hissediyordu.

Neeve, "Ve Barrington, bunun işe yaramamasının nedeni ayinin bir kurbana ihtiyaç duymasıdır," dedi.

"Beni öldürmeyi planlıyordun," dedi Whelk. "Bunun tam tersi olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı Neeve. Gözlerini Adam'dan ayırmadı. Adam yine onun yüzüne bakarken bir şeyin parıltısını gördüğünü sandı: siyah bir maske, iki ayna, Persephone'nin yüzü. "Bu kişisel bir fedakârlık olmalı. Beni öldürmekle bunu başaramazsın. Ben senin için bir hiçim."

"Ama ben senin için bir hiçim," dedi Whelk.

"Ama öldürmek öyle," diye cevap verdi. "Ben hiç kimseyi öldürmedim. Seni öldürürsem masumiyetimden vazgeçmiş olurum. Bu inanılmaz bir fedakârlık."

Adam konuştuğunda, küçümsemenin ne kadar açık bir şekilde ortaya çıktığına şaşırdı. "Ve sen zaten birini öldürdün, yani vazgeçecek bir şeyin yok."

Whelk sanki orada başka kimse yokmuş gibi çok alçak sesle küfretmeye başladı. Bozuk para renginde ve biçiminde yapraklar etraflarından aşağı süzülüyordu. Neeve hâlâ Adam'a bakıyordu. Gözlerinde başka bir yer görme hissi artık inkâr edilemezdi. Siyah, aynalı bir göldü, toprak kadar derin bir sesti, iki obsidyen gözdü, başka bir dünyaydı.

"Bay Whelk!"

Gansey!

Gansey'nin sesi, içi boşaltılmış görüntü ağacının hemen arkasından gelmişti ve sonra geri kalanı da onu takip etti. Arkasında Ronan ve Mavi vardı. Adam'ın kalbi bir kuş ve bir taş gibiydi; rahatlığı hissediliyordu ama utancı da öyle.

"Bay Whelk," dedi Gansey. Gözlükleri ve küflü yatak başıyla bile tam bir Richard Gansey III ihtişamındaydı - parlak ve güçlü. Adam'a bakmadı. "Polis yolda. Durumu daha da kötüleştirmemek için o kadından uzak durmanı tavsiye ederim."

Whelk cevap verecekmiş gibi göründü ama sonra cevap vermedi. Onun yerine herkes elindeki bıçağa ve hemen altındaki yere baktı.

Neeve gitmişti.

Hepsi birden pentagramın etrafına, oyulmuş ağaca, havuza baktı - ama bu çok saçmaydı. Neeve on saniye içinde kimse görmeden kayarak uzaklaşmış olamazdı. Hareket etmemişti. *Ortadan kaybolmuştu*.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Herkes bir belirsizlik dioramasının içinde donup kalmıştı.

Whelk pentagramdan fırladı. Adam'ın onun silahın olduğu yöne doğru hamle yaptığını fark etmesi sadece bir saniye sürdü.

Ronan, Whelk'in silahla ayağa kalktığı anda kendini Whelk'e doğru fırlattı.

Whelk yan tarafını Ronan'ın çenesine çarptı. Ronan'ın kafası geriye düştü.

Whelk tabancayı Gansey'e

doğrulttu. Blue bağırdı, *"Dur!"*

Zaman yoktu.

Adam kendini pentagramın ortasına attı.

Tuhaf bir şekilde, burada hiç ses yoktu, makul bir şekilde değil. Mavi'nin çığlığının sonu boğuktu, sanki suyun altına itilmiş gibiydi. Etrafındaki hava hareketsizdi. Sanki zamanın kendisi halsiz bir şeye dönüşmüş, zar zor var oluyordu. Hissettiği tek gerçek duygu elektrikti - bir şimşek fırtınasının zar zor algılanabilen karıncalanması.

Neeve bunun öldürmekle değil, kurban etmekle ilgili olduğunu söylemişti. Bunun Whelk'i tamamen şaşırttığı açıktı.

Ama Adam fedakârlığın ne demek olduğunu, Whelk ya da Neeve'in bilmek zorunda olduğunu düşündüğünden çok daha iyi biliyordu. Bunun birini öldürmekle ya da kuş kemiklerinden bir şekil çizmekle ilgili olmadığını biliyordu.

İşin özüne indiğinde, Adam çok uzun zamandır fedakârlık yapıyordu ve en zorunun ne olduğunu biliyordu.

Kendi şartlarında ya da

hiç. Korkmuyordu.

Adam Parrish olmak karmaşık bir şeydi, kaslar ve organlar, sinapslar ve sinirlerden oluşan bir harikaydı. Hareketli parçalardan oluşan bir mucize, bir hayatta kalma çalışmasıydı. Yine de Adam Parrish için en önemli şey her zaman özgür irade, kendi kendisinin efendisi olma yeteneği olmuştu.

Önemli olan buydu.

Bu her zaman en önemli şey olmuştu. Adam

olmak böyle bir şeydi.

Beş köşeli yıldızın ortasında diz çöküp parmaklarını yumuşak, yosunlu çimlere geçiren Adam, "Kendimi kurban ediyorum," dedi.

Gansey'nin çığlığı acı vericiydi. "Adam, hayır!

Hayır." Ya onun şartlarıyla, ya da hiç.

Ben senin ellerin olacağım, diye düşündü Adam. *Gözlerin*

olacağım. Bir kırıcı fırlatılmış gibi bir ses geldi. Bir çatırtı.

Altlarında, yer yuvarlanmaya başladı.

Mavi, Whelk'in vurduğu yerden kalkarak çoktan çömelmiş olan Ronan'a doğru savruldu. Önünde, ağaçların arasındaki büyük taş levhalar su gibi dalgalandı ve havuz devrilerek kıyılarından sıçradı. Etraflarında sanki bir tren geçiyormuş gibi büyük bir ses vardı ve Blue'nun tek düşünebildiği, "*Başıma gerçekten kötü bir şey gelmedi*," oldu.

Ağaçlar sanki topraktan kurtulacakmış gibi birbirlerine doğru sallandılar. Yapraklar ve dallar kalın ve öfkeli bir şekilde yağdı.

"Bu bir deprem!" Gansey onlara bağırdı. Bir kolunu başının üzerine kaldırmış, diğerini de bir ağaca dolamıştı. Enkaz saçlarını kaplamıştı.

"Ne yaptığına bak, seni çılgın piç!" Ronan, pentagramın içinde dururken bakışları keskin ve temkinli olan Adam'a bağırdı.

Duracak mı? Mavi merak etti.

Deprem öylesine sarsıcı, öylesine *yanlış* bir şeydi ki, dünyanın doğası gereği bozulduğuna ve bir daha asla düzelmeyeceğine inanmak imkansız görünmüyordu.

Yer kayar ve etraflarında inlerken, Whelk sendeleyerek ayağa kalktı, silahı elindeydi. Daha önce göründüğünden daha siyah ve çirkin bir şeydi, ölümün adaletsiz ve anlık olduğu bir dünyadan geliyordu.

Whelk ayaklarının üzerinde durmayı başardı. Kayaların sallanması yavaşlamaya başlamıştı ama her şey hâlâ bir eğlence evi gibi eğiliyordu.

"*Sen* güçle ne yapacağını nereden bileceksin?" diye çıkıştı Adam'a. "Ne israf ama. Ne büyük kayıp."

Whelk silahı Adam'a doğrulttu ve hiçbir tören yapmadan tetiği çekti.

Etraflarında dünya hareketsizdi. Yapraklar t i t r i y o r ve su havuzun kıyılarına yavaşça vuruyordu ama bunun dışında yer sessizdi.

Mavi çığlık attı.

Bütün gözler pentagramın ortasında duran Adam'ın üzerindeydi. Yüz ifadesi şaşkındı. Bakışlarını göğsünde, kollarında gezdirdi. Üzerinde hiçbir iz yoktu.

Whelk ıskalamamıştı ama Adam da vurulmamıştı ve ikisi bir şekilde aynı şeydi.

Adam'a bakarken Gansey'nin yüzünde ezici bir hüzün vardı. Bu, Blue'nun bir şeylerin doğası gereği farklı, geri dönüşü olmayan bir şekilde değişmiş olduğuna dair ilk ipucuydu. Dünya hakkında değilse bile, Cabeswater hakkında. Cabeswater'la ilgili değilse bile, Adam'la ilgili.

"Neden?" Gansey Adam'a sordu. "O kadar kötü müydüm?"

Adam, "Asla seninle ilgili değildi." dedi.

"Ama Adam," diye bağırdı Mavi, "ne *yaptın* sen?" "Yapılması gerekeni," diye yanıtladı Adam.

Whelk birkaç metre ötedeki yerinden boğuk bir ses çıkardı. Kurşunu Adam'ı yaralamayı başaramayınca silahını yanına bırakmış, bir çocuk gibi r o l yapma oyununda yenik düşmüştü.

"Bence onu bana geri vermelisin," dedi Adam Whelk'e. Adam biraz titriyordu. "Cabeswater'ın onu senin almanı istediğini sanmıyorum. Bence eğer onu bana vermezsen, onu alabilir."

Birden ağaçlar sanki içlerinden bir esinti geliyormuş gibi tıslamaya başladı, ancak Blue'nun tenine hiçbir rüzgâr değmedi. Adam'ın ve Ronan'ın yüzlerinde aynı şok ifadesi vardı ve bir an sonra Mavi bunun tıslama olmadığını fark etti: Bu seslerdi. Ağaçlar konuşuyordu ve şimdi o da onları duyabiliyordu.

"Siper alın!" Ronan bağırdı.

Hışırtıya benzer bir ses daha duyuldu, ancak bu çok hızlı bir şekilde daha somut bir sese dönüştü. Bu, ağaçların arasında hareket eden, dalları kıran ve çalıları ezen devasa bir şeyin sesiydi.

Mavi bağırdı, "Bir şey geliyor!"

Hem Ronan'a hem de Gansey'e tutunarak kollarını yakaladı. Sadece birkaç metre arkalarında, içi oyulmuş hayal ağacının sarp ağzı vardı ve onları oraya çekti. Bir anlığına, ağacın büyüsü onları sarmadan önce, üzerlerine doğru gelmekte olan şeyi görebildiler - beyaz boynuzlu hayvanlardan oluşan muazzam bir dalgalanma sürüsü, tüyleri buz tutmuş kar gibi parlıyor, homurdanmalar ve çığlıklar havayı boğuyordu. Omuz omuza, telaşlı ve dikkatsizdiler. Başlarını geriye attıklarında, Mavi onların bir şekilde yamaca oyulmuş kuzgun gibi, elinde tuttuğu köpek heykeli gibi, garip ve kıvrımlı olduklarını gördü. Onların, sıkıştırılmış bedenlerinin gürültüsü yeri başka bir deprem gibi gümbürdetti. Sürü homurdanarak pentagramla işaretlenmiş dairenin etrafından ayrılmaya başladı.

Ronan onun yanında yumuşak bir küfür savurdu ve ağacın sıcak duvarına yaslanmış olan Gansey onları görmeye dayanamıyormuş gibi yüzünü başka tarafa çevirdi.

Ağaç onları bir hayalin içine çekti.

Bu görüntüde, gece ıslak, buharlı kaldırıma mücevherli yansımalar yayıyor, stop lambaları yeşilden kırmızıya dönüyordu. Camaro kaldırımın kenarında duruyordu, sürücü koltuğunda Blue oturuyordu. Her şey benzin kokusuyla ıslanmıştı. Yolcu koltuğundaki yakalı gömleğe bir an göz attı; bu Gansey'di. Vitesin üzerinden ona doğru eğildi, parmaklarını köprücük kemiğinin açıkta kaldığı yere bastırdı. Nefesi kızın boynunda sıcaktı.

Gansey, uyardı ama kendini dengesiz ve tehlikeli hissediyordu.

Sadece rol yapmak istiyorum, dedi Gansey, kelimeler teninde buğulanırken. *Yapabilirmişim gibi davranmak istiyorum.*

İmgelemdeki Mavi gözlerini kapattı.

Belki seni *öpersem acımaz*, dedi. *Belki de sadece beni öpersen -*

Ağaçta, Mavi arkadan itildi ve onu hayalden uzaklaştırdı. Gansey'in -gerçek Gansey'in- yanından geçip ağaçtan çıkarken gözlerini kocaman açtığını görecek kadar zamanı vardı.

Gansey kendine sadece şaşkın bir anlık bir hayal görme izni verdi - parmakları bir şekilde Mavi'nin yüzüne dokunuyordu - ve sonra kendini ağaçtan dışarı attı, gerçek Mavi'yi yolundan itti. Adam'a ne olduğunu görmesi gerekiyordu, yine de kalbinde korkunç bir önsezi hissediyordu, sanki ne göreceğini zaten biliyordu.

Adam hâlâ çemberin içinde duruyordu, zarar görmemişti, kolları iki yanında sallanıyordu. Silah bir elinde asılı duruyordu. Sadece birkaç metre ötede, çemberin dışında, Whelk parçalanmış halde yatıyordu. Vücudu yaprak döküntüleriyle kaplıydı, sanki dakikalarca değil de yıllarca orada yatmış gibiydi. Bir çiğnemeden beklenecek kadar çok kan yoktu ama yine de görünüşünde kırık bir şeyler vardı. Formunda bir çeşit buruşukluk vardı.

Adam sadece ona bakıyordu. Düzensiz saçları arkadan karışmıştı ve Gansey'nin onu son gördüğünden beri Adam'ın hareket ettiğine dair tek ipucu buydu.

"Adam," diye nefes nefese kaldı Gansey. "Silahı nasıl aldın?"

"Ağaçlar," dedi Adam. Sesinde o ürpertici uzaklık vardı, Gansey'nin tanıdığı çocuğun onun içinde bir yerlerde sıkışıp kaldığını gösteren ses.

"Ağaçlar mı? Tanrım! Onu sen mi vurdun!"

"Tabii ki hayır," dedi Adam. Silahı dikkatle yere koydu. "Onu sadece buraya gelmesini engellemek için kullandım."

Gansey'nin içinde korku yükseliyordu. "Onun ezilmesine izin mi

verdin?" "Noah'yı o öldürdü," dedi Adam. "Hak ettiği buydu."

"Hayır." Gansey ellerini yüzüne bastırdı. Burada bir ceset vardı, bir *ceset* ve eskiden canlıydı. Alkollü bir içecek seçme yetkileri bile yoktu. Kimin yaşamayı ya da ölmeyi hak ettiğine karar veremezlerdi.

"Gerçekten bir katili içeri almamı mı istiyorsun?" diye sordu Adam.

Gansey bu korkunçluğun boyutunu açıklamaya başlayamazdı. Tek bildiği, her düşündüğünde içinde tekrar tekrar, taptaze bir şekilde patladığıydı.

"Daha yeni yaşıyordu," dedi çaresizce. "Daha geçen hafta bize dört düzensiz fiil öğretti. Ve sen onu öldürdün."

"Şunu söylemeyi kes. Onu ben *kurtarmadım*. Bana neyin doğru ya da yanlış olduğunu söylemeyi bırak!" Adam bağırdı ama yüzü Gansey'nin hissettiği kadar mutsuz görünüyordu. "Şimdi ley hattı uyandı ve Glendower'ı onun üzerinde bulabiliriz ve her şey olması gerektiği gibi olacak."

"Polisi aramalıyız. Yapmak zorundayız -"

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Whelk'i tıpkı Nuh'u bıraktığı gibi yıpranmaya bırakacağız." Gansey midesi bulanarak arkasını döndü. "Peki ya adalet?"

"Adalet budur, Gansey. Bu gerçek bir şey. Burası tamamen gerçek olmakla ilgili. Hakkında

adil olmak."

Tüm bunlar Gansey'e doğası gereği yanlış geliyordu. Gerçek gibiydi ama tersine çevrilmişti. Ona bakmaya devam etti, baktı ve hâlâ Nuh'un sakat iskeletine çok benzeyen genç bir adam ölmüştü. Ve sonra Adem vardı, görünüşü değişmemişti ama yine de - gözlerinde bir şey vardı. Ağzının çizgisinde.

Gansey kaybın yaklaştığını hissetti.

Blue ve Ronan ağaçtan inmişlerdi ve Blue Whelk'i görünce eliyle ağzını kapattı. Ronan'ın şakağında çirkin bir morluk oluşmuştu.

Gansey sadece "O öldü" dedi.

"Bence buradan gitmeliyiz," dedi Mavi. "Depremler ve hayvanlar ve - ne kadar etkim olduğunu bilmiyorum ama işler ..."

"Evet," dedi Gansey. "Gitmemiz gerekiyor. Whelk konusunda ne yapacağımıza dışarıda karar verebiliriz."

Bekle.

Bu sefer hepsi sesi duydu. İngilizce. Hiçbiri kıpırdamadı, bilinçsizce tam da sesin istediği şeyi yapıyorlardı.

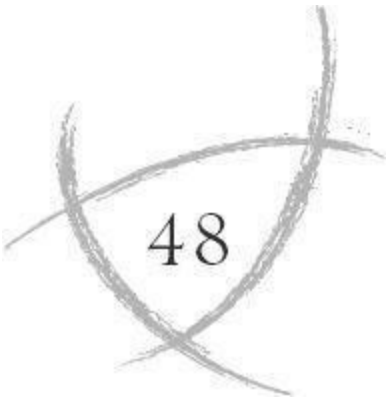
Oğlum. Scimus quid quaeritis.

(Oğlum. Ne aradığını biliyoruz.)

Ağaçlar herhangi bir çocuğu kastetmiş olabilirdi ama Gansey sanki bu sözler doğrudan kendisine söylenmiş gibi hissetti. Yüksek sesle, "Ne arıyorum ben?" dedi.

Cevap olarak Latince bir gevezelik duyuldu, kelimeler birbiri üzerine yuvarlanıyordu. Gansey kollarını göğsünde kavuşturmuş, ellerini yumruk yapmıştı. Hepsi çeviri için Ronan'a baktı.

Ronan, "Bu ruh yolu boyunca bir yerlerde gömülü bir kral olduğuna dair söylentilerin hep var olduğunu söylediler," dedi. Gözleri Gansey'nin gözlerini tuttu. "Onun senin kralın olabileceğini düşünüyorlar."

Nuh'un kemiklerini gömdüklerinde, Haziran ayının hemen başında güzel ve güneşli bir gündü. Polis departmanının kanıtlarla ilgili çalışmalarını tamamlaması birkaç hafta sürmüştü ve bu yüzden cenaze töreni okul yılının sonunda yapılabilmişti. Whelk'in ölümü ile Nuh'un cenazesi arasında çok şey olmuştu. Gansey günlüğünü polis kanıtlarından kurtarmış ve kürek takımından ayrılmıştı. Ronan finallerini Aglionby'yi tatmin edecek şekilde başarıyla atlatmış ve apartman kapısının kilidini başarısız bir şekilde onarmıştı. Adam, Ronan'ın olası yardımıyla Monmouth Manufacturing'den St. Agnes Kilisesi'ne ait bir odaya taşındı, bu ince mesafe her iki çocuğu da farklı şekillerde etkiledi. Blue okul yılının sona ermesini ve ley hattını keşfetmek için daha fazla özgürlüğün başlamasını zaferle karşıladı. Elektrik kesintileri Henrietta kasabasını toplam dokuz kez rahatsız etti ve telefon sistemi neredeyse yarısı kadar arızalandı. Maura, Persephone ve Calla tavan arasına çıkıp Neeve'in eşyalarını söktüler. Blue'ya o gece aynalarını yeniden düzenlediklerinde ne yaptıklarından hâlâ tam olarak emin olmadıklarını söylemişlerdi.

"Onu etkisiz hale getirmek istemiştik," diye onayladı Persephone. "Ama bunun yerine onu ortadan kaldırmışız gibi görünüyor. Bir noktada yeniden ortaya çıkması mümkün."

Ve yavaş yavaş hayatları bir dengeye kavuştu, ancak normale dönecek gibi görünmüyordu. Ley hattı uyanıktı ve Noah neredeyse yok olmuştu. Büyü gerçekti, Glendower gerçekti ve bir şeyler başlıyordu.

"Jane, açık sözlü olmak istemem ama bu bir cenaze töreni," dedi Gansey, tarladan onlara doğru ilerleyen Blue'ya. O ve Ronan kusursuz siyah takım elbiseleri içinde sağdıç gibi görünüyorlardı.

Siyah gardırop seçeneği olmayan Blue, birkaç ay önce elbiseye dönüştürdüğü yeşil bir tişörtün üzerine aceleyle birkaç metre ucuz siyah dantel dikmişti. Öfkeyle tısladı, "Yapabileceğim en iyi şey buydu!"

"Sanki Noah'nın umurunda," dedi Ronan.

"Sonrası için başka bir şey getirdin mi?" Gansey sordu.

"Ben aptal değilim. Adam nerede?"

Gansey dedi ki, "İşte. Daha sonra gelecek."

Nuh'un kemikleri uzak bir vadideki mezarlıkta bulunan Czerny aile mezarlığına gömülüyordu. Yeni kazılmış mezarı, kayalık bir tepenin yamacındaki uzun ve eğimli mezarlığın kenarına yakın bir yerdeydi. Bir muşamba, taze toprak yığınını kederli gözlerden koruyordu. Nuh'un ailesi çukurun hemen yanında duruyordu. Adam ve iki kız ağlıyordu ama kadın kuru gözlerle ağaçlara bakıyordu. Kadının ne kadar üzgün olduğunu görmek için Mavi'nin medyum olmasına gerek yoktu. Üzgün ve gururlu.

Noah'nın soğuk ve zar zor duyulan sesi kulağına fısıldadı. "Lütfen ona bir şey söyle

onları."

Mavi cevap vermedi ama başını onun sesinin geldiği yöne çevirdi. Neredeyse Omzunun hemen arkasında durduğunu, nefesinin ensesinde olduğunu, elinin endişeyle koluna bastırdığını hissetti.

"Yapamayacağımı biliyorsun," diye cevap verdi

alçak bir sesle. "Yapmak *zorundasın*."

"Deli gibi görünürüm. Ne işe yarar ki? Ne söyleyebilirim ki?" Noah'nın sesi zayıf ama çaresizdi. Sıkıntısı kadının içinde uğulduyordu. *"Lütfen."* Mavi gözlerini kapattı.

"Ona doğum günü içkisini içtiğim için üzgün olduğumu söyle," diye fısıldadı Noah.

Tanrım, Noah!

"Ne yapıyorsun?" Gansey uzanıp onu kolundan yakaladı ve kız tuvalete doğru ilerlemeye başladı.

Meza

r. "Kendimi küçük düşürüyorum!" Çekerek kurtuldu. Blue, Noah'ın ailesine yaklaşırken Kendini daha az deli gibi göstermenin yollarını prova etti ama hiçbirini beğenmedi. Bunun nasıl sonuçlanacağını tahmin edebilecek kadar sık annesiyle birlikte olmuştu. *Noah, sadece senin için...* Üzgün, gururlu kadına baktı. Yakından bakıldığında makyajı kusursuzdu, saçları uçlarından özenle toplanmıştı. Her şey kontrol altında düğümlenmiş, boyanmış ve spreylenmişti. Tüm bu hüzün o kadar derinlere itilmişti ki gözleri kırmızı bile değildi. Mavi kanmamıştı.

"Bayan Czerny?"

Noah'nın anne ve babasının başları ona döndü. Mavi utangaç bir şekilde elini dantel parçalarından birinin üzerinde gezdirdi. "Ben Blue Sargent. Kaybınız için üzgün olduğumu söylemek istedim. Ayrıca, annem bir medyumdur. Elimde oğlunuzdan gelen bir mesaj var" - yüz ifadeleri şimdiden tatsız bir şekilde değişmeye başlamıştı - "dedi."

Bayan Czerny'nin yüzü hemen karardı. Sadece başını salladı ve gayet sakin bir şekilde, "Hayır, yok" dedi.

"Lütfen bunu yapmayın," dedi Bay Czerny. Medeni olmak için elinden geleni yapıyordu, ki bu beklediğinden de iyiydi. Blue özel anlarını böldüğü için kendini kötü hissetti. "Lütfen gidin."

Söyle ona, *diye* fısıldadı Noah.

Mavi nefes aldı. "Bayan Czerny, doğum günü içkinizi içtiği için özür diliyor."

Bir an için sessizlik oldu. Bay Czerny ve Noah'nın kız kardeşleri Blue'dan Noah'nın annesine baktılar. Noah'nın babası ağzını açtı ve ardından Bayan Czerny ağlamaya başladı.

Mavi mezardan uzaklaştığında hiçbiri fark etmedi.

Sonra onu kazıp çıkardılar. Bağlantı yolunun ağzında, Ronan BMW'sinin yanına uzanmış, kaputu aralık bırakarak hem barikat hem de gözcülük yapıyordu. Adam, Gansey'in bu iş için kiraladığı kazıcıyı kullandı. Gansey, Nuh'un kemiklerini bir spor çantasına koyarken Blue da kemiklerin orada olduğundan emin olmak için el fenerini üzerlerinde gezdirdi. Adam boş tabutu yeniden gömdü ve başladıklarının aynısı olan yeni bir mezar bıraktı.

İşledikleri suçtan dolayı sersemlemiş ve nefes nefese BMW'ye geri döndüklerinde Ronan Gansey'e, "Bütün bunlar ortaya çıkacak ve seni kıçından ısıracak, biliyorsun, Kongre'ye aday olduğunda." dedi.

"Kapa çeneni ve sür, Lynch."

Kemiklerini, Blue'nun fikri olan eski yıkık kiliseye yeniden gömdüler.

"Burada kimse onları rahatsız etmez," dedi, "Ve buranın ley hattı üzerinde olduğunu biliyoruz. Ve burası kutsal bir yer."

"Şey," dedi Ronan, "umarım hoşuna gider. Bir kasımı çektim."

Gansey alay etti, "*Ne* yapıyordun? Nöbet tutuyordun." "Başlığımı açıyordum."

Son kemikleri de örtmeyi bitirdikten sonra, yıkık duvarların içinde sessizce durdular. Mavi özellikle Gansey'e baktı, elleri cebindeydi, başı az önce Nuh'u gömdükleri yere doğru eğikti. Onun ruhunun bu yolda yürüdüğünü gördüğünden beri sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissediyordu.

Gansey. Hepsi bu kadar.

Onu öldürecek kişinin kendisi olmayacağına yemin etti. "Eve gidebilir miyiz? Burası çok ürkütücü."

Coşkuyla hepsi dönmeye başladı. Buruşuk ve tanıdık Noah, kilisenin kemerli kapısında çerçevelenmişti, Blue'nun onu gördüğünü hiç hatırlamadığı kadar sağlamdı. En azından şekil olarak sağlamdı. Çekingen bir ifadeyle yıkık duvarların etrafına baktı.

"Noah!" Gansey sevinçle bağırdı.

Mavi kollarını onun boynuna doladı. Adam önce telaşlandı, sonra memnun oldu ve saç tutamlarını okşadı.

"Czerny," dedi Ronan kelimeyi deneyerek.

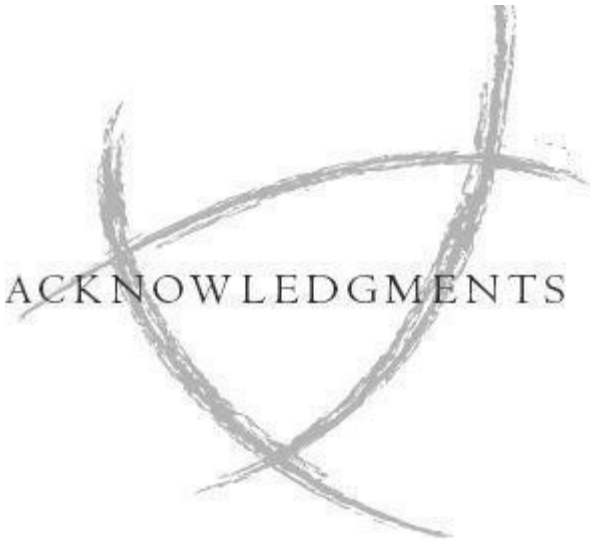
"Hayır," diye itiraz etti Noah, Blue'nun koluna sarılarak. "Ben ciddiyim. Bu yer beni çok korkutuyor. Gidebilir miyiz?"

Gansey'nin yüzünde rahatlamış, kolay bir gülümseme belirdi. "Evet, eve gidebiliriz."

"Hâlâ pizza yemiyorum," dedi Noah, Blue ile birlikte kiliseden çıkarken.

Ronan, hâlâ yıkıntıların içinde, omzunun üzerinden onlara baktı. El fenerlerinin loş ışığında, yakasının üzerindeki dövmeli kanca ya bir pençe ya bir parmak ya da bir fleur-de-lis'in parçası gibi görünüyordu. Neredeyse gülümsemesi kadar keskindi.

"Sanırım şimdi sana söylemek için iyi bir zaman," dedi. "Chainsaw'ı rüyalarımdan çıkardım."

Bu noktada, her zaman olağan şüphelilere teşekkür ediyormuşum gibi hissediyorum, ancak yine de onlara teşekkür etmeliyim. Scholastic'teki herkese ve özellikle de editörüm David Levithan'a bu romanın uzun süren hamileliği sırasında gösterdiği sabır için. Dick ve Ellie'ye bana olan inançları için. Rachel C., Tracy ve Stacy, ne kadar tuhaf bir fikir sunarsam sunayım, sınırsız hevesleri için. Becky, benim içmediğim ama Gansey'in içtiği içkiler için. Kakao.

Scholastic UK çalışanları Alyx, Alex, Hannah ve Catherine'e beni ley hatlarına sokmak için çok çalıştıkları için özel bir teşekkür.

Makasla koşmama izin veren menajerim Laura Rennert'e ve yorulmak bilmeyen eleştirmen ortaklarım Tessa "Dead in a Ditch" Gratton ve Brenna "This is Interesting" Yovanoff'a teşekkürler.

Benim için okuyan diğer herkese de minnettarım: Çok parlak olan Jackson Pearce; gerçekten iyi guacamole yapan Carrie; ilk ve son okuyucu Kate; tehlikeli tabancalar için babam; ve siklolitler için annem. Okumayan ama bana inanılmaz derecede yardımcı olan gerçekten berbat müzikler yapan Natalie'ye de teşekkürler.

Ve her zaman olduğu gibi, sihrin her zaman apaçık görünmesini sağlayan kocam Ed'e minnettarım.

MAGGIE STIEFVATER, *Shiver*, *Linger* ve *Forever* romanlarının 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarıdır. *The Scorpio Races* adlı romanı Amerikan Kütüphane Derneği tarafından Michael L. Printz Onur Kitabı seçilmiştir. Aynı zamanda *Lament* ve *Ballad* kitaplarının da yazarıdır. Kocası ve iki çocuğuyla birlikte Virginia'da yaşamaktadır. Kendisini www.maggiestiefvater.com adresinden ziyaret edebilirsiniz.

Telif Hakkı © 2012 Maggie Stiefvater

Tüm hakları saklıdır. *1920'den beri yayıncılık* yapan Scholastic Inc. şirketinin bir baskısı olan Scholastic Press tarafından yayınlanmıştır. SCHOLASTIC, SCHOLASTIC PRESS ve ilgili logolar Scholastic Inc. şirketinin ticari markaları ve/veya tescilli ticari markalarıdır.

Birinci baskı, Eylül 2012

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Stiefvater, Maggie, 1981 -
Kuzgun Çocuklar / Maggie Stiefvater. - 1. baskı.
s. cm.

Kapak resmi © 2012 Adam S. Doyle
Kapak tasarımı Christopher Stengel

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. İzinle ilgili bilgi için, Scholastic Inc: İzinler Departmanı, 557 Broadway, New York, NY 10012.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.